

thriller & mystery

LAWRENCE BLOCK OPT MILIOANE DE FELURI DE-A MURI

SERIA „MATT SCUDDER“

Premiul Shamus,
traduceri în peste treizeci de limbi

HUMANITAS
fiction

LAWRENCE BLOCK

**Opt milioane de
feluri de a muri**

Traducere de RADU VANCU

HUMANITAS
fiction

LAWRENCE BLOCK
Eight Million Ways To Die
1982

Coperta de Ionuț Broștianu

Humanitas Fiction, 2008

LAWRENCE BLOCK (n. 1938 la Buffalo, New York) poate fi prezentat în numai câteva rânduri. Nici nu ar fi nevoie de mai multe. A câștigat patru premii Edgar, patru Shamus, un Nero Wolfe, un Philip Marlowe, un Life Achievement (toate în SUA), două Maltese Falcon (Japonia), un Cartier Diamond Dagger (Marea Britanie), două Société 813 și titlul de Grand Maître du Roman Noir (Franța). A fost tradus în peste treizeci de limbi. Trei dintre cărțile sale au fost ecranizate. A fost comparat nu o dată cu Raymond Chandler, Dashiell Hammett sau John D. MacDonald. Cele șaisprezece romane care alcătuiesc seria „Matt Scudder” sunt nucleul dur al operei lui Block și i-au adus, de altfel, cele mai multe premii.

În memoria lui

Billy Dugan

Cliff

Boston John

Bambi

Mark Piticul

și

Maggie Roșcovana

Moartea unei femei frumoase este, fără îndoială, cel mai poetic subiect din lume.

EDGAR ALLAN POE

UNU

Am văzut-o întrând. Ar fi fost greu să n-o vezi. Avea părul blond, aproape alb, genul de păr pe care l-ai numi bălai dacă ar fi al unui copil. Al ei era împletit în cosițe groase, răsucite în jurul capului și prinse cu agrafe. Fruntea îi era înaltă și netedă, pomeții proeminenți și gura o idee cam largă. Cu cizmele în stil western ajungea probabil la un metru optzeci, din care picioarele reprezentau cea mai mare parte. Purta jeanși vișinii de firmă și o hăinuță de blană de culoarea șampaniei. Plouase în averse toată ziua, dar nu avea umbrelă și nici nu-și pusese ceva pe cap. Picături de apă îi scânteiau ca diamantele în părul împletit.

Se opri o clipă în prag, concentrându-se. Era pe la trei și jumătate, într-o după-amiază de miercuri, adică perioada cea mai liniștită pentru barul Armstrong. Mulțimea de clienți de la prânz plecase de mult, iar pentru cei care veneau acolo după slujbă era prea devreme. În alte cincisprezece minute, doi profesori de liceu urmau să se oprească la una mică, și apoi câteva asistente de la spitalul Roosevelt, care ieșeau din tură la patru, însă deocamdată erau doar trei sau patru oameni în fața barului, o pereche care termina o carafă cu vin la o masă din față și cam atât. În afară de mine, bineînțeles, la obișnuita mea masă din spate.

M-a reperat imediat și i-am perceput albastrul ochilor chiar din celălalt capăt al încăperii. A trecut însă pe la bar ca să întrebe de mine înainte să-și croiască drum printre mese până în colțul în care stăteam.

Zise:

— Domnul Scudder? Mă numesc Kim Dakkinen. Sunt o prietenă de-a lui Elaine Mardell.

— M-a sunat. la loc.

— Mulțumesc.

Se așează vizavi de mine, își puse poșeta pe masă, între noi, scoase un pachet de țigări și o brichetă, dar se opri înainte să-și aprindă țigara ca să mă întrebe dacă era în regulă. Am asigurat-o că era în regulă.

Vocea ei nu era de genul la care mă așteptasem. Era chiar catifelată și avea doar un ușor accent mid-western. După cizme, după blană și după trăsăturile severe, la fel și după numele exotic, anticipasem ceva desprins mai degrabă din fantezia unui masochist: aspru și rece și european. Era, de asemenea, mai tânără decât mi se păruse la prima privire. Sub douăzeci și cinci de ani.

Își aprinse țigara și puse bricheta deasupra pachetului de țigări. Chelnerița, Evelyn, făcuse ore suplimentare în ultimele două săptămâni, pentru că primise un mic rol într-un spectacol în afara Broadway-ului. Mi se părea că e mereu pe cale să caște. A venit la masă în timp ce Kim Dakkinen se juca cu bricheta. Kim a cerut un pahar de vin alb. Evelyn m-a întrebat dacă mai voiam cafea, și când i-am spus că da, Kim a zis:

— A, bei cafea? Cred că și eu aș vrea tot cafea în loc de vin. E în regulă?

Când fata ne aduse comanda, puse în ceașcă zahăr și frișcă, amestecă, sorbi și îmi spuse că nu prea obișnuia să bea cafea, mai ales nu așa de devreme. Dar nu putea s-o bea neagră, ca mine, nu putuse niciodată să bea cafea neagră, trebuia să fie dulce și groasă, aproape ca un desert, și bănuia că ăsta era norocul ei, să nu aibă nici o problemă cu greutatea, putea să mănânce orice fără să pună pe ea nici un gram, nu-i așa că era norocoasă?

Am fost de acord că era.

O cunoșteam de multă vreme pe Elaine? De ani buni, am zis. Păi, ea n-o cunoștea chiar de atâta vreme, de fapt nici nu ajunsese în New York chiar așa de demult și nici n-o

știa chiar așa de bine, însă credea că Elaine era a naibii de drăguță. Nu eram de acord? Am fost de acord. Elaine avea și o judecată sănătoasă, foarte practică, e ceva, nu? Am fost de acord că era ceva.

I-am dat un răgaz să se simtă în largul ei. Turuia fără încetare vrute și nevrute, zâmbea și te privea în ochi în timp ce vorbea, și ar fi obținut probabil măcar premiul Miss Popularitate în orice concurs pe care nu l-ar fi câștigat de la bun început, iar dacă trebuia să treacă prin toate astea ca să ajungă la ce voia să-mi spună, eu unul nu eram câtuși de puțin deranjat. N-aveam nici unde să mă duc, nici altceva mai bun de făcut.

Zise:

- Ai fost polițist.
- Până acum câțiva ani.
- Și acum ești detectiv particular.
- Nu tocmai.

Ochii i se deschiseră larg. Erau de un albastru foarte viu, o nuanță neobișnuită, și m-am întrebat dacă purta lentile de contact. Lentilele fine pot face tot felul de lucruri curioase cu ochii, alterându-le unele nuanțe, intensificându-le pe altele.

— Nu am permis, i-am explicat. Când m-am hotărât că nu mai vreau să port insignă, nu mi-am dat seama că am nevoie de permis.

Sau de completat formulare, sau de întocmit dosare, sau de plătit impozite.

- Tot ce fac e absolut neoficial.
- Dar asta faci, nu? Din asta îți câștigi pâinea.
- Așa e.
- Și cum îi spui? La ce faci.

I-aș putea spune un mod rapid de a face bani, deși nu mă prea grăbesc. Munca mă găsește pe mine. Mai mult refuz decât accept, iar cazurile la care spun „da” sunt cele

pe care nu știu cum să le refuz. Pe moment, mă întrebam ce voia femeia asta de la mine și ce scuză să găsesc ca s-o refuz.

— Nu știu cum să-i zic, i-am răspuns. Poate că fac servicii prietenilor.

Fața i se luminează. Zâmbise întruna încă de când intrase pe ușă, dar era primul zâmbet care îi ajungea până la ochi.

— Păi, la naiba, e perfect, zise. Mi-ar prinde bine să-mi faci un serviciu. Până la urmă, mi-ar prinde bine un prieten.

— Care-i problema?

Câștigă timp de gândire aprinzându-și altă țigară, apoi își pleacă ochii și își privi mâinile în timp ce potrivea bricheta pe mijlocul pachetului de țigări. Ungھیile erau îngrijite, lungi, dar nu peste măsură, și date cu oja de culoarea vinului de Porto. Pe degetul mijlociu al mâinii stângi purta un inel de aur cu o piatră mare, pătrată. Zise:

— Știi cu ce mă ocup. La fel ca Elaine.

— Mi-am dat seama.

— Sunt prostituată.

Am dat din cap. Se îndreptă în scaun, își încordă umerii, își potrivește haina, o deschise la gât. Am simțit o undă de parfum. Mai simțisem cândva mireasma asta picantă, dar nu-mi puteam aminti cu ce ocazie. Am ridicat ceașca și mi-am terminat cafeaua.

— Vreau să ies.

— Din brânșă asta? Dădu din cap.

— Fac asta de patru ani. Adică am ajuns aici acum patru ani, în iulie. August, septembrie, octombrie, noiembrie. Patru ani și patru luni. Am douăzeci și trei de ani. Înseamnă că sunt tânără, nu?

— Da.

— Nu prea mă simt tânără.

Își potrivi iar haina și o închise la loc. Lumina se răsfrânse în piatra inelului.

— Când m-am dat jos din autobuz, acum patru ani, aveam o valiză într-o mână și o geacă de blugi în cealaltă. Acum am asta. E de nurcă.

— Îți vine bine.

— Aș schimba-o cu vechea geacă de blugi, zise, dacă mi s-ar da anii înapoi. Nu, n-aș schimba-o, pentru că, dacă i-aș primi înapoi, aș face exact același lucru cu ei, nu? Ah, de-aș avea iar nouășpe ani și aș ști ce știu acum, dar asta s-ar putea doar dacă aș fi început cu prostiile la cînșpe ani, și acum aș fi moartă. Bat câmpii. Scuze.

— N-ai de ce.

— Vreau să ies din viața asta.

— Și ce-o să faci? Te întorci în Minnesota?

— Wisconsin. Nu, n-o să mă întorc. Nu mă așteaptă nimic acolo. Dacă vreau să ies nu înseamnă neapărat că vreau să mă întorc.

— OK.

— Pot să intru într-o grămadă de probleme. Reduc lucrurile la două alegeri, adică dacă A nu e bun, înseamnă că m-am pricopsit cu B. Dar nu-i bine așa. Mai e tot restul alfabetului.

Putea oricând să predea filozofie.

— Și eu când intru în scenă, Kim?

— A, da.

Am așteptat.

— Am peștele ăsta...

— Și nu te lasă să pleci?

— Încă nu i-am spus nimic. Cred că e posibil să știe, dar n-am spus nimic și nici el n-a spus nimic și...

Toată partea de sus a corpului îi tremură o clipă, și perle mici de transpirație îi apărură deasupra buzelor.

— Ți-e frică de el.

— Cum ți-ai dat seama?

— Te-a amenințat?

— Nu chiar.

— Ce înseamnă asta?

— Nu m-a amenințat niciodată. Dar *mă simt* amenințată.

— Au mai încercat și alte fete să plece?

— Nu știu. Nu știu mare lucru despre celelalte fete ale lui. E total altfel față de alți pești. Cel puțin față de cei pe care-i știu.

Toți sunt altfel. Întrebați-le pe fete.

— Cum așa? am zis.

— E mai rafinat. E liniștit. Sigur că da.

— Cum îl cheamă?

— Chance.

— Nume sau prenume?

— Așa-i spune toată lumea. Nu știu dacă-i nume sau prenume. Poate că nu-i nici una, nici alta, poate-i o poreclă. În viața asta, toți oamenii au nume diferite pentru ocazii diferite.

— Kim e numele tău adevărat? Dădu din cap.

— Dar am și un nume de stradă. Am avut alt pește înaintea lui Chance, un tip pe nume Duffy. Duffy Green, așa-și spunea, dar tot el era și Eugene Duffy și mai avea un nume pe care-l folosea uneori și pe care l-am uitat.

Zâmbi unei amintiri.

— Eram așa de necoaptă când m-a învățat cum e pe stradă... Nu m-a luat direct de la autobuz, dar tot aia era.

— E negru?

— Duffy? Sigur. La fel e și Chance. Duffy m-a trimis pe stradă. Plimbarea pe Lexington Avenue și, uneori, când acolo era prea mare agitație, treceam râul până la Long Island City.

Închise ochii o clipă. Apoi îi deschise și zise:

— Mi-a trecut adineauri prin fața ochilor amintirea vieții de stradă. Numele meu de stradă era Bambi. În Long Island City îi rezolvam pe băieți în mașinile lor. Conduceau până acolo de peste tot din împrejurimi. În Lexington aveam un hotel pe care-l foloseam. Nu-mi vine să cred că făceam asta, că trăiam așa. Doamne, eram *necoaptă*! Nu eram inocentă. Știam de ce am venit la New York, dar eram *necoaptă*, să știi.

— Câtă vreme ai stat pe stradă?

— Trebuie să fi fost cinci, șase luni. Nu eram prea bună. Arătam cum trebuie și puteam, știi, să mă achit de toate cele, dar nu prea aveam știința străzii. Și de vreo două ori m-a apucat panica și n-am mai fost în stare de nimic. Duffy mi-a dat ceva marfă, dar singurul efect a fost că mi s-a făcut rău.

— Marfă?

— Știi tu. Droguri.

— Aha.

— Apoi m-a plasat într-o casă și a fost mai bine, însă lui nu-i plăcea pentru că așa avea mai puțin control. Era un apartament mare lângă Columbus Circle și mergeam la muncă acolo ca și cum aș fi mers la birou. Am stat în apartament, nu știu, poate încă șase luni. Cam atât. Și apoi am ajuns la Chance.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Eram cu Duffy într-un bar. Nu un bar pentru pești, un club de jazz, și Chance a venit și s-a așezat la masa noastră. Am stat toți trei și-am vorbit, după aia m-au lăsat la masă și au ieșit și au discutat, după care Duffy a intrat înapoi singur și mi-a spus că trebuie să merg cu Chance. Am crezut că voia să-mi spună să-l rezolv, știi, un număr, și m-am supărat pentru că trebuia să fie seara noastră împreună și n-aveam chef să lucrez. Înțelegeți, nu l-am văzut pe Chance ca pe un pește. Apoi mi-a explicat că de-

atunci încolo urma să fiu fetița lui Chance. M-am simțit ca o mașină vândută.

— Asta a făcut? Te-a vândut lui Chance?

— Nu știu ce-a făcut, dar am mers cu Chance și a fost în regulă. A fost mai bine decât cu Duffy. M-a scos din apartamentul ăla, m-a pus să răspund la un telefon și uite așa au trecut, ăă, trei ani.

— Și vrei să te scot.

— Poți?

— Nu știu. S-ar putea să te descurci singură. Nu i-ai spus nimic? N-ai făcut nici o aluzie, n-ai vorbit cu el nimic despre asta?

— Mi-e frică.

— De ce?

— Că mă omoară sau mă taie sau ceva de genul ăsta. Sau că mă convinge să nu fac asta.

Se aplecă și îmi cuprinse încheietura cu degetele ei cu unghii de culoarea vinului de Porto. Era în mod clar un gest calculat, dar nu mai puțin eficient. I-am adulmecat aroma picantă și i-am simțit impactul sexual. Nu eram excitat și nu o doream, dar nu puteam să nu-i remarc forța sexuală. Zise:

— Mă poți ajuta, Matt? Și, imediat:

— Te deranjează dacă-ți spun Matt?

A trebuit să râd.

— Nu, am spus, nu mă deranjează.

— Fac bani, dar nu ajung să-i țin eu. Și nu prea fac mai mulți decât pe stradă. Dar tot am strâns ceva.

— Zău?

— Am o mie de dolari.

N-am spus nimic. Își deschise geanta, scoase un plic alb, introduse o unghie sub clapă și îl deschise. Scoase un teanc de bancnote din el și îl puse pe masă, între noi.

— Ai putea să vorbești cu el pentru mine, zise. Am

luat banii, i-am ținut în mână. Mi se oferea șansa să servesc drept intermediar între o prostituată blondă și un pește negru. Nu era un rol după care să fi tânjit vreodată.

Am vrut să-i dau banii înapoi. Însă ieșisem de nouă sau de zece zile din spitalul Roosevelt și le datoram ceva bani, și pe întâi ale lunii trebuia să plătesc chiria, și nu le mai trimiseseam bani Anitei și băieților de mai multă vreme decât îmi puteam aminti. Aveam ceva bani în portofel și încă pe-atât în bancă, dar totalul nu era cine știe ce, iar banii lui Kim Dakkinen erau la fel de buni ca oricare alții și ușor de câștigat. Ce importanță avea cum îi făcuse?

Am numărat bancnotele. Erau de o sută, folosite, zece în total. Am lăsat cinci pe masă, în fața mea, și i le-am înapoiat pe celelalte cinci. Ochii i se măriră puțin și mi-am spus că în mod sigur purta lentile de contact. Nimeni nu are ochi de o asemenea culoare.

— Cinci acum și cinci mai târziu, am zis. Dacă reușesc să te scot.

— S-a făcut, zise, și deodată râse forțat. Ai fi putut să-i iei pe toți o mie din prima.

— Poate că lucrez mai bine doar cu un stimulent. Mai vrei cafea?

— Dacă iei și tu. Și cred că mi-ar plăcea și ceva dulce. Au desert aici?

— Plăcinta cu nucă e bună. Și cea cu brânză.

— Îmi place la nebunie plăcinta cu nucă, zise. Mi-e întotdeauna o poftă teribilă de dulciuri, dar nu pun nici un gram pe mine. Nu-i așa că sunt norocoasă?

DOI

Aveam o problemă. Ca să vorbesc cu Chance trebuia să-l găsesc, iar ea nu putea să-mi spună cum.

— Nu știu unde stă, zise. Nimeni nu știe.

— Nimeni?

— Nici una din fetele lui. Țsta-i marele joc de-a ghicitul pe care-l jucăm atunci când se-ntâmplă să fim împreună și el nu-i acolo. Încercăm să ghicim unde stă Chance. Îmi aduc aminte că într-o noapte eu și altă fată, Sunny, eram împreună și ne prosteam, și ne-au venit tot felul de idei, una mai caraghioasă decât alta. Cum ar fi că stă cu chirie în Harlem cu mama lui paralizată sau că are o vilă în Sugar Hill, sau că are o fermă undeva în suburbii și face naveta. Sau că are două valize în mașină și se îmbracă cu ce-i în ele și doarme câteva ore pe noapte în vreunul din apartamentele noastre.

Căzu pe gânduri câteva clipe.

— Când e cu mine, nu doarme niciodată. Dacă ajungem în pat, mai stă puțin după ce terminăm, pe urmă se îmbracă și pleacă. Mi-a spus odată că nu poate dormi dacă mai e cineva în cameră.

— Și dacă trebuie totuși să vorbești cu el?

— Mi-a dat un număr de telefon, însă răspunde altcineva. Poți suna oricând, la orice oră din zi sau din noapte, și îți răspunde un operator. Își verifică mereu mesajele. Oriunde am fi, le verifică la fiecare treizeci de minute sau cel mult din oră în oră.

Mi-a dat numărul și l-am notat în carnet. Am întrebat-o unde își parca tipul mașina. Nu știa. Nu-și amintea numărul de înmatriculare? A clătinat din cap.

— Nu observ niciodată lucruri de genul ăsta. Are un Cadillac.

— Ce surpriză. Pe unde umblă?

— Nu știu. Dacă vreau să dau de el, îi las un mesaj. Nu ies să-l caut. Vrei să spui dacă e vreun bar în care bea de obicei? Sunt o grămadă de locuri în care se duce uneori, dar nici unul în care merge regulat.

— Ce face?

— Cum adică?

— Se duce la meciuri? Pariază? Cum se distrează? Reflectă asupra întrebării.

— Face diverse lucruri, zise.

— Cum ar fi?

— Depinde cu cine e. Mie îmi place să merg în cluburi de jazz, așa că dacă-i cu mine, acolo mergem. Pe mine mă sună dacă are chef de așa ceva seara. Mai e o fată, nici măcar n-o cunosc, dar se duc împreună la concerte. Știi, muzică clasică. Carnegie Hall și chestii de genul ăsta. Altă fată, Sunny, se dă în vânt după sport, și o duce la meciuri.

— Câte fete are?

— Nu știu. E Sunny, e Nan, e fata căreia îi place muzica clasică. Poate că mai sunt una sau două. Sau mai multe. Chance e foarte discret, știi? Ține totul pentru el.

— Singurul nume pe care îl știi e Chance?

— Da.

— Ești cu el... de cât, de trei ani? Și ai o jumătate de nume, nici o adresă și numărul serviciului lui de mesagerie telefonică.

Își plecă fruntea și își studie mâinile.

— Cum își ia banii?

— De la mine, vrei să zici? Câteodată trece pe la mine.

— Sună înainte?

— Nu neapărat. Câteodată. Sau sună și îmi spune să-i duc eu. La o cafenea sau la un bar sau așa ceva, sau să fiu la o anumită intersecție și vine el să mă ia.

— Îți ia tot ce câștigi? Dădu din cap.

— El mi-a găsit apartamentul, el îmi plătește chiria, telefonul, toate facturile. Mergem împreună să-mi cumpăr haine și plătește el. Îi place să-mi aleagă hainele. Îi dau ce fac și el îmi dă înapoi câte ceva, știi, bani de buzunar.

— Nu păstrezi nimic pentru tine?

— Sigur că păstrez. De unde crezi că am mia de dolari? Dar e ciudat, nu țin niciodată prea mult.

Când se ridică de la masă, localul aproape se umpluse cu tipi ieșiți de la birou. Până să plece, hotărâse că băuse destulă cafea și trecuse pe vin alb. Ceruse un pahar și băuse jumătate. Eu am rămas la cafea neagră. Notasem în carnet adresa și telefonul ei, alături de numărul serviciului de mesagerie al lui Chance, dar în afară de asta nu aveam nimic.

Pe de altă parte, de cât aveam nevoie? Mai devreme sau mai târziu tot urma să-l găsesc, și apoi să vorbesc cu el și, dacă ieșea bine, să bag spaima în el mai tare decât reușise el să o facă cu Kim. Iar dacă nu, ei bine, tot aveam cu cinci sute de dolari mai mult decât dimineată, când mă dădusem jos din pat.

După ce a plecat, mi-am terminat cafeaua și am schimbat o sută de dolari ca să-mi plătesc datoria. Armstrong e pe bulevardul 9, între străzile 57 și 58, iar hotelul meu e după colț, pe strada 57. M-am dus la hotel, am verificat la recepție corespondența și mesajele, după care am sunat la serviciul de mesagerie al lui Chance de la telefonul public din hol. La al treilea apel mi-a răspuns o femeie, repetând ultimele patru cifre ale numărului și întrebând dacă putea să mă ajute cu ceva.

— Vreau să vorbesc cu domnul Chance, am spus.

— O să vorbesc eu cu el, zise. Părea între două vârste și avea o voce răgușită, de fumător înrăit. Să-i

transmit un mesaj?

I-am spus cum mă numesc și i-am dat numărul meu de telefon de la hotel. M-a întrebat de ce sunasem. I-am spus că e ceva personal.

După ce am închis m-am simțit slăbit, poate de la cafeaua pe care o turnasem în mine fără încetare toată ziua. Voiam ceva de băut. M-am gândit să trec strada până la Polly's Cage pentru una mică sau să mă reped până la magazinul de băuturi, la două numere mai jos de Polly's, și să iau o jumătate de bourbon. Vedeam deja sticla, Jim Beam sau J.W. Dant, un whisky maroniu fără fițe, într-o sticlă plată.

Mi-am zis: haide, afară plouă, ce rost are să mergi prin ploaie? Am ieșit din cabina telefonică și, în loc s-o iau spre ușa din față, m-am îndreptat spre lift și am urcat în cameră. M-am încuiat pe dinăuntru, am tras scaunul la fereastră și am privit ploaia. Nevoia de a bea a dispărut după câteva minute. Apoi a revenit, apoi a dispărut din nou. A apărut și-a dispărut o oră întreagă, aprinzându-se și stingându-se ca o firmă de neon. Am rămas unde eram și am privit ploaia.

Pe la șapte am ridicat receptorul și am sunat-o pe Elaine Mardell. A răspuns robotul, și când s-a auzit bipul, am spus: „Sunt Matt. M-am văzut cu prietena ta și vreau să-ți mulțumesc pentru referințe. Poate că o să-ți întorc favorul cândva”. Am închis și am așteptat o jumătate de oră. Chance nu m-a sunat.

Nu-mi era foame în mod special, dar m-am forțat să cobor ca să mănânc ceva. Ploaia se opri. Am mers până la Blue Jay și am comandat un hamburger și cartofi prăjiți. Două mese mai încolo, un tip își luase și o bere la sendviș și m-am hotărât să comand și eu una când chelnerul îmi aduce hamburgerul, însă când s-a întâmplat asta mă

răzgândisem deja. Am mâncat aproape tot hamburgerul și cam jumătate din cartofi și am băut două cești de cafea, după care am comandat plăcintă cu cireșe la desert și am mâncat-o aproape pe toată.

Era cam opt și jumătate când am plecat de-acolo. M-am oprit la hotel – n-aveam mesaje – și apoi am mers până la bulevardul 9. Înainte era un bar grecesc pe colț, Antares & Spiro, însă în locul lui apăruse un magazin de legume și fructe. M-am întors și am mers până am trecut de Armstrong, am ajuns în dreptul străzii 58, iar când s-a făcut verde am traversat bulevardul și am urcat pe lângă spital până la St. Paul's. Am ocolit pe o latură și am coborât pe o scară îngustă până la subsol. Un carton atârna de clanță, dar trebuia să-l cauți ca să-l vezi.

A.A., scria pe el.

Tocmai începeau când am intrat. Erau trei mese aranjate în formă de U, cu oameni așezați pe fiecare parte și cu încă vreo zece scaune plasate în spate. Pe o altă masă, lângă perete, se aflau cafeaua și răcoritoarele. Am luat un pahar de plastic și mi-am turnat cafea din termos, apoi m-am așezat pe un scaun în spate. Doi tipi au dat din cap către mine, și am dat și eu din cap către ei.

Vorbitorul era un bărbat cam de vârsta mea. Purta un sacou de tweed în carouri peste o cămașă ecosez. Își povestea viața, de la primul pahar băut la începutul adolescenței până la înscrierea în programul de dezalcoolizare, cu patru ani în urmă. Se căsătorise și divorțase de câteva ori, lovise câteva mașini, pierduse câteva slujbe, ajunsese de câteva ori în spital. Apoi se lăsase de băut și începuse să vină la întruniri și lucrurile o luaseră pe calea cea bună.

— Nu *lucrurile* au luat-o pe calea cea bună, se corectă, *eu* am luat-o pe calea cea bună.

Toți spun asta de o mie de ori. Spun o mie de lucruri

de o mie de ori și ajungi să auzi aceleași expresii, iar și iar și iar. Poveștile sunt destul de interesante, totuși. Oamenii stau acolo, în fața lui Dumnezeu și a tuturor, și îți spun cele mai date naibii povești.

A vorbit cam o jumătate de oră. Apoi au luat zece minute pauză și au pus în circulație coșul cu bani pentru cheltuieli. Am pus un dolar în el, mi-am luat alt pahar de cafea și două prăjiturile din făină de ovăz. Un tip cu o haină militară veche m-a strigat pe nume. Mi-am amintit că se numea Jim și i-am răspuns la salut. M-a întrebat cum îmi merge și i-am spus că bine.

— Ești aici și ești treaz, zise. Asta-i cel mai important.

— Bănuiesc.

— Orice zi în care nu bei e o zi bună. Poți sta treaz o zi întreagă. Cel mai greu lucru din lume pentru un alcoolic e să nu bea, și tu chiar asta faci.

Doar că nu făceam asta. Ieșisem din spital de nouă sau zece zile. Stăteam pe uscat două sau trei zile, după care beam un pahar. De cele mai multe ori era doar un pahar, uneori două sau trei, și totul era sub control, însă duminică noaptea mă îmbătasem rău cu bourbon la Blarney Stone, pe bulevardul 6, unde nu credeam că aş putea să dau peste cineva cunoscut. Nu reuşeam să-mi amintesc când plecasem de-acolo și nu ştiam cum am ajuns acasă, dar luni dimineața aveam frisoane și gura mi-era uscată și mă simţeam ca moartea pe două picioare.

Nu i-am spus nimic din toate astea.

După zece minute începură iar şedința și făcură ocolul sălii. Oamenii își spuneau numele și ziceau că erau alcoolici și îi mulțumeau vorbitorului pentru „fișa de calificare”, pentru că așa numeau povestea spusă de el. Apoi continuau să vorbească despre felul în care se identificaseră cu vorbitorul, sau depăneau amintiri din zilele lor de alcoolism, sau prezentau dificultățile de care se

loviseră în timp ce se străduiau să ducă o viață de abstenență. O fată nu mult mai în vârstă decât Kim Dakkinen a vorbit despre problemele cu iubitul ei, iar un homosexual de treizeci și ceva de ani ne-a spus cum se certase în aceeași zi cu un client la agenția lui de voiaj. Era o poveste nostimă și a iscat o mulțime de râsete.

O femeie a zis:

— Să rămâi treaz e cel mai ușor lucru din lume. Tot ce ai de făcut e să nu bei, să mergi la ședințe și să vrei să-ți schimbi tot rahatul ăsta de viață.

Când au ajuns la mine, am spus:

— Mă numesc Matt. Pas.

Ședința s-a sfârșit la zece. În drum spre casă m-am oprit la Armstrong și m-am așezat pe un scaun, la bar. Ți se spune mereu să stai departe de baruri dacă vrei să nu bei, dar mă simt bine acolo și cafeaua e bună. Dacă vreau să beau, beau, nu contează unde sunt.

Când am plecat de-acolo, ediția de dimineață din *News* era deja pe stradă. Am luat-o și m-am întors în cameră. Tot nu aveam nici un mesaj de la peștele lui Kim Dakkinen. Am sunat la serviciul de mesagerie și am aflat că primise mesajul meu. Am lăsat alt mesaj și am spus că era important să mă contacteze cât de curând posibil.

Am făcut un duș, mi-am pus halatul și am început să citesc ziarul. Am citit știrile naționale și pe cele internaționale, dar de obicei nu mă pot concentra asupra lor. Lucrurile trebuie să fie la o scară mai mică și să se întâmple mai aproape de casă ca să mă pot raporta la ele.

Erau o sumedenie de lucruri la care mă puteam raporta. Doi puști din Bronx aruncaseră o tânără în fața metroului D. Fata rămăsese culcată între șine și, cu toate că șase vagoane trecuseră peste ea până când mecanicul reușise să oprească metroul, scăpase nevătămată.

Pe West Street, în capătul de jos, aproape de docurile din Hudson, găsiseră o prostituată moartă. Înjunghiată, se spunea în articol.

Un polițist de la Direcția pentru Locuințe Sociale se afla încă în stare critică. Cu două zile în urmă citisem că fusese atacat de doi bărbați, care-l loviseră cu țevi de fier și îi furaseră pistolul. Era căsătorit și avea patru copii sub zece ani.

Telefonul nu sună. Nici nu mă prea așteptam. Nu vedeam nici un motiv serios pentru care Chance m-ar fi sunat, în afară de curiozitate, și poate că-și amintise ce păteau pisicile curioase. Aș fi putut să mă prezint ca polițist – domnul Scudder era mai ușor de ignorat decât polițistul Scudder sau decât detectivul Scudder –, dar nu-mi plăcea să intru în jocul ăsta dacă nu era neapărat nevoie. Îmi convenea să las oamenii să tragă propriile lor concluzii, nu voiam să le dau eu brânci.

Așa că trebuia să-l găsesc eu. Mi-era totuna. Așa aveam o ocupație. Între timp, mesajele pe care i le lăsasem la mesagerie urmau să-i întipărească numele meu în minte.

Misteriosul domn Chance. Probabil că avea și un telefon mobil în mașina lui de pește, nu numai bar și tapițerie împlănită și parasolar de catifea roz. Toate semnele rafinamentului.

Am citit paginile de sport și m-am întors la articolul cu prostituata înjunghiată în Village. Povestea era destul de nebuloasă. Nu dădeau nici un nume și nici o descriere, în afară de faptul că victima avea în jur de douăzeci și cinci de ani.

Am sunat la *News* ca să văd dacă aveau totuși un nume pentru victimă și mi s-a spus că nu dezvăluie astfel de informații. Probabil că nu apucaseră încă să înștiințeze rudele. Am sunat la Secția 6, însă Eddie Koehler nu era în

tură, și nu mi-a venit în minte nimeni altcineva de-acolo care să mă fi cunoscut. Mi-am scos carnetul și am decis că era prea târziu s-o mai sun, pentru că jumătate din femeile din oraș erau prostituate și n-aveam nici un motiv să presupun că tocmai ea ajunsese bucăți sub autostradă, în West Side. Am pus carnetul la loc, dar zece minute mai târziu l-am scos iar și am format numărul.

Am spus:

— Sunt Matt Scudder, Kim. Mă întrebam dacă ai vorbit din întâmplare cu prietenul tău de când ne-am văzut.

— Nu, n-am vorbit. De ce?

— M-am gândit că pot să dau de el prin mesagerie. Nu cred că o să ia legătura cu mine, așa că mâine o să fiu obligat să ies și să-l caut. Nu i-ai spus nimic despre ce-ai de gând să faci?

— Nici o vorbă.

— Bun. Dacă-i vezi înaintea mea, poartă-te pur și simplu ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar dacă te sună și vrea să vă întâlniți undeva, anunță-mă imediat.

— La numărul pe care mi l-ai dat?

— Exact. Dacă mă găsești, o să mă duc eu la întâlnire în locul tău. Dacă nu, dă-i drumul și spune-i în față.

Am mai lungit puțin discuția, liniștind-o după ce mai întâi o alarmasem cu telefonul meu. Cel puțin știam că nu murise pe West Street. Cel puțin puteam dormi liniștit.

Sigur că da. Am stins lumina, m-am băgat în pat și am stat întins multă vreme, apoi m-am dat bătut, m-am așezat pe scaun și am citit iar ziarul. Mi-a trecut prin minte că vreo două pahare m-ar relaxa și m-ar ajuta să adorm. N-am putut alunga gândul, dar am reușit să mă forțez să rămân unde eram și, când s-a făcut patru, mi-am spus că e cazul s-o las baltă, pentru că la patru toate barurile erau

deja închise. Mai era unul deschis pe bulevardul 11, dar l-am trecut cu vederea în mod convenabil.

Am stins lumina și m-am băgat iar în pat și m-am gândit la prostituata moartă, la polițistul de la Locuințe Sociale și la femeia peste care trecuse metroul, și m-am întrebat de ce ar considera cineva că-i o idee bună să rămâi treaz în New York. M-am agățat de gândul ăsta și am adormit cu el.

TREI

M-am trezit pe la zece și jumătate, surprinzător de bine odihnit după șase ore de zbor razant pe deasupra somnului. Am făcut un duș și m-am ras, am băut o cafea și am mâncat un corn pe post de mic dejun, apoi am mers până la St. Paul's. De data asta nu la subsol, ci chiar în biserică, unde am stat zece minute sau cam pe-acolo înainte să aprind două lumânări și să strecur cincizeci de dolari în cutia milei. La poșta de pe strada 60 am cumpărat un mandat poștal pentru două sute de dolari și un plic timbrat. Am trimis mandatul fostei mele soții, în Syosset. Am încercat să scriu și un bilet de însoțire, dar a ieșit ceva pe un ton de scuză. Banii erau prea puțini și veneau prea târziu, însă știa asta și fără să-i spun eu. Am învelit mandatul poștal într-o coală albă de hârtie și l-am trimis așa.

Era o zi cenușie, rece și amenințând cu alte ploi. Bătea un vânt tăios, care se strecura prin intersecții ca un centru înaintaș. În fața Coloseumului un bărbat fugea după pălărie și înjura, și am ridicat în mod reflex mâna ca să mi-o îndes mai bine pe-a mea pe cap.

Am străbătut aproape tot drumul până la bancă înainte să-mi dau seama că nu mai aveam destul din avansul lui Kim ca să pot face vreo operațiune financiară. M-am întors atunci la hotel și am plătit jumătate din chiria pe luna următoare. Am rămas doar cu o bancnotă de o sută și am schimbat-o în altele de zece și de douăzeci, dacă tot era ultima.

De ce nu luasem toată mia de la bun început? Mi-am amintit ce-i spuseseam despre stimulent. Ei bine, acum aveam unul.

Correspondența era cea obișnuită - vreo două circulare, o scrisoare de la congressmanul meu, reclame.

Nimic de citit.

Nici un răspuns de la Chance. Nu că m-aș fi așteptat la vreunul.

Am sunat la serviciul lui de mesagerie și i-am mai lăsat un mesaj, numai de-al dracului.

Am ieșit și am pierdut aiurea toată după-amiaza. Am luat metroul de vreo două ori, dar mai mult am mers pe jos. Părea mereu că începe să plouă, dar tot mereu nu începea, iar vântul care era din ce în ce mai puternic tot nu reușea să-mi smulgă pălăria. Am intrat în două secții de poliție, în câteva cafenele și în câteva baruri. Am băut cafea în cafenele și Coca Cola în baruri și am vorbit cu câțiva oameni și mi-am notat câte ceva. Am sunat la recepția hotelului meu de câteva ori. Nu mă așteptam să mă fi sunat Chance, dar voiam să fiu la curent în caz că mă suna Kim. Nu mă căutase nimeni. Am format și numărul lui Kim de două ori, și de fiecare dată mi-a răspuns robotul. Toată lumea are un robot din ăsta, și într-o zi toți roboții vor începe să dea telefoane și să vorbească unul cu altul. N-am lăsat nici un mesaj.

Spre sfârșitul după-amiezii am intrat într-un cinematograf din Times Square. Rulau în paralel două filme cu Clint Eastwood, din seria în care el e un polițist neortodox care pune lucrurile la punct împușcând pe capete băieți răi. Publicul părea compus aproape în exclusivitate din soiul de indivizi pe care-i împușca el. Se distrau teribil de fiecare dată când curăța pe careva.

Am mâncat orez cu carne de porc și legume la un local cubano-chinezesc pe bulevardul 8, am sunat iar la recepție, m-am oprit la Armstrong și am băut o cafea. Am început o conversație la bar și mă gândeam să rămân acolo, dar pe la opt și jumătate am reușit să ies pe ușă, să trec strada și să cobor scările la ședință.

Vorbea o gospodină care obișnuia să se îmbete criță

când soțul ei era la birou și copiii la școală. Povestea cum o găsisese fiul ei pe jos, în bucătărie, și cum ea îl convinsese că făcea un exercițiu de yoga pentru spate. Toată lumea a izbucnit în râs.

Când mi-a venit rândul, am zis:

— Mă numesc Matt. În seara asta doar ascult.

Localul lui Kelvin Small e pe bulevardul Lenox, la intersecția cu strada 127. E o încăpere lungă și îngustă, cu un bar pe toată lungimea și cu un rând de mese cu banchete pe partea opusă barului. În spate de tot e un podium pentru formație, și pe el doi negri cu pielea foarte închisă, cu părul împletit, cu ochelari cu ramă de os și cu costume Brooks Brothers cântau încet jazz, unul la un pian micuț și înalt, celălalt trecând niște perii pe un instrument cu coarde. Arătau și sunau ca jumătate din vechiul Modern Jazz Quartet.

Puteam să-i aud fără să fac vreun efort, pentru că sala s-a cufundat în tăcere când am trecut pragul. Eram singurul alb din local și toată lumea amuțise ca să se uite lung la mine. Mai erau două femei albe, așezate alături de bărbați negri pe banchetele de la mese, și mai erau două negrese la o aceeași masă, și încă vreo douăzeci de bărbați de toate nuanțele, în afară de a mea.

Am traversat localul în lung și am intrat în toaleta pentru bărbați. Un tip înalt cât să-i fie aproape suficient pentru o carieră în baschetul profesionist își pieptăna părul lins. Mirosul pomadei se lua la întrecere cu izul înțepător de marijuana. M-am spălat pe mâini și le-am frecat una de alta sub un uscător cu aer fierbinte. Lunganul își făcea încă de lucru cu părul lui lins când am ieșit.

Conversația s-a stins din nou când am ieșit din toaletă. Am mers iar spre partea din față, încet și legănând din umeri. Nu eram sigur în legătură cu muzicienii, însă în

afară de ei cred că nu era nici un tip în local care să nu fi fost arestat măcar o dată. Pești, traficanți de droguri, pariori, escroci. Aristocrații junglei.

Un bărbat așezat pe al cincilea scaun din față îmi atrase atenția. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama de unde-l cunoșteam, pentru că în urmă cu câțiva ani avea părul lins, acum însă îl purta într-un soi de coafură afro modificată. Avea un costum de culoarea lămâii crude, iar pantofii erau din piele de șopârlă, probabil o specie pe cale de dispariție.

Am făcut semn din cap spre ușă, am trecut de el și am ieșit. Am coborât două numere mai spre sud pe Lenox și am așteptat lângă un felinar. După două sau trei minute a ieșit și el, mergând agale, cu brațele depărtate de corp.

— Hei, Matthew, zise, și întinse palma ca să i-o plesnesc în chip de salut. Ce mai face omul meu?

Nu i-am plesnit palma. S-a uitat în jos către ea, în sus către mine, și-a dat ochii peste cap, a scuturat exagerat de tare din cap, și-a pocnit palmele, le-a șters de cracii pantalonilor, apoi și le-a înfipt în șoldurile slabe.

— A trecut ceva, zise. În centru nu mai au ce-ți place? Sau ai venit în Harlem doar ca să mergi la closetul băieților?

— Arăți înfloritor, Royal.

Se umflă un pic în pene. Îl chema Royal Waldron și am cunoscut odată un polițist negru rău de gură care făcuse legătura între chinta regală și toaleta Royal și îl poreclise „Budă”. Zise:

— Păi, cumpăr și vând. Știi tu.

— Știu.

— Dă-le o afacere serioasă și n-o să pierzi nici o masă. E o rimă pe care-am învățat-o de la mama. Cum de-ai venit în orașul de jos, Matthew?

— Caut un tip.

— Poate că l-ai găsit. Parc-ai ieșit din poliție acum câteva luni?

— Acum câțiva ani.

— Și vrei să cumperi ceva? Ce vrei și cât ai de cheltuială?

— Ce vinzi?

— Cam orice.

— Îți merg bine afacerile cu columbienii ăia?

— Rahat, zise, și își frecă cu o mână partea din față a pantalonilor.

Bănuiesc că avea un pistol la cureaua pantalonilor lui verde-lămâie. Probabil că la Kelvin Small erau tot atâtea arme câți clienți.

— Columbienii-s în regulă, zise, numai să nu te pună dracu' să-i înșeli, asta-i tot. N-ai venit până aici ca să cumperi marfă.

— Nu.

— Ce vrei, omule?

— Caut un pește.

— Rahat, tocmai ai trecut pe lângă vreo douăzeci. Și pe lângă șase, șapte târâturi.

— Caut un pește pe nume Chance.

— Chance.

— Îl cunoști?

— S-ar putea să știu cine e.

Am așteptat. Un bărbat cu un pardesiu lung mergea pe trotuar, oprindu-se în fața fiecărei vitrine. Îți lăsa impresia că se uită la ele, doar că era imposibil; magazinele aveau obloane de oțel care se lăsau ca ușile de garaj la ora închiderii. Bărbatul se oprea în fața fiecărui magazin închis și studia obloanele ca și când ar fi avut un înțeles numai pentru el.

— Linge-vitrine, zise Royal.

O mașină alb-albastră de poliție trecu pe lângă noi și

încetini. Cei doi polițiști în uniformă din ea ne studiară. Royal le ură o seară plăcută. N-am spus nimic, și nici ei. După ce mașina plecă, zise:

— Chance nu prea vine pe-aici.

— Unde-l pot găsi?

— Greu de spus. Oriunde, doar că s-ar putea să fie ultimul loc în care te-ai gândi să-l cauți. Nu prea pierde vremea.

— Așa mi s-a spus.

— Pe unde l-ai căutat?

Fusesem la o cafenea, la intersecția bulevardului 6 cu strada 57, la un bar cu pian în Village, la două baruri în West Forties. Royal luă notă de toate astea și dădu gânditor din cap.

— N-ar avea cum să fie la Muffin-Burger, zise, pentru că nu mai ține fete pe stradă. De care să știu eu. În același timp, ar putea oricum să treacă pe-acolo, pricepi? Doar ca să fie acolo. Cum să-ți zic, e posibil s-apară oriunde, dar nu pierde vremea.

— Unde ar trebui să-l caut, Royal?

A numit câteva localuri. Fusesem deja într-unul dintre ele și uitasem să-l pomenesc. Le-am notat pe celelalte. Am zis:

— El cum e, Royal?

— Păi, rahat. E un pește, omule.

— Nu prea îl plăci.

— Nu-i vorba că-mi place sau că nu-mi place. Prietenii mei sunt prieteni de afaceri, Matthew, și Chance și cu mine n-avem afaceri unul cu altul. Nici unul dintre noi nu cumpără ce vinde ălălalt. El nu cumpără marfă, eu nu cumpăr păsărici.

Un zâmbet mic și obraznic îi dezveli dinții.

— Când ai toate bunătățile din lume, nu trebuie să plătești niciodată pentru păsărici.

Unul dintre localurile pomenite de Royal era în Harlem, pe bulevardul St. Nicholas. Mergeam pe strada 125. Era largă și aglomerată și bine luminată, dar începeam să simt paranoia, nu chiar irațională, a unui alb singuratic pe o stradă de negri.

Când am ajuns la St. Nicholas am luat-o spre nord și am mers încă două cvartale, până la Club Cameroon. Era o versiune cu chirie mai mică a lui Kelvin Small, cu tonomat în loc de muzică live. Toaleta bărbaților era împuțită și într-o boxă cineva trăgea puternic pe nas. Cocaină, probabil.

N-am recunoscut pe nimeni la bar. M-am așezat și am băut un sifon și m-am uitat la vreo cincisprezece sau douăzeci de fețe reflectate în oglinda din spatele barului. Am realizat, nu pentru prima dată în seara aceea, că puteam să mă uit la Chance și să n-am habar. Descrierea pe care o auzisem se potrivea la o treime din bărbații prezenți și era suficient de generală ca să fie acceptabilă pentru jumătate din cei care mai rămâneau. Nu văzusem nici o fotografie de-a lui. Contactele mele din poliție nu-i recunoscuseră numele, iar dacă ăsta era într-adevăr numele de familie, nu avea nici o pagină neagră în dosare.

Bărbații între care stăteam se întorseseră cu spatele la mine. M-am privit în oglindă, un individ palid într-un costum de culoare nedefinită și un pardesiu cenușiu. Costumul ar fi putut suporta un fier de călcat, pălăria n-ar fi arătat mai rău dacă ar fi luat-o vântul, și iată-mă, izolat între papiștii ăștia cu umerii lor largi și reverele lor exagerate și nasturii lor îmbrăcați în stofă. Peștii făceau coadă la Phil Kronfeld, pe Broadway, pentru costume ca astea, dar Kronfeld se închisese și n-aveam idee de unde și le luau acum. Poate că ar fi trebuit să aflu, poate că Chance avea un cont pentru cumpărături și puteam să dau de el așa.

Doar că oamenii din branșă n-aveau conturi, pentru că plăteau totul cash. Chiar și mașinile și le cumpărau cu banii jos, dădeau buzna în Potamkin și numărau hârtii de-o sută de dolari și plecau acasă într-un Cadillac.

Bărbatul din dreapta mea ridică un deget către barman.

— Pune-i în același pahar, zise. Să se-amestece gusturile.

Barmanul îi umplu paharul cu un Hennessy mic și o sută sau o sută cincizeci de grame de lapte. Pe vremuri, combinației i se spunea „Cadillac alb”. Poate că încă i se mai spune astfel.

Poate că trebuia să încerc la Potamkin.

Sau poate că ar fi trebuit să stau acasă. Prezența mea provoca tensiune și puteam să o simt îngroșându-se în localul mic. Mai devreme sau mai târziu cineva avea să mă întrebe ce naiba credeam că fac acolo și mi-ar fi fost cam greu să-i răspund.

Am plecat înainte să se întâmple așa ceva. Un taxi fără firmă aștepta să se facă verde. Portiera de pe partea mea era îndoită și aripa șifonată, și nu eram sigur ce-mi spunea asta despre șofer. L-am luat oricum.

Royal pomenise un loc de pe strada West 96 și taxiul m-a lăsat acolo. Era deja trecut de două și începeam să obolesc. Am intrat în alt bar, unde alt negru cânta la pian. Pianul ăsta suna cam dezacordat, dar poate mă înșelam. Clientela era alcătuită dintr-un amestec în părți egale de albi și negri. Erau multe cupluri interracial, însă femeile albe care însoțeau bărbați negri păreau mai degrabă iubite decât prostituate. Câțiva tipi erau îmbrăcați destul de țișător, dar nici unul nu afișa blazonul complet al peștelui pe care îl văzusem o milă și jumătate mai la nord. Dacă localul avea un aer de viață frivolă și tranzacții cash, era

totuși mai rafinat și mai discret decât cluburile din Harlem sau decât cele din jurul lui Times Square. Am băgat o fisă în telefon și am sunat la hotel. Nici un mesaj. Recepționarul din noaptea aceea era un mulatru cu un fix pentru siropul de tuse, obicei care nu părea să-i stingherească activitatea. Putea oricând să rezolve rebusul din *Times* cu un stilou. I-am spus:

— Jacob, fă-mi un serviciu. Sună la numărul ăsta și cere să vorbești cu Chance.

I-am dat numărul. L-a repetat și m-a întrebat dacă era domnul Chance. I-am spus: numai Chance.

— Și dacă vine la telefon?

— Închide pur și simplu.

M-am dus la bar și aproape că am comandat o bere, dar până la urmă a fost o Coca Cola. Un minut mai târziu, a sunat telefonul și un puști s-a dus să răspundă. Părea un elev de liceu. A ridicat vocea, întrebând dacă era de față cineva pe nume Chance. Nu i-a răspuns nimeni. Îl supravegheam pe barman cu coada ochiului. Nu dădea nici un semn că ar fi recunoscut numele. Nici măcar nu sunt sigur că era atent.

Aș fi putut juca mica scenetă în fiecare bar prin care trecusem și poate că ar fi meritat efortul, însă îmi trebuiseră trei ore ca să mă gândesc la asta.

Halal detectiv. Dădusem pe gât toată Coca Cola din Manhattan și nu reușisem să găsesc un blestemat de pește. O să albesc și tot n-o să pun mâna pe ticălos.

Era acolo și un tonomat care a terminat o melodie și a început alta – ceva de Sinatra –, și mi-a declanșat un soi de conexiune mintală. Mi-am lăsat Coca pe bar și am luat un taxi până pe bulevardul Columbus. M-am dat jos la colțul străzii 72 și am mers o jumătate de cvartal spre vest, până la Poogan's Pub. Clientela era mai puțin de genul „Superman negru”, cât de soiul „Nașul tânăr”, dar

oricum nu voiam să-l caut pe Chance. Îl căutam pe Danny Boy Bell.

Nu era acolo. Barmanul zise:

— Danny Boy? A fost pe-aici mai devreme. Încearcă la Top Knot, e chiar vizavi de Columbus. Când nu-i aici, e acolo.

Și într-adevăr acolo era, pe un scaun la bar, în spate de tot. Nu-l mai văzusem de ani buni, dar nu mi-a fost prea greu să-l recunosc. Nu era nici mai mare, nici mai închis la culoare.

Părinții lui Danny Boy erau amândoi negri cu pielea de o nuanță foarte închisă. Le moștenise trăsăturile, nu și culoarea. Era albinos, la fel de lipsit de pigment ca un șoarece alb de laborator. Era destul de zvelt și foarte scund. Pretindea că are un metru șaizeci, dar mereu am bănuir că exagerează cu vreo patru sau cinci centimetri.

Purta un costum în dungi, de bancher, în trei piese, și prima cămașă albă pe care o vedeam după multă vreme. Pantofii lui negri erau perfect lustruiți. Nu cred că l-am văzut vreodată fără costum și cravată sau cu pantofii neîngrijiți.

— Matt Scudder, zise. Dumnezeu, dacă aștepți suficient, apare toată lumea.

— Ce mai faci, Danny?

— Îmbătrânesc. Au trecut ani buni. Stai la mai puțin de-o milă, și când ne-am văzut ultima dată? A trecut, dacă-mi ierți expresia, o viață de negru.

— Nu te-ai prea schimbat.

M-a studiat un moment.

— Nici tu, zise, dar fără convingere.

Avea o voce surprinzător de normală pentru un om atât de anormal, de amplitudine medie și fără accent. Te-ai fi așteptat să sune ca Johnny din vechile reclame Philip Morris.

— Erai prin zonă sau ai trecut special să mă cauți?
— Am încercat întâi la Poogan's. Mi-au spus că s-ar putea să fii aici.

— Sunt flatat. O vizită de curtoazie, bineînțeles.

— Nu chiar.

— De ce nu ne așezăm la o masă? Putem să vorbim despre vremurile trecute și prietenii morți. Și despre orice treabă care te-a adus aici.

Barurile pe care le prefera Danny Boy țineau permanent o sticlă de vodcă rusească în frigider. Asta bea el, îi plăcea rece ca gheața, dar fără cuburi care să zăngăne în pahar și să dilueze băutura. Ne-am așezat într-un separeu mai în spate și o chelneriță micuță și rapidă aduse băutura lui favorită și o Coca Cola pentru mine. Danny Boy își coborî privirea către paharul meu, apoi și-o ridică și se uită la mine.

— Am lăsat-o mai moale, am spus.

— O chestie de bun-simț, zise.

— Cred că da.

— Moderație. Îți spun eu, Mart, vechii greci știau bine asta. Moderație.

Dădu peste cap jumătate din pahar. Putea duce fără probleme poate opt asemenea pahare pe zi. Să zicem cam un litru, totul într-un corp care nu putea să aibă mai mult de cincizeci de kile, și nu l-am văzut niciodată trădând efectele. Niciodată nu se clătina, niciodată nu stâlcea cuvintele, doar continua să bea.

Și? Ce legătura avea asta cu mine?

Am sorbit din Cola.

Sedeam acolo și ne spuneam unul altuia povești. Afacerea lui Danny Boy, dacă avea vreo afacere, era informația. Tot ce-i spuneai era clasat în mintea lui și, aranjând piesele cap la cap și făcându-le să circule, aduna destui bani ca să-și țină pantofii lustruiți și paharul plin.

Punea oamenii în contact și lua câte puțin din profitul lor pentru deranjul propriu. Măinile îi rămâneau curate. Era implicat în parteneriate limitate cu sumedenie de întreprinderi pe termen scurt, cele mai multe vag ilegale. Când eram polițist era una dintre cele mai bune surse ale mele, un turnător fără plată care-și lua recompensa în informații.

Zise:

— Îl mai știi pe Lou Rudenko? I se spunea Louie Pălărie.

Am spus că mi-l aminteam.

— Ai auzit de maică-sa?

— Ce-i cu ea?

— O ucraineană bătrână și drăguță, mai trăia încă în vechiul cartier, pe strada 9 sau 10, sau care-o fi fost, în East. Era văduvă de ani buni. Trebuie să fi avut vreo șaptezeci de ani, poate chiar optzeci. Lou cât are, vreo cincizeci?

— Cam așa.

— Nu contează. Chestia e că bătrânica asta drăguță avea un prieten, un domn văduv cam de aceeași vârstă. Se ducea la ea de vreo două ori pe săptămână și ea îi gătea mâncare ucraineană și poate mergeau la un film, dacă găseau vreunul în care să nu apară unii care și-o trag pe tot ecranul. Mă rog, tipul vine într-o seară foarte încântat, găsisese un televizor pe stradă. Cineva îl aruncase la gunoi. Zice că oamenii au luat-o razna, aruncă lucruri foarte bune, el se pricepe la reparat și televizorul ei e pe ducă și ăsta-i color și de două ori cât al ei, așa că poate el să-l aranjeze pentru ea.

— Și?

— Și îl pune în priză și îi dă drumul să vadă ce se întâmplă. Și se întâmplă că sare în aer. El își pierde un braț și un ochi, iar doamna Rudenko, aflată în fața lui, e

omorâtă pe loc.

— Ce era, o bombă?

— Te-ai prins. Ai citit în ziar?

— Probabil că mi-a scăpat.

— Păi, să fi fost acum vreo cinci, șase luni. S-a ajuns la concluzia că cineva a pus bomba în televizor și l-a plasat altcuiva. Poate că era o chestie între bande, poate că nu, pentru că tot ce știa bătrânul era de unde luase aparatul, și ce mare indiciu e ăsta? Fapt e că oricine a primit televizorul a fost destul de suspicios ca să-l arunce imediat la gunoi, și așa s-a ajuns la moartea doamnei Rudenko. M-am văzut cu Lou și a fost o situație ciudată, pentru că nu știa pe cine să fie furios. „E orașul ăsta împutit”, zicea, „e blestematul ăsta de oraș împutit”. Dar ce sens are să zici asta? Trăiești în mijlocul Kansasului și vine o tornadă și-ți ia casa și-o împrăștie peste Nebraska. Așa vrea Domnul, corect?

— Așa se spune.

— În Kansas Dumnezeu se folosește de tornade. În New York se folosește de un televizor-capcană. Oricine-ai fi, Dumnezeu sau altcineva, lucrezi cu materialele pe care le ai la-ndemână. Mai vrei o Cola?

— Nu chiar acum.

— Cu ce te pot ajuta?

— Caut un pește.

— Diogene căuta un om cinstit. Tu ai de ales dintr-o armată întreagă.

— Caut un pește special.

— Toți sunt speciali. Unii sunt chiar foarte speciali.

Are și-un nume?

— Chance.

— A, sigur, zise Danny Boy. Îl știi pe Chance.

— Știi și cum pot să iau legătura cu el? Se încruntă, ridică paharul gol, îl puse jos.

— Nu prea stă pe nicăieri, zise.

— Am tot auzit asta.

— Ăsta-i adevărul. Părerea mea e că un bărbat trebuie să aibă un cartier general. Eu sunt mereu ori aici, ori la Poogan's. Tu ești la Jimmy Armstrong, sau cel puțin acolo erai ultima dată când am auzit de tine.

— Încă mai sunt.

— Vezi? Ți țin socoteala chiar și când nu te văd. Chance... Să mă gândesc. Ce-i azi, joi?

— Da. De fapt, vineri dimineața.

— Ești prea tehnic. Ce treabă ai cu el, dacă nu te deranjează întrebarea?

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nu știu unde-i acum, dar s-ar putea să știu unde o să fie peste o jumătate de zi sau o zi. Stai să dau un telefon. Dacă vine iar fata aia, cere încă un rând pentru mine, bine? Și orice vrei tu.

Am reușit să-i fac semn chelneriței și i-am spus să-i aducă lui Danny Boy încă o vodcă.

— Da, zise. Și o Cola pentru tine?

De când mă așezasem îmi tot venise pofta de băut, și de data asta mă apucase teribil. Stomacul îmi urcă în gât la gândul unei alte Cola. I-am spus să-mi aducă o bere de ghimbir. Danny Boy era încă la telefon când ea a venit cu băuturile. A pus berea de ghimbir în fața mea și vodca pe partea cealaltă a mesei. Stăteam acolo și încercam să nu mă uit la pahar, dar ochii mei nu găseau alt loc în care să se uite. Voiam să se întoarcă la masă și să bea odată blestemăția aia.

Am inspirat și am expirat, mi-am băut berea de ghimbir și mi-am ținut mâinile departe de vodca lui și până la urmă Danny Boy s-a întors la masă.

— Am avut dreptate, a zis. Merge la Garden mâine seară.

— Joacă Knicks? Credeam că încă mai au.

— Nu la arena principală. De fapt, acolo cred că-i un concert rock. Chance se duce la Felt Forum pentru meciurile de box de vineri.

— Se duce mereu acolo?

— Nu mereu, dar acum e un tip la categoria ușoară, Kid Bascomb, în topul preliminarilor. Chance e interesat de el.

— A cumpărat o parte din puști?

— Se poate, sau e vorba doar de-un interes intelectual. De ce zâmbești?

— Ideea că un pește ar putea manifesta un interes intelectual pentru un boxer de categoria ușoară...

— Nu l-ai cunoscut pe Chance.

— Nu.

— Nu-i genul obișnuit.

— Asta-i impresia pe care încep să mi-o fac.

— Problema e că Bascomb sigur are meci, dar asta nu înseamnă și că Chance va fi sigur acolo, deși sunt gata să pun pariu. Dacă vrei să vorbești cu el, ai ocazia s-o faci la prețul unui bilet.

— Cum o să-l recunosc?

— Nu l-ai cunoscut? Nu, tocmai ai spus că nu. Nu l-ai recunoaște dacă l-ai vedea?

— Nu într-o mulțime, la un meci de box. În nici un caz când jumătate din sală o să fie plină de pești și jucători.

Se gândi la asta.

— Discuția asta pe care o s-o ai cu Chance, zise, o să-l supere tare?

— Sper că nu.

— Vreau să spun, o să aibă un resentiment puternic împotriva ăluia care l-a dat de gol?

— Nu văd de ce.

— Atunci ceea ce o să ai de plătit, Matt, va fi prețul nu a unu, ci a două bilete. Fii mulțumit că e o seară în afara sezonului la Forum și nu un titlu la arena principală. Locurile de lângă ring nu costă mai mult de zece sau douăzeci, să zicem cînșpe afară. Cel mult treizeci de dolari pentru biletele noastre.

— Vii cu mine?

— De ce nu? Treizeci de dolari pentru bilete și cincizeci pentru timpul meu. Sper că bugetul tău poate duce asta?

— Poate, dacă trebuie.

— Îmi pare rău că sunt obligat să-ți cer bani. Dacă ne-am fi dat întâlnire la curse nu ți-aș fi luat nici un cent, dar nu m-a interesat niciodată boxul. Așa, pentru consolarea ta, aș cere cel puțin o sută ca să merg la un meci de hochei.

— Cred că e ceva. Vrei să ne întâlnim acolo?

— Chiar în față. La nouă - asta ar trebui să ne dea destul timp. Cum ți se pare?

— E bine.

— Să văd dacă nu cumva pot să port ceva special, zise, ca să mă recunoști fără probleme.

PATRU

Nu era greu de recunoscut. Purta un costum dintr-o stofă gri porumbel și vestă roșu aprins, cravată neagră și cămașă albă. Își pusese ochelari de soare cu lentile negre în ramă metalică. Danny Boy izbutea să doarmă când soarele era sus pe cer – nici ochii, nici pielea lui nu suportau soarele – și purta ochelari fumurii chiar și noaptea, cu excepția cazului în care se afla într-un loc slab luminat, cum era Poogan's sau Top Knot. Cu câțiva ani în urmă, îmi spusese că ar vrea ca lumea să aibă un buton reglabil pentru lumină, ca să poată da toată chestia mai jos cu o linie sau două. Îmi amintesc la ce m-am gândit atunci, că exact asta face whisky-ul. Estompează lumina și dă volumul mai încet și rotunjește colțurile.

I-am admirat costumul. Zise:

— Îți place vesta? N-am mai purtat-o de secole. Voiam să sar în ochi.

Aveam deja biletele. Locul de lângă ring costa cincisprezece dolari. Cumpărasem două locuri de câte patru dolari și cincizeci de cenți, care ne-ar fi adus mai aproape de Dumnezeu decât de ring. Biletele ne-au permis să trecem de poartă, apoi le-am arătat unui plasator de la prima ușă și i-am strecurat în palmă o bancnotă împăturită. Ne-a condus la două locuri din al treilea rând.

— Știți, domnilor, s-ar putea să fiu nevoit să vă mut, zise, dar probabil că nu, și vă garantez oricum locuri lângă ring.

După ce dispăru, Danny Boy zise:

— Există întotdeauna o soluție, nu? Cât i-ai dat?

— Cinci dolari.

— Deci locurile te-au costat paispe dolari în loc de treizeci. Cât crezi că scoate tipul pe seară?

— Nu prea mult într-o seară ca asta. Când joacă

Knicks sau Rangers, e posibil să facă de cinci ori salariul numai din bacșișuri. Bineînțeles, e la fel de posibil să dea cuiva o parte din bani înapoi.

— Toată lumea are un preț.

— Așa se pare.

— Vreau să spun, toată lumea. Inclusiv eu.

Era o aluzie. I-am dat două bancnote de douăzeci și una de zece. Băgă banii în buzunar și abia după aceea se uită pentru întâia oară mai atent la public.

— Ei, nu-l văd, zise, dar probabil că apare abia la meciul lui Bascomb. Mă duc să mă plimb un pic.

— Bine.

Se ridică și începu să umble prin sală. M-am uitat și eu în jur, nu ca să încerc să-l identific pe Chance, ci ca să văd cam ce fel de public venise acolo. Am văzut o mulțime de indivizi care ar fi putut pierde vremea în barurile din Harlem noaptea trecută, pești și traficanți și pariori și toate soiurile de escroci, cei mai mulți însoțiți de femei. Mai erau și câțiva albi, genul șef de bandă; purtau costume ușoare și inele de aur și nu veniseră cu prietenele. În sectoarele mai ieftine publicul era compus din amestecătura obișnuită care apare la orice eveniment sportiv: negri, albi și hispanici, singuri, perechi sau în grup, mâncând hot dog și bând bere din pahare de carton, vorbind și glumind și aruncând ocazional o privire la acțiunea din ring. Ici-colo mai vedeam câte o față parcă ieșită direct din orice casă de pariuri a oricărui hipodrom, mutra tip Broadway, încruntată și mereu la pândă, pe care numai pariorii o au. Dar nu erau prea mulți din categoria asta. Cine mai pariază la meciurile de box cu premii?

M-am întors și m-am uitat spre ring. Doi puști hispanici, unul cu pielea deschisă, celălalt măsliniu, aveau mare grijă să nu-și provoace daune grave. Păreau de categoria ușoară, iar puștiul deschis la culoare era

sprinten și avea alonjă bună. Am început să fiu interesat, și în runda finală brunetul și-a dat seama cum se poate strecura pe sub loviturile celuilalt. Își folosea corpul destul de bine când a sunat gongul. Decizia a fost de partea lui, și cele mai multe huiduieli au venit dintr-o anumită porțiune a sălii. Prietenii și familia celuilalt, bănuiesc.

Danny Boy se întorsese la locul lui în timpul ultimei reprize. Două minute după decizie, Kid Bascomb trecu dincolo de corzi și boxă un pic cu umbra lui. Bascomb era foarte brunet, foarte musculos, lat în umeri și cu piept puternic. Se poate să fi fost uns cu ulei pe corp, după cum lucea lumina pe el. Băiatul cu care se lupta era un puști italian din sudul Brooklynului, pe nume Vito Canelli. Avea ceva grăsime în jurul taliei și părea moale ca o cocă, însă îl mai văzusem și știam că era un boxer inteligent.

Danny Boy zise:

— Uite-l că vine. Zona centrală.

M-am întors și m-am uitat. Același plasator care-mi luase cinci dolari conducea un bărbat și o femeie la locurile lor. Ea avea cam un metru șaizeci și cinci, părul castaniu tăiat la nivelul umerilor și pielea ca porțelanul fin. El avea un metru optzeci și cinci sau optzeci și șapte și în jur de optzeci și cinci de kile. Umeri largi, talie subțire, șolduri înguste. Părul îi era natural, mai degrabă scurt decât lung, iar pielea de un maroniu intens. Purta un pulover din păr de cămilă și pantaloni largi de flanel maro. Arăta ca un atlet profesionist sau avocat de succes sau afacerist negru pe val.

Am spus:

— Ești sigur? Danny Boy râse.

— Nu prea arată ca peștii pe care-i știi, nu? Sunt sigur că nu. Țasta-i Chance. Sper că prietenul tău nu ne-a dat locurile lui.

Nu ni le dăduse. Chance și fata care îl însoțea s-au

dus în primul rând, mult mai aproape de centru. Și-au ocupat locurile și el i-a dat plasatorului bacșișul, a schimbat saluturi cu unii dintre spectatori, după care s-a apropiat de colțul lui Kid Bascomb și le-a spus ceva puștiului și echipei lui. Au discutat o vreme, apoi Chance s-a întors la locul lui.

— Cred că o să plec acum, zise Danny Boy. Nu vreau să-i văd pe tâmpiții ăștia doi altoindu-se reciproc. Sper că n-ai nevoie să fac prezentările?

Am clătinat din cap.

— Atunci o să ies înainte să înceapă măcelul. În ring, adică. E nevoie să știe că eu ți l-am arătat, Matt?

— Nu va afla asta de la mine.

— Bine. Dacă te mai pot ajuta cu ceva...

O luă în sus, printre rânduri. Voia probabil să bea ceva, și barurile din Madison Square Garden nu țin Stolichnaya la gheață.

Crainicul îi prezentă pe cei doi boxeri, spunându-le cu glas răsunător vârsta și greutatea și orașele de origine. Bascomb avea douăzeci și doi de ani și era neînvins. Canelli nu părea în stare să-i strice palmaresul în seara asta.

Lângă Chance erau două locuri libere. Mi-a trecut prin minte să mă așez acolo, dar am rămas unde eram. S-a auzit soneria de avertizare, apoi gongul pentru prima repriză. A fost una lentă, de tatonare, și nici unul dintre combatanți n-a vrut să se angajeze prea tare. Bascomb lovea bine, însă Canelli a reușit în cea mai mare parte a timpului să rămână în afara razei lui de acțiune. Nici unul nu făcea un efort serios.

Cele două locuri de lângă Chance erau tot goale la sfârșitul reprizei. M-am dus acolo și m-am așezat lângă el. Se uita foarte atent la ring. Trebuie să fi fost conștient de prezența mea, dar n-a dat nici un semn.

— Chance? am spus. Mă numesc Scudder.

Se întoarse și mă privi. Ochiul îi erau căprui, cu irizații aurii. Mi-am amintit de ochii clienței mele, cu albastrul lor ireal. Fusesse la ea în noaptea trecută, în timp ce eu hălăduiam prin baruri, venise neanunțat ca să ia niște bani. Ea îmi povestise mai devreme toate astea, îmi telefonase la hotel pe la prânz.

— Mi-a fost frică, zicea. Mă gândeam că poate mă întreabă de tine, că vrea să afle ce-am vorbit. Dar a fost liniștit.

Acum Chance spuse:

— Matthew Scudder. Mi-ai lăsat niște mesaje.

— Nu m-ai sunat.

— Nu te cunosc. Nu dau telefoane oamenilor pe care nu-i cunosc. Și ai întrebat prin oraș de mine.

Avea o voce profundă și sonoră. Părea educată, de parcă ar fi făcut o școală de prezentatori.

— Vreau să mă uit la meci, zise.

— Nu-ți cer decât o discuție de câteva minute.

— Nu în timpul meciului și nu între reprize. Pe fruntea lui apăru și dispăru o înfruntare.

— Vreau să mă pot concentra. Știi, am plătit locul pe care stai, ca să am puțină intimitate.

Se auzi iar soneria de avertizare. Chance se întoarse și își aținti ochii spre ring. Kid Bascomb se ridicase și unul dintre tehnicienii lui îi scotea scaunul din ring.

— Întoarce-te la locul tău, zise Chance, și o să stau de vorbă cu tine după ce se termină meciul.

— E de zece reprize?

— Nu va ajunge la zece.

Și n-a ajuns. În a treia sau a patra rundă, Kid Bascomb începu să-i facă zile fripte lui Canelli, lovindu-l scurt și repetând de două ori combinațiile. Canelli era

isteț, însă Kid era tânăr și rapid și puternic și se mișca într-un fel care îmi amintea un pic de Sugar Ray. Robinson, nu Leonard. În a cincea rundă l-a amețit pe Canelli cu o directă de dreapta în zona inimii și, dacă aș fi pariat pe italian, aș fi pierdut pe loc.

Canelli părea încă puternic la sfârșitul rundei, dar îi văzusem expresia când încasase lovitura și n-am fost surprins o repriză mai târziu, când Kid Bascomb l-a doborât cu un croșeu de stânga. S-a ridicat la trei și a fost numărat până la opt, apoi Kid s-a năpustit asupra lui, lovindu-l cu orice în afară de stâlpii din colțurile ringului. Canelli a ajuns iar la podea și s-a ridicat imediat, dar arbitrul s-a repezit între ei, s-a uitat în ochii lui Canelli și a oprit meciul.

Se auziră niște huiduieli fără prea mare tragere de inimă, venind din partea unor fanatici care nu voiau nicicând ca o luptă să fie oprită, și unul dintre oamenii din colțul lui Canelli insistă că băiatul lui putea să continue, însă Canelli însuși părea mulțumit că spectacolul se încheiase. Kid Bascomb făcu câteva mișcări de dans războinic, apoi se înclină spre public, sări agil peste corzi și părăsi ringul.

În drum spre ieșire, se opri și vorbi cu Chance. Fata cu păr castaniu stătea lângă el și își așeză mâna pe brațul negru și lucios. Chance și Kid vorbiră un minut sau două, apoi Kid se îndreptă spre vestiar.

Am plecat de la locul meu și m-am dus unde stăteau Chance și fata. Se ridicaseră deja până am ajuns acolo. Chance spuse:

— Nu stăm pentru meciul principal. Dacă voiai să-l vezi...

În capul afișului erau anunțați doi boxeri de categorie mijlocie, un favorit panamez și un puști negru din sudul Philadelphiei care avea reputația că face antijoc. Promitea

să fie un meci bun, dar nu pentru el venisem. I-am spus lui Chance că eram gata de plecare.

— Atunci hai cu noi, sugeră. Am o mașină în apropiere.

O luă în sus pe culoar, cu fata lângă el. Câțiva oameni îl salutară și unii îi spuseră că le plăcuse cum se descurcase Kid în ring. Chance nu le răspunse cine știe ce. Am mers cu ei și, când am ieșit și am dat de aer, am realizat pentru prima dată ce îmbâcseală și ce fum fuseseră în Garden.

Când am ajuns pe stradă, a spus:

— Sonya, el e Matthew Scudder. Domnule Scudder, Sonya Hendryx.

— Încântată de cunoștință, zise, însă nu o credeam. Ochii ei îmi spuneau că își amâna impresia legată de mine până când Chance îi dădea un semn într-un sens sau altul. M-am întrebat dacă ea era aceea Sunny de care pomenise Kim, amatoarea de sport pe care Chance o ducea la meciuri. M-am întrebat și dacă aş fi luat-o drept prostituată în alte circumstanțe. Nu observasem la ea nici una dintre trăsăturile inconfundabile ale meseriei, și totuși nu arăta deloc nelalocul ei la brațul unui pește.

Am mers un cvartal spre sud și o jumătate de cvartal spre est, până la o parcare, de unde Chance și-a luat mașina și i-a dat paznicului un bacșiș suficient pentru a i se mulțumi cu un grad de entuziasm mult superior celui obișnuit. Mașina m-a surprins, după cum mă surprinseseră mai devreme hainele și vocea. Mă așteptam la o mașină de pește tipică, cu tot tacâmul, cu vopseaua și interiorul și toate în obișnuitul exces de prost-gust, dar ceea ce vedeam era o Seville, un Cadillac mic, argintiu, cu interior de piele neagră. Fata a urcat în spate, Chance s-a așezat la volan și eu în față, lângă el.

Conducea curat și liniștit. În mașină mirosea a lemn

lăcuit și a piele. Chance spuse:

— Se dă o petrecere în cinstea victoriei lui Kid Bascomb. O s-o las pe Sonya acolo și o să mă duc și eu după ce stăm de vorbă. Cum ți s-a părut meciul?

— E destul de greu să-mi dau seama.

— Adică?

— Părea aranjat, însă knockoutul a fost real. S-a uitat la mine și am văzut pentru prima dată o urmă de interes în ochii lui căprui-aurii.

— Ce te face să spui asta?

— Canelli l-a prins de două ori descoperit în repriza a patra și n-a lovit niciodată. E un boxer prea inteligent ca să rateze șansa asta. Pe de altă parte, a încercat să treacă de runda a șasea și n-a putut. Cel puțin așa s-a văzut de la mine.

— Ai boxat vreodată, Scudder?

— Două meciuri la juniori, când aveam doisprezece sau treisprezece ani. Mănuși-balon, cască de protecție, reprize de două minute. Eram prea scund și prea neîndemânatic, n-ajungeam niciodată să dau un pumn ca lumea.

— Ai ochi bun pentru box.

— Da, aș zice că am văzut destule meciuri. Tăcu câteva clipe. Un taxi ne tăie calea și Chance frână prompt, evitând ciocnirea. Nu înjură și nici nu claxonă. Zise:

— Canelli trebuia să ajungă în runda a opta. Până atunci, urma să-i asigure lui Kid cel mai bun meci din cariera lui, dar să nu iasă în față, pentru că altfel knockoutul n-ar fi arătat bine. Uite de ce s-a retras în repriza a patra.

— Însă Kid nu știa că meciul a fost aranjat.

— Bineînțeles că nu. Cele mai multe meciuri ale lui Kid au fost corecte, până în seara asta, dar un boxer de talia lui Canelli putea fi periculos pentru el. De ce să lăsăm

meciul la voia întâmplării și să se aleagă cu o notă proastă în palmaresul lui, la nivelul ăsta? Câștigă experiență luptând cu Canelli, și mai câștigă încredere în el însuși bătându-l.

Eram acum în Central Park și mergeam spre nordul orașului.

— Knockoutul a fost real. Canelli ar fi căzut în runda a opta, însă speram cu toții că puștiul o să ne trimită mai devreme acasă, și l-ai văzut făcând exact asta. Ce crezi despre el?

— Are viitor.

— De acord.

— Uneori, lovitura cu dreapta e telefonată. În repriza a patra...

— Da, zise. Au lucrat cu el în privința asta. Problema e că, în general, reușește să se descurce și așa.

— În seara asta nu s-ar fi descurcat. Dacă ar fi vrut Canelli să câștige, nu s-ar fi descurcat.

— Da. Ei, poate-i mai bine că n-a vrut.

Am vorbit despre box până când am ajuns pe strada 104, unde Chance a făcut o întoarcere prudentă în U și a oprit lângă un hidrant. A oprit motorul, dar a lăsat cheile în contact.

— Mă întorc imediat, zise, după ce o conduc pe Sonya sus.

Fata nu-mi adresase nici un cuvânt de când îmi spusese că îi pare bine de cunoștință. Chance ocoli mașina și îi deschise portiera, și merseră împreună până la intrarea într-unul din cele două blocuri cu apartamente de vizavi. Mi-am notat adresa în carnet. În mai puțin de cinci minute era iar la volan și ne îndreptam spre centru.

Nici unul dintre noi nu vorbi până nu trecurăm vreo șase străzi. Apoi spuse:

— Voiai să discuți cu mine. N-are nici o legătură cu Kid Bascomb, nu?

— Nu.

— Nici nu-mi închipuiam că ar avea. Atunci cu ce are legătură?

— Kim Dakkinen.

Privea drept înainte și n-am văzut nici o schimbare în expresia lui. Zise:

— Da? Ce-i cu ea?

— Vrea să iasă.

— Să iasă? De unde?

— Din branșă, am spus. Din relația pe care o are cu tine. Vrea să fii de acord să... să rupeți orice legătură.

Am oprit la un semafor. Tăcea. S-a făcut verde, am mai trecut de o stradă sau două și spuse:

— În ce relație ești cu ea?

— Suntem prieteni.

— Ce înseamnă asta? Te culci cu ea? Vrei să te însori cu ea? Prieten e o vorbă mare, are tot felul de semnificații.

— De data asta e o vorbă mică. E o prietenă, m-a rugat să-i fac un serviciu.

— Să vorbești cu mine.

— Exact.

— De ce n-a vorbit chiar ea? O vād des, să știi. N-ar mai fi trebuit să bați tot orașul întrebând de mine. M-am văzut cu ea chiar noaptea trecută.

— Știu.

— Da? De ce n-a spus nimic când ne-am întâlnit?

— Îi e frică.

— De mine?

— Se teme că s-ar putea să n-o lași să plece.

— Și că aș putea s-o bat? S-o desfigurez? Să-i sting țigara pe sâni?

— Cam așa ceva.

Tăcu iar. Mașina mergea hipnotic de lin. Zise:

— Poate să plece.

— Pur și simplu?

— Cum ai vrea? Nu sunt proprietar de sclavi albi. Pusese un accent ironic pe ultimele cuvinte.

— Femeile mele stau cu mine din propria lor voință, în funcție de câtă voință au. Nu le constrâng în nici un fel. L-ai citit pe Nietzsche? „Femeile sunt precum câinii, cu cât le bați mai mult, cu atât mai mult te iubesc”. Dar eu nu le bat, Scudder. Nu mi se pare niciodată necesar. Cum a ajuns Kim să se împrietenească cu tine?

— Avem o cunoștință comună. Îmi aruncă o privire.

— Ai fost polițist. Detectiv, cred. Ai ieșit din poliție acum câțiva ani. Ai omorât un copil și ți-ai dat demisia pentru că te simțeai vinovat.

Asta a fost cât pe ce să mă facă să renunț. Un glonț rătăcit de-al meu omorâse o fată pe nume Estrellita Rivera, dar nu știu dacă sentimentul de culpabilitate provocat de acel accident mă determinase să părăsesc poliția. Realitatea e că se schimbase felul în care vedeam lumea, iar efectul a fost că nu-mi mai doream să fiu polițist. Și nici să fiu soț și tată și să locuiesc în Long Island, prin urmare am lăsat baltă slujba și căsnicia și am început să trăiesc pe strada 57 și să petrec ore întregi la Armstrong. Fără discuție, glonțul pusese totul în mișcare, dar cred că aș fi mers oricum în direcția asta și aș fi ajuns tot aici mai devreme sau mai târziu.

— Acum ești un fel de semidetektiv particular, continuă. Te-a angajat?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce înseamnă asta? Nu așteptă să-i explic.

— N-am nimic cu tine, dar și-a cheltuit degeaba banii. Sau banii *mei*, depinde cum privești lucrurile. Dacă vrea să anuleze aranjamentul nostru, n-are decât să-mi

spună. N-are nevoie de intermediari care să vorbească în locul ei. Ce are de gând? Sper că nu vrea să se întoarcă acasă.

N-am spus nimic.

— Bănuiesc că va rămâne în oraș. Dar va rămâne și în branșă? Mă tem că e singura meserie pe care-o știe. Ce altceva ar putea face? Și unde o să stea? Le fac rost de apartamente, știi, le plătesc chiria și le aleg hainele. Hm, nu prea cred că l-a întrebat cineva pe Ibsen unde o să-și găsească Nora un apartament. Cred că aici stai, dacă nu greșesc.

M-am uitat pe geam. Eram în fața hotelului meu. Nici nu băgasem de seamă când ajunseserăm acolo.

— Presupun că o să iei legătura cu Kim, zise. Dacă vrei, poți să-i spui că m-ai intimidat și m-ai făcut să fug în noapte cu coada între picioare.

— De ce?

— Ca să creadă că a meritat să-ți dea banii.

— A meritat să-mi dea banii, am zis, și nu-mi pasă dacă știe asta sau nu. O să-i spun numai ce mi-ai zis.

— Chiar așa? Dacă tot am ajuns la asta, poți să-i spui că o să trec s-o văd. Doar ca să mă asigur că e într-adevăr ideea ei.

— O să-i spun.

— Și mai spune-i că n-are nici un motiv să-i fie frică de mine.

Oftă.

— Toate cred că sunt de neînlocuit. Dacă ar avea idee cât e de ușor de înlocuit probabil că s-ar spânzura. Sunt pline autobuzele de ele, Scudder. La fiecare oră din fiecare zi se calcă în picioare la Autoritatea Portuară, gata să se vândă. Și în fiecare zi altele, armate întregi, hotărăsc că trebuie să existe și ceva mai ușor decât să duci băutură la mese sau să falsifici registrul de casă. Aș putea să

deschid un birou, Scudder, și să fac înscrieri, și coada s-ar întinde până la șapte străzi mai încolo.

Am deschis portiera.

— Mi-a făcut plăcere, a zis. Mai ales mai devreme. Ai ochi bun pentru box. Te rog, spune-i târfei ăleia blonde și proaste că n-o s-o omoare nimeni.

— O să-i spun.

— Și dacă trebuie să vorbești cu mine, sună la mesagerie. O să te sun și eu acum, dacă am făcut cunoștință.

Am ieșit, am închis portiera. Așteptă să se elibereze strada, întoarce și cotește iar pe bulevardul 8. Întoarcerea fusese ilegală și trecuse pe roșu când făcuse stânga pe bulevardul 8, dar nu cred că îi păsa prea mult. Nu reușeam să-mi amintesc când văzusem ultima dată un polițist amendând pe cineva pentru o neregulă în trafic la New York. Uneori vezi cinci mașini trecând una după alta după ce se face roșu. Chiar și autobuzele procedează la fel în zilele noastre.

După ce a întors, mi-am scos carnetul și am notat ceva. Peste drum, lângă Polly's Cage, un bărbat și o femeie se certau violent.

— Și mai spui că ești bărbat? îl întreba ea.

Bărbatul o pocni. Ea îl înjură și atunci el o mai pocni o dată.

Poate că avea de gând s-o bată până o lăsa lată. Poate că era un joc pe care îl practica cinci nopți din șapte. Încearcă numai să intervii într-o asemenea chestie și se năpustesc amândoi asupra ta. Când eram polițist începător, primul meu partener făcea orice ca să evite să intervină într-o ceartă domestică. Odată, în timp ce avea de furcă cu un soț beat, soția l-a atacat din spate. Tipul îi scosese femeii patru dinți, dar ea a sărit să-l apere, spărgând o sticlă în capul salvatorului. Partenerul meu s-a

ales cu cincisprezece copci și o contuzie serioasă, și obișnuia să-și treacă arătătorul peste cicatrice când îmi spunea povestea asta. Cicatricea nu se vedea, era acoperită de păr, însă degetul lui indica exact locul.

— Eu zic să-i lași să se omoare între ei, spunea. N-are importanță dacă a sunat chiar ea să facă plângere, tot la tine o să sară. Lasă-i naibii să se omoare unul pe altul.

Peste drum, femeia zise ceva și bărbatul o lovi în stomac cu pumnul. Femeia țipă, iar acum părea să fie durere adevărată. Mi-am pus carnetul în buzunar și am intrat în hotel.

Am sunat-o pe Kim din hol. A răspuns robotul și începusem deja să-i las un mesaj când a ridicat receptorul și m-a întrerupt.

— Uneori las robotul să răspundă și când sunt acasă, îmi explică, așa aflu cine mă sună înainte să răspund. Nu mai știu nimic de Chance de când am vorbit cu tine mai devreme.

— Abia m-am despărțit de el, acum câteva minute.

— V-ați întâlnit?

— Ne-am plimbat împreună cu mașina lui.

— Ce crezi?

— Cred că-i un șofer bun.

— Vreau să spun...

— Știu ce vrei să spui. N-a părut prea supărat când a auzit că vrei să pleci. M-a asigurat că n-ai de ce să te temi în ceea ce-l privește. După el, n-aveai nevoie de mine pe post de apărător. Nu știu dacă e cazul să-ți fie frică sau nu să te vezi cu el.

— Nici eu nu știu.

— Poți să ții ușa încuiată și să vorbești cu el așa.

— Are chei.

— Nu ai lanț la ușă?

- Ba da.
- Poți să-l folosești.
- Cred că da.
- Vrei să vin la tine?
- Nu, nu trebuie să faci asta. A, bănuiesc că vrei și

restul banilor, nu?

— Doar după ce vorbești cu el și se aranjează totul. Dar pot veni până acolo dacă ai nevoie de cineva lângă tine atunci când apare el.

- Vine în seara asta?
- Nu știu. Poate că va rezolva totul la telefon.
- E posibil să nu vină până mâine.
- Aș putea dormi pe canapea, dacă vrei.
- Crezi că e necesar?
- Păi, e necesar dacă tu crezi că e necesar, Kim.

Dacă nu te simți în siguranță...

- Crezi că are de ce să-mi fie frică?

M-am gândit o clipă, am derulat în minte toată scena cu Chance, mi-am evaluat retrospectiv reacțiile.

- Nu, am spus. Nu cred. Dar nu-l cunosc prea bine.

— Nici eu.

- Dacă ești neliniștită...

— Nu, e o prostie. E târziu, oricum. Mă uit la un film pe cablu, și după ce se termină mă duc la culcare. O să pun lanțul la ușă. E o idee bună.

- Ai numărul meu de telefon.

— Da.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva sau dacă vrei pur și simplu să mă sune. Bine?

- Sigur.

— Doar ca să te gândești la altceva, cred că ai cheltuit niște bani pe care nu trebuia să-i cheltuiești, dar erau bani la care oricum aveai de gând să renunți, așa că probabil că nu contează.

— Sigur.

— Important e că ai scăpat. N-o să-ți facă nimic rău.

— Cred că ai dreptate. O să te sun probabil mâine.

Și, Mart... mulțumesc.

— Încearcă să dormi, am spus.

Am urcat și m-am străduit să urmez propriul meu sfat, însă eram în priză. M-am dat bătut și m-am îmbrăcat și m-am dus după colț, la Armstrong. Aș fi mâncat ceva, dar închiseseră bucătăria. Trina mi-a spus că putea să-mi aducă o bucată de plăcintă dacă voiam. Nu voiam o bucată de plăcintă.

Voiam un bourbon mic, sec, și o ceașcă de cafea, și nu reușeam să găsesc nici un blestemat de motiv ca să nu le comand. Nu m-aș fi îmbătat. N-aș fi ajuns iar la spital. Acela fusese rezultatul unui tur de băut non-stop și învățasem lecția. Nu mai puteam bea așa, nu fără urmări, și nici nu intenționez să-o fac. Însă era o diferență radicală între un pahar înainte de culcare și o beție pe rupte, nu?

Ți se spune să nu bei nouăzeci de zile. Se presupune că mergi la nouăzeci de ședințe în nouăzeci de zile și în fiecare zi te ții departe de primul pahar, și după nouăzeci de zile hotărăști ce vrei să faci în continuare.

Băusem ultima dată duminică noaptea. Participasem de atunci la patru ședințe, și dacă m-aș fi dus la culcare fără să beau aș fi avut cinci zile.

Și?

Am băut o cafea, iar în drum spre hotel m-am oprit la un local grecesc și am luat un danez cu brânză și un sfert de litru de lapte. Am mâncat pateul și am băut un pic de lapte în cameră.

Am stins lumina, m-am băgat în pat. Acum adunasem cinci zile. Și?

CINCI

Am citit ziarul în timp ce luam micul dejun. Polițistul din Corona era încă în stare critică, dar doctorii spuneau acum că avea șanse bune să supraviețuiască. Spuneau că era posibil să rămână cu o paralizie, poate chiar permanentă. Era prea devreme pentru a se putea pronunța.

În stația Grand Central, cineva jefuise o doamnă care făcea cumpărături și îi luase două dintre cele trei plase. Și în Gravesend, în Brooklyn, un tată și un fiu cu cazier pentru pornografie și cu ceea ce ziarul descria drept „legături cu crima organizată” coborâseră în goană dintr-o mașină și căutaseră adăpost în prima casă ieșită în cale. Urmăritorii lor începuseră să tragă după ei cu pistolul și cu o armă automată. Tatăl fusese rănit, fiul murise, iar tânăra soție și mamă care se mutase recent acolo tocmai puneau ceva într-un dulap din hol când rafala armei automate, trecând prin ușă, a surprins-o îndeajuns cât să-i zboare capul de pe umeri.

La YMCA¹, pe strada 63, se țineau ședințe la prânz șase zile pe săptămână. Vorbitorul spunea:

— Să vă povestesc cum am ajuns eu aici. M-am trezit într-o dimineață și mi-am spus: „Ei, e o zi superbă și nu m-am simțit niciodată mai bine în viața mea. Cu sănătatea stau cum nu se poate mai bine, căsnicia merge grozav, cariera minunat, cu mintea n-am stat niciodată mai bine. Cred că o să mă duc la A.A”.

Sala se cutremură de râs. După ce vorbea, nu se împrăștiu prin toate colțurile. Ridicai mâna și vorbitorul îți dădea cuvântul. Un tip tânăr spuse timid că tocmai

¹ Young Men's Christian Association – Asociația Creștină a Tinerilor, organizație umanitară înființată la Londra, în 1844, care astăzi activează în 121 de state și teritorii, inclusiv în România.

ajunsese la nouăzeci de zile. Primi un ropot de aplauze. M-am gândit să ridic mâna și am încercat să-mi închipui ce aş putea spune. Nu-mi venea în minte decât femeia din Gravesend, sau poate mama lui Lou Rudenko, ucisă de un televizor luat de la gunoi. Dar ce aveam eu de-a face cu toate morțile astea? Căutam încă ceva de spus când timpul a expirat și ne-am ridicat cu toții și am rostit Rugăciunea Domnului. Era bine și așa. Oricum, probabil că n-aș fi ajuns să ridic mâna.

După ședință m-am plimbat o vreme prin Central Park. Ieșise un soare palid și era prima zi frumoasă după o săptămână. M-am plimbat mult și m-am uitat la puști și alergători și cicliști și skateri și am încercat să împac energia lor sănătoasă și inocentă cu fața întunecată a orașului care se arăta în fiecare dimineață în ziare.

Cele două lumi se suprapuneau. Unii dintre bicicliștii de-aici aveau să rămână fără biciclete. Unii dintre îndrăgostiții care se plimbau liniștiți aveau să-și găsească apartamentele sparte. Unii dintre puștii care râdeau aveau să jefuiască sau să împuște sau să înjunghie, iar alții să fie jefuiți sau împușcați sau înjunghiați, și te durea capul dacă încercai să înțelegei ceva din toate astea.

La ieșirea dinspre Columbus Circle, un cerșetor cu geacă de baseball și cu albeață la un ochi mi-a cerut zece cenți pentru o jumătate de litru de vin. La câțiva metri în stânga, doi colegi de-ai lui poșteau o sticlă de Night Train și urmăreau plini de interes tranzacția noastră. Eram pe cale să-i spun să se care, când m-am pomenit dându-i un dolar. Poate că nu voiam să-l fac de râs în fața prietenilor lui. A început să-mi mulțumească mai exagerat decât puteam suporta și cred că a văzut pe fața mea ceva care l-a înghețat. A bătut în retragere și eu am traversat strada și m-am îndreptat spre casă.

N-aveam nici o scrisoare, doar un mesaj de la Kim. Recepționerul ar fi trebuit să noteze ora apelului pe bilet, dar nu eram chiar la Waldorf. L-am întrebat dacă-și amintea ora la care primise telefonul. Nu și-o amintea.

Am sunat-o și ea mi-a spus:

— A, speram să-mi dai un telefon. De ce nu vii să iei și restul de bani?

— Ai vorbit cu Chance?

— A trecut pe-aici acum o oră. Totul a mers perfect. Poți să vii?

Am rugat-o să-mi acorde o oră. Am urcat în cameră, am făcut un duș și m-am bărbierit. M-am îmbrăcat, apoi mi-am dat seama că nu-mi plăcea cum eram îmbrăcat și m-am schimbat. Mă luptam cu nodul de la cravată când am realizat ce făceam. Mă pregăteam pentru o întâlnire cu o femeie.

Am fost nevoit să râd de mine.

Mi-am luat pălăria și haina și am ieșit. Stătea în Murray Hill, pe strada 38, între bulevardele 3 și Lex. Am mers până pe bulevardul 5, am luat un autobuz, apoi am făcut pe jos restul drumului spre est. Clădirea ei era de fapt un bloc de apartamente dinaintea războiului, cu fațadă de cărămidă, înalt de paisprezece etaje, cu gresie și palmieri în ghivece pe hol. I-am spus portarului numele ei și el a sunat la interfon și s-a asigurat că eram așteptat înainte să mă conducă la lift. Era ceva deliberat neutru în comportamentul lui, și am înțeles că știa ce profesie avea Kim, presupunea că sunt un client și se abținea din răspunderi să nu rândească.

Am urcat la etajul al doisprezecelea și am pornit spre ușa ei. S-a deschis înainte să ajung acolo. Ea stătea în pragul ușii, toată numai șuvițe blonde și ochi albaștri și buze pline, și o clipă mi-am imaginat-o sculptată pe prova

unei corăbii vikinge.

— Hei, Matt, zise, și sări să mă îmbrățișeze. Era cam de înălțimea mea, mă strângea puternic, și i-am simțit apăsarea sânilor tari și a coapselor și i-am recunoscut nuanța picantă a parfumului.

— Matt, spuse, trăgându-mă înăuntru și închizând ușa. Doamne, îi sunt așa de recunoscătoare lui Elaine pentru că m-a sfătuit să iau legătura cu tine. Știi cine ești? Ești eroul meu.

— N-am făcut decât să vorbesc cu el.

— Orice-ai făcut, a mers. Doar atât mă interesează. la loc, fă-te comod. Să-ți aduc ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— O cafea?

— Dacă nu-i nici un deranj.

— la loc. E ness, dacă îți convine. Sunt prea leneșă ca să fac cafea adevărată.

I-am spus că era bun și ness-ul. M-am așezat pe canapea și am așteptat în timp ce ea făcea cafeaua. Camera era confortabilă, plăcută, deși sumar mobilată. Se auzea în surdină un pian solo dintr-o piesă de jazz. O pisică neagră mă spionă atentă de după colț, apoi dispăru.

Pe măsuta de cafea erau câteva numere recente din *People*, *TV Guide*, *Cosmopolitan*, *Natural History*.

Pe peretele de deasupra picupului, un poster înrămat făcea reclamă spectacolului cu Hopper care se jucase cu vreo doi ani în urmă la Whitney. Două măști africane decorau alt perete. Un covor dintr-o țară scandinavă, cu un model abstract compus dintr-un vârtej de albastru și verde, acoperea o parte din podeaua de stejar.

Când s-a întors cu cafeaua, i-am lăudat camera. Mi-a spus că și-ar fi dorit să poată păstra apartamentul.

— Într-un fel, a zis, e bine că nu pot, nu-i așa? Adică să stau aici în continuare și să apară tot felul de oameni.

Știi tu. Bărbați.

— Ai dreptate.

— Plus că nimic din toate astea nu sunt eu. Vreau să spun că singurul lucru pe care l-am adus aici e posterul. Am fost la spectacol și am vrut să iau ceva din el acasă. Felul în care te făcea omul ăla să vezi singurătatea... Atâția oameni la un loc, dar fără să fie împreună, fiecare privind în altă direcție. M-a atins la suflet, chiar m-a atins.

— Unde o să stai?

— Într-un loc drăguț, zise plină de încredere. Se așează pe canapea lângă mine, cu un picior strâns sub ea și cu ceașca de cafea în echilibru pe celălalt genunchi. Purta aceiași blugi de culoarea șampaniei pe care-i avusese la Armstrong, și un sweater galben. Nu părea să aibă nimic pe sub sweater. Picioarele îi erau goale și își făcuse unghiile cu aceeași oă de culoarea vinului de Porto ca și cele de la mâini. Purta papuci de casă, dar îi dăduse jos înainte să se așeze.

M-au frapat albastrul ochilor ei și verdele inelului cu piatră pătrată, apoi privirea mi-a fost atrasă de covoraș. Ai fi zis că cineva luase toate culorile acelea și le bătuse cu telul.

Suflă în cafea, sorbi, se aplecă mult în față și puse ceașca pe măsută.

— Nu știu ce i-ai spus lui Chance, dar e clar că l-ai impresionat.

— Nu văd cum.

— A sunat de dimineață și mi-a spus că o să treacă pe la mine. Când a ajuns aici ușa era închisă cu lanțul și am știut cumva că n-are de ce să-mi fie frică de el. Știi cum uneori știi pur și simplu ceva?

Sigur că știam. Strangulatorul din Boston n-a fost obligat să spargă nici o ușă. Toate victimele îi deschiseseră și îl invitaseră înăuntru.

Își țuguie buzele și suflă un norișor de fum.

— A fost foarte drăguț. A spus că nu-și dăduse seama că eram nefericită și că n-are intenția să mă țină aici împotriva voinței mele. Părea jignit că am putut crede asta despre el. Știi ceva? Aproape că m-a făcut să mă simt vinovată. Am simțit că făceam o mare greșală, că dădeam cu piciorul la ceva bun și o să-mi pară rău că n-o să mă pot întoarce niciodată. A spus: „Știi, nu primesc niciodată o fată înapoi”, și m-am gândit: Doamne, îmi tai craca de sub picioare. Îți vine să crezi?

— Da.

— E un actor dat dracului. De parcă aș demisiona din nu știu ce mare firmă și mi-aș compromite poziția din planul de pensii. Adică, hai să fim serioși!

— Când trebuie să pleci din apartament?

— Mi-a zis că până la sfârșitul lunii. Probabil că o să fiu deja plecată până atunci. Împachetatul nu-i mare lucru. Mobila nu-i a mea, numai hainele și discurile și posterul cu Hopper, dar știi ceva? Foarte bine că rămâne aici. Nu cred că am nevoie de amintiri.

Am sorbit din cafea. Era mai slabă decât aș fi preferat. Piesa s-a terminat și a urmat un trio de piano. Mi-a spus iar cât de tare îl impresonasem pe Chance.

— Voia să știe cum am ajuns să te caut. I-am răspuns vag, i-am spus că ești un prieten al unui prieten.

A spus că nu era nevoie să te angajez, că ar fi trebuit doar să vorbesc cu el.

— Probabil că-i adevărat.

— Poate, dar nu prea cred. Cred că aș fi început să vorbesc cu el, presupunând că mi-aș fi luat inima în dinți, și am fi ajuns la discuția asta și treptat aș fi cedat și tot subiectul ar fi fost lăsat deoparte. Și așa l-aș fi lăsat, știi, pentru că, dacă nu făceam pasul înainte să-i spun direct, ar fi găsit o cale să-mi dea impresia că n-am voie să-l

părăsesc. Poate că n-ar fi spus: „Uite ce-i, târfă, rămâi unde ești sau îți sparg fața”. Poate că n-ar fi spus asta, dar eu asta aș fi auzit.

— Ai auzit asta azi?

— Nu. Tocmai asta-i chestia. N-am auzit.

Mă prinse de braț, chiar deasupra încheieturii.

— A, să nu uit, zise, și își lăsă greutatea pe brațul meu, ridicându-se de pe canapea. Apoi se duse în cealaltă parte a camerei, scotoci prin poșetă și se întoarse pe canapea, întinzându-mi cinci bancnote de o sută de dolari, probabil cele pe care i le dădusem înapoi acum trei zile.

Zise:

— Se pare că e nevoie de un bonus.

— M-ai plătit destul de bine.

— Dar ai făcut o treabă foarte bună.

Se sprijinea cu un braț de speteaza canapelei și era aplecată spre mine. M-am uitat la șuvițele ei blonde răsucite în jurul capului și m-am gândit la o femeie pe care o cunoșteam, o sculptoriță care stătea într-o mansardă din TriBeCa. Făcuse un cap de Meduză, cu șerpi în loc de păr, și Kim avea aceeași frunte lată și aceiași pomeți înalți ca sculptura lui Jan Keane.

Expresia era diferită, totuși. Meduza lui Jan părea profund dezamăgită. Era mai greu să citești ceva pe fața lui Kim.

Am spus:

— Porți lentile de contact?

— Ce? A, ochii mei? E culoarea lor naturală. Cam ciudată, nu?

— E neobișnuită.

Acum puteam citi ceva pe fața ei. Ceea ce vedeam era anticipare.

— Frumoși ochi, am zis.

Gura ei cam largă schiță un început de zâmbet

moale. M-am mișcat puțin spre ea și mi s-a lăsat imediat în brațe, proaspătă și caldă și doritoare. Am sărutat-o pe gură, pe gât, pe ochii închiși.

Dormitorul era spațios și inundat de lumină. Pe podea erau covoare groase. Patul triplu era nefăcut, iar pisica neagră moțăia pe un scaun de budoar îmbrăcat în pânză de bumbac. Kim trase perdelele, se uită sfioasă la mine și începu să se dezbrace.

A fost o experiență curioasă. Avea un corp splendid, făcut din substanța tuturor fanteziilor masculine, și se dăruia cu un abandon evident. Am fost surprins de intensitatea propriei mele dorințe, deși era strict fizică. Mintea îmi era bizar de detașată de corpul ei, ca și de-al meu. Parcă asistam la spectacolul nostru de la distanță.

Finalul a adus cu el ușurare și eliberare și plăcere, nu multă, dar prețioasă. M-am desprins de ea și parcă aș fi fost în mijlocul unui deșert infinit, numai nisip și tufe uscate. O clipă am simțit o tristețe uimitoare. O durere ciudată îmi pulsa în gât și a fost cât pe ce să izbucnesc în lacrimi.

Apoi senzația a dispărut. Nu știu ce a declanșat-o, nici ce a făcut-o să dispară.

Zise:

— Bine, păi...

Zâmbi, se rostogoli pe o parte ca să stea cu fața la mine și îmi puse mâna pe braț.

— A fost plăcut, Matt.

M-am îmbrăcat și am refuzat oferta altei cești de cafea. Mă prinse de mână când eram la ușă, îmi mulțumi încă o dată și-mi spuse că o să-mi dea adresa și numărul de telefon după ce se mută. I-am spus că poate să sune oricând, orice problemă ar avea. Nu ne-am sărutat.

În lift mi-am amintit un lucru pe care-l spusese. „Se pare că ar fi nevoie de un bonus”. Ei bine, era o formulare

la fel de bună ca oricare alta.

Am mers pe jos tot drumul până la hotel. M-am oprit de câteva ori, o dată pentru o cafea și pentru un sendviș, o dată într-o biserică de pe Madison Avenue, în care voiam să pun cincizeci de dolari în cutia milei, dar mi-am dat seama că nu puteam. Kim mă plătise în bancnote de o sută și nu aveam destul în bancnote mai mici.

Nu știu de ce dau pomană sau cum am ajuns să am obiceiul ăsta. E unul dintre lucrurile pe care am început să le fac după ce i-am părăsit pe Anita și pe băieți și m-am mutat în Manhattan. Nu știu ce fac bisericile cu banii și sunt sigur că nevoia lor nu e mai mare decât a mea, iar de curând am încercat să renunț la obiceiul ăsta. Însă, de câte ori îmi vin niște bani, descopăr că odată cu ei vine și o neliniște de care nu scap decât dacă dau o zecime din sumă unei biserici sau alteia. Bănuiesc că-i o superstiție, pesemne am ajuns să cred că, dacă tot am început treaba asta, trebuie să mă țin de ea, altfel o să se întâmple ceva groaznic.

Dumnezeu mi-e martor că n-are nici un sens. Lucrurile groaznice se întâmplă oricum, și se vor întâmpla indiferent dacă dau bisericilor tot ce câștig sau nu le dau nimic.

De data asta, donația trebuia să mai aștepte. Am rămas totuși înăuntru câteva minute, recunoscător pentru pacea din biserică pustie. O vreme mi-am lăsat mintea să zburde liberă. După câteva minute, un bărbat mai în vârstă s-a așezat pe celălalt rând de strane. A închis ochii și mi s-a părut că se cufundă într-o meditație profundă.

M-am întrebat dacă se ruga. M-am întrebat cum era să te rogi și ce obțin oamenii rugându-se. Uneori, în câte-o biserică îmi vine să spun o rugăciune, dar nu știu cum se face.

Dacă ar fi avut lumânări, aș fi aprins una, însă era o

biserică episcopală și nu aveau.

În aceeași seară m-am dus la ședință la St. Paul's, dar nu puteam să mă concentrez la fișa de calificare. Minte mi-o tot lua razna. În timpul discuțiilor, tipul de la întrunirea de la prânz a spus că a ajuns la a nouăzecea zi și a primit iar un ropot de aplauze. Vorbitorul a zis:

— Știți ce urmează după a nouăzecea zi? A nouăzeci și una.

Am spus:

— Mă numesc Matt. Pas.

M-am culcat devreme. Am adormit ușor, dar mă tot trezeam din cauza viselor. Mi se ștergeau din minte când încercam să mi le amintesc.

Până la urmă m-am dat jos din pat, am ieșit să mănânc, am cumpărat un ziar și m-am întors în cameră. Era o întâlnire duminică la prânz, suficient de aproape ca să merg pe jos. Nu mai fusesem niciodată acolo, dar o văzusem notată în caietul de ședințe. Până când m-am hotărât să mă duc, ajunsese deja la jumătate. Am rămas în cameră și am terminat ziarul.

Băutura îmi umplea ziua. Puteam sta la Armstrong ceasuri întregi, bând cafea amestecată cu bourbon, fără să mă îmbăt, dând pe gât ceașcă după ceașcă. Timpul aluneca pe lângă mine. Dacă încerci să faci același lucru fără băutură nu merge. Pur și simplu nu merge.

Pe la trei m-am gândit la Kim. M-am întins după telefon, dar m-am oprit. Ajunsesem în patul ei pentru că era genul de cadou pe care ea știa să-l facă și pe care eu nu știam cum să-l refuz, dar asta nu însemna că eram amanți. Nu eram nimic unul pentru celălalt și orice treabă am fi avut împreună, se terminase.

Mi-a venit în minte părul ei și Meduza lui Jan Keane și

m-am gândit s-o sun pe Jan. Cum ar fi sunat conversația noastră?

I-aș fi putut spune că eram în a șaptea zi fără alcool. Nu mai luasem legătura cu ea de când începuse să meargă la ședințe. I se spusese să stea departe de oamenii, locurile și lucrurile asociate cu băutura, iar eu mă încadram în această categorie, din punctul ei de vedere. Nu băusem în ziua aceea și aș fi putut să-i spun asta, dar ce rost avea? Nu însemna că ar fi vrut să mă vadă. De fapt, nu însemna nici că eu aș fi vrut s-o văd.

Au fost vreo două seri în care ne-am simțit bine bând împreună. Poate că am fi reușit să ne distrăm la fel și treji. Sau poate ar fi fost ca și când am fi stat la Armstrong cinci ore fără bourbon în cafea.

Am ajuns chiar să-i caut numărul, dar nu i-am dat telefon.

Vorbitorul de la St. Paul sa spus o poveste deprimantă. Fusesse dependent de heroină ani întregi, se lăsase, apoi se apucase de băut și ajunsese la spitalul Bowery. Arăta de parcă ar fi văzut iadul și acum își amintea cum era.

În pauză, Jim mă încolți la termosul cu cafea și mă întrebă cum mergea. I-am spus că mergea OK. Mă întrebă de câtă vreme nu mai băusem.

— Azi e a șaptea zi.

— Isuse, e grozav, zise. E chiar grozav, Matt.

În timpul discuțiilor mă gândisem că azi aș putea să vorbesc când îmi vine rândul. Nu știam dacă o să spun că sunt alcoolic, pentru că nu știam dacă sunt, dar aș fi putut spune ceva despre faptul că era a șaptea mea zi sau doar că eram bucuros să mă aflu acolo, sau așa ceva. Când au ajuns la mine am spus ce spuneam de obicei.

După ședință, Jim a venit la mine în timp ce îmi duceam scaunul pliant în locul în care le țineau între

ședințe.

— Știi, a zis, unii dintre noi ne oprim de obicei la Cobb's Corner după ședință, la o cafea. Doar ca să mai ieșim și să mai vorbim una-alta. Vrei să vii cu noi?

— Sigur, am spus, dar nu în seara asta.

— În altă seară, atunci.

— Da, am spus. Sună bine, Jim.

Aș fi putut să mă duc cu ei. N-aveam nimic altceva de făcut. În schimb, m-am dus la Armstrong, am mâncat un hamburger și o plăcintă cu brânză și am băut o cafea. Aș fi putut lua același lucru la Cobb's Corner.

De fapt, mi-a plăcut mereu să mă duc la Armstrong duminică seara. Sunt mai puțini clienți atunci, doar cei de-ai casei. După ce am terminat de mâncat, mi-am luat cafeaua la bar și am pălăvrăgit o vreme cu un tehnician de la CBS pe nume Manny și cu un muzician pe nume Gordon. Nici măcar n-aveam chef de băut.

M-am dus acasă și m-am băgat în pat. M-am trezit dimineața cu o senzație de groază și nu i-am dat importanță, socotind-o un reziduu al unui vis pe care nu mi-l mai aminteam. Am făcut un duș și m-am ras, dar senzația tot nu dispăruse. M-am îmbrăcat, am coborât, am dus o sacoșă cu haine murdare la spălătorie și am lăsat un costum și o pereche de pantaloni la curățătorie. Am luat micul dejun și am citit *Daily News*. Unul dintre editorialiști îl interviewase pe soțul femeii care încasase rafala de armă automată în Gravesend. Abia se mutaseră acolo, era casa la care visaseră, șansa lor de a trăi decent într-un cartier decent. Și apoi, cei doi gangsteri care fugeau să-și scape pielea aleseseră tocmai casa lor drept refugiu.

„Ca și cum degetul lui Dumnezeu ar fi arătat spre Claire Ryzcek”, scria editorialistul.

Din rubrica „Știri de la metrou” am aflat că doi vagabonzi din Bowery se încăieraseră pentru o cămașă

găsită de unul dintre ei într-un coș de gunoi din stația Astor Place. Unul îl omorâse pe celălalt cu un șiş de douăzeci și cinci de centimetri. Mortul avea cincizeci și doi de ani, celălalt treizeci și trei. M-am întrebat dacă știrea ar fi ajuns în ziar și dacă povestea nu s-ar fi petrecut sub pământ. Când oamenii se omoară în cocioabele din Bowery nu e rost de material pentru presă.

Am tot răsfoit ziarul de parcă m-aș fi așteptat să găsesc ceva și presentimentul acela vag persista. Aveam o ușoară mahmureală și a trebuit să-mi reamintesc că noaptea trecută nu băusem nimic. Era a opta mea zi de trezie.

M-am dus la bancă, am depus o parte din cele cinci sute de dolari și am schimbat restul în bancnote de zece și de douăzeci. Am trecut pe la St. Paul sca să scap de cincizeci de dolari, însă slujba nu se terminase. M-am dus atunci pe strada 63 și am ascultat cea mai plictisitoare fișă de calificare pe care-mi fusese dat s-o aud până atunci. Cred că vorbitorul a enumerat toate paharele pe care le băuse începând de la unsprezece ani. A perorat așa, monoton, vreo patruzeci de minute.

Mai târziu am stat în parc, am cumpărat un hotdog de la un vânzător ambulant și l-am mâncat pe o bancă. M-am întors la hotel pe la trei, am tras un pui de somn și am ieșit iar la patru și jumătate. Am cumpărat un *Post* și l-am luat cu mine după colț, la Armstrong. Probabil că citisem titlul când am cumpărat ziarul, dar dintr-un motiv sau altul nu mi s-a întipărit în minte. M-am așezat și am comandat o cafea, m-am uitat iar la prima pagină și era acolo.

PROSTITUATĂ TĂIATĂ ÎN BUCĂȚI, scria.

Știam care sunt șansele și mai știam că șansele nu contează. Am stat o clipă cu ochii închiși și cu mâna încheștată pe ziar, încercând să schimb știrea doar cu puterea voinței. O culoare, de fapt chiar albastrul ochilor ei

de nordică, îmi juca în spatele pleoapelor închise. Pieptul mă strângea și simțeam iar o pulsație dureroasă în gât.

Am deschis ziarul ăla blestemat și era acolo, pe pagina a treia, exact așa cum știam că o să fie. Moartă. Ticălosul o omorâse.

ŞASE

Kim Dakkinen murise într-o cameră de la etajul al şaptesprezecelea al lui Galaxy Downtowner, unul dintre hotelurile zgârie-nori ridicate pe bulevardul 6 în anii '50. Camera fusese închiriată de un anume domn Charles Owen Jones din Fort Wayne, Indiana, care plătitise cash în avans pentru o noapte. Se cazase duminică, la nouă şi un sfert seara, după ce sunase cu o jumătate de oră mai devreme ca să rezerve o cameră. Din moment ce o verificare preliminară dovedise că nu exista nici un domn Jones în Fort Wayne, şi cum adresa înscrisă de el în formularul de înregistrare nu părea să fie reală, poliţia presupunea că folosisese un nume fals.

Domnul Jones nu dăduse nici un telefon din camera lui, nici nu făcuse altceva care să fie trecut pe nota de plată. Plecase după un timp nedeterminat şi nu-şi dăduse osteneala să lase cheia la recepţie. De fapt, atârnase la uşă cartonaşul NU DERANJAŢI, iar personalul de serviciu respectase scrupulos ordinul până luni dimineata, la câteva minute după 11, timpul plecării. La ora respectivă, una dintre fete telefonase în cameră. Cum nu răspundea nimeni, bătuse la uşă; când nici atunci nu primise răspuns, deschisese cu cheia de rezervă.

Când intrase, văzuse ceea ce reporterul de la *Post* numea „o scenă de groază indescritibilă”. O femeie zăcea goală pe covor, la piciorul patului nestrâns. Patul şi covorul erau năclăite de sânge. Femeia murise din cauza rănilor provocate de nenumărate lovituri cu ceea ce medicul legist bănuia a fi fost o baionetă sau o macetă. Asasinul o desfigurase, transformându-i faţa într-un „haos de nerecunoscut”, şi o fotografie luată de un reporter inventiv în „apartamentul luxos din Murray Hill” al domnişoarei Dakkinen arăta cum îşi dusesese la capăt treaba. Părul blond

al lui Kim era altfel aranjat în fotografie, i se revărsa pe umeri, cu o singură coadă răsucită în jurul unei coronițe, ca un fel de tiară. În poză avea privirea limpede și strălucea toată, s-ar fi zis că era o Heidi în floarea tinereții.

Identificarea fusese făcută pe baza poșetei găsite la locul crimei. Suma de bani din poșetă îi determinase pe anchetatori să elimine jaful ca motiv al crimei.

Serios?

Am lăsat ziarul și am observat fără prea mare surprindere că îmi tremurau mâinile. Tremuram și mai tare pe dinăuntru. I-am făcut semn lui Evelyn și, când a venit, i-am cerut un bourbon dublu.

Zise:

— Ești sigur, Matt?

— De ce nu?

— Păi, până acum n-ai băut. Ești sigur că vrei să începi iar?

M-am gândit: Ce-ți pasă ție, puștoaico? Am tras aer în piept, am expirat și am spus:

— Poate că ai dreptate.

— Ce zici de încă o cafea?

— Sigur.

M-am întors la articol. Examinarea inițială stabilise ora decesului în jurul miezului nopții. Am încercat să-mi amintesc ce făceam când el o omora. Mă dusesem la Armstrong după ședință, dar cât era ceasul când am plecat? Mă culcasem devreme, dar chiar și așa era probabil aproape miezul nopții când mă întorsesem. Sigur, ora morții era aproximativă, așa că probabil dormeam deja când el începuse să o căsăpească.

Am stat acolo și am tot băut cafea și am citit știrea iar și iar și iar.

De la Armstrong m-am dus la St. Paul's. M-am așezat

pe o bancă în spate și am încercat să gândesc. Tot felul de imagini îmi treceau prin cap, scene din cele două întâlniri cu Kim întreșesute cu frânturi din conversația mea cu Chance.

Am pus cincizeci de dolari inutili în cutia milei. Am aprins o lumânare și m-am tot uitat la ea de parcă aș fi așteptat să văd ceva dansând în flacăra.

M-am dus iar în spate și m-am așezat. Tot acolo eram când s-a apropiat un preot tânăr și, vorbind în șoaptă, mi-a spus pe ton de scuză că biserica se închide în timpul nopții. Am dat din cap și m-am ridicat.

— Pari tulburat. Pot să te ajut cu ceva? s-a oferit el.

— Nu prea cred.

— Te-am mai văzut venind aici din când în când. Uneori ajută să vorbești cu cineva.

Zău? Am spus:

— Nici măcar nu sunt catolic, părinte.

— Nu-i o cerință obligatorie. Dacă te supără ceva...

— E vorba doar de o veste proastă, părinte. Moartea neașteptată a unui prieten.

— Întotdeauna e greu să treci peste așa ceva. Mi-era teamă că o să-mi servească o predică despre planul misterios al lui Dumnezeu, dar se pare că aștepta să-i dau detalii. Am reușit să ies de-acolo și am stat câteva clipe pe trotuar, întrebându-mă unde aș putea să merg.

Era în jur de șase și jumătate. Ședința începea abia peste două ore. Puteai să te duci acolo cu o oră înainte, să bei cafea și să stai de vorbă cu ceilalți, dar eu n-am făcut niciodată asta. Trebuia să omor vreo două ceasuri și nu știam cum.

Ți se spune să nu aștepți până ți se face foame. Nu mai mâncasem nimic de la hotdogul din parc. M-am gândit la mâncare și stomacul mi s-a întors pe dos.

M-am întors la hotel. Ai fi zis că în fiecare clădire pe

lângă care treceam era un bar sau un magazin cu băutură. Am urcat în cameră și am rămas acolo.

Am ajuns la întâlnire cu câteva minute mai devreme. Vreo șase inși m-au salutat politicos. Am luat o cafea și m-am așezat.

Vorbitorul spuse o poveste prescurtată despre băut și folosi cea mai mare parte a timpului ca să ne prezinte toate lucrurile care i se întâmplaseră de când se lăsase de băut, cu patru ani în urmă. Căsnicia i se dusese de râpă, fiul lui cel mic murise după ce un șofer îl lovisese și fugise de la locul accidentului, trecuse printr-o perioadă prelungită de șomaj și avusese câteva crize severe de depresie clinică.

— Dar n-am băut, zicea. Când am venit prima dată aici, spuneți că nimic nu-i atât de rău încât un pahar cu băutură să nu-l facă și mai rău. Mi-ați spus că singurul mod de-a face programul ăsta să meargă e să nu beau nici dacă îmi crapă măseaua-n gură. Vă spun eu, uneori cred că reușesc să nu beau numai dintr-o încăpățănare tâmpită. Dar e OK. Îmi spun că, orice-ar fi, îmi prinde bine.

Voiam să plec la pauză, dar am luat o cafea și două prăjiturele Fig Newton. O auzeam pe Kim spunându-mi că avea o poftă teribilă de dulciuri. „Dar nu pun nici un gram pe mine. Nu-i așa că sunt norocoasă?”

Am mâncat prăjiturile. Parcă aş fi rumegat paie, dar le-am mestecat până la capăt și le-am înghițit.

În timpul unei discuții, o femeie a făcut o paranteză lungă despre relația ei. Era o pacoste, spunea același lucru în fiecare seară. Brusc, am luat-o razna.

Mă gândeam: Mă numesc Matt și sunt alcoolic. O femeie pe care o cunoșteam a fost omorâtă noaptea trecută. M-a angajat ca să nu fie omorâtă și eu am asigurat-o că n-are de ce să-i fie frică și ea m-a crezut.

Asasinul ei m-a păcălit și eu l-am crezut, iar acum ea e moartă și nu pot face nimic în privința asta. Și treaba asta mă roade și nu știu ce să fac, e un bar la fiecare colț și un magazin de spirtoase în fiecare bloc, și băutul n-o poate învia, dar nici trezia, de ce naiba trebuie să trec prin asta? De ce?

Mă gândeam: Mă numesc Matt și sunt alcoolic și stăm în camerele astea blestemate și spunem mereu aceleași lucruri blestemate și în timpul ăsta în lumea de-afară tot felul de animale se omoară între ele. Tot spunem: Nu beți și mergeți la ședințe, și spunem: Important e că ești treaz. Și mai spunem: Puțin câte puțin, și spunem: O zi după alta, și în timp ce tot trăncănim ca niște maimuțe cu creierii spălați lumea se duce de răpă.

Mă gândeam: Mă numesc Matt și sunt alcoolic și am nevoie de ajutor.

Când au ajuns la mine, am spus:

— Mă numesc Matt. Felicitări pentru fișa de calificare. Mi-a plăcut. În seara asta cred că doar o să ascult.

Am plecat imediat după rugăciune. Nu m-am dus la Cobb's Corner și nici la Armstrong. În schimb, am mers până la hotel, am trecut de el, am dat colțul și m-am oprit la câteva numere mai încolo, la Joey Farrell, pe strada 58.

Nu era prea multă lume. Tonomatul cânta o piesă de-a lui Tony Bennett. Nu-l cunoșteam pe barman.

M-am uitat la rafturile din spatele barului. Primul bourbon pe care mi-a căzut privirea era Early Times. Am cerut unul sec, cu un pahar cu apă lângă. Barmanul a turnat și-a pus paharele în fața mea, pe bar.

Am ridicat paharul și m-am uitat la el. M-am întrebat ce mă așteptam să văd.

L-am dat peste cap.

ȘAPTE

N-a fost mare lucru. La început nici măcar n-am simțit băutura, iar senzațiile pe care le-am încercat după aceea au fost o vagă durere de cap și o greață ușoară.

Ei bine, organismul meu nu mai era obișnuit cu băutura. Mă ținusem departe de ea o săptămână. Cât trecuse oare de când mai rezistasem o săptămână întreagă fără să beau?

Nu-mi aduceam aminte. Poate că vreo cincisprezece ani. Poate douăzeci, poate mai mulți.

Am stat acolo, cu un cot pe bar, cu un picior sprijinit pe stinghia de jos a scaunului înalt de lângă mine, și am încercat să-mi dau seama cam ce simțeam. Mi-am zis că nu mă mai durea chiar așa de tare ca în urmă cu câteva minute. Pe de altă parte, trăiam sentimentul ciudat al unei pierderi. Ce pierdere?

— Încă unul?

Eram cât pe ce să încuviințez, dar m-am abținut și am clătinat din cap.

— Nu chiar acum, am spus. Ai niște fise? Trebuie să dau vreo două telefoane.

Îmi schimbă un dolar și îmi arată unde era telefonul public. M-am închis în cabină, am scos carnetul și pixul și am început să telefonez. Am cheltuit câteva monede ca să aflu cine se ocupa de cazul Dakkinen și alte două ca să dau de el, dar în cele din urmă mi s-a făcut legătura cu secția de poliție din Midtown North. Am cerut cu detectivul Durkin, și o voce a zis:

— O secundă. Apoi:

— Joe? E pentru tine.

Și, după o pauză, altă voce:

— Joe Durkin la telefon. Am spus:

— Durkin, mă numesc Scudder. Aș vrea să știu dacă

ai făcut vreo arestare în cazul Dakkinen.

— N-am auzit bine numele, zise.

— Matthew Scudder, și nu încerc să obțin informații de la tine, încerc să ți le dau. Dacă nu l-ai arestat încă pe peștele ăla, aș putea să-ți dau o pistă.

După o pauză, spuse:

— N-am făcut nici o arestare.

— Avea un pește.

— Știm asta.

— Știți și cum îl cheamă?

— Uite ce-i, domnule Scudder...

— Peștele se numește Chance. Poate fi nume sau prenume, sau poate că e o poreclă. Nu are cazier, în orice caz nu pe numele ăsta.

— De unde știi dacă are sau nu cazier?

— Am fost polițist. Uite, Durkin, am multe informații și tot ce vreau e să ți le dau. Să zicem că mă lași să vorbesc câteva minute și când termin poți să mă întrebi tot ce vrei.

— În regulă.

I-am spus ce știam despre Chance. I-am făcut o descriere fizică amănunțită, am adăugat descrierea mașinii și i-am dat și numărul. Am spus că avea cel puțin patru fete și că una dintre ele era domnișoara Sonya Hendryx, cunoscută probabil și ca Sunny, și am descris-o.

— Vineri seara a lăsat-o pe Hendryx la numărul 444 în Central Park West. E posibil ca ea să locuiască la adresa asta, dar mai degrabă s-a dus acolo la o petrecere în cinstea victoriei unui boxer pe nume Kid Bascomb. Chance are un interes anume pentru Bascomb și probabil că cineva din clădirea aia dădea o petrecere pentru el.

A vrut să mă întrerupă, dar am continuat.

— Vineri seara Chance a aflat că Dakkinen voia să o rupă cu el. Sâmbătă după-amiaza s-a dus la ea, pe strada

East 38, și i-a spus că nu are nici o obiecție. I-a spus să elibereze apartamentul până la sfârșitul lunii. E apartamentul lui, el l-a închiriat și a instalat-o acolo.

— O secundă, zise Durkin, și am auzit foșnet de hârtii. În acte chiriașul e un anume domn David Goldman. Tot pe numele ăsta e înregistrat și telefonul lui Dakkinen.

— Ai reușit să dai de David Goldman?

— Încă nu.

— Eu zic că nici n-o să dai, sau o să afli că Goldman e un avocat sau un contabil pe care Chance îl scoate în față. Atât îți spun, Chance nu arată ca vreun David Goldman pe care să-l fi cunoscut.

— Zici că e negru.

— Da.

— Te-ai întâlnit cu el.

— Da. Acum, nu iese într-un loc anume, dar sunt câteva localuri pe care le frecventează.

Le-am enumerat.

— N-am aflat unde locuiește. Bănuiesc că adresa e secretă.

— Nici o problemă, zise Durkin, o să folosim altă metodă. Ne-ai dat numărul lui de telefon, ai uitat? O să-l verificăm și așa o să obținem adresa.

— Cred că e numărul serviciului lui de mesagerie.

— Atunci au ei un număr de telefon.

— Poate.

— Ești cam sceptic.

— Cred că nu prea-i place să se lase găsit, am spus.

— Cum ai ajuns să dai de el? Ce legătură ai tu cu toate astea, Scudder?

Mi-a venit să închid telefonul. Îi dădusem ce aveam și n-aveam chef să răspund la întrebări. Dar eram mult mai ușor de găsit decât Chance și, dacă închideam, Durkin m-ar fi putut aresta cât ai clipi.

Am spus:

— M-am întâlnit cu el vineri seara. Domnișoara Dakkinen m-a rugat să vorbesc cu el în numele ei.

— Cum adică să faci pe intermediarul?

— Să-i spun că ea vrea să plece. Îi era frică să-i spună asta singură.

— Așa că i-ai transmis tu mesajul în locul ei.

— Corect.

— Ce, ești și tu pește, Scudder? Voia să treacă din grajdul lui în al tău?

Mâna mi s-a încleștat pe receptor. Am spus:

— Nu, nu-i specialitatea mea, Durkin. De ce? Caută maică-ta o filieră nouă?

— Ce dracu'...

— Ai grijă ce naiba scoți pe gură, asta-i tot. Îți dau totul de-a gata și nici n-aveam de ce să te sun.

Nu spuse nimic.

— Kim Dakkinen era prietena unui prieten, am spus. Dacă vrei să știi mai multe despre mine, vezi că era un tip pe nume Guzik care mă știa. Mai e în Midtown North?

— Ești prieten cu Guzik?

— Nu prea ne-am plăcut niciodată, dar poate să-ți confirme că sunt OK. I-am spus lui Chance că fata vrea să plece și a zis că n-are nimic împotriva. S-a văzut cu ea a doua zi și i-a spus același lucru. După care cineva a omorât-o noaptea trecută. Tot mai credeți că ora decesului e pe la miezul nopții?

— Mda, dar cu aproximație. Au găsit-o douășpe ore mai târziu. Și, dată fiind starea cadavrului, medicul legist a vrut probabil să treacă la altceva.

— Nu-mi sună bine.

— Singura de care-mi pare rău e camerista aia micuță, săraca. E din Ecuador, cred că n-are acte, abia dacă îngaimă o vorbă în engleză, și a trebuit să dea peste

toată grozăvia aia.

Pufni.

— Vrei să vezi cadavrul, să ne ajuți la identificare? Poate o să vezi ceva care o să-ți stârnească niște amintiri.

— Nu ați identificat-o?

— A, ba da, zise. Avem amprentele ei. A fost arestată acum câțiva ani în Long Island City. Vagabondaj, cinșpe zile suspendare. N-a mai fost arestată de-atunci.

— După aia a lucrat într-o casă, am spus. Și apoi Chance a plasat-o în apartamentul de pe strada 38.

— O adevărată odisee newyorkeză. Mai ai altceva, Scudder? Și cum pot da de tine dacă am nevoie?

Nu mai aveam nimic altceva. I-am dat adresa și numărul de telefon. Ne-am mai spus câteva politețuri, am închis și telefonul a început să sune. Datoram patruzeci și cinci de cenți pentru că depășisem cele trei minute asigurate de moneda de cinci cenți. Am schimbat un dolar, am băgat monedele în aparat și m-am întors la bar ca să mai comand ceva de băut. Early Times, sec și cu apă lângă.

Acum avea un gust mai bun. După ce am golit paharul, am simțit cum se destinde ceva în mine.

La ședințe ți se spune că primul pahar te îmbată. Bei unul, odată cu el vine o dorință irezistibilă și, fără să vrei, mai iei unul și încă unul și ajungi iar să te îmbeți. Ei bine, poate că nu eram alcoolic, pentru că nu așa s-a întâmplat. Băusem două pahare și mă simțeam mult mai bine decât înainte să le beau și eram sigur că nu aveam nevoie să beau în continuare.

Mi-am dat totuși o șansă. Am stat acolo câteva minute și m-am gândit să comand al treilea pahar.

Nu, chiar că nu-l voiam. Mi-era bine așa cum eram.

Am lăsat un dolar pe bar, am luat restul monedelor și am plecat spre casă. Am trecut pe lângă Armstrong și nu

mi-a venit să intru. Cu siguranță, nu simțeam nevoia să mă opresc să beau.

Prima ediție din *News* trebuia să fie deja pe stradă. Voiam oare să merg după ea până la colț?

Nu, la naiba cu ziarul.

M-am oprit la recepție. Nici un mesaj. De serviciu era Jacob, care savura o beție blândă cu codeină și completa pătrățelele unui rebus.

Am spus:

— Știi, Jacob, vreau să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut seara trecută. Pentru telefonul pe care l-ai dat.

— A, lasă...

— Nu, a fost grozav, am spus. Chiar îți mulțumesc.

Am urcat și m-am pregătit de culcare. Eram obosit și simțeam că nu mai am suflu. Preț de câteva clipe, chiar înainte să-mi vină somnul, am avut senzația aceea ciudată că am pierdut ceva. Dar ce aș fi putut pierde?

Mi-a trecut prin minte: Șapte zile. Ai avut șapte zile de abțință și cea mai mare parte din a opta, și le-ai pierdut. S-au dus.

OPT

În dimineața următoare am cumpărat *News*. O nouă atrocitate o scosese deja pe Kim Dakkinen de pe prima pagină. În Washington Heights, un tânăr chirurg, rezident la Columbia Presbyterian, fusese împușcat mortal în timpul unei tentative de jaf pe Riverside Drive. Nu se opusese agresorului, iar acesta îl împușcase fără nici un motiv aparent. Văduva victimei aștepta să nască primul copil la începutul lui februarie.

Asasinarea prostituatei era pe o pagină din interior. N-am găsit nimic în plus față de ce aflasem seara trecută de la Durkin.

M-am plimbat mult prin împrejurimi. La prânz am intrat la YMCA, dar nu-mi găseam locul și am plecat în timpul fișei de calificare. Am luat un sendviș cu pastramă la un local de pe Broadway și am băut o sticlă de Prior Dark. Am mai băut o bere la cină. La opt și jumătate m-am dus la St. Paul's, am ocolit clădirea și m-am întors la hotel fără să intru în sala de ședințe de la subsol. M-am forțat să rămân în cameră. Aveam chef să beau, dar băusem deja două beri și am decis că rația mea era de două băuturi pe zi. Atâta vreme cât nu depășeam cota asta, nu vedeam cum aș putea să-mi fac rău. Nu conta dacă le beam dis-de-dimineață sau noaptea târziu, în cameră sau într-un bar, singur sau cu companie.

În ziua următoare, miercuri, am dormit până târziu și am luat un mic dejun întârziat la Armstrong. M-am dus până la biblioteca municipală și am pierdut vreo două ore citind, apoi m-am așezat pe o bancă în Bryant Park și am rămas acolo până când traficanții de droguri au început să mă calce pe nervi. Au pus stăpânire pe parc într-un asemenea hal încât presupun că numai un potențial client s-ar obosi să mai vină aici. Nu mai poți citi un ziar fără să ți

se ofere mereu *speed* sau *hash* sau marijuana sau LSD sau Dumnezeu mai știe ce altceva.

M-am dus la întâlnirea de la opt și jumătate. Mildred, una dintre obișnuitele locului, primi un rând de aplauze când anunță că era aniversarea ei, unsprezece ani de la ultimul pahar. Zicea că nu avea nici un secret, pur și simplu se ținuse trează o zi după alta.

M-am gândit că, dacă aș merge treaz la culcare, aș avea o zi. Mi-am zis: la naiba, hai s-o fac și pe asta. În schimb, după ședință m-am dus la Polly's Cage și mi-am băut cele două pahare. Am intrat într-o discuție cu un tip și voia să-mi dea el un al treilea pahar, însă i-am spus barmanului să-mi dea o Coca de data asta. Eram mulțumit în secret de mine, îmi știam limita și mă țineam de ea.

Joi am băut o bere la cină, am mers la ședință și am plecat la pauză. M-am oprit la Armstrong, dar ceva mă reținea să comand de băut acolo și n-am stat mult. N-aveam stare, am intrat și am ieșit de la Farrell's și de la Polly's fără să comand de băut. Magazinul de spirtoase din blocul de mai jos de Polly's era încă deschis. Am cumpărat o sticlă de trei sferturi de J.W. Dant și am luat-o în cameră.

Am făcut mai întâi un duș și m-am pregătit de culcare. Apoi am rupt sigiliul de la gâtul sticlei, am turnat cincizeci de bourbon într-un pahar de apă, am băut și m-am băgat în pat.

Vineri am băut alte cincizeci imediat cum m-am dat jos din pat. Chiar am simțit băutura și era o senzație plăcută. Am trecut peste toată ziua fără să mai beau ceva. Apoi, înainte să mă duc la culcare, am mai băut un pahar și am adormit.

Sâmbătă m-am trezit cu capul limpede și fără dorința să beau ceva de dimineață. Nu-mi venea să cred cât de bine îmi controlam dorința de a bea. Aproape că-mi venea să mă duc la o întâlnire și să le împărtășesc secretul meu,

dar îmi închipuiam ce reacții aș fi stârnit. Priviri semnificative, râsete semnificative. Preasfânta trezie. Pe lângă asta, doar pentru că puteam să-mi controlez impulsul de-a bea nu însemna că eram îndreptățit să recomand asta și celorlalți.

Am băut două pahare înainte să mă culc. Abia dacă le-am simțit, însă duminică dimineața m-am trezit cam șifonat și mi-am turnat o porție generoasă ca să mă dreg. Și-a făcut efectul. Am citit ziarul, apoi m-am uitat în catalogul cu ședințe și am găsit una de după-amiază în Village. M-am dus până acolo cu metrul. Aproape toți participanții erau homo. Am plecat la pauză.

M-am întors la hotel și am tras un pui de somn. După cină, am terminat de citit ziarul și am decis că era vremea să beau al doilea pahar. Am turnat șaptezeci și cinci, poate aproape o sută de bourbon în pahar și l-am dat peste cap. M-am așezat și am citit în continuare, dar nu mă puteam concentra prea bine. M-am gândit să mai beau un pahar, dar mi-am reamintit că băusem deja două în aceeași zi.

Apoi am realizat ceva. Băusem paharul de dimineață cu mai mult de douăsprezece ore în urmă. Se scursese mai mult timp de-atunci decât între el și ultimul pahar din noaptea trecută. Așa că eliminasem de mult din organism paharul ăsta și nu trebuia să-l număr printre băuturile de azi.

Ceea ce însemna că aveam dreptul la încă un pahar înainte de culcare.

Eram bucuros că-mi dădusem seama de asta și am hotărât să mă recompensez pentru perspicacitate printr-o doză respectabilă. Am umplut paharul până la un centimetru sub buză și l-am băut pe îndelete, așezat pe scaun, ca un model din reclamele de la televizor. Aveam bunul-simț să-mi dau seama că important era numărul paharelor, nu mărimea lor, dar apoi am priceput că mă

înşelasem singur. Primul pahar, dacă-l puteam numi așa, fusese prea mic. Într-un fel, îmi datoram cam o sută de bourbon.

Am turnat ceea ce am socotit a fi o sută de bourbon și am golit paharul.

Eram mulțumit să constat că băutura nu avea nici un efect sesizabil asupra mea. În mod sigur nu eram beat. De fapt, mă simțeam mai bine decât mă simțisem în ultima vreme, ba chiar de mult timp încoace. Prea bine, de fapt, ca să stau în cameră. Aveam chef să ies, să găsesc un loc plăcut și să beau o Coca sau o cafea. Nu alcool, în primul rând pentru că nu mai voiam și în al doilea rând, la fel de important, pentru că îmi băusem deja cele două pahare din ziua respectivă.

Am băut o Coca la Polly's. Pe bulevardul 9 am mai băut un pahar cu bere de ghimbir la un bar gay numit Kid Gloves. Câțiva clienți mi se păreau vag cunoscuți și m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre ei fuseseră la ședința de după-amiază din Village.

Când am ajuns la un bloc mai departe spre centru, mi-am dat seama de ceva. Îmi controlam deja băutura de câteva zile, iar înainte stătusem pe uscat mai mult de o săptămână, și asta dovedea ceva. La naiba, dacă puteam să mă limitez la două pahare pe zi, atunci asta era o dovadă cât se poate de clară că *nu aveam nevoie* să mă limitez la două pahare pe zi. Avusesem probleme cu alcoolul în trecut, nu puteam să neg asta, dar depășisem în mod evident acea etapă a vieții mele.

Așa că, deși cu siguranță că nu aveam nevoie să mai beau, puteam la fel de bine să beau un pahar dacă voiam. Și chiar voiam, de fapt, așa că de ce să nu-l beau?

Am intrat în local și am comandat un bourbon dublu cu apă. Îmi amintesc că barmanul avea un cap chel și strălucitor, și mi-l amintesc turnând băutura, și îmi

amintesc cum am ridicat paharul.

E ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

NOUĂ

M-am trezit brusc și starea de conștiență s-a instalat abrupt și extrem de zgomotos. Eram pe un pat de spital.

Primul șoc. Al doilea a venit ceva mai târziu, când am aflat că era miercuri. Nu-mi aminteam nimic din ce se întâmplase după ce ridicasem al treilea pahar duminică seara.

De-a lungul anilor îmi mai pierdusem memoria din când în când. Uneori nu-mi mai aminteam ultima jumătate de oră a nopții. Alteori pierdeam socoteala ultimei ore.

Dar niciodată nu mai pierdusem două zile întregi.

Nu voiau să mă lase să plec. Fusesem internat târziu, noaptea trecută, și voiau să mă țină la dezintoxicare cinci zile bătute pe muchie.

Un intern mi-a spus:

— Nici măcar nu ți-a ieșit alcoolul din organism. O să te duci după colț și o să-ți iei ceva de băut la cinci minute după ce ieși de-aici.

— Ba nu, n-o să mă duc.

— Abia ai ieșit de la dezintoxicare acum două săptămâni. Scrie în fișă. Te-am scos curat și cât te-a ținut? N-am spus nimic.

— Știi cum ai ajuns aici noaptea trecută? Aveai convulsii, o criză în toată regula. Ai mai avut vreodată o criză ca asta?

— Nu.

— Poți fi sigur că o să mai ai. Dacă bei în continuare, poți să contezi pe asta. Nu de fiecare dată, dar mai devreme sau mai târziu tot o s-o pățești. Și, mai devreme sau mai târziu, o să mori din cauza asta. Dacă nu mori de altceva înainte.

— Taci.

Mă prinse de umăr.

— Nu, nu tac, zise. De ce dracu' aş tăcea? Nu pot să fiu politicos şi să-ţi respect sentimentele şi să mă aştept în acelaşi timp să te conving să renunţi la toate rahaturile tale. Uită-te la mine. *Ascultă-mă*. Eşti alcoolic. Dacă bei, mori.

N-am spus nimic.

Totul era clar pentru el. Urma să petrec zece zile la dezintoxicare. Apoi trebuia să merg la Smithers pentru douăzeci şi opt de zile de recuperare. A renunţat la partea asta când a aflat că n-aveam asigurare medicală şi nici cei două mii de dolari cât ar fi costat recuperarea, dar a insistat în continuare pentru cel puţin cinci zile de dezintoxicare.

— Nu trebuie să stau aici, am zis. N-o să beau.

— Toţi zic asta.

— În cazul meu e adevărat. Şi nu mă poţi ţine aici dacă nu sunt de acord să rămân. Trebuie să mă laşi să plec.

— Dacă vrei să pleci, atunci ieşi ISM. Împotriva Sfatului Medicului.

— Exact asta o să fac.

Se înfurie o clipă, apoi ridică din umeri.

— Cum vrei, zise vesel. Poate că data viitoare o să-mi ascuţi sfatul.

— Nu va exista o dată viitoare.

— A, va fi o dată viitoare, poţi să fii sigur. Doar dacă nu cazi în bot mai aproape de alt spital sau nu mori înainte să ajungi aici.

Hainele pe care mi le-au adus arătau în ultimul hal, murdare de la târâşul pe stradă, iar cămaşa şi haina erau pătate de sânge. Avusesem o rană la cap când fusesem adus acolo şi îmi puseseră copci. În mod evident, mă

rănisem în timpul crizei, dacă nu cumva mă alesesem cu tăietura mai devreme, în cursul aventurilor mele.

Aveam destui bani la mine pentru factura de spitalizare. Un mic miracol, chestia asta.

De dimineață plouase și străzile erau încă ude. Stăteam pe trotuar și simțeam cum mă părăsește încrederea. Era un bar chiar peste drum. Aveam bani în buzunar pentru un pahar și știam că m-ar face să mă simt mai bine.

În loc să intru în bar, m-am întors la hotel. Am fost obligat să-mi adun tot tupeul ca să mă duc la recepție să-mi ridic poșta și mesajele, de parcă aș fi făcut ceva rușinos și-i datoram mii de scuze funcționarului de la recepție. Cel mai rău era că nu știam ce făcusem în intervalul de timp care-mi lipsea din memorie.

N-am citit nimic în expresia recepționarului. Poate că petrecusem cea mai mare parte a timpului pierdut în cameră, bând de unul singur. Poate că nu mă mai întorsesem la hotel de duminică seara, de când plecasem.

Am urcat și am respins a doua ipoteză. Era evident că mă întorsesem, fie luni, fie marți, pentru că terminasem sticla de J.W. Dant și mai era o sticlă de-un litru de Jim Beam pe birou, lângă sticla goală de Dant. Eticheta arăta că o cumpărasem dintr-un magazin de pe bulevardul 8.

M-am gândit: Ei, ăsta-i primul test. Fie bei, fie nu.

Am turnat bourbonul în chiuvetă, am clătit amândouă sticlele și le-am aruncat la gunoi.

Prin poștă nu promisem decât prostii. Le-am pus deoparte și m-am uitat la mesaje. Anita sunase luni dimineața. Cineva pe nume Jim Faber sunase marți noaptea și lăsase un număr. Iar Chance sunase o dată noaptea trecută și încă o dată de dimineață.

Am făcut un duș lung și fierbinte, m-am ras cu grijă și m-am îmbrăcat cu haine curate. Am aruncat cămașa,

șosetele și chiloții pe care le purtasem până să mă întorc de la spital și am pus deoparte costumul. Poate că băieții de la curățătorie vor reuși să scoată ceva din el. Am luat mesajele și le-am citit din nou.

Fosta mea soție, Anita. Chance, peștele care-o omorâse pe Kim Dakkinen. Și cineva pe nume Faber. Nu cunoșteam nici un Faber, doar dacă nu era vreun alcoolic care se împrietenise cu mine demult, în timpul rătăcirilor mele prin baruri.

Am lăsat pe masă biletul cu numărul lui și am pus în balanță un drum până jos față de disconfortul unui apel prin centrala hotelului. Dacă n-aș fi turnat la chiuvetă bourbonul, poate că aș fi băut un pahar chiar atunci. Așa, am coborât și am sunat-o pe Anita de la telefonul din hol.

A fost o conversație ciudată. Aveam grijă să fim politicoși, cum suntem de cele mai multe ori, și, după ce ne-am dat târcoale ca niște boxeri în prima repriză, m-am întrebat de ce îi telefonasem.

— Uite că te sun, am spus. Scuze că mi-a luat atât.

— Cum adică?

— Am primit un mesaj că m-ai sunat luni. Urmă o pauză, apoi zise:

— Matt, am vorbit luni seara, adică m-ai sunat deja. Nu-ți mai aduci aminte?

Mă trecu un fior rece, ca la școală, atunci când creta scârțâia pe tablă.

— Bineînțeles că-mi aduc aminte, am spus. Dar cum de-a ajuns biletul înapoi în cutia mea poștală? Am crezut că ai mai sunat o dată.

— Nu.

— Probabil că am lăsat biletul cu mesajul la recepție și vreun idiot săritor l-a pus înapoi în cutie, și acum l-am primit iar și am crezut că era alt apel.

— Asta trebuie să se fi întâmplat.

— Sigur, am spus. Anita, băusem vreo două pahare înainte să vorbesc cu tine luni seară. Memoria mi-e cam în ceață. Vrei să-mi aduci aminte despre ce am vorbit, în caz că am uitat ceva?

Discutaserăm despre un aparat dentar pentru Mickey. Îi spuseseam să meargă și la alt doctor. Îmi aminteam partea asta a conversației, am asigurat-o. Mai era ceva? spuseseam că speram să-i trimit iar bani cât de curând, o contribuție mai substanțială decât ultima, iar plata pentru aparatul copilului nu era o problemă. I-am spus că îmi aminteam și partea asta, și ea zise că asta fusese tot, în afară, bineînțeles, de faptul că vorbisem cu copiii. A, sigur, i-am spus. Îmi aminteam conversația cu copiii. Asta a fost tot? Păi, la urma urmei, memoria mea nu era chiar așa de rea, nu?

Tremuram când am închis telefonul. Am stat acolo și am încercat să dezgrop amintirea convorbirii pe care ea tocmai mi-o descriesese, și a fost în zadar. Totul era *tabula rasa* din clipa când ridicasem cel de-al treilea pahar duminică seara și până în momentul când mă trezisem în spital. Totul, absolut totul, dispăruse.

Am rupt biletul cu mesajul, l-am rupt iar pe din două și am pus bucățelele în buzunar. M-am uitat la celălalt mesaj. Numărul lăsat de Chance era cel de la serviciul lui de mesagerie. Am sunat însă la Midtown North. Durkin nu era la birou, dar mi-au dat numărul lui de acasă.

Părea cam amețit când răspunse.

— Stai o secundă, să-mi aprind o țigară, zise. Când reveni la telefon părea în regulă.

— Mă uitam la televizor, îmi explică, și am adormit acolo. Care-i treaba, Scudder?

— Peștele a încercat să dea de mine. Chance.

— Cum să dea de tine?

— La telefon. A lăsat un număr la care să-l sun. La

serviciul lui de mesagerie. Așa că probabil e în oraș, și dacă vrei să-i înscenez o...

— Nu pe el îl căutăm.

În decursul unei clipe teribile, mi-a trecut prin minte că vorbisem și cu Durkin în timpul beției, că unul dintre noi îl sunase pe celălalt și că nu-mi mai aduceam aminte. Însă el a continuat să vorbească și mi-am dat seama că nu se întâmplase asta.

— L-am avut aici la secție și l-am făcut să transpire. Aveam un mandat de arestare, dar a venit de bunăvoie. Are un avocat șmecher, plus că e și el destul de șmecher.

— L-ați lăsat să plece?

— N-am avut nici cel mai amărât motiv să-l reținem. Are alibi pentru tot intervalul cuprins între timpul estimat al decesului și până la șase sau opt ore după. Alibiul pare solid și n-avem cum să-l atacăm. Recepționarul care l-a cazat pe Charles Jones la Galaxy nu poate face nici o descriere. Adică nu e sigur dacă tipul pe care l-a cazat era negru sau alb. Înclină să creadă că era alb. Ai impresia că poți să dai un asemenea caz pe mâna procurorului?

— Ar fi putut pune pe altcineva să închirieze camera. La hotelurile astea mari nu țin socoteala cui intră și cui iese.

— Ai dreptate. Ar fi putut pune pe altcineva să închirieze camera. Ar fi putut pune pe altcineva s-o omoare.

— Așa îți imaginezi tu că a făcut?

— Nu sunt plătit să-mi imaginez. Știu doar atât, că nu avem un caz solid împotriva nemernicului.

M-am gândit o clipă.

— De ce m-ar suna?

— De unde să știu eu?

— Știe că eu ți-am spus de el?

— N-a auzit asta de la mine.

— Atunci ce vrea?

— De ce nu-l întrebi?

Era cald în cabină. Am întredeschis ușa, ca să las să intre un pic de aer.

— Poate că așa o să fac.

— Sigur. Scudder? Să nu te întâlnești cu el pe o alee întunecoasă, da? Pentru că, dacă are un dinte împotriva ta, trebuie să-ți păzești spatele.

— Corect.

— Și, dacă te dă gata, lasă un mesaj înainte să-ți dai duhul, bine? Așa fac ăia mereu la televizor.

— O să văd cum mă descurc.

— Fii deștept, zise, dar nu *prea* deștept, înțelegi? Să fie destul de simplu ca să-mi pot da seama.

Am băgat o fisă și am sunat la mesageria lui. Mi-a răspuns femeia cu voce aspră de fumător:

— Opt-zero-nouă-doi. Cu ce vă pot ajuta? Am spus:

— Mă numesc Scudder. M-a căutat domnul Chance. Mi-a zis că trebuia să vorbească în curând cu el și mi-a cerut numărul. I l-am dat și am urcat și m-am întins pe pat. Telefonul a sunat după mai puțin de o oră.

— Chance la telefon. Vreau să-ți mulțumesc că m-ai sunat.

— Am primit mesajul tău abia acum o oră sau cam așa ceva. Amândouă mesajele.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, zise. Față în față, adică.

— În regulă.

— Sunt jos, în hol. Mă gândeam că am putea bea un pahar sau o cafea undeva în cartier. Poți să cobori?

— Da.

ZECE

Tot mai crezi că eu am omorât-o, nu-i așa?

— Ce contează ce cred eu?

— Contează pentru mine.

Am împrumutat replica lui Durkin:

— Nu mă plătește nimeni să cred ceva. Stăteam în separeul din spate al unei cafenele, la câteva numere mai jos de bulevardul 8. Cafeaua mea era neagră. A lui era o idee mai deschisă decât culoarea pielii. Comandasem și o brișă englezească prăjită, închipuindu-mi că ar trebui probabil să mănânc ceva, dar nu reușisem să mă ating de ea. Zise:

— N-am făcut-o eu.

— În regulă.

— Am ceea ce se cheamă un alibi beton. O grămadă de oameni cu care am stat în aceeași cameră pot să dea oricând declarații despre cum mi-am petrecut timpul în noaptea respectivă. Nici măcar nu m-am apropiat de hotel.

— Asta-i ușor.

— Ce mai înseamnă și asta?

— Orice vrei tu să însemne.

— Vrei să spui că am angajat pe cineva să facă porcăria asta.

Am ridicat din umeri. Nu mă simțeam în largul meu, așezat la masă în fața lui, dar mai mult decât atât, mă simțeam obosit. Nu mi-era frică de el.

— Aș fi putut s-o fac. Dar n-am făcut-o.

— Dacă spui tu.

— Să mă ia naiba, zise, și sorbi din cafea. Îți era mai mult decât ce mi-ai spus în seara aia?

— Nu.

— Doar prietena unui prieten?

— Exact.

Se uită la mine, și privirea lui era ca un bec prea puternic pentru ochii mei.

— Ai trecut prin patul ei, zise. Înainte să apuc să-i răspund, continuă:

— Evident, asta ai făcut. Cum ți-ar fi putut mulțumi altfel? Femeia nu vorbea decât o limbă. Sper că n-a fost singura compensație pe care ai primit-o, Scudder. Sper că nu ți-a plătit doar în moneda curvelor.

— Plățile mele sunt treaba mea, am spus. Tot ce s-a întâmplat între noi e treaba mea.

Dădu din cap.

— Încerc doar să-mi dau seama de unde ai apărut tu în toată treaba asta, atâta tot.

— Nu am apărut de nicăieri și nu mă duc nicăieri. Am muncit și am fost plătit destul. Clientul e mort și eu n-am nimic de-a face cu asta și treaba asta n-are nimic de-a face cu mine. Zici că n-ai nici o legătură cu moartea ei. Poate că-i adevărat, poate că nu. Nu știu și nu trebuie să știu și, sincer, nu-mi pasă absolut deloc. Totul e între tine și poliție. Eu nu sunt polițist.

— Ai fost.

— Dar nu mai sunt. Nu sunt polițist, nu sunt nici fratele moartei și nu sunt nici vreun înger răzbunător cu sabie de foc. Crezi că are vreo importanță pentru mine cine a omorât-o pe Kim Dakkinen? Crezi că îmi pasă?

— Da.

M-am uitat la el.

— Da, cred că îți pasă. Cred că te roade să știi cine a omorât-o. De-asta sunt aici.

Zâmbi blând.

— Înțelegi, zise, vreau să te angajez, domnule Matthew Scudder. Vreau să aflî cine a omorât-o.

Mi-a luat ceva timp până să mă conving că vorbea

serios. Apoi am încercat tot ce puteam ca să-l fac să se răzgândească. Dacă exista vreo pistă care să ducă la asasinul lui Kim, i-am spus, poliția avea cele mai mari șanse s-o găsească și s-o urmeze până la capăt. Avea de partea ei autoritatea și oamenii și experiența și relațiile. Eu n-aveam nimic din cele de mai sus.

— Uiți ceva, zise.

— Da?

— Poliția n-o să caute. În ce-i privește, ei *știu* deja cine a omorât-o. N-au nici o dovadă, așa că sunt legați de mâini și de picioare, dar asta-i scuza lor ca să nu se spetească. O să spună: „Da, știm că Chance a omorât-o, dar nu putem dovedi asta, așa că hai să lucrăm la altceva”. Dumnezeu le e martor că au o grămadă de alte lucruri de făcut. Și, chiar dacă ar lucra la caz, tot ce-ar face ar fi să caute o cale de-a ajunge la mine. Nici măcar n-ar încerca să afle dacă mai e cineva pe lumea asta care să fi avut un motiv s-o ucidă.

— De exemplu cine?

— Asta trebuie să afli tu.

— Pentru ce?

— Pentru bani, zise, și zâmbi din nou. Nu-ți cer să lucrezi pe gratis. Câștig o grămadă de bani, numai cash. Te pot plăti bine.

— Nu asta voiam să spun. De ce vrei să mă ocup eu de cazul ăsta? De ce vrei să fie găsit criminalul, presupunând că aş avea vreo șansă să-l găsesc? Nu ca să scapi de la ananghie, pentru că nu ești la ananghie. Polițiștii n-au un caz împotriva ta, și se pare că nici n-o să apară cu unul. Ce-ți pasă dacă în dosare cazul o să apară ca nerezolvat?

Privirea îi era calmă și fermă.

— Poate că mă interesează reputația mea, sugeră.

— Zău? Mie mi se pare că reputația ta are de

câștigat. Dacă se află pe stradă că ai omorât-o și ai scăpat, următoarea fată care vrea să iasă din afacerea ta se va răzgândi brusc. Chiar dacă n-ai fost implicat în asasinarea ei, înțeleg de ce ar trebui să fii bucuros dacă e pusă pe seama ta.

Ciocăni de câteva ori cu arătătorul în ceașca goală și zise:

— Cineva mi-a omorât o femeie. Nimeni nu trebuie să facă așa ceva și să scape.

— Nu era a ta când a fost omorâtă.

— Cine știe asta? Tu știai și ea știa și eu știam. Celelalte fete știau? Tipii din baruri și de pe stradă știau? Știu acum? Din câte știe lumea, una dintre fetele mele a fost omorâtă, iar criminalul n-are nici o problemă.

— Și crezi că asta îți strică reputația?

— Nu văd cum o ajută. Mai sunt și alte probleme. Fetele mele se tem. Kim a fost ucisă și tipul care a făcut-o e încă liber. Dacă o face din nou?

— Să omoare altă prostituată?

— Să omoare una de-a mea, zise liniștit. Scudder, criminalul ăla e o armă încărcată și nu știu către cine-i ațintită. Poate că asasinarea lui Kim e felul cuiva de a încerca să ajungă la mine. Poate că o altă fată de-a mea e deja pe listă. Știu un singur lucru: afacerea mea suferă deja. Le-am spus fetelor să nu accepte nici o invitație la hotel, asta e o fază pentru începătoare, și să nu primească nici un tip dacă li se pare ceva ciudat în legătură cu el. E ca și cum le-ai spune să scoată telefonul din priză.

Chelnerul veni cu cafetiera și ne umplu iar ceștile. Tot nu mă atinsesem de brișoa englezească și untul topit începea să se răcească. I-am spus s-o ia. Chance își mai puse lapte în cafea. Mi-am amintit cum stăteam cu Kim și ea își bea cafeaua garnisită bine cu frișcă și zahăr.

Am zis:

— De ce eu, Chance?

— Ți-am spus. Polițiștii n-au de gând să se omoare cu munca. Singurul fel în care cineva o să dea tot ce poate e să fie plătit din banii mei.

— Mai sunt și alți detectivi particulari. Ai putea angaja o firmă întreagă, le-ai putea cere să muncească 24 din 24.

— Nu mi-au plăcut niciodată sporturile de echipă. Prefer să asist la lupte unu la unu. În plus, tu vezi totul din interior. Ai cunoscut-o pe femeia asta.

— Nu știu dacă-i un avantaj.

— Și te cunosc.

— Pentru că ne-am întâlnit o dată?

— Mi-a plăcut stilul tău. E destul.

— Chiar așa? Singurul lucru pe care-l știi despre mine e că înțeleg ceva dintr-un meci de box. Nu-i mare lucru.

— E suficient. Dar știu mai mult de-atât, știu cum te descurci. Și am mai întrebat lumea. Te cunosc o grămadă de oameni și cei mai mulți te-au vorbit de bine.

Am tăcut un minut sau două, apoi am spus:

— S-ar putea să fi fost omorâtă de-un psihopat. Așa a făcut să arate lucrurile, așa că poate că așa și e.

— Vineri aflu că vrea să iasă din echipa mea de fete. Sâmbătă îi spun că e în regulă. Duminică un nebun bate tot drumul din Indiana și o face bucăți, din pură coincidență. Îți vine să crezi?

— Tot timpul au loc coincidențe, am zis, dar nu, nu cred că a fost o coincidență.

Doamne, cât mă simțeam de obosit. Am spus:

— Nu prea vreau să iau cazul.

— De ce nu?

M-am gândit. Pentru că nu vreau să am legătură cu nimic. Vreau să stau într-un colț întunecat și să dau lumea la minimum. Vreau să beau, la naiba.

— Ți-ar prinde bine banii, zise.

Era cât se poate de adevărat. Ultimul onorariu nu acoperise mare lucru. Fiul meu Mickey avea nevoie de un aparat dentar și urmau să mai apară și alte probleme.

— Trebuie să mă gândesc, am zis.

— Bine.

— Nu mă pot concentra acum. Am nevoie de timp ca să-mi pun gândurile în ordine.

— Cât timp? Luni, m-am gândit.

— Două ore. O să te sun în seara asta. Ai un număr unde te găsesc sau sun pur și simplu la mesagerie?

— Alege o oră, zise. O să mă întâlnesc cu tine în fața hotelului tău.

— Nu trebuie să faci asta.

— E prea ușor să spui nu la telefon. Cred că am șanse mai mari dacă ne vedem față în față. În plus, dacă răspunsul e da, va trebui oricum să vorbim. O să vrei și niște bani de la mine.

Am ridicat din umeri.

— Alege o oră.

— Zece?

— În fața hotelului tău.

— În regulă, am spus. Dacă ar trebui să răspund acum, ar fi nu.

— Atunci e bine că trebuie să răspunzi la zece. Mi-a plătit el cafeaua. N-am obiectat.

M-am întors la hotel și am urcat în cameră. Am încercat să gândesc limpede și n-am reușit. Se părea că nu puteam nici măcar să stau locului. Mă tot fâțâiam de la pat la scaun și înapoi, întrebându-mă de ce nu-i spuseseam nu de la bun început. Acum trebuia să mă chinui așteptând să treacă timpul până la zece și apoi să găsesc o soluție ca să-i refuz oferta.

Fără să mă gândesc prea mult la ce făceam, mi-am

luat pălăria și haina și m-am dus după colț, la Armstrong. Am intrat pe ușă fără să știu ce urma să comand. M-am dus la bar și Billie a început să clatine din cap când m-a văzut. A spus:

— Nu te pot servi, Matt. Îmi pare al dracu' de rău. Am simțit cum mă înroșesc. Eram stânjenit și furios.

Am zis:

— Ce tot spui? Ți se pare că sunt beat?

— Nu.

— Atunci de ce naiba am ajuns să am interdicție aici?

Încerca să-mi ocolească privirea.

— Nu eu fac regulile, zise. Nu zic că nu ești binevenit aici. Cafea sau Coca sau ceva de mâncare, ce naiba, ești client vechi și respectat. Dar n-o să-ți vând băutură.

— Cine zice asta?

— Șeful. Când ai fost aici noaptea trecută... O, Doamne. Am spus:

— Îmi cer iertare, Billie. O să-ți spun adevărul, am avut două nopți proaste. Nici măcar nu știam că am fost aici.

— Nu-ți face probleme.

Isuse, îmi venea să mă ascund după ceva.

— Am făcut rău de tot, Billie? Am făcut scandal?

— Spanac, zise. Ai fost beat, atâta tot. Se mai întâmplă, corect? Aveam o proprietăreasă irlandeză și am venit capsat într-o noapte și mi-am cerut scuze a doua zi. Ea mi-a zis: „Isuse, copile, i se poate întâmpla și unui episcop”. N-ai făcut nici un scandal, Matt.

— Atunci...

— Uite, zise, și se aplecă spre mine. O să repet doar ce mi s-a spus. Șeful mi-a spus, zise, dacă tipul vrea să bea până moare eu nu-l pot opri, și dacă vrea să vină aici e bine-venit, dar eu nu-i mai vând băutură. Nu-s vorbele mele, Matt. Îți spun doar ce mi s-a spus.

— Înțeleg.

— Dacă era după mine...

— Oricum, n-am venit să beau. Am venit la o cafea.

— În cazul ăsta...

— În cazul ăsta, la dracu', am zis. În cazul ăsta cred că vreau să beau și n-ar trebui să fie așa de greu să găsesc pe cineva care să-mi vândă băutură.

— Matt, n-o lua așa.

— Nu-mi spune cum s-o iau. Nu-mi servi rahatul ăsta.

Era ceva curat și plăcut în furia pe care o simțeam. Am ieșit valvârtej de-acolo, cu mânia arzând ca o flacăra pură, și am stat pe trotuar încercând să mă hotărâsc unde să mă duc să beau ceva.

Apoi cineva m-a strigat pe nume.

M-am întors. Un tip într-o haină militară îmi zâmbea amabil. La început n-am știut de unde să-l iau. Zise că îi pare bine să mă vadă și mă întrebă cum îmi mergea, și după aia firește că am știut cine era.

Am zis:

— A, salut, salut, Jim. Sunt OK, cred.

— Te duci la întâlnire? Merg cu tine.

— A, am zis. Nu prea cred că o să pot veni în seara asta. Trebuie să mă văd cu un tip.

Zâmbi. Ceva făcu clic și l-am întrebat dacă numele lui de familie era Faber.

— Da, zise.

— M-ai sunat la hotel.

— Voiam doar să te salut. Nimic important.

— N-am recunoscut numele, altfel te-aș fi sunat imediat înapoi.

— Înțeleg. Sigur nu vrei să ajungi la întâlnire, Matt?

— Aș vrea să pot. Isuse. Așteptă.

— Am avut un mic necaz, Jim.

— Nu-i nimic neobișnuit, să știi. Nu puteam să mă uit

la el. Am spus:

— Am început iar să beau. Am rezistat, nu știu, vreo șapte sau opt zile. Am început iar și mă descurcam OK, știi, mă controlam, dar într-o noapte am scrântit-o.

— Ai scrântit-o de la primul pahar.

— Nu știu. Poate.

— Din cauza asta te-am sunat, zise blând., Mi-am zis că poate ți-ar prinde bine un pic de ajutor.

— Știi?

— Păi, erai într-o formă cam aiurea la întâlnirea de luni seara.

— Am fost la întâlnire?

— Nu-ți amintești, nu? Am avut eu impresia că ți s-a rupt filmul.

— O, Doamne.

— Ce-i?

— Am venit acolo beat? Am apărut beat la o întâlnire A.A.?

Râse.

— Ai spus-o de parcă ar fi un păcat capital. Crezi că ești primul care a făcut vreodată asta?

Îmi venea să mor.

— E groaznic, am spus.

— Ce-i așa de groaznic?

— Nu pot să mă întorc. Nu mai pot intra în camera aia.

— Ți-e rușine, nu?

— Bineînțeles. Dădu din cap.

— Mie mi-era mereu rușine când mi se rupea filmul. Nu voiam să mai am de-a face cu nimeni și mi-era mereu frică de ce aș fi putut să fac. Că tot veni vorba, n-ai fost chiar așa de rău. N-ai vorbit când nu era cazul. Ai vărsat un pahar de cafea...

— O, Doamne.

— Nu, nu l-ai vărsat pe cineva. Ai fost beat, atâta tot. Dacă vrei să știi, nu prea păraai că te distrezi. De fapt, arătai destul de nefericit.

Am găsit curajul să spun:

— Am ajuns la spital.

— Și deja ți-au dat drumul?

— M-am externat în după-amiaza asta. Am avut convulsii, așa am ajuns acolo.

— Nu-i nimic, trece.

Am mers o bucată de drum în tăcere. Am spus:

— N-o să pot sta până la sfârșit. Trebuie să mă întâlnesc cu un tip la zece.

— Dar o să rămâi cea mai mare parte din întâlnire.

— Cred că da.

Mi se părea că toată lumea se uită lung la mine. Câțiva mi-au spus „Salut” și m-am surprins căutând tot felul de implicații în salaturile lor. Alții nu spuneau nimic și mi-am închipuit că mă ocoleau pentru că beția mea îi jignise. Eram așa de înnebunitor de rușinat de mine însumi că-mi venea să sar din propria mea piele.

N-am putut sta locului în timpul fișei de calificare. Mă tot duceam în spate, la termosul cu cafea. Eram sigur că drumurile mele repetate până la termos și înapoi stârneau dezaprobarea generală, dar păream atras irezistibil acolo.

Mintea mi se tot pierdea pe cărări numai de ea știute. Vorbitorul era un pompier din Brooklyn și povestea lui era foarte colorată, dar nu puteam să mă concentrez asupra ei. Spunea că toți din brigadă beau la greu și că cine nu bea cot la cot cu ceilalți era transferat.

— Căpitanul era alcoolic și voia să aibă în jurul lui alți alcoolici, explică. Obişnuia să spună: „Dați-mi destui pompieri beți și sting orice incendiu”. Și avea dreptate. Oameni buni, am fi făcut orice, am fi intrat oriunde, ne-am

fi asumat orice riscuri, oricât de nebunești. Pentru că eram prea beți ca să mai judecăm limpede.

Era un puzzle afurisit. Îmi controlasem impulsul de a bea și totul ieșise bine. Până când nu mai ieșise bine.

La pauză am pus un dolar în coș și m-am dus până la termos după altă cafea. De data asta am reușit să mă forțez să mănânc o prăjitură de ovăz. Eram deja pe scaun când a început discuția.

Pierdeam mereu firul, dar nu părea să aibă importanță. Am ascultat cât de atent am putut și am stat cât de mult am putut. La zece fără un sfert m-am ridicat și m-am strecurat cât mai discret afară. Aveam senzația că toți ochii din încăpere erau îndreptați asupra mea și voiam să-i asigur că nu ieșeam să beau, că trebuia să mă întâlnesc cu cineva, că era o problemă de afaceri.

Mai târziu mi-am dat seama că aș fi putut rămâne până la sfârșit. St. Paul sera la doar cinci minute de hotel. Chance m-ar fi așteptat.

Poate că aveam nevoie de o scuză să plec înainte să-mi vină rândul să vorbesc.

La zece eram în hol. I-am văzut mașina trăgând pe dreapta, am ieșit și am traversat trotuarul până la bordură. Am deschis portiera, m-am urcat, am închis-o.

S-a uitat la mine.

— Mai e valabilă oferta? A dat din cap.

— Dacă o accepți.

— O accept.

A dat iar din cap, a băgat în viteză și mașina s-a îndepărtat de bordură.

UNSPREZECE

Strada circulară din Central Park are aproape șase mile. Eram la a patra tură în sens invers acelor de ceasornic, iar Cadillacul se deplasa fără cel mai mic semn de efort. Vorbea aproape numai Chance. Îmi scosesem carnetul și pixul și îmi notam din când în când câte ceva.

La început vorbi despre Kim. Părinții ei erau imigranți finlandezi stabiliți la o fermă în Wisconsin, în vest. Cel mai apropiat oraș de oarecare mărime era Eau Claire. Kim fusese botezată Kiraa și crescuse mulgând vaci și plivind straturile cu legume. După ce împlinise nouă ani, fratele ei mai mare începuse să abuzeze sexual de ea. Venea în fiecare noapte în camera ei, îi făcea tot felul de lucruri și o obliga să-i facă și lui tot felul de lucruri.

— Numai că a spus povestea asta de mai multe ori și pe partea de pat unde ar fi trebuit să fie maică-sa era unchiul ei, și altă dată era tatăl ei, așa că poate că totul s-a întâmplat numai în mintea ei. Sau poate că s-a întâmplat și ea schimba amănuntele ca să nu mai fie atât de reale.

În liceu avusese o aventură cu un agent imobiliar între două vârste. Îi promisese că o să-și părăsească nevasta pentru ea. Fata își făcuse valiza și plecaseră împreună la Chicago, unde stătuseră trei zile la Palmer House, comandând toate mesele prin room service. Agentul se îmbătase criță a doua zi și îi spunea întruna că el îi distruge viața. Era într-o dispoziție mai bună a treia zi, însă în dimineața următoare, când ea s-a trezit, el plecase deja. Îi explicase într-un bilet că se întorsese la nevastă-sa, că plătitise camera pentru încă patru zile și că n-o s-o uite niciodată. Lăsase lângă bilet șase sute de dolari într-un plic.

Ea rămăsese până la sfârșitul săptămânii, se plimbase prin Chicago și se culcase cu câțiva bărbați. Doi

i-au dat bani fără să le fi cerut. A vrut să le ceară și celorlalți, dar n-a fost în stare. Se gândea să se întoarcă în oraș. Apoi, în ultima noapte la Palmer House, a agățat un client al hotelului, un nigerian delegat la o conferință despre comerțul internațional.

— Asta i-a tăiat orice cale de întoarcere, zise Chance. Faptul că se culcase cu un negru însemna că nu se mai putea întoarce la fermă. În dimineața următoare, primul lucru pe care l-a făcut a fost să ia un autobuz până la New York.

Nu se descurcase deloc în meseria asta până când o luase el de la Duffy și o dusesse într-un apartament. Arăta și se purta cum trebuie pentru genul respectiv de comerț, și îi prindea bine, pentru că nu avea destulă energie ca să se descurce pe stradă.

— Era leneșă, zise, și reflectă câteva clipe. Curvele sunt leneșe.

Avusese șase fete care lucrau pentru el. Acum, după ce Kim murise, mai avea cinci. Vorbi un timp despre ele în termeni generali, apoi luă fiecare caz în parte, dându-mi nume și adrese și numere de telefon și date personale. Mi-am făcut o grămadă de însemnări. Am încheiat al patrulea tur al parcului și a făcut dreapta, a ieșit pe West 72, a mai mers două străzi și a oprit lângă bordură.

— Un minut numai, a zis.

Am rămas pe loc în timp ce el telefona din cabina de la colț. Lăsase motorul să meargă. M-am uitat la însemnări și am încercat să văd întregul dincolo de fărâmele pe care mi le dăduse.

Chance se întoarse în mașină, se uită în oglinda retrovizoare și întoarse abil și ilegal.

— Mi-am verificat doar mesageria. Trebuie să fiu mereu la curent.

— Ar fi trebuit să-ți pui un telefon în mașină.

— Prea complicat.

Mergea înspre est, spre centru, și a oprit lângă un hidrant, în fața unui bloc de cărămidă albă, pe strada 17, între bulevardele 2 și 3.

— Vremea recoltei, spuse.

Lăsase și acum motorul să meargă, însă de data asta a durat un sfert de oră până a apărut din nou. A trecut voios pe lângă portarul în livrea și a urcat rapid la volan.

— Aici stă Donna, zise. Ți-am povestit despre Donna.

— Poeta.

— E foarte fericită. I s-au acceptat două poeme într-o revistă din San Francisco. O să primească șase exemplare gratuite din numărul în care apar. Asta-i tot ce primește, exemplare din revistă.

Semaforul din fața noastră se făcu roșu. Frână, se uită în stânga și-n dreapta, apoi porni iar.

— A publicat de două ori poezii în reviste care plătesc. O dată i-au dat douășcinci de dolari. Cea mai mare sumă pe care a primit-o.

— Pare cam greu să-ți câștigi pâinea așa.

— Poeții nu fac bani. Curvele sunt leneșe, dar asta nu-i leneșă când e vorba de poemele ei. Stă șase sau opt ore ca să potrivească exact cuvintele și trimite mereu câte zece - douășpe poezii prin poștă. Se întorc dintr-un loc și le trimite în altul. Cheltuie pe timbre mai mult decât o s-o plătească ei vreodată. Tăcu o clipă, apoi râse ușor.

— Știi câți bani am luat de la Donna? Opt sute de dolari, și asta doar în ultimele două zile. Bineînțeles, sunt și zile în care telefonul nu-i sună niciodată.

— Dar, în medie, iese destul de bine.

— Curvăsăria se plătește mai bine decât poezia. Se uită la mine.

— Vrei să facem un drum?

— Nu asta facem acum?

— Ne-am tot învățat în cerc, zise. Acum o să te duc într-o lume nouă.

Am mers pe bulevardul 2, prin Lower East Side, și am trecut podul Williamsburg până în Brooklyn. După ce am ieșit de pe pod am schimbat direcția de suficient de multe ori ca să-mi pierd total simțul orientării, iar plăcuțele de pe străzi nu mă prea ajutau. Nu recunoșteam numele. Am văzut însă cum cartierul evreiesc devine italian și apoi polonez, și mi-am făcut o idee destul de precisă despre locul în care ne aflam.

Pe o stradă întunecată și tăcută mărginită de duplexuri, Chance încetini în fața unei case de cărămidă cu două etaje, cu o ușă de garaj la mijloc. Folosi o telecomandă și ușa se ridică, apoi se închise după ce intrară. L-am urmat pe niște scări și am ajuns într-o cameră spațioasă, cu tavan înalt.

Mă întrebă dacă știam unde eram. Am presupus că în Greenpoint.

— Foarte bine, zise. Cunoști Brooklynul, bănuiesc.

— Nu cunosc prea bine zona asta. Reclamele pentru cârnați polonezi de la piața de carne au fost un indiciu.

— Presupun. Știi în ce casă suntem? Ai auzit vreodată de doctorul Casimir Levandowski?

— Nu.

— Nici n-aveai vreun motiv să auzi. Un tip în vârstă, pensionat, într-un scaun cu rotile. Și excentric. Își ține singur de urât. Locul ăsta a fost cândva o remiză de pompieri.

— Mă gândeam eu că trebuie să fi fost așa ceva.

— Doi arhitecți au cumpărat casa acum câțiva ani și au modificat-o. Au scos cam tot din ea și au refăcut-o de la zero. Probabil că aveau ceva dolari de cheltuit, pentru că nu s-au prea zgârcit. Uită-te la podele. Uită-te la monturile

ferestrelor.

Îmi arată detaliile, comentându-le.

— Până la urmă s-au plictisit de locul ăsta, sau unul de altul, nu știu, și au vândut casa bătrânului doctor Levandowski.

— El stă aici?

— Doctorul nu-i pe bune, zise.

Acum își schimba mereu limbajul, trecând de la cel de ghetou la cel educat și tot așa.

— Vecinii nu-l văd niciodată pe doctorul ăl bătrân. Îl văd doar pe credinciosul servitor negru, și îl văd numai intrând și ieșind cu mașina. Asta-i casa mea, Matthew. Pot să-ți fac turul de zece cenți?

Era o casă nemaipomenită. La ultimul etaj avea o sală de gimnastică complet echipată, cu haltere și cu aparate pentru exerciții, cu saună și jacuzzi. Dormitorul era la același etaj, iar patul, acoperit cu o cuvertură de blană, era plasat sub un luminator. Într-o bibliotecă de la primul etaj am văzut un perete întreg de cărți și o masă de biliard de doi metri și jumătate.

Peste tot erau măști africane, iar pe podea, din loc în loc, sculpturi africane. Chance îmi arăta uneori câte una, spunându-mi numele tribului din care provenea. Am menționat că văzusem măști africane și în apartamentul lui Kim.

— Măști Poro, zise, din tribul Dan. Țin o mască-două în toate apartamentele fetelor mele. Nu pe cele mai valoroase, bineînțeles, dar nici fleacuri. N-am cumpărat fleacuri.

Luă de pe perete o mască lucrată mai degrabă grosolan și mi-o prezintă. Arcadele ochilor erau pătrate, toate trăsăturile de o precizie geometrică, și efectul general era foarte puternic în primitivitatea lui.

— Asta e Dogon, zise. Ține-o bine în mână. Nu poți

aprecia o sculptură numai cu ochii. Trebuie să participe și mâinile. Hai, ia-o.

Am luat masca. Era mai grea decât mă așteptasem. Lemnul din care era sculptată trebuie să fi fost foarte dens.

Luă un telefon de pe o masă scundă de tek și formă un număr. Zise:

— Salut, drăguță. Vreun mesaj?

Ascultă un moment, apoi puse receptorul jos.

— Liniște și pace, zise. Să fac o cafea?

— Nu, dacă-i prea mare deranjul.

Mă asigură că nu era nici un deranj. În timp ce făcea cafeaua, îmi povesti despre sculpturile africane, despre faptul că meșteșugarii care le ciopleau nu se gândeau la munca lor ca la o artă.

— Tot ce fac ei are o funcție precisă, îmi explică. Trebuie să păzească o casă sau să alunge spiritele sau să fie folosite într-un anumit rit tribal. Dacă o mască nu mai are în ea puterea, o aruncă și sculptează alta. Cea veche nu mai e bună, o ard sau o aruncă la gunoi, pentru că nu mai e de folos.

Râse.

— După care au venit europenii și au descoperit arta africană. Unii pictori francezi și-au găsit inspirația în măștile tribale. Acum s-a ajuns în situația în care meșterii din Africa lucrează non-stop măști și statui pentru export în Europa și America. Respectă vechile forme, pentru că asta vor clienții, dar intervine ceva curios. Opera lor e inutilă. N-are nici un sentiment în ea. Nu e reală. Te uiți la ea, o cântărești în mână, faci același lucru cu cealaltă, cea adevărată, și simți imediat diferența. Asta dacă simți ceva pentru chestiile de genul ăsta. Curios, nu?

— Interesant.

— Dacă aș fi avut vreo prostie pe-aici ți-aș fi arătat,

dar n-am. La început am cumpărat câteva. Trebuie să faci și greșeli ca să-ți dezvolti simțul artistic. Am scăpat însă de ele, le-am ars în șemineul de-acolo.

Zâmbi.

— Mai am încă prima piesă pe care am cumpărat-o, e agățată în dormitor. O mască Dan. Societatea Poro. Nu știam nici cât negru sub unghie despre arta africană, dar am văzut-o într-un magazin de antichități și am reacționat la integritatea ei artistică.

Se opri și scutură din cap.

— Pe naiba am reacționat. Ce s-a întâmplat a fost că m-am uitat la bucata aia din lemn negru șlefuit și parcă mă uitam în oglindă. Mă vedeam pe mine, îmi vedeam tatăl, vedeam în urmă prin toate secolele astea blestemate. Știi ce vreau să zic?

— Nu sunt sigur.

— La naiba. Nici eu. Clătină din cap.

— Ce crezi că ar zice despre mine unul dintre meșterii ăia bătrâni? Ar zice: „Rahat, ce-o fi vrând cioroiul ăsta trăsnet cu toate vechiturile astea de măști? De ce dracu' și le-o fi atârnat pe perete?” Cafeaua e gata. Tu o bei neagră, nu?

Zise:

— Ce face un detectiv, cum lucrează? Cum începe?

— Merge peste tot și vorbește cu oamenii. În afară de cazul în care Kim a fost omorâtă întâmplător de un maniac, moartea ei a rezultat direct din viața ei.

Am bătut cu degetul în carnet.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre viața ei.

— Ai dreptate.

— O să vorbesc cu oamenii și o să aflu câte ceva. Poate că informațiile se vor îmbina și vor indica o pistă.

Sau poate că nu.

— Fetele mele vor fi anunțate că trebuie să vorbească cu tine.

— Asta o să-mi fie de ajutor.

— Nu că ar ști neapărat ceva, dar în caz că...

— Uneori oamenii știu lucruri fără să știe că le știu.

— Și uneori spun lucruri fără să știe că le-au spus.

— Și asta-i adevărat.

Se ridică și își puse mâinile în șolduri.

— Știi, zise, nu mi-am propus să te aduc aici. Nu mi-am închipuit că o să afli despre casa asta. Și te-am adus fără ca măcar să-mi ceri să te-aduc.

— E o casă frumoasă.

— Mulțumesc.

— Kim a fost impresionată de ea?

— N-a văzut-o niciodată. Nici una dintre ele n-a văzut-o. O nemțoaică bătrână vine o dată pe săptămână și face curat. După ce pleacă, totul strălucește. E singura femeie care a intrat vreodată în casă. Cel puțin de când e a mea, iar arhitecții care-au stat înainte aici nu prea aveau de-a face cu femeile. Ține, să terminăm cafeaua.

Era o cafea groaznic de bună. Băusem deja prea multă, dar era prea bună ca s-o refuz. Mai devreme, când i-o lăudasem, îmi spusese că era un amestec de Jamaica Blue Mountain și cafea Columbiană, bine prăjită. Îmi oferise o jumătate de kilogram și i-am spus că nu mi-ar fi de mare folos într-o cameră de hotel. Am sorbit din cană în vreme ce el suna iar la mesagerie. După ce a închis, i-am spus:

— Îmi dai numărul de-aici sau e alt secret pe care vrei să-l păstrezi?

Râse.

— Nu stau prea mult pe-aici. E mai ușor dacă suni la mesagerie.

— În regulă.

— Și nu te-ar ajuta prea mult numărul ăsta. Nici eu nu-l știu pe dinafară. Ar trebui să mă uit pe o factură veche ca să fiu sigur că ți l-am dat corect. Și, chiar dacă l-ai forma, nu s-ar întâmpla nimic.

— De ce?

— Pentru că n-ar suna. Telefoanele de-aici sunt numai pentru apeluri către exterior. Când am aranjat locul ăsta, am pus aparate peste tot, ca să nu fiu niciodată departe de un telefon, dar n-am dat nimănui numărul. Nici chiar serviciului de mesagerie, nimănui.

— Și?

— Și eram aici într-o seară, cred că jucam biliard, și a sunat naibii telefonul. Mai că am sărit în sus. Era cineva care m-a întrebat dacă vreau un abonament la *New York Times*. Apoi, peste două zile, am primit alt telefon și era un număr greșit, și mi-am dat seama că singurele apeluri pe care urma să le primesc vreodată erau de la numere formate greșit sau de la cineva care vrea să-mi vândă ceva. Am luat o șurubelniță, am umblat prin casă și am demontat telefoanele. Știi, e tăblița aia care lovește clopoțelul când trece curentul printr-o bobină, și am scos-o din toate telefoanele. Am format numărul o dată din oraș, și ai zice că sună, pentru că nu poți să-ți dai seama că lipsește piesa aia, dar nu se aude nimic în casă.

— Intelligent.

— Nu am sonerie nici la intrare. E o chestie în fața ușii la care poți suna, dar nu e conectată la nimic. Ușa n-a fost deschisă niciodată de când m-am mutat, nu vezi nimic pe fereastră și sunt alarme pentru spărgători peste tot. Nu că ar fi mulți spărgători în Greenpoint, într-un cartier polonez drăguț ca ăsta, însă bătrânului doctor Levandowski îi plac siguranța și intimitatea.

— Cred și eu că-i plac.

— Nu prea stau pe-aici, Matthew, dar atunci când ușa de la garaj se închide în spatele meu, țin lumea la distanță. Nimic nu ajunge la mine când sunt în casă. Nimic.

— Sunt uimit că m-ai adus aici.

— Și eu.

Am lăsat discuția despre bani la urmă. M-a întrebat cât voiam. I-am spus că voiam două mii cinci sute de dolari.

M-a întrebat ce acoperea suma asta.

— Nu știu, am spus. Nu taxezi cu ora și nu țin cont de cheltuieli. Dacă ajung să cheltuiesc prea mulți bani sau dacă se prelungește prea mult toată povestea, s-ar putea să fiu nevoit să-ți mai cer. Dar n-o să-ți trimit factură și nici n-o să te dau în judecată dacă nu plătești.

— Lucrezi foarte neadministrativ.

— Corect.

— Îmi place. Cash, pe loc și fără rețete. Nu mă deranjează să plătesc. Femeile mele produc o grămadă de bani, dar trebuie să scot mult din buzunar. Chirie. Costuri curente. Plăți. Dacă instalezi o curvă într-o clădire, plătești pentru toată clădirea. Nu poți să-i dai portarului douăzeci de dolari de Crăciun și atâta tot, la fel ca orice alt chiriaș. E vorba mai degrabă de douăzeci de dolari pe lună și o sută de Crăciun, și la fel cu toți angajații clădirii. Se adună.

— Trebuie.

— Dar mai rămân o grămadă. Și nu-i dau aiurea pe cocaină și nici nu-i toc la pariuri. Cât ai zis? Două mii cinci sute? Am plătit mai mult decât dublu pe masca Dogon pe care ți-am arătat-o. Am plătit 6 200, plus că acum galeriile de licitații taxează cumpărătorul cu 10 la sută comision. Cât face în total? 6 820 de dolari. Și mai sunt și taxele de vânzare.

N-am spus nimic. Continuă:

— Rahat, nu știu ce vreau să zic. Că sunt un cioroi bogat, bănuiesc. Așteaptă-mă aici un minut.

Reveni cu un teanc de bancnote de o sută și numără douăzeci și cinci. Bancnote folosite, cu serii desperecheate. M-am întrebat cât cash ținea în casă, cât avea de regulă asupra lui. Cu ani în urmă cunoscusem un rechin de cămătar care-și făcuse un obicei să nu iasă pe ușa cu mai puțin de zece mii de dolari în buzunar. Nu făcea un secret din asta, și toți cei care-l cunoșteau știau despre sulul de bani pe care-l avea mereu la el.

Nimeni n-a încercat vreodată să i-l ia.

M-a dus acasă. Ne-am întors pe alt drum, am trecut podul Pulaski până în Queens și am intrat apoi prin tunel în Manhattan. Nici unul dintre noi n-a vorbit mult și probabil că am adormit undeva pe drum, pentru că a trebuit să-mi pună mâna pe umăr ca să mă trezesc.

Am clipit, m-am îndreptat în scaun. Eram la bordură, în fața hotelului.

— Serviciu de livrare la domiciliu, a zis.

Am coborât din mașină și am rămas pe trotuar. A așteptat să treacă două taxiuri, apoi a făcut întoarcerea lui obișnuită. M-am uitat după el până când Cadillacul nu s-a mai văzut.

Gândurile mi se învârtteau în cap ca niște înotători extenuați. Eram mult prea obosit ca să gândesc. M-am dus la culcare.

DOISPREZECE

N-o cunoșteam chiar așa de bine. Am văzut-o prima dată acum un an, sau cam așa ceva, la salonul de frumusețe, am băut o cafea împreună și, din vorbă în vorbă, am înțeles că nu era chiar o doamnă de la Avon. Am făcut schimb de numere de telefon și ne mai sunam din când în când, dar n-am fost prietene intime. Și apoi, când să fi fost asta, acum vreo două săptămâni, m-a căutat și a vrut să ne întâlnim. M-am mirat. Nu mai vorbiserăm de luni bune.

Eram în apartamentul lui Elaine Mardell, pe strada 51, între bulevardele 1 și 2. Covor alb mișos, uleiuri abstracte îndrăznețe pe pereți, ceva inofensiv la picup. Eu beam cafea. Elaine bea un suc dietetic.

— Ce voia?

— Mi-a spus că vrea să-și părăsească peștele, că vrea să termine fără să aibă de suferit. Cam pe-aici ai intervenit tu, îți amintești?

Am dat din cap.

— De ce a venit la tine?

— Nu știu. Mi-a făcut impresia că nu prea are prieteni. Nu era un subiect pe care să-l poată discuta cu celelalte fete ale lui Chance, și probabil că nu voia să-l discute cu cineva care nu era din branșă. Și era tânără, știi, în comparație cu mine. Se poate să mă fi văzut ca pe un fel de mătușă bătrână și înțeleaptă.

— Da, exact așa ești.

— Nu? câți ani avea, douăzeci și cinci?

— Ea zicea că douăzeci și trei. Cred că în ziar scrie douăzeci și patru.

— Isuse, cât de tânără.

— Știu.

— Încă o cafea, Matt?

— E-n regulă.

— Știi de ce cred că a ales să discute cu mine?
Pentru că eu n-am pește.

Își schimbă poziția pe scaun, apoi se așează picior peste picior. Mi-am amintit de alte zile petrecute în apartamentul ei, unul dintre noi pe canapea, celălalt pe scaunul Eames, cu aceeași muzică discretă împlânzind liniile aspre ale camerei.

Am spus:

— N-ai avut niciodată, nu?

— Nu.

— Cele mai multe fete au?

— Cele pe care le cunoștea ea, da. Cam trebuie să ai, cred, când ești pe stradă. Trebuie să-ți apere cineva dreptul la un anumit colț și să-ți achite cauțiunea când ești arestată. Când îți faci treaba într-un apartament ca ăsta, e altceva. Dar chiar și așa, cele mai multe dintre fetele pe care le cunosc au prieteni.

— E același lucru cu un pește?

— A, nu. Un prieten nu se ocupă de mai multe fete. Se întâmplă doar să-ți fie prieten. Și nu-i dai banii, însă îi cumperi tot felul de lucruri, doar pentru că așa vrei. Îl ajuți cu cash dacă ajunge în vreo situație neplăcută sau dacă vrea să profite de o oportunitate în afaceri, sau dacă are nevoie de un mic împrumut și, mă rog, nu-i ca și când i-ai da bani. Asta înseamnă un prieten.

— Un fel de pește cu o singură femeie.

— Un fel de, numai că fiecare fată zice că prietenul ei e altfel, relația ei cu el e altfel. Ce nu se schimbă niciodată e cine câștigă banii și cine-i cheltuie.

— Și n-ai avut niciodată pește, nu? Sau un prieten.

— Niciodată. M-am dus odată la o ghicitoare și femeia care mi-a citit în palmă a fost impresionată. „Ai linia capului dublă, drăguță”, mi-a zis. „Capul îți conduce

inima”.

Se apropie și îmi arată palma.

— E linia asta de-aici. Vezi?

— Mi se pare că arată bine.

— E a naibii de dreaptă.

Se întoarse să-și ia paharul, apoi se așează lângă mine pe canapea. Zise:

— Când am aflat ce i s-a întâmplat lui Kim, primul lucru pe care l-am făcut a fost să te sun, dar nu erai acasă.

— N-am primit mesajul.

— N-am lăsat nici un mesaj. Am închis și l-am sunat pe un agent de voiaj pe care-l cunosc. Două ore mai târziu eram într-un avion spre Barbados.

— Credeai că ești pe lista cuiva?

— Nu prea. Mi-am închipuit că Chance a omorât-o. Nu credeam că o să înceapă să-i lichideze toți prietenii și toate cunoștințele. Nu, am simțit doar că era timpul să iau o pauză. O săptămână la un hotel de pe plajă. Un pic de soare după-amiaza, un pic de ruletă seara și muzică de tobe și dansat *limbo* destul cât să-mi ajungă o bucată bună de timp.

— Sună bine.

— În a doua noapte am cunoscut un tip la o petrecere lângă piscină. Stătea la hotelul de-alături. Un tip foarte drăguț, avocat specializat în impozite, divorțat acum un an și jumătate, care-a avut apoi o aventură cu o tipă prea tânără pentru el. Tocmai terminase cu ea și peste cine dă acum? Peste mine.

— Și?

— Și am avut o idilă drăguță tot restul săptămânii. Plimbări lungi pe plajă. Scufundări, tenis. Cine romantice. Cocktailuri la mine pe terasă. Aveam o terasă care dădea spre mare.

— Aici ai una care dă înspre East River.

— Nu-i același lucru. Ne-am simțit foarte bine, Matt. Și sexul a fost OK. Știi, credeam că meseria m-a vindecat de timiditate. Dar n-a trebuit să mă prefac. Am fost timidă și apoi mi-am depășit timiditatea.

— Nu i-ai spus...

— Glumești? Normal că nu. I-am spus că lucrez pentru o galerie de artă. Restaurez picturi. Sunt expert independent în restaurări. I s-a părut fascinant și mi-a pus o grămadă de întrebări. Ar fi fost mai ușor dacă aș fi avut bunul-simț să aleg ceva mai banal, dar, înțelegi, *voiam* să fiu fascinantă.

— Sigur.

Își ținea mâinile în poală și se uita la ele. N-avea riduri, dar anii începeau să i se vadă pe dosul palmelor. M-am întrebat câți ani avea de fapt. Treizeci și șase? Treizeci și opt?

— Matt, voia să ne întâlnim în oraș. Nici eu, nici el n-am pomenit de dragoste, nimic de genul ăsta, dar aveam senzația că se întâmplă ceva care s-ar putea să ne ducă undeva, și voia să mergem înainte pe drumul ăsta și să vedem unde duce. Stă în Merrick. Știi unde-i Merrick?

— Sigur, în Island. Stăteam nu departe.

— E drăguț acolo?

— Unele străzi sunt drăguțe.

— I-am dat un număr fals. Îmi știe numele, însă telefonul de-aici nu e înregistrat. N-am mai auzit de el și nici nu mă aștept să aud. Mi-am dorit o săptămână la soare și o mică idilă și asta am avut, dar din când în când îmi spun că aș putea să-l sun și să inventez ceva în legătură cu numărul greșit. Aș putea să mint ca de obicei și să scap basma curată.

— Probabil.

— Dar pentru ce? Aș putea chiar să mă mint că sunt soția lui sau prietena lui sau mai știu eu ce. Și aș putea să

renunț la apartamentul ăsta și să dau foc carnetului cu clienți. Pentru ce?

Se uită la mine.

— Duc o viață decentă. Economisesc bani. Mereu am economisit bani.

— Și i-ai investit, mi-am amintit. În afaceri imobiliare, nu? Ai apartamente în Queens?

— Nu numai în Queens. Aș putea să mă retrag acum, dacă ar trebui, și mi-ar merge bine. Dar de ce aș vrea să mă retrag și ce nevoie aș avea de un prieten?

— Kim Dakkinen de ce voia să se retragă?

— Asta voia?

— Nu știu. De ce voia să-l părăsească pe Chance? Reflectă, apoi clătină din cap.

— N-am întrebat-o.

— Nici eu.

— N-am înțeles niciodată de ce o fată albă are nevoie de-un pește, așa că nu-mi trebuie o explicație când cineva îmi spune că vrea să scape de el.

— Era îndrăgostită?

— Kim? Poate. Nu mi-a zis că ar fi.

— Avea de gând să plece din oraș?

— Nu mi-a lăsat impresia asta. Dar oricum nu mi-ar fi spus, nu?

— La dracu', am zis. Am pus ceașca goală pe măsuta de la capătul canapelei. Avea o relație cu cineva. Aș vrea doar să știu cu cine.

— De ce?

— Pentru că e singura cale de-a afla cine a omorât-o.

— Crezi că așa merge?

— Așa merge de obicei.

— Să zicem că aș fi omorâtă mâine. Ce-ai face?

— Cred că aș trimite flori.

— Serios.

— Serios? Aș verifica avocații din Merrick.

— Probabil că sunt cam mulți, nu crezi?

— Se poate. Bănuiesc totuși că nu-s prea mulți care să fi petrecut o săptămână în Barbados luna asta. Ziceai că stătea la un hotel de pe plajă, lângă al tău? Nu cred că mi-ar fi greu să-l găsesc și să-l strâng cu ușa.

— Chiar ai face toate astea?

— De ce nu?

— Nu te-ar plăti nimeni. Am râs.

— Tu și cu mine avem un trecut comun, Elaine. Și chiar îl aveam. Când eram în poliție făcusem un aranjament. O ajutam când avea nevoie de ceea ce-i putea oferi un polițist, indiferent că era vorba de probleme cu legea sau de-un client obraznic. Ea, în schimb, era disponibilă când voiam. M-am întrebat brusc ce eram eu în relația cu ea. Nici pește, nici prieten. Atunci ce?

— Matt? De ce te-a angajat Chance?

— Ca să aflu cine a ucis-o.

— De ce?

M-am gândit la motivele pe care mi le dăduse.

— Nu știu, am zis.

— De ce ai acceptat?

— Îmi prind bine banii, Elaine.

— Nu-ți pasă prea mult de bani.

— Ba da, îmi pasă. A venit vremea să mă gândesc la bătrânețe. Sunt cu ochii pe apartamentele din Queens.

— Foarte amuzant.

— Pun pariu că ești o proprietăreasă dată naibii. Pun pariu că le place de nu mai pot când te duci să încasezi chiria.

— O firmă de management are grijă de tot. Nu-mi văd niciodată chiriașii.

— Aș prefera să nu-mi fi spus asta. Tocmai ai distrus o fantezie minunată.

— Pun pariu. Am spus:

— Kim m-a luat în patul ei după ce am terminat treaba. Am fost la ea, mi-a dat banii și după aia m-a luat în pat.

— Și?

— A fost ca un fel de bacșiș. Un fel amical de-a spune mulțumesc.

— Înseamnă totuși mai mult decât zece dolari de Crăciun.

— Ar fi făcut asta oricum? Dacă ar fi avut o relație serioasă cu cineva, vreau să spun. M-ar fi primit în patul ei doar pentru atâta lucru?

— Matt, uiți ceva.

Mi s-a părut, pentru o clipă doar, mătușa bătrână și înțeleaptă a cuiva. Am întrebat-o ce uitasem.

— Matt, era o prostituată.

— Tu ai fost o prostituată în Barbados?

— Nu știu. Poate că da, poate că nu. Dar atâta lucru pot să-ți spun: Am fost al naibii de bucuroasă când dansul de împerechere s-a terminat și eram împreună în pat, pentru că măcar știam ce făceam. Asta fac eu, ajung în pat cu tot felul de bărbați.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

— Când am sunat mai devreme, mi-ai zis să-ți dau o oră. Să nu vin imediat.

— Și?

— Pentru că aveai programat un client?

— Păi, nu era vorba de cititorul de contoare.

— Aveai nevoie de bani?

— Dacă aveam nevoie de bani? Ce întrebare mai e și asta? *Am luat banii.*

— Dar te-ai fi descurcat cu chiria și fără ei.

— N-aș fi pierdut nici o masă și nici n-ar fi trebuit să umblu cu chiloții murdari de rahat. Și ce-i cu asta?

— Deci te-ai văzut azi cu un tip pentru că asta faci tu.

— Cred că da.

— Ei bine, și tu m-ai întrebat de ce am primit slujba.

— Asta faci tu, zise.

— Cam așa ceva.

Se gândi puțin și râse.

— Când Heinrich Heine era pe moarte... Poetul german, știi?

— Da.

— Când era pe moarte, a zis: „Dumnezeu o să mă ierte. E meseria Lui”.

— Nu-i rău.

— Probabil că sună și mai bine în germană. Eu mi-o trag și tu faci anchete și Dumnezeu iartă.

Lăsă privirea în pământ.

— Sper că El asta face: iartă, zise. Când vine rândul meu, sper să nu fie plecat în Barbados în weekend.

TREISPREZECE

Când am plecat de la Elaine, cerul se întuneca și străzile erau înțesate de traficul orei de vârf. Ploua iar, o burniță sâcăitoare care obliga șoferii să meargă la pas. M-am uitat la râul umflat alcătuit din mașini și m-am întrebat dacă nu cumva într-una dintre ele era avocatul de la impozite al lui Elaine. M-am gândit la el și am încercat să ghicesc cum a reacționat când numărul pe care i l-a dat ea s-a dovedit fals.

Ar fi putut s-o găsească, dacă voia. Îi știa numele. Compania telefonică nu i-ar fi dat numărul, pentru că era neînregistrat, dar nu trebuia să aibă nu știu ce relații ca să găsească pe cineva dispus să i-l spună. Dacă așa n-ar fi mers, ar fi putut să dea de ea fără prea multă bătaie de cap prin intermediul hotelului. Ar fi aflat cine era agentul ei de voiaj și, mergând în direcția asta, i-ar fi putut găsi adresa. Am fost polițist, mă gândesc automat la asemenea lucruri, dar oricine poate să facă asemenea conexiuni. Nu mi se pare din cale-afară de complicat.

Poate că suferise când descoperise că numărul ei era fals. Poate că atunci când se convinsese că ea nu voia să-l vadă se hotărâse și el să n-o mai caute. Dar oare nu s-ar fi gândit mai întâi că greșeala putea fi accidentală? Atunci ar fi încercat la Informații și ar fi putut bănuî că numărul de la secret diferea de cel pe care-l primise doar cu vreo două cifre transpuse. În concluzie, de ce n-ar fi mers mai departe?

Poate că de fapt nici n-o sunase, nici măcar nu aflate că numărul era fals. Poate că aruncase biletul în toaleta avionului, în timp ce se întorcea la soție și copii.

Poate că se simțea vinovat uneori, când își amintea de restauratoarea de artă care-i aștepta telefonul. Poate că ajunsese să regrete că renunțase așa de repede. La

urma urmei, nu era neapărată nevoie să arunce biletul cu numărul ei. Ar fi putut să se întâlnească cu ea din când în când. Nu vedea nici un motiv să-i spună că are soție și copii. La naiba, i-ar fi fost probabil recunoscătoare bărbatului care ar fi scos-o din atelierul plin de vopsele și terebentină.

La jumătatea drumului spre casă m-am oprit la o braserie și am luat o supă, un sendviș și o cafea. Am citit în *Post* o poveste bizară. Doi vecini din Queens se tot certaseră câteva luni din cauza unui câine care lătra când stăpânul lui pleca de-acasă. Noaptea trecută, proprietarul își plimba câinele și acesta s-a ușurat pe un copac din fața casei vecinului. Din întâmplare, vecinul tocmai se uita într-acolo și a tras în câine cu arcul de la o fereastră de sus. Proprietarul câinelui a dat fuga în casă și a ieșit cu un Walther P-38, o amintire din al Doilea Război Mondial. Vecinul a ieșit și el în goana mare, cu arc și săgeți, și proprietarul câinelui l-a împușcat mortal. Vecinul avea optzeci și unu de ani, proprietarul animalului șazeci și doi, și trăiau unul lângă altul în Little Neck de mai bine de douăzeci de ani. Vârsta câinelui nu era menționată, dar era o poză cu el în ziar, trăgând de lesa pe care o ținea un polițist în uniformă.

Midtown North era la câteva străzi de hotelul meu. Când am ajuns acolo, puțin după nouă seara, încă ploua la fel de lipsit de tragere de inimă. M-am oprit la ghișeu din față și un tip tânăr cu mustață și cu părul aranjat cu drotul mi-a arătat scara. Am urcat un etaj și am găsit camera detectivilor. Patru polițiști în civil stăteau la birouri, iar alți doi se uitau la televizor în capătul îndepărtat al încăperii. Trei negri tineri umflați de pe stradă mi-au dat o oarecare atenție, apoi și-au pierdut interesul când s-au lămurit că

nu eram avocatul lor.

M-am dus la cel mai apropiat birou. Un polițist cu început de chelie a ridicat ochii din raportul pe care-l bătea la mașină. I-am spus că aveam întâlnire cu detectivul Durkin.

Un polițist de la alt birou a ridicat și el privirea și mi-a făcut semn.

— Tu trebuie să fii Scudder, a zis. Sunt Joe Durkin.

Îmi strânse mâna exagerat de ferm, aproape ca într-un test de masculinitate. Îmi arată un scaun, iar el se așează la locul lui, stinse o țigară într-o scrumieră arhiplină, aprinse alta, se lăsă pe spate și mă privi. Avea ochii de nuanța aceea palidă de cenușiu care nu te lasă să citești nimic.

Zise:

— Tot mai plouă?

— Mai plouă, mai stă.

— Ce vreme mizerabilă. Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Cu ce te pot ajuta?

I-am spus că voiam să văd tot ce-mi putea arăta despre cazul Kim Dakkinen.

— De ce?

— I-am promis cuiva că arunc o privire.

— Ai promis cuiva că arunci o privire? Adică ai un client?

— Se poate spune și așa.

— Cine?

— Nu pot să-ți spun.

Un mușchi îi zvâcni pe obraz. Avea în jur de treizeci și cinci de ani și câteva kilograme în plus, destule cât să-l facă să pară mai bătrân decât era. Nu pierduse mai nimic din părul de un șaten închis, aproape negru, fără fire albe. Îl purta lins și pieptănat în jos. Ar fi trebuit să împrumute

un drot de la tipul de jos.

— N-ai dreptul să ascunzi numele lui, zise. N-ai autorizație și, chiar dacă ai avea, oricum n-ar fi o informație preferențială.

— Nu știam că suntem în sala de judecată.

— Nu suntem. Dar vii aici și ceri un serviciu... Am ridicat din umeri.

— Nu-ți pot spune numele clientului meu. Are tot interesul să-l vadă pe asasin arestat. Asta-i tot.

— Și crede că asta se va întâmpla mai repede dacă te angajează pe tine.

— Evident.

— Și tu crezi la fel?

— Ce cred eu e că trebuie să-mi câștig pâinea.

— Isuse, zise. Cine nu crede asta? spuseseam ce trebuia. Acum nu mai reprezentam o amenințare. Eram doar un tip care juca după reguli și încerca să facă un ban. Oftă, lovi cu palma în birou, se ridică și traversă camera până la un rând de fișete. Era îndesat și crăcănat, își suflecăse mânecile cămășii și și-o deschisese la gât și mergea legănat ca un marinar. Se întoarse cu un dosar de carton de tip acordeon, se trânti pe scaun, căută o fotografie și o puse pe birou.

— Uite, zise. Bucură-ți ochii.

Era o fotografie de optsprezece pe douăzeci și patru a lui Kim, lucioasă și alb-negru, dar dacă n-aș fi știut că era ea nu văd cum aș fi recunoscut-o. M-am uitat la poză, mi-am învins un acces de greață și m-am forțat să mă uit în continuare.

— Chiar că a muncit din greu la ea, am spus.

— A lovit-o de șaiszeci și șase de ori și legistul zice că era o macetă sau ceva asemănător. Cum ți se pare chestia cu numărul rănilor? Nu știi cum fac asta. Pot să jur că-i o meserie mai urâtă decât a mea.

— Tot sângele ăla.
— Zi mersi că-l vezi alb-negru. Era mai rău în culori.
— Îmi închipui.
— I-a tăiat arterele. Dacă faci asta, sângele țâșnește peste tot prin cameră. N-am văzut niciodată atâta sânge.
— Probabil că și el s-a umplut de sânge.
— N-avea cum să evite asta.
— Atunci cum a ieșit de-acolo fără să observe nimeni?

— Era frig în seara aia. Să zicem că avea un pardesiu, l-a pus peste hainele murdare de sânge.
Trase din țigară.

— Sau poate că era gol-goluț când și-a făcut treaba. Ce naiba, ea era cum a făcut-o maică-sa, poate că nici el n-a vrut să stea prea îmbrăcat. Și atunci tot ce-a trebuit să facă după a fost un duș. Era o baie foarte drăguță acolo și avea tot timpul din lume s-o folosească. De ce nu?

— Prosoapele erau folosite?

Se uită la mine. Privirea cenușie era tot indescifrabilă, dar am simțit ceva mai mult respect în atitudinea lui.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreun prosop murdar, zise.

— Bănuiesc că nu ți-ar sări în ochi, în orice caz nu când vezi o scenă ca asta.

— Ar trebui totuși să fie inventariate. Răsfoi dosarul.

— Știi cum fac, fotografiază în stânga și-n dreapta și tot ce-ar putea fi probă e pus în pungi, etichetat și inventariat. Apoi toate merg la depozit, și când vine vremea să pregătești cazul nu le mai găsește nici dracu'. Închise dosarul și se aplecă.

— Vrei să auzi ceva? Acum două-trei săptămâni am primit un telefon de la soră-mea. Stă cu bărbatul ei în Brooklyn. În Midtown. Cunoști zona?

— O cunoșteam cândva.

— Păi, probabil că era mai drăguță pe-atunci. Nici acum nu-i chiar așa de rău. Adică tot orașu-i o cloacă, așa că nu-i prea rău, prin comparație. De ce m-a sunat – s-au întors acasă și au descoperit că fusese spartă. Cineva a intrat, a luat un televizor portabil, o mașină de scris, niște bijuterii. M-a sunat să mă întrebe cum trebuie să anunțe spargerea, pe cine să sune și tot restul. Prima mea întrebare a fost dacă are asigurare. Nu, zice, nu s-au gândit că merita. I-am spus s-o lase baltă. Să nu faci nici o plângere, i-am spus. Îți pierzi timpul. Și ea m-a întrebat: Cum o să-i prindă pe ăia dacă nu reclam jaful? Și i-am explicat că nimeni nu mai are timp să investigheze o spargere. Completezi un raport și ajunge într-un dosar, dar nu-ți pierzi vremea încercând să afli cine a dat spargerea. Să prinzi un spărgător în flagrant e una, dar să investighezi o spargere, ce naiba, nu e o prioritate, nimeni n-are timp de asta. Și ea zice că e-n regulă, înțelege, dar să zicem că obiectele furate sunt recuperate. Dacă ea nici măcar nu reclamă furtul, cum o să-i mai fie returnate? Și atunci a trebuit să-i spun cât de dat peste cap e tot sistemul. Avem depozite pline cu lucruri furate și recuperate, avem dosare înțesate cu liste completate de păgubiți, toate chestiile luate de spărgători, și nu reușim să dăm rahaturile alea înapoi proprietarilor de drept. I-am tot spus din astea, n-o să te plictisesc cu ele, dar n-aș prea zice că m-a crezut. Pentru că nu-ți vine să crezi că-i așa de rău.

Găsi o foaie în dosar și se încruntă. Citi:

— Un prosop de baie, alb. Un prosop de mâini, alb. Două prosoape mici, albe. Nu se menționează dacă sunt folosite sau nefolosite.

Scoase un teanc de poze și se uită rapid la ele. M-am uitat peste umărul lui la imaginile camerei în care murise Kim Dakkinen. Apărea și ea în câteva, dar nu în toate;

fotograful documentase scena crimei fără să scape nici un centimetru din camera de hotel.

O fotografie din baie arăta un stativ pe care erau înșirate numai prosoape nefolosite.

— Nici un prosop murdar, zise.

— Le-a luat cu el.

— Cum?

— A trebuit să se spele, chiar dacă și-a pus un pardesiu peste hainele pline de sânge. Nu sunt destule prosoape acolo. Ar trebui să fie cel puțin două din fiecare. La o cameră dublă dintr-un hotel bun îți dau mai mult de-un prosop de baie și unul de mâini.

— De ce le-ar fi luat cu el?

— Poate ca să învelească maceta în ele.

— Trebuia să aibă de la bun început o husă pentru ea, sau o geantă în care a adus-o la hotel. De ce n-ar fi putut să o scoată în același fel?

Am fost de acord că ar fi putut să aibă așa ceva.

— Și de ce s-o înfășoare în prosoape murdare? Să zicem că faci un duș și te ștergi și vrei să învelești o macetă înainte s-o pui în geantă. Ai prosoape curate. N-ai lua mai degrabă unul curat în loc să-ți bagi un prosop ud în geantă?

— Ai dreptate.

— Ne pierdem timpul dacă ne batem capul cu asta, zise, punând poza pe birou. Dar ar fi trebuit să observ lipsa prosoapelor. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Am răsfoit împreună dosarul. Raportul medical conținea puține surprize. Moartea era atribuită unei hemoragii puternice provocată de rănilor multiple, adică pierderea excesivă de sânge. Cred că se poate spune și așa.

Am răsfoit rapoartele martorilor interogați și am trecut prin celelalte formulare și hârtii care se adună în

dosarul unei omucideri. Nu mă puteam concentra. Începeam să simt o durere surdă de cap și mintea mi-o lua mereu razna. La un moment dat, Durkin m-a lăsat să răsfoiesc singur restul dosarului. Și-a aprins o țigară și s-a întors la ce avea de bățut la mașină.

Când am terminat, am închis dosarul și i l-am dat. L-a pus la loc în dulap, făcând un ocol la întoarcere pe la automatul de cafea.

— Le-am luat pe amândouă cu frișcă și zahăr, zise, punându-mi în față un pahar. Poate că nu-ți place așa.

— E-n regulă, am spus.

— Acum știi și tu tot ce știm noi. I-am spus că îi mulțumesc. Zise:

— Ascultă, ne-ai scutit de ceva timp și bățai de cap spunându-ne chestia cu peștele, așa că-ți eram datori. Dacă poți să câștigi un ban, de ce nu?

— Ce faceți de-acum încolo? Dădu din umeri.

— Procedăm normal, ca în toate anchetele. Urmărim piste și adunăm dovezile până avem ceva care poate fi prezentat procurorului.

— Sună ca un fel de documentare.

— Zău?

— Ce urmează, Joe?

— A, Isuse, zise. Cafeaua-i oribilă, nu?

— EOK.

— Înainte credeam că-i de la pahare. Într-o zi mi-am adus cana mea, știi, așa că beam din porțelan, nu dintr-un rahat de plastic. Nu porțelan scump, unul obișnuit, cum ți se dă într-o cafenea. Știi ce vreau să spun.

— Sigur.

— Are un gust la fel de rău și dintr-o cana adevărată. La o zi după ce mi-am adus cana scriam un raport de arestare pentru un nenorocit și am trântit-o de birou și s-a spart. Trebuie să ajungi undeva?

— Nu.

— Atunci hai să coborâm, zise, și să mergem după colț.

PAISPREZECE

Mă duse după colț, o stradă și jumătate mai la sud, pe bulevardul 10, la o tavernă care ar fi meritat să fie pomenită la finalul unei fișe de calificare. Nu i-am reținut numele și nici nu sunt sigur că avea vreunul. Ar fi putut să-i spună Ultima Stație Înainte de Dezalcoolizare. Doi bătrâni în costume luate de la un secondhand caritabil stăteau împreună la bar, îmbătându-se în tăcere. Un hispanic de patruzeci și ceva de ani stătea la capătul îndepărtat al barului, bând vin roșu dintr-un pahar de două sute și citind ziarul. Barmanul, un tip ciolănos, în tricou și jeanși, se uita la un televizor mic alb-negru.

Durkin și cu mine ne-am așezat la o masă, apoi m-am dus la bar să iau băuturile, o vodcă dublă pentru el, bere de ghimbir pentru mine. Le-am pus pe masă. Ochii lui înregistrară berea de ghimbir fără nici un comentariu.

Ar fi putut fi un scotch de tărie medie cu sifon. Culoarea cam pe-acolo era.

Sorbi din vodcă și zise:

— Isuse, asta ajută. Chiar ajută. N-am spus nimic.

— Ce m-ai întrebat mai devreme, ce facem de-acum încolo? Nu poți să-ți răspunzi singur la asta?

— Probabil că da.

— I-am spus soră-mii să-și cumpere un televizor nou și o mașină de scris nouă și să mai pună câteva broaște la ușă, dar să nu se obosească să dea telefon la poliție. Ce să facem cu Dakkinen? Nu facem nimic.

— Așa mi-am și închipuit.

— Știm cine a omorât-o.

— Chance? Dădu din cap.

— Credeam că alibiul lui e destul de solid.

— A, e beton. Beton armat. Și ce dacă? Tot ar fi putut s-o facă. Tipii cu care zice că era sunt în stare să mintă

pentru el.

— Crezi că au mințit?

— Nu, dar n-aș jura că n-au făcut-o. Oricum, putea să angajeze pe cineva. Am mai discutat despre asta.

— Corect.

— Dacă el a făcut-o, atunci a scăpat basma curată. Nu putem găsi nici o fisură în alibiul lui. Dacă a angajat pe cineva, n-o să aflăm pe cine decât dacă avem noroc. Se mai întâmplă uneori, știi. Îți vine totul mură-n gură. Un tip zice ceva într-o cârciumă și altul care îi poartă sâmbetele duce vorba mai departe, și dintr-odată știm mai multe decât știam înainte. Dar chiar și dacă se întâmplă așa, suntem departe de-a avea un caz în care totul se leagă. Între timp, nu prea avem de gând să ne spetim cu munca pentru asta.

Ce-mi spunea nu era o surpriză, însă am simțit ceva întunecat în vorbele lui. Mi-am ridicat berea de ghimbir și m-am uitat la ea.

Zise:

— Jumătate din meserie ține de evaluarea șanselor. Să te ocupi de cazurile în care ai o șansă, să le lași baltă pe celelalte. Știi care-i rata criminalității în orașul ăsta?

— Știu că urcă mereu.

— Mie-mi spui? E tot mai mare în fiecare an. Sunt tot mai multe crime, însă cele mai puțin grave sunt într-o cădere statistică, pentru că lumea nu se mai obosește să facă plângere. Ca în cazul spargerii apartamentului soră-mii. Ai fost jefuit în drum spre casă și nu ți-a luat decât banii? Păi, ce dracu', doar n-o să faci un caz federal din asta, corect? Fii bucuros că ai scăpat cu viață. Du-te acasă și spune o rugăciune de mulțumire.

— Cu Kim Dakkinen...

— Dă-o naibii pe Kim Dakkinen, zise. O curvuliță proastă face o mie cinci sute de mile ca să-și pună curul la

bătaie și să-i dea banii unui pește negru, cui îi mai pasă dacă cineva o face bucăți? De ce dracu' n-a stat în Minnesota ei împruțită?

— Wisconsin.

— Wisconsin voiam să zic. Cele mai multe vin din Minnesota.

— Știu.

— Rata asasinatelor era cam de-o mie pe an. Trei pe zi în cele cinci sectoare, și tot părea mare.

— Destul de mare.

— Acum e dublă. Se aplecă înainte.

— Dar asta nu-i *nimic*, Matt. Cele mai multe omucideri sunt între soț și soție sau între doi amici care beau împreună, când unul îl împușcă pe celălalt și nici măcar nu-și mai aduce aminte a doua zi. Numărul ăstora nu se schimbă niciodată. E mereu la fel. Ce s-a schimbat e numărul crimele bizare, în care ucigașul și victima nu se cunosc. Asta-i rata care-ți arată cât e de periculos să locuiești într-un anumit oraș. Dacă iei doar cazurile bizare, dacă lași deoparte celelalte cazuri și faci un grafic cu astea bizare, linia o ia în sus ca o rachetă.

— Ieri au scris despre un tip din Queens care avea un arc cu săgeți, am zis, și vecinul lui l-a împușcat cu un 38.

— Am citit despre asta. Ceva cu un câine care și-a făcut treburile unde n-avea voie?

— Cam așa ceva.

— Păi, asta n-ar intra în grafic. Aici e vorba de doi tipuri care se cunoșteau.

— Ai dreptate.

— Dar face parte din povestea asta. Oamenii se tot omoară între ei. Nici măcar nu se opresc să se gândească, o țin pe-a lor și se omoară. Ai ieșit din poliție de... de cât, de doi ani? Atât îți spun: e mult mai rău decât îți aduci aminte.

— Te cred.

— Pe bune. E o junglă și toate animalele sunt înarmate. Toți au arme. Ți dai seama care-i numărul indivizilor care se plimbă pe stradă cu o armă la ei? Cetățeanul tău cinstit trebuie să aibă o armă ca să se apere, așa că-și face rost de una și la un moment dat trage cu ea, în el sau în nevastă-sa sau în vecinul de-alături.

— Tipul cu arcul și cu săgețile.

— De exemplu. Dar cine o să-l convingă să nu-și ia o armă?

Se lovi peste abdomen, în locul unde-și ținea revolverul de serviciu prins la centură.

— Eu trebuie să port armă, zise. Asta-i regula. Dar îți spun sincer că n-aș ieși fără ea. M-aș simți în pielea goală.

— Și eu credeam la fel. E obișnuința.

— N-ai nici o armă la tine?

— Nici una.

— Și nu te simți aiurea?

M-am dus la bar și am luat încă un rând, altă vodcă pentru el, altă bere de ghimbir pentru mine. După ce le-am adus la masă, Durkin își bău tot paharul dintr-o înghițitură lungă și oftă ca un cauciuc care face pană. Își făcu palmele căuș și își aprinse o țigară. Inspiră adânc și suflă fumul de parcă s-ar fi grăbit să scape de el.

— Orașul ăsta împuțit, zise.

Nu mai era nici o speranță, continuă, și se apucă să-mi explice exact cât de lipsită de speranță era situația. Voia schimbări în tot sistemul de justiție, de la polițiști la tribunale și la închisori, lămurindu-mă că nici unele nu mergeau cum trebuie și că era tot mai rău de la o zi la alta. Nu puteai aresta pe cine trebuia și apoi nu puteai să-i obții condamnarea, și în final nu puteai să-l ții pe nemernic după gratii.

— Pușcăriile sunt supraaglomerate, așa că

judecătorii nu vor să dea sentințe pe termen lung, iar comitetele de eliberare condiționată scot oamenii mai devreme. Procurorii le permit să facă înțelegeri pentru pedepse reduse, fac aranjamente și transformă cazurile bune în nimica toată, pentru că tribunalele au programul prea încărcat și sunt foarte atente să protejeze drepturile acuzaților. Aproape că îți trebuie o poză cu tipul comițând crima ca să obții o condamnare, și după aia riști să te trezești cu o anulare pentru că i-ai violat drepturile civile fotografiindu-l fără acordul lui anterior. Și, până una-alta, nu mai sunt destui polițiști. Departamentul are cu zece mii de oameni mai puțin decât acum doișpe ani. Zece mii de polițiști mai puțin pe stradă!

— Știu.

— De două ori mai mulți infractori, cu o treime mai puțini polițiști și te mai întrebi de ce nu ești în siguranță când mergi pe stradă. Știi ce s-a întâmplat? Orașul e în faliment. Nu mai sunt bani pentru poliție, nu mai sunt bani pentru întreținerea metroului, nu mai sunt bani pentru nimic. Toată țara pierde bani și toți banii se duc în rahatul ăla de Arabie Saudită. Toți dobitocii ăia își dau la schimb cămilele pentru Cadillacuri în timp ce țara asta se duce pe copcă. Se ridică.

— E rândul meu să plătesc.

— Nu, lasă-mă pe mine. Le trec la cheltuieli.

— Corect, ai un client.

Se așeză. M-am întors cu alt rând, și el m-a întrebat:

— Ce bei acolo?

— Doar bere de ghimbir.

— Mda, mă gândeam eu că așa arată. Da' de ce nu-ți iei ceva adevărat?

— Încerc să le cam las în perioada asta.

— A, da?

Ochii lui cenușii mă fixară în timp ce înregistra

informația. Ridică paharul, bău jumătate din el și îl trânti pe masa de lemn zgâriată.

— Ai avut o idee bună, zise, și am crezut că se referă la berea de ghimbir, dar trecuse deja la alt subiect. Să te lași de slujbă, adică. Să ieși. Știi ce vreau eu? Tot ce vreau sunt încă șase ani.

— Și cu ăștia o să faci douăzeci?

— Și cu ăștia fac douăzeci și pot ieși la pensie, și dup-ai-a plec dracului. Din slujba asta și din haznaua asta de oraș. Florida, Texas, New Mexico, un loc cald și uscat și curat. Florida nu, am auzit tot felul de lucruri nasoale despre Florida, cu toți cubanezii ăia împuțiți, au o criminalitate la fel de mare. Plus toate drogurile care ajung acolo. Columbienii ăia nebuni. Ai auzit de columbieni?

M-am gândit la Royal Waldron.

— Un tip pe care-l cunosc zice că sunt în regulă, am spus. Doar să ai grijă să nu-i înșeli.

— Păi, poți să-ți pui fundul la bătaie și să pariezi că nu trebuie să-i înșeli. Ai citit despre fetele alea două din Long Island City? Trebuie să fi fost acum șase-șapte luni. Surori, una de douăzeci, alta de paispe ani, și le-au găsit în camera din spate a unei benzinării abandonate, cu mâinile legate la spate, fiecare împușcată de două ori în cap cu o armă de calibru mic, cred că un 22, și cine dă doi bani pe asta? Bău restul de vodcă.

— Și nimic nu se potrivea. Nu era vorba de sex, de nimic. Părea o execuție, dar cine execută două surori adolescente? Ei bine, până la urmă s-a lămurit totul, pentru că o săptămână mai târziu cineva a intrat în casa unde stăteau și a împușcat-o pe mama lor. Am găsit-o în bucătărie, cu mâncarea încă fierbând pe aragaz. Înțelegi, familia era Columbiană și tatăl era implicat în afaceri cu cocaină, care e industria principală în zonă, în afară de furtul de smaralde...

— Credeam că acolo cultivă pe scară largă cafea.

— Probabil că asta-i doar de fațadă. Unde rămăsesem? Chestia e că tatăl moare peste o lună în... cum îi zice, capitala Columbiei. Supărase pe cineva și încercase să fugă și au dat de urma lui în Columbia, dar i-au omorât mai întâi copiii și nevasta. Înțelegi, columbienii joacă după alte reguli. Dacă te pui cu ei, nu te omoară numai pe tine. Îți curăță toată familia. Copiii de orice vârstă ar fi, nu contează. Dacă ai un câine și-o pisică și un peștișor auriu, și ăștia sunt morți.

— Isuse.

— Mafia a avut întotdeauna respect pentru familie. Aveau chiar grijă să aranjeze lichidarea când familia nu-ți era de față, ca să vadă totul întâmplându-se. Acum avem criminali care îți omoară toată familia. Îți place?

— Isuse.

Își puse palmele pe masă ca să aibă un punct de sprijin și se ridică.

— Dau eu rîndul ăsta, anunță. N-am chef să-mi plătească nu știu ce pește băutura.

Când se întoarse la masă, zise:

— E clientul tău, corect? Chance. Cum nu-i răspundeam, zise:

— Păi, rahat, te-ai întâlnit cu el aseară. Voia să te vadă, și acum ai un client și nu vrei să-i spui numele. Doi și cu doi trebuie să facă patru, nu?

— Nu te învăț eu cum să faci o adunare.

— Hai să zicem doar că am dreptate și că el e clientul tău. De dragul discuției. Nu dai pe nimeni de gol.

— În regulă.

Se aplecă spre mine.

— El a omorât-o, zise. Așa că de ce te-ar angaja să investighezi asta?

— Poate că nu el a omorât-o.

— A, sunt sigur că el a făcut-o.

Respinse posibilitatea nevinovăției lui Chance cu o fluturare a mâinii.

— Ea zice că-l lasă și el zice OK și în ziua următoare ea moare. Hai, Matt. Nu-i cusută cu ață albă?

— Atunci ne întoarcem la întrebarea ta. De ce m-ar angaja?

— Ca să mai liniștească lucrurile.

— Cum?

— Poate că-și închipuie că noi o să ne închipuim că trebuie să fie nevinovat, pentru că altfel nu te-ar fi angajat.

— Dar nu v-ați închipuit asta.

— Nu.

— Chiar îți închipui că el ar crede asta?

— De unde naiba să știu eu ce crede un pește negru cu creierii îmbibați de cocaină?

— Crezi că-i dependent?

— Trebuie să-și cheltuiască banii pe ceva, nu? Doar nu-i toacă pe cotizații la vreun country-club sau îi îndeasă-n pușculițe la baluri de caritate. Dă-mi voie să te întreb ceva.

— Spune.

— Crezi că există o șansă la un milion să n-o fi omorât-o el? Sau să fi angajat pe cineva s-o facă?

— Cred că există o șansă.

— De ce?

— În primul rând pentru că m-a angajat pe mine. Și nu ca să liniștească lucrurile. Despre ce neliniște e vorba? Ai spus deja că nu va fi nici o arestare. Aveți în plan să clasați cazul și să treceți la altceva.

— Nu e sigur că știe asta. Am ignorat remarca lui.

— Privește altfel lucrurile, i-am sugerat. Să zicem că nu te-aș fi sunat.

— Când să mă fi sunat?

— Primul telefon pe care ți l-am dat. Să zicem că n-ai fi aflat că voia să o rupă cu peștele ei.

— Dacă n-am fi aflat de la tine, am fi aflat de la altcineva.

— De la cine? Kim e moartă, iar Chance nu s-ar fi oferit voluntar să-ți dea informația. Nu sunt sigur că mai știa cineva.

În afară de Elaine, dar nu voiam s-o implic.

— Nu cred că ai fi aflat. Nu prea curând, oricum.

— Și?

— Și cum ai fi abordat atunci cazul?

Nu-mi răspunse pe loc. Se uită în jos, la paharul aproape gol, și două riduri verticale îi brăzdară fruntea.

— Înțeleg unde bați, zise.

— Cum ați fi încadrat-o?

— Așa cum am făcut înainte să-mi dai telefon. Un psihopat. Știi că nu mai avem voie să le spunem așa? A venit o directivă de sus cam acum un an. De-acum înainte nu le mai zicem psihopați. Sunt PDE.

— Și ce-i un PDE?

— Persoană Dezechilibrată Emoțional. Așa s-a gândit un dobitoc de pe Centre Street care n-avea ceva mai bun de făcut. Orașul e mai plin de nebuni ca un balamuc și prima noastră prioritate e cum să le spunem. Doar nu vrem să le rănim sentimentele. Da, mi-aș fi închipuit că e vorba de un psihopat, Jack Spintecătorul într-o versiune nouă. Agață o prostituată, o invită la hotel și o face bucăți.

— Și dacă a fost într-adevăr un psihopat?

— Știi cum merge. Speri să ai noroc și să găsești o dovadă fizică. În cazul ăsta, amprentepele nu erau o speranță, e o cameră de hotel, sunt un milion de suspecți și nici un punct de la care să începi. Ar fi fost frumos dacă am fi avut o amprentă mare și însângărată și am fi știut că

a lăsat-o asasinul, dar n-am avut norocul ăsta.

— Chiar dacă l-ați fi avut...

— Chiar dacă l-am fi avut, o singură amprentă nu ne-ar fi dus nicăieri. Nu fără un suspect. Nu putem obține un nume de la Washington cu o singură amprentă. Ni se tot spune că până la urmă o să putem, dar...

— Se tot spune asta de ani buni.

— Nu se va întâmpla niciodată. Sau poate că da, însă până atunci vor fi trecut cei șase ani, iar eu o să fiu în Arizona. Fără dovada care să ne indice o pistă, bănuiesc că am fi așteptat să acționeze din nou. Dacă ai încă două cazuri cu același mod de operare, mai devreme sau mai târziu o să dai în bară și-l prinzi, apoi faci legătura dintre el și lista de suspecti de la Galaxy și ai un caz.

Goli paharul.

— Apoi face o înțelegere și iese în trei ani și omoară din nou, dar nu vreau s-o iau de la capăt cu asta. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să încep iar cu asta.

Am dat eu rândul următor. Toate reținerile pe care le avusese față de plata băuturilor lui din banii unui pește păreau să fi fost dizolvate de același alcool care le stârnise. Era vizibil beat acum, dar numai dacă știai cum să te uiți. Ochii lui căpătaseră un anumit luciu, comportarea lui căpătase și ea un luciu asemănător. Începuse să facă o conversație alcoolică tipică, în care doi bețivi își dau politicos rândul la cuvânt și fiecare vorbește cu sine însuși.

N-aș fi observat dacă aș fi ținut pasul cu el la băut. Însă eram treaz și, pe măsură ce îl prindea flama, simțeam cum se tot lărgeste prăpastia dintre noi.

Am încercat să țin conversația axată pe subiectul Kim Dakkinen, dar n-am reușit. Voia să vorbească despre tot ce nu era în regulă cu New Yorkul.

— Știi ce, zise, aplecându-se în față și coborând tonul, ca și cum n-am fi rămas doar noi doi și barmanul în local. O să-ți spun cum stă treaba. E vorba de cioroi.

Nu i-am răspuns.

— Și de ȣiganii de spanioli. Negrii și hispanicii. Am spus ceva despre polițiștii negri și despre cei din Puerto Rico. A trecut imediat peste asta.

— Ascultă, nu-mi spune tu mie, zise. E un tip cu care am fost partener o grămadă de vreme. Larry Haynes îl cheamă, poate că-l știi – nu-l știam –, e cât se poate de bun. Mi-aș lăsa viața în mâinile lui. Rahat. *Mi-am lăsat* viața în mâinile lui. E negru ca tuciul și n-am cunoscut om mai bun nici în secție, nici în afara ei. Dar asta n-are nici o legătură cu ce-ți spun acum.

Se șterse la gură cu dosul mâinii.

— Uite, zise, mergi vreodată cu metroul?

— Când trebuie.

— Păi, ce dracu', nimeni nu merge de bunăvoie. E imaginea în mic a orașului, se strică mereu, vagoanele sunt mânjite cu spray și miros a pișat și polițiștii de trafic nu se descurcă deloc cu crimele de-acolo de jos, dar ce tot spun, rahat, *eu* mă urc în metrou și mă uit în jur și știi unde sunt? Sunt într-o împutită de țară străină.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că toți sunt fie negri, fie spanioli. Sau orientali, vin toți imigranții ăștia noi din China, plus că mai sunt și coreenii. N-am ce zice, coreenii sunt cetățeni perfecți, deschid toate piețele-astea grozave de legume prin tot orașul, muncesc douăzeci de ore pe zi și își trimit copiii la colegiu, dar sunt o parte dintr-un întreg.

— O parte din ce?

— Fir-ar a dracului, știu că par ignorant și bigot, dar nu mă pot abține. Ȃsta era pe vremuri un oraș al albilor, iar acum sunt zile când mă simt de parcă aș fi singurul alb

rămas în el.

Se aşternu tăcerea. În cele din urmă spuse:

— Acum se fumează în metrou. Ai observat?

— Am observat.

— Înainte nu se întâmpla așa ceva. Un tip putea să-și omoare amândoi părinții cu un topor de pompieri, dar n-ar fi îndrăznit să-și aprindă țigara în metrou. Acum oamenii din clasa mijlocie își aprind țigările în metrou și le pufăie liniștiți. Știi cum a început?

— Cum?

— Îți aduci aminte? Era acum un an. Un tip fuma în metroul care trece peste Hudson și un polițist i-a zis să stingă țigara, și tipul a scos un pistol și l-a împușcat mortal pe polițist. Îți aduci aminte?

— Îmi aduc.

— Așa a început. Ai citit despre asta și oricine-ai fi, polițist sau cetățean particular, nu prea te grăbești să-i spui tipului de vizavi să-și stingă naibii țigara. Așa că încep câțiva să și-o aprindă și nimeni nu le spune nimic, și încet-încet o fac tot mai mulți. Cui îi mai pasă de fumatul din metrou când e o pierdere de vreme să mai raportezi infracțiuni serioase cum sunt spargerile? Încetează să mai aplici o lege și oamenii n-o s-o mai respecte. Se încruntă.

— Gândește-te însă la polițistul împușcat. Ți-ar plăcea să mori așa? Îi zici unui tip să-și stingă țigara și bang, ești mort.

M-am trezit povestindu-i despre mama lui Rudenko, moartă într-o explozie pentru că prietenul ei a adus acasă un televizor transformat în bombă. Și am tot făcut schimb de povești de groază. El mi-a povestit despre o asistentă socială ademenită pe acoperișul unui bloc, violată de mai multe ori și aruncată peste parapet. Mi-am amintit că citisem ceva despre un puști de paisprezece ani, împușcat de alt puști de aceeași vârstă. Nu se cunoșteau și ucigașul

insista că victima își bătuse joc de el. Durkin mi-a spus despre niște cazuri de abuz, cu copii care muriseră, și despre un bărbat care sufocase copilul sugar al prietenei lui pentru că se săturase să tot plătească o bonă de fiecare dată când ieșeau la film. Am pomenit de femeia din Gravesend, ucisă de o rafală când își punea hainele în dulap. Dialogul nostru avea o nuanță de știi Una Mai Bună Decât Asta?

Zise:

— Primarul crede că are soluția. Pedeapsa cu moartea. Vrea să aducă înapoi scaunul ăla mare și negru.

— Crezi că o să reușească?

— E clar că publicul larg e de acord. Și funcționează cel puțin într-un fel, nu poți spune că nu-i așa. Prăjești un ticălos din ăsta și măcar știi că n-o s-o mai facă din nou. La dracu', aș vota pentru. Să aducă scaunul înapoi, să dea la televizor câteva execuții, să dea reclame, să facă niște bani și să mai angajeze niște polițiști. Și știi ceva?

— Ce?

— *Avem* pedeapsa cu moartea. Nu pentru ucigași. Pentru cetățenii obișnuiți. Toți de-aici avem o șansă mai mare să fim omorâți decât are un criminal să ajungă pe scaunul electric. Avem pedeapsa cu moartea de cinci, șase, șapte ori pe zi.

Ridicase vocea și barmanul ne asculta acum conversația. Îl distrăsesem de la programul lui.

Durkin zise:

— Îmi place aia cu televizorul care explodează. Nu știu cum de-am ratat-o. Crezi că le-ai auzit pe toate, dar mereu apare una nouă, nu?

— Cred că da.

— Sunt opt milioane de povești în orașul gol², recită.

2 Aluzie la *The Naked City* (în traducere literală "orașul gol"), serial polițist difuzat între 1958 și 1963, inspirat de filmul de lung metraj cu

Îți amintești de serialul ăsta? Era la televizor acum câțiva ani.

— Îmi amintesc.

— Cuvintele-astea apăreau la sfârșitul fiecărui episod. „Sunt opt milioane de povești în orașul gol. Aceasta a fost una dintre ele”.

— Îmi amintesc.

— Opt milioane de povești, zise. Știi cu cele alegi în orașul ăsta, în buda înfundată care-i împușitul ăsta de oraș gol? Cu opt milioane de feluri de-a muri.

L-am scos de acolo. Afară, în aerul rece al nopții, a devenit tăcut. Am mers o bucată bună și am ajuns în capătul străzii pe care era secția de poliție. Avea un Mercury vechi de câțiva ani. Era un pic lovit pe la aripi. Tăblița de înmatriculare avea un prefix care le arăta celorlalți polițiști că era un vehicul folosit în interes de serviciu și nu trebuia amendat. Și unii dintre derbedeii mai răsăriți puteau să-și dea seama că e o mașină de polițist.

L-am întrebat dacă putea conduce. Nu prea i-a păsat de întrebarea mea. A zis:

— Ce, ești polițist?

Apoi și-a dat seama de absurditatea întrebării și a început să râdă. S-a agățat de portiera deschisă a mașinii ca să nu cadă, sufocat de râs, și s-a apucat s-o hâțâne înainte și înapoi.

— Ce, ești polițist? zicea printre hohote. Ce, ești polițist?

Starea asta i-a trecut brusc, de parcă cineva ar fi tăiat o bucată din film. În clipa următoare a devenit serios și aparent treaz, cu ochii mijiți și bărbia împinsă înainte, ca un bulldog.

— Ascultă, a spus, cu o voce joasă și dură. Nu mai fi

așa de-al dracu' de superior, înțelegeți?

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Ticălos ipocrit. Nu ești mai bun decât mine, pui de cățea.

A pornit mașina și a plecat. Părea să conducă bine, din câte îmi dădeam seama. Speram să nu aibă prea mult de mers.

CINCISPREZECE

M-am dus direct la hotel. Magazinele de băuturi erau închise, însă barurile încă erau deschise. Am trecut de ele fără prea mare efort, am rezistat și chemării fetelor de pe strada 57, de o parte și de alta a hotelului Holiday Inn. L-am salutat pe Jacob cu un semn din cap, am verificat dacă aveam apeluri și am urcat.

Ticălos ipocrit. Nu ești mai bun ca mine. Se îmbătase urât, cu beligeranța defensivă a băutorului care a lăsat garda prea jos. Cuvintele lui nu însemnau nimic. Le-ar fi spus oricărui tovarăș de pahar sau pur și simplu nopții.

Cu toate astea, îmi răsunau în minte.

M-am dus la culcare, dar nu puteam să adorm, așa că m-am ridicat și am aprins lumina și m-am așezat pe marginea patului, cu carnetul în mână. Am citit însemnările pe care le făcusem, apoi am notat unul sau două lucruri din conversația noastră din barul de pe bulevardul 10. Am mai făcut câteva însemnări numai pentru mine, jucându-mă cu ideile ca o pisicuță cu un ghem de lână. Am lăsat carnetul când procesul a ajuns în etapa revenirilor minimalizatoare, cu aceleași gânduri întorcându-se iar și iar la ele însele. Am luat un roman într-o ediție ieftină, cumpărat nu demult, dar n-am reușit să mă concentrez. Tot citeam același paragraf fără să-i prind sensul.

Pentru prima dată după câteva ore, chiar voiam să beau. Eram neliniștit și nervos și voiam să schimb starea asta. La trei numere mai jos de hotel era un local cu frigiderul plin cu bere, și când îmi mai provocase mie berea pierderi de memorie?

Am rămas unde eram.

Chance nu mă întrebase de ce acceptasem să lucrez pentru el. Durkin credea că banii sunt un motiv valid.

Elaine era dispusă să creadă că o făceam pur și simplu pentru că asta făceam eu, așa cum ea își făcea numerele și Dumnezeu ierta păcătoșii. Și erau toate motive reale, chiar îmi prindeau bine banii și, în măsura în care făceam ceva, asta făceam, muncă de detectiv, era cea mai probabilă profesie pe care o aveam.

Însă aveam și alt motiv, poate mai profund. Căutarea asasinului lui Kim era ceva ce puteam face în loc de băut.

Pentru un timp, cel puțin.

Când m-am trezit, soarele strălucea. Până când am făcut un duș și m-am bărbierit și am ieșit în stradă a dispărut, se ascunsese după o perdea de nori. A apărut și a dispărut toată ziua, ca și când cel care se ocupa de asta, oricine ar fi fost, nu voia să se implice prea tare.

Am mâncat un mic dejun ușor, am dat niște telefoane, apoi am mers până la Galaxy. Recepționarul care-l cazase pe Charles Jones nu era de serviciu. Îi citisem declarația în dosarul de anchetă și nu mă prea așteptam să scot mai multe de la el decât reușiseră polițiștii.

Un asistent al directorului m-a lăsat să mă uit la fișa de înregistrare a lui Jones. Scrisese „Charles Owen Jones” pe linia marcată „Numele”, iar pe linia cu „Semnătura” scrisese „C.O. JONES”, cu litere mari. I-am arătat asta asistentului, care mi-a spus că nepotrivirea nu era ceva neobișnuit.

— Oamenii își scriu numele complet pe o linie și o versiune mai scurtă pe alta, zise. Oricum e legal.

— Dar asta nu-i o semnătură.

— De ce nu?

— A scris cu litere mari. Ridică din umeri.

— Unii scriu totul cu litere mari, zise. Tipul a făcut rezervare prin telefon și a plătit cash în avans. Nu îi oblig pe oamenii mei să pretindă o semnătură în asemenea

circumstanțe.

Nu asta mă interesa. Îmi dădusem seama că Jones se descurcase și evitase să lase un specimen al scrisului său, și găseam asta interesant. M-am uitat la numele lui, acolo unde era scris în întregime. Primele trei litere din *Charles*, m-am trezit gândind, erau și primele trei litere din *Chance*. Și ce însemna asta, mă rog? De ce aș căuta feluri în care să-mi înfund clientul?

Am întrebat dacă mai fuseseră vizite anterioare ale domnului Jones în ultimele luni.

— Nici una în ultimul an, mă asigură. Păstrăm înregistrările anterioare în computer, în ordine alfabetică, și unul dintre detectivi le-a verificat. Dacă asta-i tot...

— Câți alți oaspeți și-au scris numele cu litere mari?

— Habar n-am.

— Să zicem că mă lași să mă uit la fișele de înregistrare din ultimele două, trei luni.

— Ca să cauți ce?

— Oamenii care scriu ca Jones.

— A, nu prea cred, zise. Îți dai seama de câte fișe e vorba? E un hotel cu 635 de camere, domnule...

— Scudder.

— Domnule Scudder. Asta înseamnă optsprezece mii de fișe pe lună.

— Numai dacă toți clienții stau o singură noapte.

— În medie, stau trei nopți. Chiar și așa, sunt peste șase mii de fișe pe lună, douăsprezece mii pe două luni. Îți dai seama cât ți-ar lua să te uiți la douăsprezece mii de fișe?

— Un singur om poate să verifice două mii pe oră, probabil, din moment ce nu face decât să se uite la semnătură ca să vadă dacă e scrisă cu litere mari. E vorba doar de două ore. Pot s-o fac eu, sau poți să-l pui pe unul dintre oamenii tăi s-o facă.

Clătină din cap.

— Nu pot autoriza așa ceva, zise. Chiar nu pot. Ești cetățean particular, nu polițist. Deși vreau să cooperez, autoritatea mea aici are o limită. Dacă poliția ar face o cerere oficială...

— Îmi dau seama că-ți cer un serviciu.

— Dacă ar fi un serviciu pe care l-aș putea asigura...

— E o bătaie de cap, am continuat, și bineînțeles că aș fi gata să ofer o compensație pentru timpul consumat. Pentru timp și pentru deranj.

Ar fi mers la un hotel mai mic, însă în cazul de față îmi pierdeam vremea. Nici măcar nu cred că și-a dat seama că îi ofeream mită. Mi-a zis iar că m-ar ajuta cu plăcere dacă poliția ar face o cerere oficială, și de data asta n-am mai insistat. L-am întrebat în schimb dacă puteam să împrumut fișa de înregistrare a lui Jones ca să-i fac o fotocopie.

— A, avem un aparat chiar aici, a zis, bucuros că putea să mă ajute. Așteaptă o clipă.

S-a întors cu o copie. L-am mulțumit și m-a întrebat dacă mai doream și altceva, dar tonul lui sugera că era sigur că nu. L-am spus că aș vrea să arunc o privire în camera în care murise fata.

— Dar poliția și-a terminat treaba acolo. Camera e în lucru acum. A trebuit să schimbăm mocheta, înțelegeți, și să zugrăvim.

— Tot aș vrea s-o văd.

— Chiar nu-i nimic de văzut. Cred că și azi sunt muncitori acolo. Zugravii au plecat, dar cred că oamenii care pun mocheta...

— N-o să-i încurc.

Mi-a dat o cheie și m-a lăsat să urc singur. Am găsit camera și m-am felicitat pentru talentul meu de detectiv. Ușa era încuiată. Oamenii care puneau mocheta păreau să

fie în pauza de prânz. Vechea mocheta fusese scoasă. Cea nouă acoperea cam o treime din podea, iar celelalte două așteptau, rulate, instalarea.

Am stat acolo câteva minute. După cum mă asigurase omul, chiar nu era nimic de văzut. În cameră nu mai rămăseseră urme ale lui Kim și nici măcar mobilă. Pereții erau plini de lumină de la vopseaua nouă, iar baia strălucea de-a dreptul. Am umblat de colo-colo ca un medium, încercând să simt în buricele degetelor. Dacă era vreo vibrație, mă ocolea.

Fereastra dădea spre centru, dar panorama era întreruptă de fațadele altor clădiri înalte. Printr-o deschizătură între două blocuri puteam să văd World Trade Center, mult înspre centru.

Oare ea avusese timp să se uite pe fereastră? Se uitase domnul Jones pe fereastră, înainte sau după?

Am luat metroul până în centru. Era nou, cu finisaje plăcute în interior, de culoare galbenă și portocalie și cafenie. Băieții cu graffiti îl însemnaseră deja destul de rău, punându-și mesajele indescifrabile în fiecare colț disponibil.

N-am observat pe nimeni fumând.

Am coborât pe bulevardul West 4 și am mers spre sud-vest până la strada Morton, unde stătea Fran Schecter, într-un apartament mic de la ultimul etaj al unui bloc cu patru etaje, placat cu gresie. Am sunat și mi-am spus numele la interfon, și ușa de la hol s-a deschis bâzâind.

Casa scării era înțesată de mirosuri – de gătit la primul etaj, de pisică la jumătatea drumului, iar sus, inconfundabil, de marijuana. M-am gândit că poți face schița unui clădiri din mirosurile din casa scării.

Fran mă aștepta în pragul ușii. Părul tuns scurt, șaten

deschis, încadra o față rotundă și copilăroasă. Avea un năsuc ca un nasture, o gură bosumflată și obraji de care o veveriță ar fi fost mândră.

Zise:

— Salut, eu sunt Fran. Și tu ești Matt. Pot să-ți spun Matt?

Am asigurat-o că putea și ea îmi puse mâna pe umăr în timp ce mă conducea înăuntru.

Mirosul de marijuana era mult mai puternic acolo. Apartamentul era de fapt o garsonieră. O cameră destul de mare cu o bucătărie deschisă pe o latură. Mobilierul era compus dintr-un șezlong, o sofa cu perne, niște lădițe de plastic pentru lapte pe post de rafturi pentru cărți și un pat mare, cu saltea cu apă, acoperit cu o cuvertură de blană artificială. Deasupra patului era agățat un poster înrămat care înfățișa interiorul unui living, cu o locomotivă ieșind din șemineu.

Am refuzat băutura și am acceptat o doză de suc dietetic. M-am așezat pe sofa, care s-a dovedit mai confortabilă decât părea la prima vedere. Ea s-a așezat pe șezlong, care trebuie să fi fost mai confortabil decât părea.

— Chance zicea că faci o anchetă despre moartea lui Kim, zise. Zicea să-ți spun tot ce vrei să știi.

Vocea ei îți tăia respirația printr-o anumită tonalitate de fetiță, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era ceva deliberat sau nu. Am întrebat-o ce știa despre Kim.

— Nu prea multe. Ne-am întâlnit de câteva ori. Uneori Chance scoate două fete odată la masă sau la vreun spectacol. Cred că m-am întâlnit cu toate, într-o ocazie sau alta. Doar pe Donna am văzut-o o singură dată, e dusă cu pluta, parc-ar fi pierdută în spațiu. Ai cunoscut-o pe Donna?

Am clătinat din cap.

— Îmi place de Sunny. Nu știu dacă suntem chiar

prietene, dar e singura pe care aş suna-o ca să discutăm. O sun o dată, de două ori pe săptămână, sau mă sună ea pe mine, ştii, şi vorbim.

— Dar n-ai sunat-o niciodată pe Kim?

— A, nu. Nici măcar n-aveam numărul ei. Se gândi o clipă.

— Avea nişte ochi extraordinari. Închid ochii şi pot să le văd culoarea.

Şi ea avea ochi mari, de o culoare incertă, între maroniu şi verde. Genele îi erau neobişnuit de lungi şi m-am gândit că erau probabil false. Era scundă, din categoria femeilor numite „ponei” în Las Vegas. Purta jeanşi Levi’s decoloraţi, cu marginile răsfărâte, şi un pulover roz aprins, mulat pe sânii plini.

Nu ştia nimic despre planul lui Kim de a-l părăsi pe Chance şi informaţia i se păru interesantă.

— Păi, înţelege de ce, zise după o pauză de gândire. Nu prea ţinea la ea, ştii, şi nu-ţi vine să stai la nesfârşit cu un bărbat care nu ţine la tine.

— Ce te face să spui că nu prea ţinea la ea?

— Îţi dai seama de lucrurile astea. Cred că se simţea bine cu ea în preajmă, adică ea nu făcea scandal şi aducea bani, dar nu avea nici un sentiment pentru ea.

— Are sentimente pentru altele?

— Are pentru mine, zise.

— Şi pentru altcineva?

— Îi place de Sunny. Tuturor le place de Sunny, e de gaşcă. Nu ştiu dacă *ţine* la ea. Sau Donna, sunt sigură că nu ţine la Donna, dar cred că nici ea nu ţine la el. Cred că e vorba numai de afaceri, pentru amândoi. Donna... nu cred că Donna ţine la cineva. Nu cred că ştie că mai sunt şi alţi oameni pe lume.

— Dar Ruby?

— Ai cunoscut-o? N-o cunoscusem.

— Păi, e, știi, cam exotică. Și lui îi place asta. Iar Mary Lou e foarte inteligentă și merg la concerte și la rahaturi din astea, la Lincoln Central, la muzică clasică, dar asta nu înseamnă că are sentimente pentru ea.

Începu să chicotească. Am întrebat-o ce era așa de nostim.

— A, mi-am dat seama că sunt genul de prostituată idioată care crede că e singura pe care peștele ei o iubește. Dar știi ce? Sunt singura cu care se relaxează. Vine aici sus să-și scoată pantofii și să-și lase mintea să zburde. Știi ce e o legătură karmică?

— Nu.

— Păi, e ceva legat de reîncarnare. Nu știu dacă crezi în asta.

— Nu m-am prea gândit.

— Nici eu nu știu dacă cred, dar uneori cred că eu și Chance ne-am cunoscut în altă viață. Nu neapărat ca amanți sau ca soț și soție sau ceva de genul ăsta. Mai degrabă ca frate și soră, sau poate că el a fost tatăl meu sau eu am fost mama lui. Sau poate că am fost amândoi de același sex, pentru că sexul se poate schimba de la o viață la alta. Adică am fi putut fi surori sau așa ceva. Orice, de fapt.

Telefonul îi întrerupse speculațiile. Traversă camera ca să răspundă, stând cu spatele la mine, cu o mână proptită în șold. Nu puteam să aud ce spune. Vorbi câteva secunde, apoi acoperi receptorul și se întoarse către mine.

— Matt, zise, nu că aș vrea să te dau afară, dar ai idee cam cât o să dureze?

— Nu prea mult.

— Adică pot să-i spun cuiva că e în regulă să vină peste o oră?

— Nici o problemă.

Se întoarse iar, termină conversația pe ton scăzut și

închise.

— Era unul dintre clienții obișnuiți. E un tip chiar drăguț. I-am spus să vină peste o oră.

Se așeză iar. Am întrebat-o dacă avea apartamentul dinainte să-l cunoască pe Chance. Zise că era cu Chance de doi ani și opt luni și nu, înainte împărțea un apartament mai mare în Chelsea cu alte trei fete. Chance avea apartamentul ăsta deja pregătit pentru ea. Nu trebuise decât să se mute în el.

— Mi-am adus doar mobila, zise. În afară de patul cu apă. Era deja aici. Aveam un pat de o singură persoană și am scăpat de el. Și am cumpărat posterul de Magritte, iar măștile erau aici.

Nu observasem măștile și a trebuit să mă răsucesc ca să le văd, un grup de trei sculpturi solemne în abanos pe peretele din spatele meu.

— El se pricepe la astea, zise. Ce trib le-a făcut și tot restul. El știe lucruri de genul ăsta.

Am spus că apartamentul era neobișnuit, având în vedere pentru ce e întrebuințat. Se încruntă, uimită.

— Cele mai multe fete din branșă stau în blocuri cu portar, am spus. Cu lifturi și tot tacâmul.

— A, corect. Nu știam la ce te referi. Da, e adevărat. Surâse strălucitor.

— În cazul ăsta e altceva, zise. Clienții care vin aici nu știu că îmi sunt clienți.

— Cum adică?

— Ei cred că îmi sunt prieteni. Cred că sunt o pisi drogată din Village, și asta și sunt, și că ei sunt prietenii mei, și asta și sunt. Adică vin aici să și-o pună, s-o spunem pe bune, dar ar putea să și-o pună mai repede și mai ușor într-un salon de masaj, fără probleme și fără complicații, înțelegi? Dar vin aici și-și scot papucii și fumează un joint, și e doar un cuibușor ieftin din Village, adică urci și după

aia te hârjonești pe-o saltea cu apă. Vreau să spun că nu-s o curvă. Sunt o prietenă. Nu sunt plătită. Îmi dau bani pentru că trebuie să plătesc chiria și, știi, sunt doar o pisi sărăcuță din Village care vrea să dea lovitura ca actriță și n-o să reușească niciodată. Ceea ce nu sunt, și nici nu-mi prea pasă, deși iau lecții de dans de două ori pe săptămână, dimineața, și în fiecare joi seara merg la un curs de actorie cu Ed Kovens, și am avut un spectacol în mai, trei weekenduri la rând, în TriBeCa. Am jucat Ibsen, *Când noi, morții, vom învia*, și îți vine să crezi că au venit trei clienți de-ai mei?

Sporovăi despre piesă, apoi încep să-mi spună cum îi făceau clienții cadouri, în afară de banii pe care-i dădeau.

— Nu trebuie să cumpăr niciodată băutură. De fapt, trebuie să scap de ea, pentru că eu nu beau. Și n-am mai cumpărat iarbă de secole. Știi cine face rost de cea mai bună iarbă? Tipii de pe Wall Street. Cumpără o uncie, fumăm un pic și-mi lasă mie restul.

Flutură din gene.

— Îmi cam place să fumez, zise.

— Mi-am dat seama.

— Cum? De unde știi că am fumat?

— După miros.

— A, corect. Eu nu simt mirosul pentru că stau aici, dar când ies și mă întorc, oho! E ca și cu o prietenă de-a mea care are patru pisici și jură că nu miros, dar putoarea te dă rămă. Numai că ea s-a obișnuit.

Își schimbă poziția în șezlong.

— Fumezi vreodată, Matt?

— Nu.

— Nu bei și nu fumezi, asta-i grozav. Să-ți aduc încă un suc?

— Nu, mulțumesc.

— Sigur? Uite, te deranjează dacă fumez un joint mic? Numai ca să mă mai relaxez un pic.

— Dă-i drumul.

— Pentru că vine tipu-ăsta și mă ajută la dispoziție. I-am spus că nu mă deranja. Scoase o punguliță de plastic cu marijuana dintr-un dulăpior de deasupra aragazului și rulă o țigară cu o pricepere evidentă.

— O să vrea probabil și el să fumeze.

Și mai pregăti încă două țigări. Aprinse una, puse totul la loc și se întoarse în șezlong. Consumă aproape tot jointul, vorbind despre viața ei între un fum și altul, și în cele din urmă stinse chiștocul și îl puse deoparte pentru mai târziu. Nu se vedea nici o schimbare în comportamentul ei datorată faptului că fumase jointul. Poate că fumase toată ziua și era deja făcută bine când venisem. Poate că nu se vedea pe ea efectul drogului, așa cum nu se văd pe unii băutori efectele băuturii.

Am întrebat-o dacă Chance fuma când venea să o vadă și râse de ideea mea.

— Nu bea, nu fumează. Ca tine. A, de-acolo vă cunoașteți? Poate că ieșiți amândoi în același bar pentru nebețivi. Sau poate că aveți același nefurnizor.

Am reușit să aduc conversația înapoi la Kim. Dacă Chance nu ținea la Kim, credea Fran că ea ar fi putut să aibă pe altcineva?

— Nu ținea la ea, zise. Știi ceva? Eu sunt singura pe care-o iubește.

Puteam acum să simt iarba când vorbea. Vocea îi era la fel de sigură, dar mintea ei făcea alte asociații, urmând rețele de fum.

— Ce crezi, Kim avea un prieten?

— Eu am prieteni. Kim dădea numere. Toate celelalte dau numere.

— Kim avea pe cineva special...

— Sigur, înțeleg. Cineva care să nu fie un client, și din cauza lui să vrea s-o rupă cu Chance. Asta vrei să spui?

— E posibil.

— Și a omorât-o.

— Chance?

— Ești nebun? Lui Chance nu-i păsa de ea așa de mult încât s-o omoare. Știi cât i-ar lua s-o înlocuiască? Un rahat.

— Adică prietenul ei a omorât-o.

— Sigur.

— De ce?

— Pentru că e vizat. Ea îl lasă pe Chance și uite-o, gata să trăiască fericită până la adânci bătrâneți, și ce nevoie are el de asta? Adică, are o nevastă, o slujbă, o familie, o casă în Scarsdale...

— De unde știi? Oftă.

— Îmi dau și eu cu presupusul, scumpule. Fac și eu un scenariu. Înțelegi? El e însurat, dă de Kim, e șic să fii îndrăgostit de-o prostituată și ea de tine, și așa ți-o pui și pe gratis, dar n-ai nevoie să ți se întoarcă viața cu curu-n sus. Și ea zice, hei, sunt liberă acum, a venit vremea să-ți lași nevasta și să fugim în Vest, și apusul e ceva la care el se uită de pe terasa unui country club și așa vrea să rămână. Și următorul lucru de care afli, pac, ea-i moartă și el e înapoi în Larchmont.

— Era Scarsdale acum un minut.

— Care-o fi.

— Cine crezi că e, Fran?

— Prietenul? Nu știu. Oricine.

— Un client?

— Nu te îndrăgostești de-un client.

— Unde putea ea să cunoască un bărbat? Și ce fel de bărbat putea să cunoască?

Se luptă o vreme cu ideea, dădu din umeri și

renunță. Conversația stagnase. I-am folosit telefonul, am vorbit un pic, apoi mi-am scris numele și numărul pe un carnețel de lângă telefon.

— Dacă îți aduci aminte de ceva, am spus.

— O să te sun în caz că. Pleci? Sigur nu mai vrei un suc?

— Nu, mulțumesc.

— Bine.

Veni lângă mine, măscă un căscat leneș cu dosul palmei și privi în sus, către mine, prin genele lungi.

— Ei, sunt chiar bucuroasă că ai venit, zise. Oricând ai chef de ceva companie, știi, dă-mi un telefon, OK? Doar să mai ieșim, să mai vorbim.

— Sigur.

— Mi-ar plăcea, zise blând, ridicându-se pe vârfuri și plantându-mi un pupic uluitor pe obraz. Chiar mi-ar plăcea, Matt, zise.

Pe la jumătatea scării am început să râd. Cât de automat intrase în rolul de prostituată, caldă și sinceră la despărțire, și cât de bine se pricepea la asta. Nu era de mirare că brokerii nu ezitau să urce atâtea etaje. Nu era de mirare că se duceau să asiste la încercările ei de actriță. La naiba, *era* actriță și nu era deloc rea.

La două străzi mai încolo încă simțeam urma sărutului ei pe obraz.

ŞAISPREZECE

Apartamentul Donnei Campion era la etajul al zecelea al unui bloc de cărămidă albă de pe strada East 17. Fereastra de la sufragerie dădea spre vest şi soarele tocmai îşi făcea una dintre apariţiile lui intermitente când am ajuns acolo. Lumina lui inunda camera. Erau plante peste tot, toate de un verde viu şi viguroase, plante pe jos şi pe pervaz, plante atârând la fereastră, plante pe rafturi şi pe mese, prin toată camera. Lumina se strecura prin perdeaua vegetală şi crea reţele complicate de umbră pe parchetul de culoare închisă.

Stăteam într-un fotoliu de răchită şi sorbeam dintr-o ceaşcă de cafea neagră. Donna era aşezată lângă mine, pe o bancă de stejar lungă de vreun metru şi jumătate. Fusesse cândva strănă într-o biserică, mi-a explicat, şi era din stejar englezesc, din epoca regelui James sau chiar a reginei Elisabeta, iar lemnul devenise lucios şi neted după trei sau patru secole de frecare cu şezuturi pioase. Un vicar din partea rurală a Devonului se hotărâse să renoveze biserica şi, cu acest prilej, ea cumpăraseră micuţa strănă la o licitaţie din galeria University Place.

Avea o faţă care se potrivea cu strana, o faţă lungă şi triunghiulară, cu frunte lată şi înaltă şi bărbie ascuţită. Pielea îi era foarte palidă, de parcă singurele raze de soare pe care le vedea vreodată era cele care treceau de bariera din plante. Purta o bluză albă plisată, cu guler tip Peter Pan, fustă scurtă de flanel şi colanţi negri. Papucii de casă erau din piele de căprioară, cu bot ascuţit.

Nas lung şi îngust, gură mică, cu buze subţiri. Păr şaten-închis, lung până la umeri, pieptănat drept pe spate, din creştetul capului. Cearcăne sub ochi, pete de tutun pe două degete de la mâna dreaptă. Nici unghii făcute cu oă, nici machiaj vizibil, nici bijuterii. Nimic drăgălaş, în

concluzie, dar era un personaj medieval care se apropia binișor de frumusețe.

Nu semăna cu nici o curvă pe care o cunoscusem. Avea totuși un aer de poetă sau arăta așa cum îmi închipuiam eu că trebuie să arate o poetă.

Zise:

— Chance mi-a spus să-ți acord cooperarea mea completă. Mi-a spus că încerci să-l găsești pe cel care a ucis-o pe Regina Lăptăreselor.

— Regina Lăptăreselor?

— Arăta ca o câștigătoare la un concurs de Miss, apoi am aflat că era din Wisconsin și m-am gândit la toată inocența aia robustă hrănită cu lapte. Era un fel de mulgătoare regală.

Zâmbi ușor.

— Vorbește doar imaginația mea. De fapt, n-o prea cunoșteam.

— I-ai cunoscut prietenul?

— Nu știam că avea un prieten.

Nu știa nici despre intenția lui Kim de a-l părăsi pe Chance și mi s-a părut că informația i-a stârnit interesul.

— Mă întreb, zise, dacă era o emigrantă sau o imigrantă.

— Cum adică?

— Venea sau pleca? E o chestiune de accent. Când am ajuns prima dată la New York, *veneam*. Tocmai o rupsesem cu familia și cu orașul în care crescusem, dar asta e un aspect secundar. Mai târziu, când m-am despărțit de soțul meu, fugeam. Actul de a pleca era mai important decât destinația.

— Ai fost căsătorită?

— Trei ani. Mă rog, în total. Am stat împreună un an, am fost căsătoriți doi.

— Acum cât timp?

— Patru ani?

Se gândi mai bine.

— Cinci ani la primăvară. Deși încă sunt căsătorită, tehnic vorbind. Nu m-am obosit să obțin divorțul. Crezi că ar trebui?

— Nu știu.

— Probabil că ar trebui. Ca să închid un capitol.

— De când ești cu Chance?

— Se împlinesc trei ani. De ce?

— Nu pari genul.

— Există un gen? Nu prea cred că semăn cu Kim. Nu sunt nici regală, nici mulgătoare.

Râse.

— Nu știu care-i una și care-i alta, dar suntem ca doamna colonel și Judy O'Grady.

— Surori în adâncul inimii?³

A fost oarecum surprinsă că recunoscusem citatul.

— După ce mi-am părăsit bărbatul am stat în Lower East Side, a spus. Știi strada Norfolk? E între Stanton și Rivington.

— Nu foarte bine.

— Eu o știam foarte bine. Locuiam acolo și aveam tot felul de slujbe mărunte prin cartier. Am lucrat la o spălătorie, am fost chelneriță. Am fost și vânzătoare în câteva magazine. Lăsam slujbele, sau ele mă lăsau pe mine, și nu aveam niciodată destui bani. Uram locul în care stăteam și începusem să-mi urăsc viața. Eram cât pe ce să-mi sun bărbatul, să-l rog să mă primească înapoi și să aibă grijă de mine. Mă tot gândeam la asta. O dată chiar am i-am dat telefon, dar era ocupat.

Și așa ajunsese, aproape întâmplător, să se vândă. Proprietarul unui magazin din apropiere se tot dădea la ea.

³ *For the Colonel's lady and Judy O'Grady /Are sisters under their skins*, versuri din poemul *The Ladies* de Rudyard Kipling (1865-1936).

Într-o zi, fără să fi plănuit asta, se auzise spunând:

— Uite, dacă chiar vrei să mi-o tragi, îmi dai douăzeci de dolari?

Tipul fusese surprins și îi trântise în față că nu știa că era prostituată.

— Nu sunt, îi răspunsese, dar am nevoie de bani. Și se presupune că mi-o trag al naibii de bine.

Începuse cu doar câțiva clienți pe săptămână. Se mutase de pe strada Norfolk într-un bloc mai bun din același cartier, apoi se mutase iar pe strada 9, chiar la est de Tompkins Square. Nu mai era obligată să muncească, dar apăruseră alte neplăceri cu care trebuia să se obișnuiască. Fusese bătută o dată, jefuită de mai multe ori. Se trezise din nou gândindu-se să-l sune pe fostul ei soț.

Apoi cunoscuse o fată din cartier care lucra într-un salon de masaj. Donna se angajase și ea acolo și îi plăcuse sentimentul de siguranță. Era un paznic la intrare care trata cu oricine încerca să facă scandal, iar treaba în sine era mecanică, aproape clinică în detașarea ei. Practic, toate numerele erau manuale sau orale. Propria ei carne rămânea neinvadată și nu exista nici măcar o iluzie a intimității dincolo de pura apropiere fizică.

La început, asta îi convenise. Se considera un soi de tehnician sexual, un fel de fizioterapeut. Apoi îi pierise cheful.

— Locul avea o atmosferă mafiotă și simțai moartea în draperii și în covoare. Și ajunsese o slujbă ca oricare alta, rămâneam după program, luam metroul la dus și la întors. Sugea – ador cuvântul ăsta – sugea poezia din mine.

Așa că renunțase și se rezumase la activitatea independentă, și la un moment dat Chance dăduse de ea și totul se potrivise perfect. El o instalase în apartamentul

în care ne aflam acum, primul loc decent din New York în care stătuse vreodată, îi pusese numărul de telefon în circulație și înlăturase toate neplăcerile din viața ei. I se plăteau facturile, i se făcea curățenie în casă și ea nu trebuia decât să-și scrie poeziile și să le trimită prin poștă revistelor, și să fie drăguță și fermecătoare ori de câte ori suna telefonul.

— Chance îți ia toți banii, am zis. Nu te deranjează?

— Ar trebui să mă deranjeze?

— Nu știu.

— Oricum, nu sunt bani adevărați, zise. Banii câștigați repede nu țin mult. Dacă ar ține, traficantii de droguri ar fi stăpânii bursei. Dar banii de felul ăsta se duc la fel de ușor cum vin.

Se așează picior peste picior și își îndreaptă spatele.

— Oricum, zise, am tot ce vreau. Nu mi-am dorit decât să fiu lăsată în pace. Voiam un loc decent în care să trăiesc decent și timp suficient pentru a-mi face treaba. Mă refer la poezii.

— Mi-am dat seama.

— Știi prin ce trec cei mai mulți poeți? Predau, sau merg la serviciu, sau intră în jocul de-a poezia, ținând lecturi publice și conferințe și scriind propuneri pentru burse la fundații și ajungând să cunoască oamenii care trebuie și să pupe fundurile care trebuie.

Nu voiam să fac toate rahaturile astea. Voiam doar să scriu.

— Kim ce voia să facă?

— Dumnezeu știe.

— Cred că avea o relație cu cineva. Cred că așa a ajuns să fie omorâtă.

— Atunci nu mă amenință nimic, zise. Eu n-am nici o relație. Bineînțeles, poți să susții că am relații cu toată omenirea. Crezi că asta mă pune într-un pericol de

moarte?

Nu știam ce voia să spună. Cu ochii închiși, continuă:

— „Moartea oricărui om mă diminuează, pentru că am o relație cu omenirea”. John Donne⁴. Știi ce fel de relație avea, sau cu cine?

— Nu.

— Crezi că moartea ei mă diminuează? Mă întreb dacă aveam o relație cu ea. N-o cunoșteam, nu de-adevărat, și totuși am scris un poem despre ea.

— Poți să mi-l arăți?

— Cred că da, dar nu văd ce ar putea să-ți spună. Am scris un poem despre Carul Mare, dar dacă vrei într-adevăr să afli ceva despre el trebuie să te duci la un astronom, nu să mă întrebi pe mine. Poemele nu vorbesc niciodată despre ceea ce vorbesc, știi doar. Toate sunt despre poet.

— Tot aș vrea să-l citesc.

Insistența mea i-a plăcut. S-a dus la birou, o versiune modernă a unui pupitru vechi, și a găsit aproape imediat ce căuta. Poezia era scrisă de mână pe hârtie albă, cu un stilou cu penița pilită.

— Le bat la mașină când le trimit, zise, dar îmi place să văd cum arată pe hârtie scrise așa. Am învățat caligrafie. Am învățat-o dintr-un manual. E mai ușor decât pare.

Am citit:

*Spal-o în lapte, lasă șuvoiul alb să curgă
Pur în botezul lui bovin,
Vindecă al schismei ultim chin
Sub soarele cel mai din urmă. Așază
Mâna ei într-a ta, spune-i că nu contează,*

⁴ John Donne (1572-1631), poet și predicator englez. Citatul face parte din *Meditation XVII: Any man's death diminishes me, because I am involved in mankind*.

*După lapte n-are rost să plângi. Dispersează
Semințele dintr-o pușcă de-argint. Pisează
Oasele ei într-un mojar, adună-i
Sticle de vin sparte la picioare, lasă ciobul verde
Să-i strălucească pe mână. Astea să fie faptele.
Să curgă laptele.
Să curgă jos, tot mai jos,
Până la iarba care nu se pierde.*

Am întrebat-o dacă o puteam copia în carnet. A râs, încetișor și vesel.

— De ce? Îți spune cine a omorât-o?

— Nu știu ce-mi spune. Dacă o mai citesc, poate că o să-mi dau seama ce-mi spune.

— Dacă-ți dai seama, zise, sper că o să-mi spui și mie. Exagerez. De obicei cam știu la ce ajung. Dar nu te obosi s-o copiezi, păstrează-o.

— Nu se poate. E a ta. Scutură din cap.

— Nu-i terminată, trebuie să mai lucrez la ea. Vreau să pomenesc și de ochii ei. Dacă ai cunoscut-o pe Kim, sunt sigură că i-ai remarcat ochii.

— Da.

— La început am vrut să creez un contrast între ochii albaștri și sticla verde, așa a ajuns acolo imaginea aia, însă ochii au dispărut când am scris-o. Cred că apăreau într-o variantă mai veche, dar s-au pierdut undeva pe drum. Zâmbi.

— Au dispărut cât ai clipi. Am argintiul și verdele și albul, dar am lăsat ochii pe dinafară.

Stătea în picioare, cu mâna pe umărul meu, privind în jos către poem.

— Cât are, douăsprezece rânduri? Cred că ar trebui să aibă paisprezece. Lungimea unui sonet, chiar dacă versurile sunt neregulate. Nu sunt sigură nici cu *schisma*.

Poate ar trebui un masculin. Spasm, chiasm, așa ceva.

Continuă, vorbindu-și mai mult ei decât mie, discutând posibile revizii ale poemului.

— Oricum, păstrează varianta asta, conchise. Mai e mult până la forma finală. Ciudat. Nici măcar nu m-am mai uitat peste ea de când a fost omorâtă.

— Ai scris-o înainte să fie omorâtă Kim?

— Da, pe toată. Și nu cred că m-am gândit vreodată că am terminat-o, chiar dacă am copiat-o cu cerneală. Așa procedez cu ciornele. Îmi fac o idee mai bună despre ce e reușit și ce nu. Aș mai fi lucrat la ea dacă n-ar fi fost omorâtă Kim.

— Ce te-a oprit? Șocul?

— Am fost șocată? Da, cred că am fost. Ar fi putut să mi se întâmple și mie. Bineînțeles, de fapt nu cred asta. Li se întâmplă numai celorlalți, la fel și cancerul la plămâni. „Moartea oricărui om mă diminuează”. Oare moartea lui Kim m-a diminuat? Nu cred. Nu cred că am o relație cu omenirea, ca John Donne.

— Atunci de ce ai pus poezia asta deoparte?

— Nu am pus-o deoparte. Am lăsat-o deoparte. Mă joc cu cuvintele, nu?

Reflectă câteva clipe.

— Moartea a schimbat felul în care o vedeam. Voiam să mai lucrez la poezie, dar nu voiam să apară în ea și moartea. Aveam destule culori. N-aveam nevoie și de sânge acolo.

ȘAPTESPREZECE

Luasem un taxi din strada Morton până la apartamentul Donnei, pe strada East 17. Acum am luat altul, până la Kim, pe strada 37. Când am plătit, mi-am dat seama că nu ajunsesem la bancă. A doua zi era sâmbătă, așa că eram obligat să port cu mine banii lui Chance în weekend. Dacă nu cumva avea noroc vreun pungaș.

Am mai ușurat povara strecurându-i cinci dolari portarului ca să-mi dea cheia de la apartamentul lui Kim, după ce i-am servit o poveste cum că aș acționa în numele chiriașului. Pentru cinci dolari a fost dornic să mă creadă. Am urcat cu liftul și am intrat.

Poliția trecuse pe aici. Nu știam ce căutaseră și nu știam nici ce găsiseră. Foaia din dosarul pe care mi-l arătase Durkin nu lămurea prea multe, dar nimeni nu scrie tot ce-i atrage atenția.

Habar n-aveam ce observaseră tehnicienii poliției la fața locului. De fapt, nu știam pe ce puseseră mâna. Sunt polițiști care jefuiesc morții, li se pare un lucru normal și nu sunt neapărat din cale-afară de necinstiți în alte privințe.

Polițiștii văd prea multă moarte și mizerie, ca să poată rezista trebuie adesea să dezumanizeze morții. Îmi amintesc prima dată când a trebuit să ajut la mutarea unui cadavru, într-un hotel cu camere de o singură persoană. Omul murise vomitând sânge și zăcuse acolo câteva zile până fusese descoperit. Un polițist veteran și cu mine ne chinuiserăm să băgăm cadavrul într-un sac de plastic și el avusese grijă să lovească bine mortul de fiecare treaptă. Ar fi avut mai mult respect pentru un sac cu cartofi.

Îmi amintesc cum se uitau la noi clienții hotelului. Și îmi mai amintesc cum partenerul meu scotocise prin lucrurile mortului și șterpelise puținii bani pe care

amărâtul îi avea, îi numărase tacticos și încercase să-i împartă cu mine.

Refuzasem să-i iau.

— Bagă-i în buzunar, îmi spusese. Ce crezi că s-ar întâmpla cu ei? Îi ia altcineva. Sau ajung la stat. Ce-o să facă statul New York cu patrușpatru de dolari? Bagă-i în buzunar și cumpără-ți un săpun parfumat și încearcă să-ți speli duhoarea amărâtului ăstuia de pe mâini.

I-am băgat în buzunar. Cu timpul, eu am ajuns să fiu cel care pocnea cadavrele de fiecare treaptă, cel care număra și împărțea banii.

Cândva, bănuiesc, cercul se va închide, și eu o să fiu mortul din sac.

Am stat acolo mai mult de o oră. Am scotocit în sertare și în dulapuri fără să știu prea bine ce căutam. N-am găsit mare lucru. Dacă avusese un carnețel negru plin cu numere de telefon, legendarul stoc de marfă al prostituatelor, atunci îl găsisese altcineva înaintea mea. Nu că aș fi avut vreun motiv să cred că ținea un asemenea carnet. Elaine avea unul, însă Fran și Donna îmi spusese ră amândouă că n-aveau.

N-am găsit droguri sau somnifere, fapt care nu dovedea mare lucru. Un polițist poate să ia drogurile unui mort la fel de bine cum îi ia și banii. Sau poate că Chance luase tot ce ținea de contrabandă. Îmi spusese doar că intrase în apartament după ce ea murise. Am observat, totuși, că lăsase măștile africane. Mă priveau aspru din locul lor de pe perete, păzind casa pentru cine știe ce curvă tânără pe care Chance avea de gând s-o instaleze în locul lui Kim.

Posterul cu Hopper era încă la locul lui, deasupra picupului. Moștenire pentru următoarea chiriașă?

I se simțea prezența peste tot. Am respirat-o când i-

am verificat hainele din sertare și din dulap. Patul era nefăcut. Am ridicat salteaua și m-am uitat sub ea. Fără îndoială, mai făcuse cineva asta înaintea mea. N-am găsit nimic și am lăsat salteaua să cadă la loc, și parfumul ei picant s-a ridicat din așternuturile mototolite și mi-a umplut nările.

În sufragerie am deschis un dulap și am găsit haina de blană, alături de alte paltoane și jachete, și un raft plin cu sticle de vin și de spirtoase. Mi-a sărit în ochi o sticlă de Wild Turkey de trei sferturi și jur că puteam să simt gustul bogat de bourbon, puteam să-i simt arsura pe gât, valul fierbinte coborând spre stomac, căldura plăcută răspândindu-se până în degetele de la mâini și de la picioare. Am închis ușa, am traversat camera și m-am așezat pe canapea. Nu mai voiam băutură, nu mă mai gândisem la băutură de câteva ore, dar întâlnirea neașteptată cu o sticlă mă luase pe nepregătite.

M-am întors în dormitor. Avea o cutie cu bijuterii pe măsuța de toaletă, și am deschis-o. O mulțime de cercei, două coliere, un șirag de perle de calitate îndoielnică. Brățări largi, inclusiv una atrăgătoare, lucrată în fildeș și suflată cu ceva ce părea a fi aur. Un inel kitsch de absolvire a liceului LaFollette din Eau Claire, Wisconsin. Era din aur, marcat în interior „14K”, suficient de greu ca să-ți dea senzația că valorează ceva.

Cine urma să primească toate astea? Avusese ceva bani în geanta de la Galaxy Downtowner, patru sute de dolari și mărunțiș, conform notei din dosar, și banii ăștia urmau probabil să ajungă la părinții ei, în Wisconsin. Dar aveau de gând să vină și să ceară și paltoanele și puloverele ei? Să ia haina de blană, inelul de absolvire, brățara de fildeș?

Am stat destul timp acolo cât să fac câteva note și am reușit să ies fără să deschid iar dulapul. Am luat liftul

până jos, am făcut cu mâna portarului și am salutat din cap un chiriaș care intra, o femeie în vârstă cu un câine cu părul scurt și cu zgardă cu strasuri. Câinele a lătrat la mine și m-am întrebat prima dată ce s-o fi ales de pisicuța lui Kim. Nu văzusem nici o urmă a animalului, nici o cutie cu nisip în baie. Probabil că o luase cineva.

Am găsit un taxi la colț. Când plăteam, în fața hotelului, am găsit cheia apartamentului lui Kim în buzunarul cu mărunțiș. Uitasem să i-o dau portarului și el nu se gândise să mi-o ceară.

Aveam un mesaj. Joe Durkin sunase și îmi lăsase numărul de la secție. Am sunat și mi s-a spus că ieșise, dar trebuia să se întoarcă. Mi-am lăsat numele și numărul.

Am urcat în cameră, nervos și obosit. M-am întins, dar nu puteam să mă odihnesc, nu puteam să opresc benzile care mi se tot învârteau în cap. Am coborât iar, am luat un sendviș cu brânză și cartofi prăjiți și o cafea. La a doua cafea am scos poemul Donnei Campion din buzunar. Ceva din el încerca să ajungă la mine, dar nu-mi dădeam seama ce. L-am citit iar. Nu știam ce vrea să-mi spună, presupunând că avea un sens literal. Mi se părea totuși că un element de-al lui îmi făcea cu ochiul, încerca să-mi atragă atenția, dar aveam mintea zob și nu reușeam să pricep.

M-am dus până la St. Paul's. Vorbitorul spunea o poveste îngrozitoare pe un ton de conversație ușoară. Amândoi părinții lui muriseră din cauza alcoolismului, tatăl făcuse o pancreatită acută, mama își luase zilele la beție. Alți doi frați și o soră muriseră din același motiv. Un al treilea frate era într-un spital de stat, cu demență alcoolică.

— După ce am stat pe uscat câteva luni, zicea, am auzit că alcoolul omoară celulele nervoase și am început

să mă întreb în ce hal îmi făcusem praf creierul. Așa că m-am dus la sponsorul meu și i-am spus ce mă frământa. „Ei, mi-a zis, poate că ți-ai distrus un număr de neuroni. E posibil. Dar să te întreb ceva: Îți amintești de la o zi la alta unde se țin întâlnirile? Te descurci să găsești drumul până acolo fără probleme?” „Mda”, i-am spus, „mă descurc bine în privința asta”. „Atunci”, mi-a zis, „deocamdată ți-au rămas în creier toate celulele de care ai nevoie”.

Am plecat la pauză.

Mai era un mesaj de la Durkin la recepție. Am sunat imediat, dar ieșise din nou. Mi-am lăsat numele și numărul și am urcat în cameră. Citeam iar poemul Donnei când a sunat telefonul.

Era Durkin.

— Salut, Matt. Doar atât voiam să-ți spun: sper că nu ți-am făcut o impresie proastă aseară.

— În legătură cu ce?

— A, în general, zise. Din când în când mă satur de toate astea până-n gât, știi despre ce vorbesc. Simt nevoia să mă rup de toate, beau prea mult, îmi dau drumul la gură. Nu e un obicei, dar din când în când trebuie s-o fac.

— Înțeleg.

— În cea mai mare parte a timpului îmi place meseria mea, dar sunt lucruri care te dau peste cap, lucruri pe care încerci să nu le vezi, și din când în când trebuie să scot mizeria din mine. Sper că n-am sărit peste cal.

L-am asigurat că nu făcuse nimic nepotrivit. M-am întrebat cât de mult își amintea din noaptea trecută. Băuse destul ca să-și piardă memoria, dar nu toată lumea are amnezii. Poate că era doar un pic confuz, nesigur de reacția mea la ieșirile lui.

Mi-am amintit ce îi spusese proprietăreasa lui Billie.

— Nu-ți face griji, am spus. I se poate întâmpla și unui episcop.

— Ha, trebuie s-o țin minte pe-asta. I se poate întâmpla și unui episcop. Probabil că li se și întâmplă.

— Probabil.

— Ai ajuns undeva cu ancheta? Ai dat de ceva?

— Greu de spus.

— Știu ce vrei să zici. Dacă pot să te ajut...

— De fapt, chiar poți.

— Da?

— M-am dus la Galaxy Downtowner, am spus. Am vorbit cu un asistent al directorului. Mi-a arătat fișa de înregistrare a domnului Jones.

— Celebrul domn Jones.

— Nu e nici o semnătură pe ea. Numele e scris de mână, cu litere mari.

— Îmi închipui.

— Am întrebat dacă pot să mă uit la fișele din ultimele luni, ca să văd dacă mai sunt și alte nume cu litere mari și să compar scrisul cu al lui Jones. Nu mi-a dat voie.

— Trebuia să-i strecori câțiva dolari.

— Am încercat. Nici măcar nu și-a dat seama la ce fac aluzie. Dar tu poți să-l obligi să scoată fișele. Pentru mine nu vrea, n-am nici un statut oficial, dar ar face-o dacă ar primi cererea de la un polițist.

Câteva clipe nu spuse nimic. Apoi mă întrebă dacă pista asta chiar va duce la ceva.

— Posibil, am spus.

— Crezi că tipul a mai stat la hotel? Sub alt nume?

— E posibil.

— Dar nu sub numele real, pentru că ar fi trebuit să-și pună semnătura pe fișă și n-ar fi fost un lucru inteligent. Așa că nu văd cu ce ne-am alege, presupunând că am fi

foarte norocoși și există o fișă și chiar dăm de ea. Ne-am pricopsi cu încă un pseudonim al nemernicului și n-am fi mai aproape decât acum de aflarea identității lui.

— Mai poți face ceva, dacă tot ai adus vorba.

— Ce anume?

— Cere și altor hoteluri din zonă să-și verifice înregistrările din, ăăă, ultimele șase luni, sau din ultimul an.

— De ce să le verifice? Pentru înregistrările scrise de mână? Haide, Matt. Știi de câte ore de lucru individual vorbești?

— Nu înregistrările scrise de mână. Pune-i să verifice clienții pe nume Jones. Vorbesc de hoteluri ca Galaxy Downtowner, hoteluri moderne, cu prețuri cam la fel. Cele mai multe sunt ca Galaxy și își țin înregistrările pe computer. Pot să scoată toți clienții pe nume Jones în cel mult zece minute, dar numai dacă le cere cineva cu insișă.

— Și ce obțin așa?

— Iei fișele respective, cauți un Jones, probabil cu inițialele C. sau C.O., compari scrisul și încerci să-l găsești. Dacă îți iese ceva, vezi unde te duce asta. Nu trebuie să-ți spun eu ce să faci cu o pistă.

Tăcu din nou.

— Nu știi, zise în cele din urmă. E cam subțire.

— Poate că așa și e.

— Îți spun eu ce cred că e. O pierdere de vreme, asta e.

— Nu-i chiar o pierdere de vreme și nu-i chiar așa de subțire. Joe, ai face-o dacă n-ai fi închis deja cazul în mintea ta.

— Nu știi ce să zic.

— Bineînțeles că ai face-o. Crezi că e un asasin plătit sau un nebun. Dacă e un asasin plătit, vrei să închizi cazul,

iar dacă e un nebun, vrei să aștepți până o face din nou.

— N-aș merge până acolo.

— Ai mers până acolo aseară.

— Aseară a fost aseară, pentru numele lui Dumnezeu. Ți-am explicat deja cum a fost aseară.

— N-a fost un asasin plătit, am spus. Și n-a fost nici un nebun care a ales-o la întâmplare.

— Vorbești de parcă ești sigur.

— Rezonabil de sigur.

— De ce?

— Nici un asasin plătit nu o ia razna în halul ăsta. De câte ori a tăiat-o, de șaizeci de ori, cu o macetă?

— Cred că de șaizeci și șase.

— Șaizeci și șase, atunci.

— Și nu era neapărat o macetă. Ceva *ca* o macetă.

— A pus-o să se dezbrace. A măcelărit-o în ultimul hal, a umplut pereții cu sânge de-a trebuit să fie zugerăviți. Ai mai auzit de vreun profesionist care să facă așa ceva?

— Cine știe ce animal angajează un pește? Poate că i-a spus tipului s-o facă urât, să facă o treabă ca lumea, să dea un exemplu. Cine știe ce i-o fi trecut prin minte?

— Și după treaba asta urâtă mă angajează pe mine să arunc o privire?

— Admit că sună ciudat, Matt, dar...

— N-a fost nici un nebun. A fost cineva care a *înnebunit*, dar nu e un psihopat care își face damblaua.

— De unde știi?

— E prea atent. Își scrie numele cu litere mari când se cazează la hotel. Ia cu el prosoapele murdare. E un tip care a făcut efortul să nu lase nici cel mai mic indiciu fizic.

— Credeam că a folosit prosoapele ca să învelească maceta.

— De ce ar fi făcut asta? După ce a spălat maceta, putea s-o pună în geantă și să plece cu ea la fel cum a

venit. Sau, dacă voia s-o învelească în prosoape, ar fi folosit prosoape curate. N-ar fi luat prosoapele cu care s-a șters decât dacă ar fi vrut să nu fie găsite. Dar prosoapele pot conține urme – un fir de păr, o pată de sânge – și știa că poate fi suspectat pentru că știa că ceva îl lega de Kim.

— Nu știm sigur că prosoapele erau murdare, Matt. Nu știm dacă a făcut duș.

— A căsăpit-o și a umplut pereții cu sânge. Crezi că a ieșit de-acolo fără să se spele?

— Cred că nu.

— Tu ai lua acasă prosoape ude pe post de suvenir? Avea un motiv.

— OK. O pauză.

— Și un psihopat poate să aibă grijă să nu lase urme. Spui că e cineva care o cunoștea, care avea un motiv s-o omoare. N-ai nici o dovadă.

— De ce a chemat-o la hotel?

— Pentru că acolo o aștepta. El și micuța lui macetă.

— De ce nu s-a dus cu micuța lui macetă până la ea, pe strada 37?

— În loc să o pună să facă vizite la domiciliu?

— Da. Mi-am petrecut ziua vorbind cu fetele. Nu prea sunt înnebunate după vizitele la domiciliu, din cauza timpului pierdut pe drum. Fac și asta, dar de obicei își invită clientul acasă la ele, îi spun că e mult mai convenabil așa. Probabil că ea așa ar fi făcut, dar el n-a vrut.

— Păi, plătitise deja camera. Voia să se bucure de banii cheltuiți.

— De ce nu s-a dus pur și simplu la ea acasă? se gândi la asta.

— Blocul are portar, zise. Poate că nu voia să treacă pe lângă portar.

— Și a trecut în schimb printr-un ditamai holul de

hotel și a completat o fișă de înregistrare și a vorbit cu un recepționar. Poate că nu voia să treacă pe lângă portar pentru că portarul îl mai văzuse și înainte. Altfel un portar e un risc mult mai mic decât un hotel întreg.

— E cam ipotetică povestea, Matt.

— Asta e. Cineva a făcut tot felul de lucruri care n-au sens decât dacă o cunoștea pe fată și avea un motiv personal s-o vadă moartă. Poate că e un dezechilibrat. În general, oamenii perfect normali n-o iau razna cu o macetă. Dar e mai mult decât un psihopat care-și alege femeile la întâmplare.

— Cum crezi că stă treaba? Un prieten?

— Cam așa ceva.

— Își lasă peștele, îi spune prietenului că e liberă și el intră în panică?

— Cam în termenii ăștia, da.

— Și o căsăpește cu o macetă? Cum se potrivește asta cu profilul unui tip care s-a hotărât că e mai bine să rămână acasă cu nevastă-sa?

— Nu știu.

— Știi sigur că avea un prieten?

— Nu, am recunoscut.

— Fișele astea de înregistrare. Charles O. Jones și toate pseudonimele lui, dacă a avut vreunul. Crezi că o să ne ducă undeva?

— Se poate.

— Nu asta te-am întrebat, Matt.

— Atunci răspunsul e nu. Nu cred că o să ducă undeva.

— Dar tot crezi că merită s-o facem.

— M-aș fi uitat eu la fișe la Galaxy Downtowner, i-am reamintit. Pe timpul meu, dacă tipul m-ar fi lăsat.

— Cred că putem verifica fișele.

— Mulțumesc, Joe.

— Cred că o să facem și celelalte verificări. Hotelurile clasa întâi din zonă, fișele cu Jones din ultimele șase luni sau cum o fi. Asta vrei?

— Exact.

— La autopsie i s-a găsit spermă în gură și în esofag. Ai remarcat asta?

— Am citit aseară, în dosar.

— Mai întâi o pune să i-o sugă, dup-aia o face bucăți cu securea de cercetaș. Și tu crezi că era prietenul ei.

— Sperma poate fi de la un contact anterior. Era prostituată, avea mulți clienți.

— Probabil, zise. Știi, acum pot identifica sperma. Nu ca pe-o amprentă, mai degrabă ca pe-o grupă sanguină. Poate fi o dovadă circumstanțială utilă. Dar ai dreptate, cu stilul ei de viață nu poți exclude nici un suspect chiar dacă sperma nu se potrivește.

— Și nici nu-l poți include dacă se potrivește.

— Nu, dar i-ar da niște dureri de cap serioase. Bine-ar fi fost să-l fi zgâriat, să aibă piele sub unghii. Asta ne-a ajutat întotdeauna.

— Nu poți să le ai pe toate.

— Normal. Dacă i-a supt-o, te-ai aștepta să-i fi rămas un fir de păr sau două între dinți. Singura problemă e că ea era prea delicată.

— Asta-i problema, într-adevăr.

— Și problema mea e că încep să cred că avem un caz și un criminal la capătul firului. Am un birou plin cu rahaturi de care n-am timp să mă ocup și tu vii să-mi vâri asta sub nas.

— Gândește-te ce frumos o să fie dacă rezolvi cazul.

— O să mă aleg cu toată gloria, nu?

— Cineva trebuie să se aleagă cu gloria.

Mai aveam de discutat cu trei prostituate, Sunny,

Ruby și Mary Lou. Îmi notasem numerele lor în carnet, însă vorbisem cu destule curve pe ziua respectivă. Am telefonat la serviciul de mesagerie al lui Chance și i-am lăsat vorbă să mă sune. Era vineri seara. Poate că se dusesse la Garden și se uita la doi băieți care-și cărau pumni. Sau mergea acolo numai când lupta Kid Bascomb?

Am scos poemul Donnei Campion și l-am citit. Pentru ochii minții mele, toate culorile din poem erau acoperite cu sânge, sânge arterial strălucitor, pălind de la purpuriu la ruginiu. Kim, mi-am reamintit, era încă vie când fusese scris poemul. De ce simțeam atunci un accent de damnare în versurile Donnei? Presimțise ceva? Sau vedeam eu ce nu era acolo?

Lăsase pe dinafară auriul din părul lui Kim. Dacă nu cumva soarele avea rolul să acopere partea asta. Am văzut cosițele acelea aurii răsucite în jurul capului și m-am gândit la Meduza lui Jan Keane. Fără să mă gândesc prea mult, am ridicat receptorul și am sunat-o. Nu mai formasem numărul de multă vreme, dar memoria l-a scos imediat la suprafață, oferindu-mi-l așa cum un magician îți oferă forțat o carte de joc.

Telefonul a sunat de patru ori. Eram pe cale să închid, când i-am auzit vocea, gravă și gâfâită.

Am spus:

— Jan, sunt Matt Scudder.

— Matt! Chiar m-am gândit la tine, acum mai puțin de o oră. Lasă-mă un minut, tocmai am intrat pe ușă, lasă-mă să-mi scot haina... Așa. Ce-ai mai făcut? Mă bucur să te aud.

— O duc destul de bine. Tu?

— A, OK. Iau zilele una câte una. Micile expresii tipice.

— Încă te mai duci la întâlniri?

— Îhî. De fapt, chiar de la o întâlnire veneam. Ce mai

faci?

— Nu prea rău.

— Asta-i bine.

Ce zi era, vineri? Miercuri, joi, vineri.

— Am trei zile, am zis.

— Matt, asta-i minunat! Ce era așa de minunat?

— Așa cred, am zis.

— Ai fost la întâlniri?

— Într-un fel. Nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ele.

Am vorbit o vreme. Mi-a spus că aveam șanse să dăm unul de altul la o întâlnire, într-o bună zi. Am admis că era posibil. Nu mai băuse de aproape șase luni, își prezentase deja de două ori fișa de calificare. I-am spus că ar fi interesant să-i aud cândva povestea.

— S-o auzi? Dumnezeu, dar ești *în* ea.

Se întorsese la sculptură. Lăsase totul baltă când renunțase la alcool, iar acum îi era greu să oblige lutul să facă ce voia ea. Dar se străduia, încerca să stabilească prioritățile, să pună abținerea pe primul plan și să-și lase viața să se adapteze la noile circumstanțe în propriul ei ritm.

Dar eu? Păi, am spus, aveam un caz, făceam o anchetă pentru o cunoștință. N-am intrat în detalii și nici ea nu m-a presat. Conversația începea să lânzezească, au apărut câteva pauze și am zis:

— Am vrut numai să te sun și să te salut.

— Mă bucur că ai făcut asta, Matthew.

— Poate că o să ne întâlnim într-o zi, curând, sper.

— Mi-ar face plăcere.

Am închis și mi-am amintit cum beam în mansarda ei de pe strada Lispenard, cum ne încălzeam și ne însuflețeam pe măsură ce băutura își făcea efectul ei magic în vene. Ce seară frumoasă și dulce fusese.

La ședințe, auzi oameni zicând: „Cea mai rea zi de trezie e mai bună decât cea mai bună zi de beție”. Și fiecare dă din cap ca un câine de plastic din mașina unui portorică. M-am gândit la noaptea cu Jan, m-am uitat la celula strâmtă care-mi servea drept cameră și am încercat să înțeleg de ce seara asta era mai bună decât fusese cealaltă.

M-am uitat la ceas. Magazinele erau închise. Barurile, în schimb, mai erau deschise câteva ore.

Am rămas unde eram. A trecut o mașină de poliție cu sirena urlând. Sunetul s-a îndepărtat, minutele s-au scurs, apoi a sunat telefonul.

Era Chance.

— Ai lucrat, zise pe un ton aprobator. Am primit rapoarte. Fetele au cooperat?

— S-au purtat OK.

— Ai dat de ceva?

— Greu de spus. Găsești ceva aici, ceva dincolo și nu știi dacă se potrivește. Ce-ai luat din apartamentul lui Kim?

— Doar niște bani. De ce?

— Câți?

— Două sute. Ținea banii în sertarul de sus al măsuței de toaletă. Nu era o ascunzătoare, pur și simplu acolo îi ținea. Am mai căutat să văd dacă avea bani ascunși prin casă, dar n-am găsit nimic. N-am dat de chitanțe de bancă, nici de chei de la cutii de valori. Le-ai găsit tu?

— Nu.

— Nici bani? Să zicem că tot ce-ai găsit rămâne al tău, te întreb doar.

— N-am găsit nici un ban. Doar atât ai luat?

— Și o poză cu noi doi într-un club de noapte. N-am văzut nici un motiv întemeiat s-o las pe mâna poliției. De ce?

— Mă întrebam numai. Ai trecut pe-acolo înainte să te ridice poliția?

— Nu m-au ridicat. M-am dus singur. Și da, am fost acolo, și am ajuns înaintea lor, după câte se pare. Altfel, cele două sute de dolari n-ar mai fi fost acolo.

Poate că da, poate că nu. Am spus:

— Tu ai luat pisica?

— Pisica?

— Avea o pisicuță neagră.

— Da, într-adevăr. Nu m-am gândit la pisică. Nu, n-am luat-o eu. I-aș fi dus de mâncare dacă mi-aș fi amintit de ea. De ce? A dispărut?

Am spus că dispăruse, la fel și cutiuța cu nisip. L-am întrebat dacă pisica mai era acolo când fusese el în apartament, dar nu știa. Nu văzuse nici o pisică, dar nici nu se uitase după ea.

— Și m-am mișcat repede, știi. Am intrat și am ieșit în cinci minute. Pisica ar fi putut să mi se frece de picior și n-aș fi băgat de seamă. Ce mai contează? Nu pisica a omorât-o.

— Nu.

— Nu crezi că a luat-o cu ea la hotel, nu?

— De ce s-o ia?

— Nu știu, omule. Nu știu de ce discutăm despre pisică.

— Cineva trebuie s-o fi luat. A mai intrat cineva în apartament după ce ea a murit și a luat pisica.

— Ești sigur că pisica nu era acolo azi? Animalele se sperie când apare un străin. Se ascund.

— Nu era.

— Poate că a ieșit când a venit poliția. Ușa e deschisă, ea fuge, adio pisicuță.

— N-am mai auzit de pisici care să-și ia cu ele și cutiuța cu nisip.

— Poate că a luat-o un vecin. A auzit-o mieunând, cum fac ele când se sperie, și n-a vrut s-o lase să flămânzească.

— Un vecin cu o cheie?

— Unii oameni fac schimb de chei cu vecinii. În caz că rămân încuiați pe dinafară. Sau vecinul a luat cheia de la portar.

— Probabil că asta s-a întâmplat.

— Sigur că da.

— O să verific mâine. Fluieră încet.

— Verifici tot, nu? E vorba de-o nimica toată, o pisică, și tu nu vrei s-o lași în pace.

— Așa se face. Mufsblu.

— Ce?

— Mufsblu, am zis, și apoi i-am explicat. Prescurtarea de la Mișcă-ți Urgent Fundul și Bate La Uși.

— Hopa, îmi place. Mai zi o dată. I-am mai spus o dată.

— Mișcă-ți urgent fundul și bate la uși. Îmi place.

OPTSPREZECE

Sâmbătă e o zi bună de bătut la uși. De obicei e așa, pentru că sunt mai mulți acasă decât în timpul săptămânii. În sâmbăta respectivă vremea nu îndemna pe nimeni să iasă din casă. O ploaie mărunță cădea dintr-un cer plumburiu și bătea un vânt tăios care împrăștia stropii în toate părțile.

La New York vântul se comportă uneori ciudat. Zgârie-norii par să-l desfacă în bucăți și să-i dea efect ca unei bile de biliard, astfel că ricoșează bizar din diverse clădiri în diverse direcții. În dimineața și în după-amiaza aceea părea să bată mereu din față. Dădeam colțul și el dădea același colț odată cu mine și bătea mereu spre mine, aruncându-mi stropii de ploaie în față. Erau momente în care mi se părea înviorător și altele în care îmi ridicam gulerul și îmi plecam capul și înjuram vântul și ploaia și pe mine însumi pentru că mă aflam pe stradă.

Prima oprire am făcut-o la blocul lui Kim, unde am dat din cap către portar și am trecut pe lângă el cu cheia în mână. Nu-l mai văzusem și mă îndoiam că îi eram mai cunoscut decât îmi era el mie, dar nu mi-a contestat dreptul de a fi acolo. Am urcat și am intrat în apartamentul lui Kim.

Cred că voiam să mă asigur că pisica încă lipsea. N-aveam nici un alt motiv să intru. Apartamentul era așa cum îl lăsasem, cel puțin la prima privire, și n-am găsit nici o pisică și nici o cutie cu nisip. În timp ce mă gândeam la asta, am cercetat bucătăria. Nu erau conserve sau pungi cu mâncare pentru pisici în dulapuri, nici un sac cu nisip, nici un castronaș special. Nu simțeam miros de pisică și am început să mă întreb dacă amintirea mea despre animal nu cumva era falsă. Apoi am găsit în frigider o conservă pe jumătate plină de Puss'n Boots, acoperită cu

un capac de plastic.

Măi să fie, m-am gândit. Marele detectiv a descoperit un indiciu.

N-a trecut mult și marele detectiv a descoperit și pisica. M-am plimbat în sus și-n jos pe hol și am bătut la uși. Nu erau toți acasă, deși era o sâmbătă ploioasă, și primii trei vecini de care am dat habar n-aveau că ea avusese o pisică, și nici atât unde putea să fie.

A patra ușă care s-a deschis a fost cea de la apartamentul lui Alice Simkins, o femeie scundă, de cincizeci și ceva de ani, care și-a ales cu grijă cuvintele până a venit vorba de pisica lui Kim.

— A, Panther, zise. Ai venit după Panther. Știi, mă temeam că o să vină cineva. Intră, vrei?

Îmi oferi un scaun capitonat, îmi aduse o cafea și se scuză pentru excesul de mobilă din cameră. Era văduvă, îmi spuse, și se mutase în apartamentul ăsta micuț dintr-o casă din suburbii și, cu toate că se descotorosise de multe lucruri, făcuse greșeala să păstreze prea multă mobilă.

— Acum, parcă ar fi o cursă cu obstacole, zise, și nu m-am mutat de ieri-alaltăieri. Stau aici de mai bine de doi ani. Dar, cum nu-i nici o grabă, îmi vine foarte ușor să tot amân, și amân.

Auzise de moartea lui Kim de la un vecin. În dimineața următoare, când era la birou, se gândise la pisică. Cine o să-i dea de mâncare? Cine o să aibă grijă de ea?

— M-am străduit să aștept până la pauza de prânz, zise. Mi-am spus că nu eram așa de nebună încât să fug de la birou pentru că o pisică o să mai stea un ceas fără mâncare. I-am dat să mănânce, i-am pus apă proaspătă, i-am schimbat nisipul și am controlat iar seara, când m-am întors de la birou, și era clar că nu trecuse nimeni pe acolo. Noaptea m-am tot gândit la sărmana ființă, și în

dimineața următoare, când m-am dus să-i dau de mâncare, mi-am zis că poate să stea la fel de bine și la mine.

Zâmbi.

— Mi se pare că s-a obișnuit. Crezi că îi duce dorul?

— Nu știu.

— Nu cred că o să-i fie dor nici de mine, dar eu o să-i simt lipsa. N-am mai avut o pisică. Am avut câini, cu ani în urmă. Nu cred că aș vrea să mai țin câini, nu în oraș, dar o pisică nu mi se pare o problemă. Panther are ghearele tăiate, așa că nu e nici un pericol să-mi zgârie mobila, deși aproape că mi-aș dori să zgârie o parte din mobilă, poate că m-ar face să mai scap de ea.

Râse încetisor.

— Mă tem că am luat toată mâncarea din apartament. Pot să ți-o dau înapoi. Panther se ascunde pe undeva, dar sunt sigură că pot s-o găsesc.

Am asigurat-o că nu venisem după pisică, că putea s-o păstreze dacă voia. A fost surprinsă și vizibil ușurată. Dar, dacă nu venisem după pisică, de ce venisem? I-am dat o explicație prescurtată a rolului meu. În timp ce reflecta la asta, am întrebat-o cum intrase în apartamentul lui Kim.

— A, aveam o cheie. Îi dădusem o cheie de la apartamentul meu acum câteva luni. Am plecat din oraș și am rugat-o să-mi ude florile, și la scurtă vreme după ce m-am întors mi-a dat cheia ei. Nu-mi amintesc de ce. Voia să-i dau de mâncare lui Panther? Chiar nu-mi aduc aminte. Crezi că aș putea să-i schimb numele?

— Poftim?

— De fapt, nu-mi prea pasă de numele pisicii, dar nu știu dacă e bine să i-l schimb. Nu cred că-l recunoaște. Ce recunoaște e bâzâitul deschizătorului electric de conserve care-o anunță că masa e servită.

Zâmbi.

— T.S. Eliot a zis că fiecare pisică are un nume secret, pe care numai ea îl știe. Cred că nu prea contează cum îi spun eu.

Am adus-o în discuție pe Kim și am întrebat-o cât de apropiate fuseseră.

— Nu știu dacă eram prietene, spuse. Eram vecine. Eram chiar vecine bune, aveam cheia de la apartamentul ei, dar nu sunt sigură că eram prietene.

— Știați că era prostituată?

— Bănuiesc că da. La început am crezut că era model. Avea tot ce-i trebuia pentru asta.

— Da.

— Însă pe parcurs mi-am dat seama care era de fapt meseria ei. Ea nu mi-a spus niciodată. Cred că tocmai din cauză că nu pomenea de meseria ei am ghicit cu ce se ocupa. Și apoi mai era și negrul ăla care o vizita mereu. Într-un fel sau altul, am ajuns să presupun că era peștele ei.

— Avea un prieten, doamnă Simkins?

— În afară de negru?

Se gândi la asta, și în timp ce medita un fulger negru ateriză pe covor, sări pe o canapea, apoi făcu încă un salt și dispăru.

— Vezi? zise femeia. Nu seamănă deloc cu o panteră. Nu știu cu ce seamănă, dar n-are nimic dintr-o panteră. M-ai întrebat dacă avea un prieten.

— Da.

— Mă tot întreb și eu. Cred că avea un fel de plan secret, pentru că a făcut aluzie la el ultima dată când am vorbit - că se mută, că viața ei se va schimba în bine. Mă tem că l-am tratat ca pe un fel de iluzie.

— De ce?

— Am presupus că ea și peștele ei urmau să fugă în

lume și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, numai că nu putea să-mi spună deschis toate astea pentru că nu venise să-mi spună că avea un pește și că era prostituată. Am înțeles că peștii își asigură fiecare fată că celelalte nu contează, că imediat ce-o să pună deoparte niște bani o să plece împreună și o să cumpere o fermă în Australia sau ceva la fel de realist.

M-am gândit la Fran Schechter de pe strada Morton, convinsă că ea și Chance erau legați prin relații karmice și că împărțiseră nenumărate vieți în trecut.

— Avea de gând să-și părăsească peștele, am spus.

— Pentru alt bărbat?

— Asta încerc să aflu.

N-o văzuse pe Kim cu cineva anume, nu dădea atenție bărbaților care veneau la ea. Noaptea primea puțini vizitatori, îmi explică, iar ea era la serviciu în timpul zilei.

— Credeam că și-a cumpărat singură haina de blană, zise. Era așa de mândră de ea de parcă ar fi primit-o cadou, dar am crezut că voia să-și ascundă stânjeneala faptului că trebuise să și-o cumpere singură. Pun pariu că avea un prieten. Făcea paradă cu ea ca și când ar fi fost un cadou de la un bărbat, dar nu mi-a spus asta.

— Pentru că relația era secretă.

— Da. Era mândră de haina de blană, mândră de bijuterii. Ziceai că voia să-și părăsească peștele. Din cauza asta a fost omorâtă?

— Nu știu.

— Încerc să nu mă gândesc că a fost omorâtă, sau cum s-a întâmplat sau de ce. Ai citit *Watership Down*?⁵

N-o citisem.

— E vorba de o colonie de iepuri, un fel de colonie

5 *Watership Down* (1972), celebru roman al scriitorului englez Richard Adams (n. 1929).

semidomestică. Iepurii nu duc lipsă de nimic, pentru că oamenii le dau hrană din belșug. E un fel de rai al iepurilor, doar că oamenii îi îngrijesc ca să pună capcane și să aibă din când în când friptură pe masă. Iar iepurii care supraviețuiesc nu vorbesc niciodată despre capcane, nu pomenesc niciodată de tovarășii lor care au fost omorâți. Au o înțelegere tacită, pretind că nu-i pândește nici un pericol și că prietenii lor morți nici n-au existat vreodată.

Vorbise până atunci cu capul întors într-o parte. Mă privi brusc în ochi.

— Știi, cred că newyorkezii sunt ca iepurii. Trăim aici pentru tot ce ne dă orașul – cultură, locuri de muncă, orice-ar fi – și ne uităm în altă parte când ne omoară prietenii și vecinii. A, citim despre lucrurile astea și vorbim o zi-două despre ele, dar apoi ni le ștergem din minte. Pentru că altfel ar trebui să facem ceva în sensul ăsta, și nu putem. Sau ar trebui să ne mutăm, și nu vrem să ne mutăm. Suntem exact ca iepurii, nu?

I-am lăsat numărul de telefon și i-am spus să mă sune dacă-și mai amintește ceva. Mi-a zis că așa o să facă. Am luat liftul până la parter, dar când am ajuns acolo am rămas în cabină, apoi am urcat iar până la etajul al doisprezecelea. Doar pentru că găsisem pisica neagră nu însemna că mi-aș fi pierdut vremea bătând la alte câteva uși.

Dar exact asta am făcut. Am vorbit cu cinci-șase oameni și n-am aflat absolut nimic, decât că ei și Kim se pricepeau de minune să păstreze distanța. Un bărbat chiar reușise performanța să nu afle că o vecină de-a lui fusese omorâtă. Ceilalți știau măcar atâta lucru, dar nimic în plus.

Când n-am mai avut la ce uși să bat m-am trezit apropiindu-mă de ușa lui Kim, cu cheia în mână. De ce? Din cauza sticlei de Wild Turkey din dulap?

Am pus cheia în buzunar și am plecat de-acolo.

Programul ședințelor m-a dus la o întâlnire de prânz la doar câteva străzi de blocul lui Kim. Vorbitorul tocmai își termina fișa de calificare când am intrat. La prima vedere aș fi zis că era Jan, dar m-am uitat mai bine și am văzut că de fapt nu semănau aproape deloc. Mi-am luat o cafea și m-am așezat pe un scaun din spate.

Camera era ticsită și plină de fum. Discuția părea să se concentreze asupra laturii spirituale a programului, dar nu mi-era prea clar care era latura asta și nimic din ce auzeam nu mă lămurea.

Cineva spuse totuși ceva interesant, un tip solid care vorbea de parcă ar fi mestecat pietriș.

— Am venit aici să-mi salvez fundul și am descoperit că îmi era atașat la suflet.

Dacă sâmbăta era o zi bună de bătut la uși, era la fel de bună și pentru vizitat prostituate. De obicei un număr de sâmbătă după-amiaza nu e ceva nemaipomenit, dar de data asta era o excepție.

Am mâncat ceva la prânz, apoi am luat metroul către Lexington. Vagonul nu era aglomerat și chiar în fața mea un puști negru cu geacă verde-mazăre și bocanci cu talpă groasă fuma o țigară. Mi-am amintit de discuția cu Durkin și am vrut să-i spun puștiului să stingă țigara.

Isuse, m-am gândit, vezi-ți de treaba ta.

M-am dat jos pe strada 68 și am mers un cvartal către nord și apoi două către est. Ruby Lee și Mary Lou Barcker stăteau în niște blocuri plasate în diagonală unul față de celălalt. Al lui Ruby era pe latura sud-vestică și în el am intrat mai întâi pentru că acolo am ajuns mai întâi. Portarul m-a anunțat prin interfon și am împărțit liftul cu un băiat de la o florărie. Avea brațele pline de trandafiri și

mirosul lor a inundat cabina.

Ruby deschise ușa la ciocănitul meu, zâmbi reținută și mă lăsă să intru. Apartamentul avea mobilă puțină, dar de bun-gust. Era contemporană și neutră, dar existau alte obiecte care dădeau interiorului o nuanță orientală – un covor chinezesc, câteva schițe japoneze în rame negre lăcuite, un paravan de bambus. Nu erau destule cât să creeze o atmosferă exotică, însă Ruby reușea asta prin simpla ei prezență.

Era înaltă, deși nu chiar cât Kim, și avea o siluetă suplă și delicată. Și-o punea în valoare cu o rochie neagră mulată, tăiată în așa fel încât să-i dezvelească puțin coapsa când mergea. Îmi arătă un scaun și îmi oferî ceva de băut, și m-am auzit cerînd un ceai. Zâmbi și se întoarse cu ceai pentru amîndoi. Lipton, am observat. Dumnezeu știe la ce mă așteptasem.

Tatăl ei era jumătate francez, jumătate senegalez, iar mama chinezoaică. Ea se născuse în Hong Kong, trăise o vreme în Macao, apoi venise în America, trecînd prin Paris și prin Londra. Nu mi-a spus câți ani are, n-am întreat-o și nici nu aveam cum să ghicesc. Putea să aibă douăzeci sau patruzeci și cinci sau orice vîrstă între.

Se întîlnise o dată cu Kim. Nu știa mai nimic despre ea, nu prea știa nimic nici despre celelalte fete. Era de ceva vreme cu Chance și considera că aranjamentul lor era confortabil.

Nu știa dacă avusese sau nu un prieten. Se întrea de ce ar vrea o femeie doi bărbați în viața ei. Ar fi obligată să le dea bani la amîndoi.

I-am sugerat că între Kim și prietenul ei putea fi o altă relație, că era posibil ca el să-i fi făcut cadouri. Ideea i se părea de necrezut. Mă refeream la un client? Am spus că era posibil. Dar un client nu e un prieten, a zis. Un client e doar un bărbat oarecare dintr-o lungă serie de bărbați.

Cum ar putea cineva să simtă ceva pentru un client?

Peste drum, Mary Lou Barcker îmi turnă o Cola și îmi aduse un platou cu brânză și biscuiți.

— Deci ai cunoscut-o pe Doamna Dragon, zise. Remarcabilă, nu?

— Asta ca să nu folosim cuvinte mari.

— Trei rase combinate într-o femeie absolut uluitoare. După care vine șocul. Deschizi ușa și nu-i nimeni acasă. Vino un pic până aici.

M-am dus la ea, la fereastră, și m-am uitat la ce îmi arăta.

— Uite fereastra ei, zise. De-aici poți să-i vezi apartamentul. Ai crede că suntem bune prietene, nu? Că ne facem vizite la ore nepotrivite ca să împrumutăm o cană de zahăr sau să ne plângem de neplăcerile premenstruale. Așa s-ar zice, nu?

— Și nu așa stau lucrurile?

— E întotdeauna politicoasă, doar că nu e prezentă. Femeia asta nu poate stabili legături. Am cunoscut mulți clienți care au trecut pe la ea. De fapt, pe unii chiar eu i-am trimis. Câte un tip zicea că are fantezii cu fete orientale, de exemplu. Sau altuia îi spuneam pur și simplu că știu o fată care s-ar putea să-i placă. Și știi ceva? E cel mai sigur aranjament din lume. Ei sunt mulțumiți pentru că e frumoasă, e exotică și bănuiesc că știe să se descurce în pat, dar nu se întorc aproape niciodată. Se duc o dată și sunt bucuroși că s-au dus, dar nu se întorc. Pasează numărul ei amicilor în loc s-o sune ei din nou. Pun pariu că e ocupată, dar pun pariu și că nu știe ce înseamnă un client fidel. Pun pariu că n-a avut niciodată vreunul. Era zveltă și brunetă, de înălțime puțin peste medie, cu trăsături ferme și dinți mici și regulați. Avea părul pieptănat pe spate și prins într-un conci, cred că așa îi

spune, și purta ochelari de aviator, cu lentile de culoarea chihlimbarului. Coafura și ochelarii îi dădeau un aspect mai degrabă sever, efect de care era perfect conștientă.

— Când îmi dau jos ochelarii și îmi desfac părul, spusese la un moment dat, arăt mult mai blândă, mai puțin amenințătoare. Bineînțeles, unii clienți vor o femeie care să pară amenințătoare.

Despre Kim zisese:

— N-o cunoșteam prea bine. N-o cunosc prea bine pe nici una dintre ele. Ce mai echipă! Sunny e fata de distracție, crede că a făcut un salt uriaș în societate când a ajuns prostituată. Ruby e un fel de autistă adultă, n-ai cum s-o înțelegi. Am impresia că pune bani deoparte și cât de curând se întoarce în Macao sau în Port Said și deschide o tavernă pentru opiomani. Chance știe probabil că ea vrea să se retragă și are bunul-simț s-o lase.

Puse o feliuță de brânză pe un biscuit, mi-l întinse, își luă și ea unul și sorbi din vinul roșu.

— Fran e o țicnită fermecătoare, parcă a ieșit direct din *Vrăjitorul din Oz*. Eu îi spun Nebuna din Village. A ridicat autoamăgirea la nivel de artă. Trebuie să fumeze o tonă de iarbă ca să suporte iluzia pe care a creat-o. Mai vrei Cola?

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigur că nu vrei mai bine un pahar cu vin? Poate ceva mai tare?

Am clătinat din cap. Un radio cânta în surdină, fixat pe un post de muzică clasică. Mary Lou își scoase ochelarii, suflă pe lentile și le șterse cu un șervețel.

— Și Donna, zise. Răspunsul curvășăriei la stilul Edna St. Vincent Millay⁶. Cred că poezia face pentru ea ce face

⁶ Edna St. Vincent Millay (1892-1950), prima femeie care a câștigat premiul Pulitzer pentru poezie, renumită pentru stilul ei de viață boem și numeroșii amanți.

iarba pentru Fran. Totuși e o poetă bună, să știi.

Aveam la mine poemul Donnei și i l-am arătat lui Mary Lou. În timp ce îl citea îi apărură cute verticale pe frunte.

— Nu-i terminat, am spus. Trebuie să mai lucreze la el.

— Nu pricep de unde știi poeziile când au terminat. Sau pictorii. De unde știi când să se oprească? Chestia asta mă depășește. Se presupune că poemul e despre Kim?

— Da.

— Nu știu ce vrea să spună, dar e ceva. A surprins ceva aici.

Se gândi puțin, cu capul dat pe spate, ca o pasăre. Zise:

— Cred că mă gândeam la Kim ca la curva arhetipală. O blondă spectaculoasă și glacială din nordul Midwestului, genul pentru care e cât se poate de normal să defileze prin viață la brațul unui pește negru. Să-ți spun ceva: n-am fost surprinsă când am aflat că a fost omorâtă.

— De ce nu?

— Nu sunt sigură. Am fost șocată, dar nu surprinsă. Cred că mă așteptam să o sfârșească rău, să o termine brusc. Nu neapărat ca victimă a unei crime, mai degrabă ca un fel de martiră a vieții de femeie ușoară. Prin sinucidere, de exemplu. Sau printr-o combinație nenorocită de pastile și alcool. Nu că ar fi băut mult sau că ar fi luat droguri, din câte știu. Cred că mă așteptam la sinucidere, dar și crima e destul de aproape, nu? A eliberat-o. Pentru că n-o vedeam făcând asta la nesfârșit. După ce și-a pierdut inocența aia hrănită cu cereale, n-a mai fost în stare să se descurce. N-o vedeam nici reușind să iasă.

— Tocmai *ieșea*. I-a spus lui Chance că voia să plece.

— Ești sigur?

— Da.

— Și el ce-a făcut?

— I-a spus că e hotărârea ei.

— Pur și simplu?

— Da.

— Și apoi a fost omorâtă. Există vreo legătură?

— Cred că trebuie să fie. Cred că avea un prieten și prietenul e legătura. Cred că el e motivul pentru care voia să-l părăsească pe Chance și cred că tot el e motivul pentru care a fost omorâtă.

— Dar nu știi cine.

— Nu.

— Are cineva vreun indiciu?

— Nu, până acum.

— Păi, nici eu n-o să fiu în stare să schimb situația. Nu-mi amintesc când am văzut-o ultima oară, dar nu-mi amintesc nici să-i fi sclipit ochii de dragoste adevărată. S-ar potrivi, totuși. Un bărbat a băgat-o în rahat, probabil că avea nevoie de un bărbat ca s-o scoată.

Și apoi începu să-mi povestească cum începuse ea. Nu mă gândisem s-o întreb, dar a trebuit s-o ascult oricum.

Cineva i-l arătase pe Chance la un vernisaj în Soho, la una dintre galeriile din partea de vest a Broadwayului. El venise acolo cu Donna și cel care i-l arătase îi spusese că era pește. Îmbărbătată de un pahar sau două în plus de vin ieftin, Mary Lou se apropiase de Chance, se prezentase și îi spusese că i-ar plăcea să scrie o povestire despre el.

Nu era chiar scriitoare. Pe vremea aceea stătea în West Nineties cu un tip care făcea ceva nebulos pe Wall Street. Tipul divorțase, dar mai era pe jumătate îndrăgostit de fosta lui nevastă și dracii lui de copii veneau la fiecare sfârșit de săptămână și relația lor nu prea mergea. Mary Lou lucra ca redactor colaborator, avea și o jumătate de

normă de corector și publicase două articole într-o revistă feministă.

Chance se întâlnise cu ea, o scosese la restaurant și întorsese interviul cu o sută optzeci de grade. După câteva cocktailuri ea își dăduse seama că voia să se culce cu el, dar impulsul venea mai mult din curiozitate decât din dorință sexuală. Înainte de terminarea mesei, el îi sugerase să lase baltă articolul care promitea să fie superficial și să scrie ceva adevărat, dintr-o perspectivă autentică și din interior despre viața unei prostituate. Era în mod evident fascinată, îi spusese el. De ce să nu folosească fascinația asta, de ce să nu meargă mai departe, de ce să nu accepte oferta completă timp de două luni și să vadă unde ajunge așa?

Ea glumise pe seama invitației. El o dusesse acasă după cină, nu-i făcuse apropouri și reușise să rămână nepăsător la avansurile ei sexuale. În cursul săptămânii următoare nu reușise să-și scoată propunerea lui din minte. Nimic din viața ei nu i se părea satisfăcător. Relația ei se epuizase și uneori simțea că stătea cu tipul acela doar pentru că îi era lene să caute un apartament și să se mute. Cariera ei ajunsese într-un impas și nu-i aducea nici o bucurie, iar din banii pe care-i câștiga nu putea trăi decent.

— Iar cartea, zise, cartea era dintr-odată cel mai important lucru. Maupassant obținuse carne de om de la morgă și o mâncase numai pentru a-i putea descrie corect gustul. Nu puteam și eu să trăiesc o lună ca prostituată ca să pot scrie cea mai bună carte scrisă vreodată pe tema asta?

Odată ce acceptase oferta lui Chance, totul se aranjase. El o luase de pe strada West 94 și o instalase unde stătea acum. O scosese în lume, o etalase, o primise în patul lui. În pat îi spusese exact ce să facă și asta i se

părase, în mod bizar, foarte plăcut. Bărbații cu care se culcase până atunci fuseseră întotdeauna reticenți în sensul acesta, parcă așteptau să le citești gândurile. Chiar și clienții, zicea, aveau dificultăți de exprimare.

După primele luni încă mai credea că se documentează pentru carte. Își făcea însemnări imediat după ce pleca clientul, își scria impresiile. Ținea un jurnal. Se detașa de ceea ce făcea și de cine era, folosindu-și obiectivitatea jurnalistică așa cum Donna folosea poezia și Fran marijuana.

Când își dăduse seama că prostituarea devenise un scop în sine, trecuse printr-o criză emoțională. Nu se mai gândise până atunci la sinucidere, însă o săptămână fusese la un pas de asta. Apoi își revenise. Dacă ocupația ei era curvășăria, nu însemna că trebuia să-și pună și eticheta de curvă. Era o ocupație temporară. Cartea – doar o scuză pentru a intra în lumea prostituției – se putea dovedi cândva scopul ei real. Nu prea avea importanță. Zilele de singurătate erau destul de plăcute și singurul gând care o neliniștea era că va continua să trăiască așa. Ba nu, în nici un caz. La momentul potrivit avea să renunțe la fel de ușor cum acceptase.

— Așa că asta fac ca să-mi păstrez capul limpede, Matt. Nu sunt prostituată, doar mă ocup cu prostituția. Știi, există ocupații mult mai rele cu care să-ți irosești doi ani de zile.

— Sunt sigur că există.

— Am mult timp liber și mult confort personal. Citesc mult, mă duc la filme și la muzee și lui Chance îi place să mă ia la concerte. Știi poanta cu orbii și cu elefantul? Unul ia în mână coada și crede că un elefant e ca un șarpe, altul îl atinge dintr-o parte și crede că e ca un zid.

— Și?

— Cred că Chance e elefantul și fetele lui sunt orbii.

Fiecare vede în el o altă persoană.

— Și toate aveți sculpturi africane în casă.

A ei era o statueta de vreo șaptezeci de centimetri înălțime, un omuleț ținând într-o mână un snop de vreascuri. Fața și mâinile îi erau împodobite cu mărgelile albastre și roșii, iar restul corpului era acoperit cu scoici mici.

— Zeul păzitor al casei, zise. E o Batum de strămoș, din Camerun. Scoicile sunt ghiocuri. Toate societățile primitive din lume folosesc ghiocul ca monedă de schimb, e francul elvețian al lumii tribale. Vezi ce formă are?

M-am dus și m-am uitat.

— Ca organele noastre genitale, zise, așa că bărbații le folosesc în mod instinctiv pentru a cumpăra și a vinde. Să-ți mai aduc brânză?

— Nu, mulțumesc.

— Cola?

— Nu.

— Hai, zise, dacă vrei ceva, spune-mi doar ce anume.

NOUĂSPREZECE

Chiar când ieșeam din clădire, un taxi a oprit în față ca să lase un client. M-am urcat în mașină și i-am dat șoferului adresa hotelului meu.

Ștergătorul de parbriz de pe partea șoferului nu mergea. Taximetristul era alb; fotografia de pe permisul fixat pe bord arăta un negru. Un afiș spunea: FUMATUL INTERZIS / ȘOFER ALERGIC. În mașină duhnea a marijuana.

— Nu văd naibii nimic, zise șoferul.

M-am lăsat pe spate și am savurat plimbarea.

L-am sunat pe Chance din hol și am urcat în cameră. După un sfert de oră m-a sunat înapoi.

— Mufsblu, zise. Omule, îmi place cuvântul. Ai bătut la multe uși azi?

— La câteva.

— Și?

— Avea un prieten. El îi făcea cadouri și ea se lăuda cu ele.

— În fața cui? A fetelor mele?

— Nu, și ce mă face să fiu sigur e că voia să păstreze secretul în privința asta. Una dintre vecinele ei a pomenit de cadouri.

— Vecina la care ai găsit pisica?

— Da.

— Mufsblu. La dracu' dacă nu merge. Începi cu o pisică dispărută și dai de un indiciu. Ce cadouri?

— O blană și niște bijuterii.

— Blană, repetă. Te referi la blana aia de iepure?

— Ea zicea că e nură.

— Iepure vopsit. Eu i-am cumpărat haina, am scos-o la cumpărături și am plătit cash pentru ea. Asta se întâmpla iarna trecută. Dacă vecina zice că era nură,

rahat, mi-ar plăcea să-i vând vreo două nurci la fel. I le-aş da la un preţ bun.

— Kim zicea că era nurcă.

— Aşa i-a spus vecinei?

— Aşa mi-a spus mie.

Am închis ochii şi mi-am imaginat-o aşezată la masa mea din Armstrong.

— Zicea că a venit în oraş cu o geacă de blugi şi acum poartă o blană de nurcă, dar ar schimba-o imediat pentru geaca de blugi dacă şi-ar primi înapoi anii pierduţi.

Râsul lui răsună metalic în receptor.

— O haină de iepure vopsit, zise pe un ton ferm. Poate că face mai mult decât zdreanţa cu care a coborât din autobuz, dar nu e un dar regesc. Şi nu i-a cumpărat-o nici un prieten, pentru că *eu* i-am cumpărat-o.

— Păi...

— Asta dacă nu sunt eu prietenul de care vorbea.

— Bănuiesc că e posibil.

— Ai pomenit de bijuterii. Toate sunt false, omule. Ai văzut bijuteriile din cutie? Nu era nimic de valoare acolo.

— Ştiu.

— Perle false, un inel de absolvire. Singura piesă drăguţă tot eu i-am cumpărat-o. Poate că ai văzut-o. O brăţară.

— Era din fildeş, parcă?

— E fildeş autentic de elefant, fildeş *vechi*, cu garnituri din aur. Catarama şi agraşa. Nu ştiu cât aur, dar aurul e aur, nu?

— Tu i-ai cumpărat-o?

— Am luat-o cu o sută. Te-ar costa trei sute în magazin, poate mai mult dacă vrei să ieşi una la fel de frumoasă.

— Era furată?

— Să zicem doar că n-am primit chitanţă. Tipul care

mi-a vândut-o nu mi-a spus că ar fi furată. Tot ce mi-a zis a fost că ar lua o sută de dolari pe ea. Ar fi trebuit să iau și brățara când am luat fotografia. Înțelegi, am cumpărat-o pentru că îmi plăcea și apoi i-am dat-o ei pentru că nu era s-o port eu și m-am gândit că ar arăta bine pe mâna ei. Așa a și fost. Tot mai crezi că avea un prieten?

— Așa cred.

— Nu mai pari chiar atât de sigur. Poate că ești obosit. Ești obosit?

— Da.

— Ai bătut la prea multe uși. Ce-a mai făcut prietenul ăsta al ei, doar i-a cumpărat niște cadouri care nu există?

— Trebuia să aibă grijă de ea.

— Ei, rahat, zise. Asta făceam *eu*, omule. Ce altceva încercam să fac pentru fata asta, dacă nu să am grijă de ea?

M-am întins pe pat și am adormit îmbrăcat. Bătusem la prea multe uși și vorbisem cu prea mulți oameni. Ar fi trebuit să mă văd cu Sunny Hendryx, o sunasem și îi spuseseam că o să trec pe la ea, în schimb m-am dus la culcare. Am visat sânge și o femeie care striga și m-am trezit learcă de transpirație și cu un gust metalic în gură.

M-am spălat și mi-am schimbat hainele. Am căutat numărul lui Sunny în carnet și i-am telefonat din hol. Nici un răspuns.

Eram ușurat. M-am uitat la ceas și am pornit spre St. Paul's.

Vorbitorul era un tip cu voce blândă, păr șaten deschis, început de chelie și o față de adolescent. La început am crezut că e preot.

S-a dovedit că era un criminal. Era homosexual și într-o noapte, când i se rupsesse filmul, își înjunghiasse

amantul de treizeci sau de patruzeci de ori cu un cuțit de bucătărie. Avea, a spus el încet, vagi amintiri ale incidentului, pentru că tot intra și ieșea din starea de beție neagră, se trezea cu cuțitul în mână, își pierdea mințile în fața ororii și apoi aluneca iar în beznă. Făcuse șapte ani în Attica și de trei ani, de când ieșise, nu mai băuse strop de alcool.

Mă tulbura să-l ascult. Nu îmi dădeam seama precis ce sentimente îmi trezea. Nu știam dacă trebuia să fiu bucuros sau să-mi pară rău că trăia și că ieșise din pușcărie.

În pauză am început să vorbesc cu Jim. Poate că reacționez la fișa de calificare, poate că duceam peste tot cu mine moartea lui Kim, însă am început să vorbesc despre toată violența, despre toată criminalitatea, despre toate asasinatele.

— Mă întoarce pe dos, am spus. Iau ziarul și citesc despre o blestemăție sau alta și mă întoarce pe dos.

— Ai auzit replica aia din nu știu ce comedie? „Doctore, mă doare când fac chestia asta”. „Atunci n-o mai face!”

— Și?

— Poate că n-ar trebui să mai citești ziarele. M-am uitat la el.

— Vorbesc serios, zise. Crimele mă supără și pe mine. La fel și știrile despre situația internațională. Dacă ar fi vești bune, n-ar mai ajunge în ziar. Într-o zi am priceput, sau poate mi-a dat altcineva ideea, însă mi-am dat seama că nu există nici o lege care să mă oblighe să citesc tâmpeniile astea.

— Adică le ignori pur și simplu.

— De ce nu?

— Dar asta-i tactica struțului, nu? Ce nu văd nu-mi poate face rău.

— Poate, dar eu văd lucrurile un pic altfel. Îmi spun mereu că nu trebuie s-o iau razna din cauza unor chestii pe care oricum nu pot să le rezolv.

— Nu mă văd trecând cu vederea asemenea chestii.

— De ce nu?

M-am gândit la Donna.

— Poate că am o relație cu omenirea.

— Și eu, zise. Vin aici, ascult, vorbesc. Rămân treaz. Asta-i relația mea cu omenirea.

Am mai luat o cafea și două prăjituri. În timpul discuțiilor, oamenii îi tot spuneau vorbitorului cât de mult le plăcuse onestitatea lui.

M-am gândit: Isuse, eu n-am făcut niciodată așa ceva. Fără să vreau, m-am uitat la peretele din față. Atârnaseră acolo tot felul de sloganuri, perle de înțelepciune precum „Totul e simplu și ușor”, iar afișul care îmi atrăsese privirea ca un magnet spunea „Numai prin mila Domnului”.

M-am gândit: nu, ducă-se naibii. Eu nu omor oameni când mi se rupe filmul. Nu-mi povestești mie de mila Domnului.

Când mi-a venit rândul, am zis pas.

DOUĂZECI

Danny Boy ținea paharul de vodcă rusească ridicat, ca să vadă lumina strălucind în el.

— Puritate. Claritate. Precizie, zise, rostogolind cuvintele, pronunțându-le cu o grijă elaborată. Vodca cea mai bună e ca un brici, Matthew. Un bisturiu ascuțit în mâna unui chirurg priceput. Nu lasă nici o margine neregulată.

Coborî paharul și înghiți vreo treizeci de mililitri de puritate și claritate. Eram la Poogan's și el purta un costum gen marinăruș cu vipușcă roșie care abia se vedea în penumbra din bar. Eu beam sifon cu lămâie. La altă comandă, în alt loc, o chelneriță pistruiată îmi spusese că amestecul se numea Lime Rickey. Nu credeam că o să-l mai comand vreodată sub același nume.

Danny Boy zise:

— Doar ca recapitulare. Se numea Kim Dakkinen. Era o blondă înaltă, de douăzeci și-un pic, locuia în Murray Hill, a fost omorâtă acum două săptămâni în Galaxy Downtowner.

— Nu chiar două săptămâni.

— Corect. Era una dintre fetele lui Chance. Și avea un prieten, sau asta cauți tu. Un prieten.

— Da.

— Și plătești pe oricine ți-l dă pe prăpăditul ăla. Cât? Am ridicat din umeri.

— Vreo câțiva dolari.

— Adică o sută? O jumate de miar? câți? Am dat iar din umeri.

— Nu știu, Danny. Depinde de informație și de unde vine și până unde ajunge. N-am un milion de dolari cu care să mă joc, dar nu sunt nici lefter.

— Zici că era una dintre fetele lui Chance.

— Da.

— Îl căutai pe Chance acum ceva mai mult de două săptămâni, Matthew. Și m-ai dus la meciurile de box doar ca să ți-l arăt.

— Așa-i.

— Și după două zile apare în toate ziarele poza blondei tale cu picioare lungi. Îi căutai peștele, și-acum ea e moartă și tu îi cauți prietenul.

— Și?

Bău restul de vodcă.

— Chance știe ce faci acum?

— Știe.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Am vorbit.

— Interesant.

Își ridică paharul gol în lumină și privi lung prin el. Îi verifica, fără îndoială, puritatea și claritatea și precizia. Zise:

— Cine-i clientul tău?

— Asta-i confidențial.

— Ciudat cum oamenii care umblă după informații nu vor niciodată să dea informații. Nici o problemă. Pot să întreb prin împrejurimi și pot să lansez zvonul prin câteva cartiere. Asta vrei?

— Asta vreau.

— Știi ceva despre prietenul ăsta?

— De exemplu ce?

— De exemplu dacă-i bătrân sau tânăr, șmecher sau liniștit, însurat sau burlac? Merge pe jos la școală, mănâncă la cârciumă?

— E posibil să-i fi făcut fetei niște cadouri.

— Asta îngustează cercul.

— Știu.

— Păi, zise, tot ce putem face e să încercăm.

Era, în orice caz, tot ce puteam *eu* face. După ședință mă întorsesem la hotel și găsisem un mesaj la recepție. „Sun-o pe Sunny”, zicea, și dedesubt era numărul la care mai telefonasem. Am sunat-o de la telefonul public din hol și nu mi-a răspuns nimeni. Nu avea robot? N-are toată lumea robot în ziua de azi?

M-am dus în cameră, dar nu puteam sta locului. Nu eram obosit, somnul de mai devreme îmi alungase oboseala și toată cafeaua băută la ședință îmi provocase o stare de nervozitate. Am răsfoit carnetul și am citit iar poemul Donnei și mi-am dat seama că se putea foarte bine să caut un răspuns pe care altcineva îl știa deja.

Asta se întâmplă adesea în munca de polițist. Cea mai ușoară cale de a afla ceva e să întrebi pe cineva care știe. Partea dificilă e să-ți dai seama cine e persoana respectivă, cea cu răspunsul.

În cine să fi avut Kim încredere? Nu în fetele cu care vorbisem deja. Nici în vecina de pe strada 37. Atunci, în cine?

În Sunny? Poate. Dar Sunny nu răspundea la telefon. Am încercat iar la ea, prin centrala hotelului.

Nici un răspuns. Totuna. Nu prea aveam chef să petrec ora următoare bând bere de ghimbir cu altă prostituată.

Ce făcuseră Kim și prietenul ei fără chip? Dacă își petrecuseră tot timpul în spatele ușilor închise, tăvălindu-se pe o saltea și jurându-și dragoste veșnică, fără să sufle o vorbă altcuiva, probabil că mă chinuiam degeaba. Dar poate că ieșiseră, poate că se afișaseră împreună într-un loc sau altul. Poate că vorbiseră cu cineva care vorbise cu altcineva, poate că...

Nu aveam cum să aflu răspunsurile în camera mea. Ce naiba, nici nu era o noapte chiar așa de urâtă. Ploaia

încetase când eram la ședință și vântul se mai potolise. Era timpul să-mi mișc fundul, să iau câteva taxiuri și să cheltuiesc niște bani. Se părea că oricum nu apucam să-i depun la bancă sau să-i îndes în cutia milei sau să-i trimit acasă, la Syosset. Puteam la fel de bine să-i arunc înapoi și-ncolo.

Asta am și făcut. Poogan's Pub era poate al nouălea local în care intram și Danny Boy poate a cincisprezecea persoană cu care vorbeam. Unele localuri prin care trecusem erau cele pe care le mai vizitasem căutându-l pe Chance, altele nu. Am intrat în niște restaurante din Village, în niște cârciumi din Murray Hill și Turtle Bay, în niște baruri pentru burlaci de pe bulevardul 1. Am făcut în continuare același lucru și după ce am ieșit de la Poogan's, cheltuind câte puțin pe taxiuri și pe comenzi la bar și purtând iar și iar aceeași conversație.

Nimeni nu știa nimic. Când faci genul ăsta de treabă zadarnică trăiești doar cu speranța. Există mereu o șansă ca tu să-ți spui oful și persoana cu care vorbești să se întoarcă, să-ți arate cu degetul și să-ți spună: „Uite-l, ăla-i prietenul ei, tipul ăla solid de-acolo, din colț”.

Aproape niciodată nu se întâmplă așa. Ce se întâmplă, dacă ai noroc, e că zvonul începe să circule. Sunt opt milioane de oameni în orașul ăsta blestemat, dar e uimitor cum vorbesc toți unul cu celălalt. Dacă procedam cum trebuia, nu mai trecea mult până când o bună parte din cele opt milioane ar fi aflat că o curvă moartă avea un prieten și un tip pe nume Scudder îl căuta.

Doi taximetriști la rând au refuzat să meargă în Harlem. Există o lege care spune că sunt obligați. Dacă un client obișnuit vrea să ajungă undeva, în oricare dintre cele cinci sectoare ale orașului New York, șoferul e obligat să-l ducă acolo. Nu m-am obosit să le citez paragraful

relevant. Îmi venea mai ușor să merg pe jos până la strada următoare și să iau metroul.

Stația, o simplă oprire locală, era pustie. Vânzătoarea de bilete stătea în cabina ei blindată și încuiată. M-am întrebat dacă se simțea în siguranță acolo. Taxiurile din New York au înăuntru pereți groși de plexiglas ca să-i protejeze pe șoferi, dar cele pe care încercasem să le iau refuzaseră să meargă în Harlem, cu perete de plexiglas sau fără.

Nu cu multă vreme în urmă, un vânzător de bilete suferise un atac de cord într-o asemenea cabină. Echipa de la urgență nu reușise să ajungă la el și bietul om murise acolo, ferecat. Cabinele astea, presupun, salvează totuși mai mulți oameni decâtucid.

Bineînțeles, n-o salvaseră pe femeia din stația Broad Channel de pe linia A. Doi puști voiau să se răzbune pe Vânzătoarea care-i reclamasese că săreau peste bariere, așa că umpluseră un balon cu benzină, îl aruncaseră în cabină și aprinseseră un chibrit. Cabina luase foc și femeia fusese incinerată. Încă un fel de-a muri.

Articolul apăruse în ziare cu un an în urmă. Desigur, nu exista nici o lege care să mă oblighe să citesc ziarele.

Mi-am cumpărat un bilet. Când a venit metroul, am pornit spre periferie. Am intrat la Kelvin Small și în alte câteva locuri de pe bulevardul Lenox. Am dat de Royal Waldron într-un bar și am vorbit cu el ce vorbisem cu toți ceilalți. Am băut o ceașcă de cafea pe strada 125, am mers pe jos restul drumului până la St. Nicholas, am băut un pahar cu bere de ghimbir în Club Cameroon, la bar.

Statueta din apartamentul lui Mary Lou era din Camerun. O statueta a unui strămoș, încrustată cu ghiocuri.

N-am găsit pe nimeni la bar pe care să-l cunosc

suficient de bine ca să pot discuta cu el. M-am uitat la ceas. Se făcea târziu. Sâmbătă noaptea, barurile din New York închid cu o oră mai devreme, la trei în loc de patru. N-am înțeles niciodată de ce. Pesemne că doar așa băutorii de forță pot fi treji la slujbă.

I-am făcut un semn barmanului și l-am întrebat de niște baruri care să fie deschise și după ora trei. S-a uitat la mine impasibil. M-am pomenit servindu-i povestea mea, spunându-i că eram în căutarea unei informații despre prietenul lui Kim. Știam că n-o să obțin nici un răspuns, știam că n-o să-mi spună nici măcar cât e ceasul, dar încercam totuși să răspândesc mesajul. Mă auzea, la fel ca bărbații între care stăteam, și fiecare avea să vorbească cu alții. Așa mergea treaba.

— Mă tem că nu te pot ajuta, zise. Orice-ai căuta, cauți al naibii de departe de centru.

Am presupus că băiatul mă urmărea de când ieșisem din bar. Nu-l observasem și ar fi trebuit. Trebuie să fii atent la asemenea detalii.

Mergeam pe stradă, cu mintea sărind de la una la alta, de la prietenul misterios al lui Kim la homosexualul care-și înjunghiasse amantul. În momentul în care am simțit mișcare lângă mine era prea târziu să mai reacționez. Tocmai începeam să mă întorc când mâna lui m-a apucat de umăr și m-a împins pe alee.

A venit după mine. Era cu vreo doi-trei centimetri mai scund, dar freza afro recupera cu vârf și îndesat diferența. Avea optsprezece sau douăzeci de ani, poate chiar douăzeci și doi, o mustață în creștere și o cicatrice de arsură pe obraz. Purta o haină militară de aviație, cu buzunare cu fermoar, jeanși negri strâmți, și ținea un revolver mic îndreptat către mine.

— Fraiere, fraier îpuțit, a zis. Dă-mi banii, fraiere.

Dă-mi-i, hai, dă-mi-i pe toți, dă-mi-i sau ești mort, fraiere.

M-am gândit: De ce nu m-am dus la bancă? De ce n-am lăsat o parte din ei la hotel? M-am mai gândit: Isuse, Mickey poate să-și ia adio de la aparatul dentar, St. Paul spoate să-și ia adio de la pomană.

Iar eu puteam să-mi iau adio de la ziua de mâine.

— Fraier împuțit, fraier jegos...

Pentru că voia să mă omoare. Am băgat mâna în buzunar după portofel. L-am privit în ochi și m-am uitat și la degetul de pe trăgaci și am știut. Se monta singur, era croit, și oricâți bani aveam, nu erau de-ajuns. Umfla o miză mare, peste două miare, dar eram mort oricâți bani aș fi avut.

Ne aflam pe o alee lată de un metru și jumătate, doar un intrând între două clădiri de cărămidă. Lumina unui felinar pătrundea pe alee și ajungea până la zece sau cincisprezece metri dincolo de locul în care stăteam. Pe jos erau ciment ud de la ploaie, hârtii rupte, doze de bere, sticle sparte.

Frumos loc pentru a muri. Frumos *fel* de a muri, nici măcar original. Împușcat mortal de un pungaș, crimă pe stradă, un paragraf minuscul pe o pagină din coada ziarului.

Mi-am scos portofelul din buzunar. Am spus:

— Ia tot. Poți să-l iei, ți-l dau de bunăvoie. Știam că nu-i destul, știam că era hotărât să mă împuște pentru cinci dolari sau pentru cinci mii. I-am întins portofelul cu mâna tremurând și l-am scăpat pe jos.

— Îmi pare rău, am spus, îmi pare foarte rău, ți-l dau eu.

Și m-am aplecat să-l iau, sperând că și el se va apleca, imaginându-mi că așa trebuia să facă. Mi-am flexat genunchii, mi-am adunat picioarele sub mine și mi-am spus: Acum! și m-am îndreptat brusc, lovindu-l tare peste

mâna cu revolverul în timp ce îmi proiectam cu toată forța capul în bărbia lui.

Arma s-a descărcat, o detunătură asurzitoare în spațiul acela îngust. M-am gândit că mă nimerise, dar nu simțeam nimic. L-am înșfăcat și l-am lovit din nou, apoi l-am împins cu toată forța și s-a izbit de zidul din spate, cu ochii sticloși și cu arma atârându-i în mâna moale. L-am lovit peste încheietură și revolverul a zburat cât colo.

S-a îndepărtat de zid, cu obsesia crimei încă licărindu-i în ochi. Am fentat cu stânga și l-am lovit cu dreapta în stomac. A scos un sunet de parcă ar fi borât și s-a încovoiat și l-am apucat pe ticălos cu o mână de haina militară de nailon, iar pe cealaltă am înfipt-o în claia lui de păr și l-am trântit de zid, trei pași mici la capătul cărora fața lui s-a izbit de cărămizi. L-am tras de trei sau de patru ori spre mine și l-am izbit iar cu fața de zid. Când i-am dat drumul, a căzut ca o marionetă cu sforile tăiate și s-a prăbușit pe alee.

Inima îmi zvâcnea de parcă aș fi urcat în fugă zece etaje. Nu-mi puteam trage răsuflarea. M-am sprijinit de zid, am încercat să respir și am așteptat să vină poliția.

N-a venit nimeni. Fusesse o încăierare zgomotoasă, ce dracu', se trăsesse un foc de armă, dar n-a venit nimeni și nici nu aveam speranțe să vină cineva. M-am uitat în jos, la puștiul care m-ar fi omorât dacă ar fi putut. Zăcea cu gura deschisă, arătându-și dinții rupți din gingii. Nasul îi era turtit, una cu fața, și sângele curgea șuvoi din el.

M-am asigurat că nu eram rănit. Am auzit că uneori poți să încasezi un glonț și să nu simți nimic pe loc. Șocul și adrenalina anesteziază durerea. Nu mă nimerise. Am examinat zidul din spatele meu și am găsit o adâncitură proaspătă într-o cărămidă, în locul din care glonțul smulsese o așchie înainte să ricoșeze. Mi-am amintit unde fusesem și am calculat că nu mă ratase cu mult.

Și acum?

Mi-am cules portofelul și l-am pus la loc în buzunar. Am scotocit în jur până am găsit arma, un revolver de calibrul 32, cu un cartuș lipsă într-una din camere și cu celelalte cinci la locul lor. Mai omorâse pe cineva cu revolverul ăsta? Părea nervos, așa că poate că fusesem programat să fiu primul. Sau poate că unii devin nervoși înainte să apese pe trăgaci, așa cum actorii au întotdeauna trac înainte să urce pe scenă.

Am îngenuncheat și l-am percheziționat. Avea un cuțit cu buton într-un buzunar și alt cuțit la ciorap. Nici un portofel, nici un act, însă am găsit un stil gros de bancnote. Am scos elasticul și am numărat repede banii. Avea peste trei sute de dolari, nemernicul. Nu voia să facă doar bani de chirie sau să scoată de-o pungă cu marijuana.

Ce naiba puteam să fac cu el?

Să chem poliția? Și? N-aveam nici o dovadă, nici un martor, iar tipul de pe jos era cel care suferise pagube mai mari. Nu aveam nimic suficient de bun pentru o sală de tribunal, nici măcar cât să-l aresteze. L-ar duce la spital, l-ar pune pe picioare, i-ar da chiar și banii înapoi. Nu puteam dovedi că erau furați. Nu puteam dovedi că nu erau banii lui.

Pistolul nu i l-ar da înapoi. Dar nici nu l-ar acuza de port ilegal de armă, pentru că nu puteam dovedi că era al lui.

Am pus teancul de bancnote în buzunarul meu și am scos revolverul pe care-l pusesem mai devreme tot acolo. L-am întors pe-o parte și pe alta, încercând să-mi amintesc când ținusem ultima oară o armă în mână. Trecuse ceva vreme.

Zăcea acolo, bolborosind prin gâtul și nasul pline de sânge, și m-am lăsat pe vine lângă el. După câteva clipe i-am băgat țeava pistolului în gura făcută praf și mi-am

așezat degetul pe trăgaci.

De ce nu?

Ceva m-a oprit, și nu era teama de pedeapsă, nici pe lumea asta, nici pe cealaltă. Nu sunt sigur ce era, dar după ceea ce mi s-a părut o bucată bună de timp am oftat și i-am scos țeava din gură. Pe metal rămăseseră urme de sânge, lucind arămiu în lumina slabă de pe alee. Am șters arma cu haina lui, apoi am pus-o înapoi în buzunar.

Mi-am spus: Blestemat să fii, ce naiba să fac cu tine?

Nu puteam să-l omor și nu puteam nici să-l dau pe mâna poliției. Ce puteam să fac? Să-l las acolo?

Ce altceva?

M-am ridicat. M-a luat amețeala și m-am împleticit, am întins mâna, m-am sprijinit de perete. După o clipă, mi-a trecut și m-am simțit mai bine.

Am tras aer în piept, am expirat. M-am aplecat iar, l-am apucat de picioare și l-am târât câțiva metri mai în spate, până la o fereastră cu grilaj de la subsol, care avea în partea de sus o bordură cam la treizeci de centimetri înălțime. L-am întins pe spate, cu picioarele sprijinite sus, pe bordură, și cu capul proptit în zidul celălalt.

Am apăsat cât am putut de tare pe unul din genunchii lui, dar n-a fost de-ajuns. A trebuit să sar și să-l lovesc cu ambele picioare. Stângul i s-a rupt ca un chibrit de la prima încercare, dar am fost obligat să sar de patru ori ca să-i rup și dreptul. A rămas inconștient tot timpul, a gemut un pic la stângul, a țipat la dreptul.

M-am clătinat, am căzut într-un genunchi, apoi m-am ridicat. M-a cuprins alt val de amețeală, de data asta însoțit de greață, și m-am sprijinit de zid și stomacul mi-a urcat în gât, dar n-am izbutit să vărs nimic. Amețeala a trecut, și greața, dar tot nu puteam să-mi trag răsuflarea și tremuram ca o frunză. Am întins mâna în față și mi-am privit degetele. Tremurau, nu le mai văzusem niciodată

așa. Mă prefăcusem că tremur când mi-am scos portofelul și l-am scăpat, dar de data asta tremuratul era perfect real și nu puteam să-l controlez printr-un efort de voință. Mâinile mele aveau o voință proprie și păreau hotărâte să tremure.

Tremuram și mai tare pe dinăuntru.

M-am întors și m-am uitat ultima dată la el. M-am întors iar și am pornit printre gunoaie către stradă. Încă tremuram și nu se întrevedea nici o ameliorare.

De fapt, exista o soluție pentru a-mi opri tremuratul, și pe dinafară, și pe dinăuntru. Era un remediu specific pentru o boală specifică.

Un neon roșu îmi făcea cu ochiul de vizavi. BAR, scria acolo.

DOUĂZECI ȘI UNU

N-am trecut strada. Puștiul cu fața zob și cu picioarele rupte nu era singurul tâlhar din cartier și mi-am dat seama că era preferabil să nu mai întâlnesc vreunul cu băutura lucrând în mine.

Nu, trebuia să ajung acasă, pe teritoriul meu. Aveam de gând să beau numai un pahar, poate două, dar nu puteam garanta că o să mă opresc la atât, nici nu știam cu certitudine ce efect ar fi avut un pahar sau două.

Cel mai sigur lucru era să mă întorc în cartier, să beau unul, maximum două pahare la bar și apoi să iau două beri în cameră.

Doar că nu există nici o metodă sigură de a bea. În orice caz, nu pentru mine, nu de-acum înainte. Nu îmi dovedisem asta? De câte ori trebuia s-o mai dovedesc?

Bun, deci ce trebuia să fac? Să tremur până nu mai pot? Nu eram în stare să adorm fără un pahar. Nu puteam să mă liniștesc fără un pahar, pentru numele lui Dumnezeu.

La dracu'. Trebuia să beau un pahar. Era ca un tratament medical. Orice doctor care s-ar fi uitat la mine mi-ar fi prescris un pahar.

Orice doctor? Dar internul de la Roosevelt? Îi simțeam încă mâna pe umăr, în locul de unde mă apucase puștiul ca să mă împingă pe alee. *Uită-te la mine. Ascultă-mă. Ești alcoolic. Dacă bei, mori.*

O să mor oricum, într-unul din cele opt milioane de feluri. Dar dacă m-ar lăsa să aleg, aș vrea cel puțin să mor mai aproape de casă.

M-am oprit la marginea trotuarului. Un taxi fără firmă, singurul soi de taxiuri din Harlem, a încetinit când s-a apropiat de mine. Șoferița, o hispanică între două vârste, cu o șapcă peste părul roșu cârlionțat, a decis că arătam în

regulă. M-am urcat în spate, am închis portiera și i-am spus să mă ducă la intersecția străzilor 58 și 9.

Pe drum, mintea mi-o tot lua razna. Mâinile încă îmi tremurau, deși nu tot atât de violent ca mai devreme, dar pe dinăuntru tremuram la fel de tare. Mi s-a părut că drumul durează o veșnicie și în clipa următoare, înainte să mă dezmeticesc, femeia m-a întrebat la ce colț vreau să oprească. I-am spus să oprească în față la Armstrong. După ce s-a făcut verde, s-a apropiat de intersecție și a oprit unde îi spuseseam. Cum nu făceam nici o mișcare, s-a întors să vadă ce pățisem.

Tocmai îmi amintisem că nu puteam să beau la Armstrong. Sigur, poate uitaseră între timp că Jimmy îmi pusese interdicție, dar poate că nu uitaseră și mă scotea deja din sărite gândul că aș fi intrat acolo și ar fi refuzat să mă servească. Nu, să-i ia dracu', n-aș intra pe ușa lor blestemată.

Unde, atunci? La Polly's era deja închis, nu țin niciodată deschis până la ora oficială. La Farrell?

Acolo băusem primul pahar după moartea lui Kim. Adunasem opt zile pe uscat înainte să ridic paharul cu pricina. Mi-l aminteam. Era Early Times.

Era ciudat cum îmi aminteam mereu ce turnam în mine. Toate băuturile erau aceeași porcărie, dar e genul de detaliu care îți rămâne în minte.

Auzisem pe cineva făcând exact aceeași observație la o ședință, cu ceva vreme în urmă.

Cât aveam acum? Patru zile? Puteam să urc în cameră și să mă forțez să rămân acolo și, când mă trezeam, începea a cincea zi.

Doar că n-aș reuși să adorm. Nici măcar n-aș rămâne în cameră. Aș încerca, dar nu mi-aș găsi locul, nu în starea în care eram, nu cu mintea mea amețită pe post de unic tovarăș. Dacă nu beam acum, tot beam peste o oră.

— Amice, ți-e rău?

I-am făcut semn din ochi că nu mi-era, apoi am scos portofelul și am găsit o bancnotă de douăzeci.

— Vreau să dau un telefon, am spus. De la telefonul de-acolo, din colț. Ia asta și așteaptă-mă. În regulă?

Poate că intenționa s-o șteargă cu bancnota mea de douăzeci. Nu prea-mi păsa. M-am dus la colț, am băgat o fisă și am așteptat tonul.

Era prea târziu să sun. Cât era ceasul? Trecuse de două, prea târziu pentru un telefon de curtoazie.

La naiba, puteam să mă duc în cameră. Trebuia doar să rezist acolo o oră și scăpam. La trei, toate barurile închid.

Și ce? Știam un local în care mi-ar da bere, legal sau nu. Mai era un bar deschis până târziu, pe strada West 51, între bulevardele 11 și 12. Dacă nu cumva se închisese până acum, nu mai fusesem acolo de mult.

Mai era și sticla de Wild Turkey în dulapul lui Kim Dakkinen. Aveam cheia în buzunar.

Asta m-a speriat. Băutura era chiar acolo, accesibilă oricând, și dacă m-aș fi dus, nu m-aș fi oprit după un pahar sau două. Aș fi terminat sticla și, după ce aș fi făcut asta, i s-ar mai fi alăturat o grămadă de alte sticle.

Am sunat.

Dormea. Am simțit asta în vocea ei când a răspuns. Am spus:

— Sunt Matt. Scuze că te deranjez așa de târziu.

— Nu-i nimic. Cât e ceasul? Doamne, e trecut de două.

— Scuze.

— E în regulă. Ești OK, Matthew?

— Nu.

— Ai băut?

— Nu.

— Atunci ești OK.

— O iau razna, am spus. Te-am sunat pentru că a fost singurul lucru pe care puteam să-l fac ca să nu beau.

— Ai făcut ce trebuia.

— Pot să vin la tine?

Urmă o pauză. Nu-i nimic, am spus. Las-o baltă. Una mică la Farrell înainte să închidă, pe urmă înapoi la hotel. În primul rând nici măcar n-ar fi trebuit să sun.

— Matthew, nu știu dacă-i o idee bună. Ia-o oră cu oră, minut cu minut dacă așa trebuie, și sună-mă de câte ori vrei. Nu mă deranjează dacă mă trezești, dar...

Am spus:

— Aproape că am fost omorât acum o oră. Am bătut un puști și i-am rupt picioarele. Tremur cum n-am mai tremurat niciodată în viața mea. Singurul lucru care m-ar face să mă simt mai bine ar fi un pahar și mi-e frică să beau. Mi-e teamă că o să beau oricum. Mă gândesc să stau cu cineva și să vorbesc până-mi trece, dar probabil că oricum nu mi-ar trece. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să sun. N-ai nici o responsabilitate față de mine. Îmi pare rău.

— Stai!

— Sunt aici.

— E un club în St. Marks Place unde țin ședințe toată noaptea în weekend. E în carte, pot să ți-l caut.

— Bine.

— N-o să te duci, nu?

— Nu pot vorbi la ședințe. Lasă, Jan. O să-mi revin.

— Unde ești?

— La intersecția dintre 58 și 9.

— Cât îți ia să ajungi aici?

M-am uitat către Armstrong. Taxiul meu fără firmă era încă parcat acolo.

— Am un taxi care mă așteaptă, am spus.

— Mai știi cum să ajungi?

— Mai știu.

Taxiul mă lăsă în fața clădirii de șase etaje cu mansardă de pe Lispenard. Aparatul taxase cea mai mare parte din cei douăzeci de dolari. I-am mai dat șoferiței douăzeci. Era prea mult, dar eram recunoscător și îmi puteam permite să fiu generos.

Am sunat la Jan, de două ori lung și de trei ori scurt, și m-am îndepărtat puțin de clădire ca să-mi poată arunca cheia. Am luat liftul industrial până la etajul cinci și am intrat în apartamentul ei.

— Ai ajuns repede, zise. Chiar te aștepta un taxi. Avusese timp să se îmbrace. Purta jeanși Lee vechi și o cămașă de flanel cu un model gen tablă de șah în carouri negre și roșii. Era o femeie atrăgătoare, de înălțime potrivită, cu carnea bine așezată pe oase, construită mai mult pentru confort decât pentru viteză. Față în formă de inimă, păr șaten închis cu ceva fire sure, până la umeri. Ochi cenușii mari, bine conturați. Nu se machiase. Zise:

— Am făcut cafea. Nu vrei nimic în ea, nu?

— Doar bourbon.

— Nu mai am. Așază-te, o să aduc cafeaua. Când se întoarse, stăteam lângă Meduza ei, urmărind o șuviță-sarpe cu vârful degetului.

— Părul ei îmi amintea de sculptura asta, am spus. Avea cosițe blonde, și le răsucea în jurul capului într-un fel care mă făcea să mă gândesc la Meduza ta.

— Cine?

— O femeie care a fost omorâtă. Nu știu de unde să încep.

— De oriunde, zise.

Am vorbit mult și săream mereu de la una la alta, de la începutul poveștii la întâmplările din noaptea aceea și

tot așa. Se ridica din când în când ca să mai toarne cafea, și când se întorcea reluam de unde rămăsesem. Sau începeam de altundeva. Nu mi se părea important.

— Nu știam ce naiba să fac cu el, am spus. După ce l-am bătut și l-am buzunărit. Nu l-ar fi arestat și nu suportam gândul că ar fi scăpat. Am vrut să-l împușc și n-am fost în stare. Nu știu de ce. Dacă l-aș fi izbit cu capul de zid de încă două-trei ori l-aș fi omorât și, îți spun sincer, mi-ar fi părut bine. Dar n-am putut să-l împușc când zăcea fără cunoștință.

— Bineînțeles că nu.

— Dar nu puteam nici să-l las acolo, nu voiam să mai umble liber pe străzi. Ar fi făcut rost de altă armă și ar fi folosit-o iar. Așa că i-am rupt picioarele. Până la urmă fracturile se vor vindeca și își va continua cariera, dar între timp nu va mai ieși pe stradă.

Am ridicat din umeri.

— E o prostie, dar nu mi-a venit altă idee.

— Cel mai important e că n-ai bătut.

— Asta-i cel mai important?

— Așa cred.

— Aproape că am băut. Dacă aș fi fost în cartierul meu sau dacă n-aș fi dat de tine, aș fi băut. Dumnezeu știe că voiam să beau. *Încă* vreau să beau.

— Dar n-o să bei.

— Nu.

— Ai un sponsor, Matthew?

— Nu.

— Ar trebui. Ți-ar fi de mare ajutor.

— În ce fel?

— Păi, un sponsor e cineva pe care-l poți suna oricând, un om căruia poți să-i spui orice.

— Tu ai un sponsor? A dat din cap.

— Am sunat-o după ce am vorbit cu tine.

— De ce?

— Pentru că eram neliniștită. Pentru că mă calmez când vorbesc cu ea. Pentru că voiam să aud ce-o să-mi spună.

— Ce ți-a spus?

— Că n-ar fi trebuit să vii aici. Râse.

— Din fericire, erai deja pe drum.

— Și ce-a mai spus?

Ochii ei mari și cenușii îi evitară pe ai mei.

— Că nu trebuie să mă culc cu tine.

— De ce ți-ar spune asta?

— Pentru că nu-i o idee bună să ai relații în primul an. Și pentru că e o idee groaznică să te implici într-o relație cu cineva care tocmai s-a lăsat de băut.

— Isuse, am zis. Am venit aici pentru că-mi plesnea capul, nu pentru că mi se sculase.

— Știu.

— Faci tot ce-ți spune sponsorul tău?

— Încerc.

— Cine-i femeia asta care-i vocea lui Dumnezeu pe pământ?

— Doar o femeie. E cam de vârsta mea, de fapt e cu un an și jumătate mai tânără. Nu mai bea de aproape șase ani.

— O grămadă de vreme.

— Mie așa mi se pare.

Își luă ceașca, văzu că era goală, o puse la loc.

— Tu n-ai pe cineva pe care să-l rogi să-ți fie sponsor?

— Așa se procedează? Trebuie să rogi pe cineva?

— Așa.

— Să zicem că te-aș ruga pe tine. Clătină din cap.

— În primul rând, trebuie să ai un sponsor bărbat. În al doilea rând, eu nu m-am lăsat de băut de suficient timp.

În al treilea rând, suntem prieteni.

— Sponsorul nu trebuie să fie un prieten?

— Nu așa. Un prieten A.A. În al patrulea rând, trebuie să fie cineva din grupul de-acasă, ca să poți să te întâlnești cu el cât mai des.

M-am gândit fără să vreau la Jim.

— Da, e un tip cu care vorbesc câteodată.

— E important să alegi pe cineva cu care poți discuta fără rețineri.

— Nu știu dacă pot discuta cu el. Cred că aş putea.

— Respectî la adevărata lui valoare faptul că nu mai bea?

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Păi, îi...

— În seara asta i-am spus că mă supără știrile din ziare. Toate crimele, toate porcăriile pe care oamenii și le fac unii altora. Mă dau peste cap, Jan.

— Știu că așa e.

— Mi-a spus să nu mai citesc ziarele. De ce râzi?

— E unul dintre sfaturile tipice din program.

— Oamenii spun cele mai tâmpite lucruri. „Mi-am pierdut slujba și mama moare de cancer și o să-mi amputez nasul, dar azi n-am băut și mă simt ca un învingător”.

— Cam așa sună, nu?

— Câteodată. Ce-i așa de amuzant?

— „Să-mi amputez nasul”. Un *nas* amputat?

— Nu râde, i-am spus. E o problemă serioasă. Ceva mai târziu îmi povesti despre un membru al grupului din cartierul ei al cărui fiu fusese omorât de un șofer care fugise de la locul accidentului. Omul se dusese la o întâlnire și vorbise despre asta, căutându-și puterea în grup, și evident că experiența lui îi inspirase pe toți. Reușise să renunțe la alcool și abținerea îi dăduse forța

să gestioneze situația și să-i sprijine pe ceilalți membri ai familiei, în timp ce el își trăia din plin propria-i durere.

M-am întrebat de ce era atât de minunat să fii capabil să-ți trăiești durerea. Apoi m-am pomenit întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat cu câțiva ani în urmă dacă n-aș fi băut după ce un glonț de-al meu rătăcit a ricoșat și a rănit mortal o fată de șase ani pe nume Estrellita Rivera. Gestionasem sentimentele provocate de întâmplarea asta turnând bourbon peste ele. Atunci mi se păruse o idee foarte bună.

Poate că nu fusese. Poate că nu există nici o scurtătură, nici un ocol. Poate că trebuie să iei totul de-a dreptul.

Am spus:

— Nu te gândești niciodată că te-ar putea lovi o mașină în New York. Dar se întâmplă și aici, se întâmplă oriunde. L-au prins pe șofer?

— Nu.

— Probabil că era beat. De obicei așa sunt.

— Poate că i se rupsese filmul. Poate că a doua zi nici nu mai știa ce-a făcut.

— Isuse, am zis, și m-am gândit la vorbitorul de mai devreme, bărbatul care-și înjunghiasе amantul.

Opt milioane de povești în Orașul de Smarald. Și opt milioane de feluri de a muri.

— Orașul gol.

— Nu așa se spune?

— Ai spus Orașul de Smarald.

— Da? De unde mi-o fi venit?

— Din *Vrăjitorul din Oz*. Îți amintești? Dorothy și Toto în Kansas? Judy Garland deasupra curcubeului?

— Bineînțeles că-mi amintesc.

— „Mergi pe drumul de cărămizi galbene”. Ducea la Orașul de Smarald, unde trăia cel mai mare vrăjitor.

— Îmi amintesc. Sperie-Ciori, Omul de Tinichea, Leul cel Laș, îmi amintesc toată povestea. Dar de unde până unde smaraldele?

— Ești alcoolic. Ți lipsesc vreo câțiva neuroni, asta-i tot.

Am dat din cap.

— Asta trebuie să fie, am spus.

Cerul începea să se lumineze când ne-am dus la culcare. Eu am dormit pe canapea, învelit cu două păături de rezervă. La început am crezut că n-o să pot adormi, dar oboseala s-a prăvălit peste mine ca un val uriaș. Am cedat și am lăsat-o să mă ducă unde voia.

Nu știu unde m-a dus, pentru că am dormit buștean. Habar n-aveam dacă visasem ceva. M-am trezit în miros de cafea la filtru și de șuncă prăjită, am făcut un duș, m-am ras cu o lamă pe care o scosese special pentru mine, apoi m-am îmbrăcat și m-am așezat lângă ea, la masa de pin din bucătărie. Am băut suc de portocale și cafea și am mâncat omletă cu șuncă și briose din făină de grâu cu piersici din conservă, și nu-mi aminteam de când nu mai avusesem o asemenea poftă de mâncare.

Era un grup care se întâlnea duminica la câteva străzi mai la est, m-a informat ea. De obicei se ducea acolo. Aveam chef s-o însoțesc?

— Aș avea ceva treabă, am spus.

— Duminica?

— E vreo diferență?

— Chiar poți să duci ceva la bun sfârșit duminică după-amiaza?

Mai rău, nu dusesem nimic la bun sfârșit nici în alte zile. Eram oare în stare să fac ceva?

Mi-am scos carnetul și am format numărul lui Sunny. N-a răspuns. Am sunat la hotel. Nimic de la Sunny. Nimic

de la Danny Boy Bell sau de la ceilalți pe care-i văzusem seara trecută. De fapt, Danny Boy probabil că mai dormea încă, și cei mai mulți la fel.

Primisem un mesaj să-l sun pe Chance. Am început să-i formez numărul, dar m-am oprit. Dacă Jan se ducea la ședință, nu voiam să rămân singur în mansarda ei, așteptând telefonul lui Chance. Probabil că sponsorul ei n-ar fi fost de acord.

Ședința se ținea la etajul unei sinagogi de pe strada Forsythe. Fumatul era interzis. Participarea la o ședință A.A. care nu era înecată în fum de țigară a fost o experiență neobișnuită.

Erau cam cincizeci de oameni și am avut impresia că-i cunoaște aproape pe toți. M-a prezentat câtorva persoane ale căror nume le-am uitat prompt. Mă simțeam prea luat în seamă, eram stânjenit de atenția care mi se acorda. Nici înfățișarea nu mă ajuta. Deși nu dormisem îmbrăcat, hainele arătau așa cum probabil arătam și eu, trădând din plin efectele bătăii de pe alee din noaptea trecută.

Și eu resimțeam efectele bătăii. Abia când am ieșit din mansarda ei mi-am dat seama cât de mult mă durea corpul. Capul mi se umflase în partea cu care-l lovisem, aveam o vânătăie pe un antebraț și un umăr era vânăt, aproape negru și mă chinuia. Mă dureau și mușchii la fiecare mișcare. Nu simțisem nimic după incident, însă durerile apar abia a doua zi.

Mi-am luat o cafea și niște prăjituri și am stat la toată întâlnirea. A fost bine. Vorbitorul a prezentat o fișă de calificare foarte scurtă, lăsând restul ședinței pentru discuții. Trebuia să ridici mâna ca să capeți cuvântul.

Cu un sfert de oră înainte de final, Jan a ridicat mâna și a spus cât de bucuroasă era că nu mai bea și ce rol important jucase sponsorul ei în drumul spre cumpătare,

cât de săritoare fusese femeia respectivă când pe ea o chinuia ceva sau nu știa ce să facă. Nu a dat detalii. Aveam senzația că îmi transmite un mesaj și asta nu mă prea încânta.

N-am ridicat mâna.

După ședință se ducea cu niște cunoștințe la o cafea și m-a întrebat dacă voiam să merg cu ei. Nu mai voiam cafea și nu mai voiam nici companie. Am găsit o scuză.

Afară, înainte să ne despărțim, m-a întrebat cum mă simțeam. I-am spus că mă simțeam bine.

— Mai ai chef de băut?

— Nu, am zis.

— Mă bucur că m-ai sunat azi-noapte.

— Și eu.

— Caută-mă oricând, Matthew. Chiar și în toiul nopții, dacă trebuie.

— Să sperăm că n-o să am nevoie.

— Dar dacă ai, sună. Bine?

— Sigur.

— Matthew? Îmi promiți ceva?

— Ce anume?

— Nu bea nimic înainte să mă suni.

— Azi n-o să beau.

— Știu. Dar dacă te hotărăști vreodată, dacă ești pe cale să bei, mai întâi vorbește cu mine. Promiți?

— OK.

În metrou, la întoarcere, m-am gândit la conversația asta și m-am simțit ca un prost din cauză că-i făcusem promisiunea. Mă rog, o făcusem fericită. Și dacă o făcusem fericită, greșisem cu ceva?

Mai aveam un mesaj de la Chance. Am telefonat din hol și i-am lăsat vorbă la serviciul de mesagerie că mă întorsesem la hotel. Am cumpărat un ziar și l-am luat în

cameră ca să-mi omor timpul până mă suna el.

Știrea principală era o bomboană. O familie din Queens - tatăl, mama și doi copii sub cinci ani - plecaseră într-o excursie cu Mercedesul lor nou-nouț. Cineva oprise lângă ei și golise în mașină două încărcătoare de pistol automat, omorându-i pe toți patru. O percheziție a poliției în apartamentul lor scosese la iveală o sumă mare de bani lichizi și o cantitate respectabilă de cocaină brută. Poliția era de părere că masacrul avea legătură cu drogurile.

Zău?

Nu era nimic despre puștiul pe care-l lăsasem pe alee. Nici n-avea cum să fie. Ziarele de duminică erau deja pe străzi când dăduserăm unul peste altul. Nu că ar fi avut mai multe șanse să ajungă în ziarul de mâine sau în cel de poimâine. Dacă l-aș fi omorât poate că i s-ar fi acordat un paragraf pe undeva, dar ce mare știre e cea despre un negru cu picioarele rupte?

Mă gândeam la aspectul ăsta când cineva a bătut la ușă.

Ciudat. Cameristele au liber duminica și puținii vizitatori pe care-i primesc sună de jos. Mi-am luat haina de pe scaun, am scos 32-ul din buzunar. Nu-l aruncasem încă, nici cele două cuțite luate de la amicul cu picioarele rupte. Am îndreptat arma spre ușă și am întrebat cine era.

— Chance.

Am pus revolverul în buzunar și am deschis ușa.

— Cei mai mulți sună, am spus.

— Tipul de jos citea. N-am vrut să-l deranjez.

— Drăguț din partea ta.

— Așa sunt eu.

Se uita fix la mine, cântărindu-mă. Și-a desprins privirea ca să inspecteze camera.

— Frumos loc, zise.

Cuvintele erau ironice, dar tonul nu era. Am închis

ușa, i-am arătat un scaun. A rămas în picioare.

— Se pare că mi se potrivește, am zis.

— Văd. Spartan, fără zorzoane.

Purta un sacou bleumarin și pantaloni gri de flanel cu croială marinărească. Fără pardesiu. Mda, era un pic mai cald și avea o mașină pentru plimbări.

Se duse până la fereastră și privi afară.

— Am încercat să te găsesc azi-noapte, zise.

— Știu.

— Nu m-ai sunat.

— Am primit mesajul adineauri și nu eram într-un loc în care să pot fi găsit.

— N-ai dormit aici azi-noapte?

— Nu.

Dădu din cap. Se întorsese cu fața la mine și expresia îi era reținută și greu de descifrat. Nu-l mai văzusem așa înainte.

Zise:

— Ai vorbit cu toate fetele mele?

— Cu toate, în afară de Sunny.

— Mda. N-ai văzut-o încă, nu?

— Nu. Am încercat aseară de câteva ori, și încă o dată azi, pe la prânz. N-am primit nici un răspuns.

— Nici unul.

— Nu. Am găsit un mesaj de la ea aseară, dar când am sunat-o nu era acolo.

— Te-a sunat aseară.

— Exact.

— Pe la cât?

Am încercat să-mi amintesc.

— Am plecat de la hotel pe la opt și m-am întors un pic după zece. Mesajul mă aștepta. Nu știu la cât a venit. Băieții de jos ar trebui să treacă ora pe bilet, dar nu se obosesc de fiecare dată. Oricum, probabil că am aruncat

biletul.

— N-aveai nici un motiv să-l păstrezi.

— Nu. Ce importanță are la ce oră a sunat? Mă privi lung. Îi vedeam petele aurii din ochii căprui și adânci. Zise:

— Rahat, nu știu ce să fac. Nu sunt obișnuit cu asta. De cele mai multe ori măcar *cred* că știu ce să fac.

N-am spus nimic.

— Ești omul meu. Adică lucrezi pentru mine, dar nu știu prea bine ce înseamnă asta.

— Nici eu nu știu unde vrei să ajungi, Chance.

— Rahat, zise. Întrebarea e cât de multă încredere pot să am în tine. Ajung mereu la întrebarea dacă pot sau nu pot. Chiar am încredere în tine. Adică te-am luat acasă, omule. Nu am dus niciodată pe nimeni acolo. De ce am făcut asta?

— Nu știu.

— Ce dracu', mă dădeam mare? Voiam să spun ceva de genul: „Uită-te ce sus a ajuns cioroiul ăsta?” Te-am chemat înăuntru ca să arunci o privire în sufletul meu? Oricum ar fi, trebuie să cred că am încredere în tine. Greșesc sau nu?

— Nu pot să hotărăsc eu pentru tine.

— Nu, zise, nu poți.

Își prinse bărbia între degetul mare și arătător.

— Am sunat-o aseară. Pe Sunny. De două ori. Ca și tine, n-am primit nici un răspuns. OK, e în regulă. Nici robotul, dar și asta e în regulă, pentru că uneori uită să-l pornească. Am sunat iar, la unu jumate, poate la două, și tot nici un răspuns. Ce era să fac, m-am dus până acolo. Normal, am o cheie. E apartamentul meu. De ce n-aș avea cheie?

Știam deja ce va urma, dar l-am lăsat să-mi spună singur.

— Era acolo, zise. Încă e acolo. Înțelegi, e... e moartă.

DOUĂZECI ȘI DOI

Era moartă, într-adevăr. Zăcea pe spate, goală, cu un braț răsucit sub cap și cu fața întoarsă în aceeași parte, cu celălalt braț îndoit din cot, cu palma așezată pe coșul pieptului, chiar sub sâni. Era întinsă pe covor, la un metru și ceva de patul nefăcut, cu părul castaniu răsfirat în jurul capului. Pornind din gura ei rujată, o elipsă de vomă plutea pe covorul de culoarea fildeșului, ca spuma la suprafața unui iaz. Între coapsele ei albe, cu mușchi bine conturați, covorul era întunecat de urină.

Avea câteva vânătăi pe față și pe frunte și una pe umăr. I-am atins în mod reflex încheietura, căutând pulsul, dar pielea îi era mult prea rece ca să mai aibă vreo urmă de viață în ea.

Ochii îi erau deschiși și dați peste cap. Am vrut să-i închid pleoapele cu un deget. Am lăsat-o cum era.

Am zis:

— Ai mișcat-o?

— Nici gând. N-am atins nimic.

— Nu mă minți. Ai scotocit prin apartament după ce-a murit. Sunt sigur că te-ai uitat prin jur.

— Am deschis vreo două sertare. N-am luat nimic.

— Ce căutai?

— Nu știu, omule. Orice lucru despre care ar fi trebuit să știu. Am găsit niște bani, vreo două sute de dolari. I-am lăsat acolo. Am găsit și o chitanță de la bancă. N-am luat-o.

— Câți bani avea în bancă?

— Nu mare lucru. Sub o mie. Uite ce-am găsit, avea o tonă de pastile. Așa a făcut toată chestia asta.

Îmi arată o măsuță de toaletă cu oglindă, aflată în partea opusă a camerei. Acolo, printre nenumărate borcănase și sticlute cu farduri și parfumuri, erau două

flacoane goale din plastic cu etichete de prescripție medicală. Pe amândouă numele pacientului era S. Hendryx, deși rețetele fuseseră scrise de doctori diferiți și se duseseră cu ele la farmacii diferite, ambele din apropiere. O rețetă era pentru Valium, cealaltă pentru Seconal.

— Mă uitam mereu în dulăpiorul ei cu medicamente, zise. Mecanic, știi? Și niciodată n-am găsit decât chestia aia antihistaminică pentru febra ei de la marijuana. Azi-noapte deschid sertarul ăsta și dau de-o farmacie în toată regula. Toate porcării pe rețetă.

— Ce fel de porcării?

— N-am citit fiecare etichetă, nu voiam să las amprente unde nu trebuia. Din ce-am văzut, sunt mai mult calmante. O grămadă de sedative. Valium, Librium, Elavil. Somnifere, ca Seconalul ăsta. Câteva energizante, cum e ăla, cum îi zice, Ritalin. Dar majoritatea sunt sedative.

Clătină din cap.

— Sunt pastile de care n-am auzit niciodată. Ar trebui să te duci la un doctor să-ți spună ce e fiecare.

— Nu știai că lua pastile?

— Habar n-aveam. Vino aici, uită-te la asta. Deschise un sertar de la o comodă, cu grijă, ca să nu lase urme.

— Uite, zise, arătând cu degetul.

Într-o parte a sertarului, lângă un teanc de pulovere împăturite, erau cam douăzeci de sticlute cu pastile.

— Astea arată că intrase adânc în rahat, zise. Că îi era frică și să iasă. Și eu n-am știut nimic. Sunt întors pe dos, Matt. Ai citit biletul?

Biletul era pe măsuta de toaletă, sub o sticlă de apă de colonie Norell. Am dat sticla deoparte cu dosul palmei și m-am dus cu biletul la fereastră. Îl scrisese cu cerneală maron pe hârtie bej și voiam să-l citesc la lumină.

Am citit:

Kim, ai avut noroc. Ai găsit pe cineva care s-o facă în locul tău. Eu trebuie s-o fac singură.

Dacă aş fi avut curaj, aş fi folosit fereastra. Aş fi putut să mă răzgândesc în timpul căderii şi să râd tot restul drumului. Dar n-am avut curaj, iar lama n-a mers.

Sper că am luat destul de data asta.

N-are rost. Vremurile bune s-au dus. Chance, îmi pare rău. Am avut şi zile mai bune, dar au trecut toate. Publicul a plecat acasă înainte de repriza a opta. Toate uralele au încetat. Nici măcar nu mai ţine cineva scorul.

Nu se mai poate coborî din carusel. Ea a luat inelul de aramă şi degetul i s-a făcut verde.

N-o să-mi cumpere nimeni smaralde. N-o să-mi facă nimeni copii. N-o să-mi salveze nimeni viaţa.

M-am săturat să zâmbesc. M-am săturat să vin din urmă şi să fac frumos. Toate zilele bune s-au dus.

M-am uitat pe fereastră peste Hudson, către orizontul din Jersey. Sunny trăise şi murise la etajul al treizeci şi doilea al unui complex de apartamente dintr-un zgârie-nori numit Lincoln View Gardens, deşi nu văzusem nici urmă de grădină, în afară de palmierii din ghivecele de pe hol.

— Ăla-i Lincoln Center, acolo, zise Chance. Am dat din cap.

— Ar fi trebuit s-o aduc pe Mary Lou aici. Îi plac concertele, s-ar fi dus pe jos până acolo. Problema e că s-a obișnuit să stea în West Side. Eu voiam s-o mut în East Side. E bine să faci asta, ştii. E o mare schimbare în viaţa lor.

Nu prea îmi păsa de filozofia lui de peşte. Am spus:

— A mai făcut asta?

— Să se sinucidă?

— Să încerce. A scris: „Sper că am luat destul de

data asta". A mai încercat vreodată și n-a luat destul?

— Nu, cel puțin de când o cunosc eu. Adică de doi ani.

— Ce înseamnă că lama n-a mers?

— Nu știu.

M-am dus la ea și i-am examinat încheietura brațului răsucit deasupra capului. Avea o cicatrice orizontală, perfect vizibilă. Am găsit o cicatrice identică la cealaltă încheietură. M-am ridicat, am citit iar biletul.

— Ce se întâmplă acum, omule?

Am scos carnetul și am copiat tot ce scrisese, cuvânt cu cuvânt. Am folosit un șervețel Kleenex ca să șterg orice amprente aș fi putut lăsa pe hârtie, apoi am așezat biletul la loc unde-l găsisem și am pus peste el sticla cu apă de colonie.

— Spune-mi iar ce-ai făcut azi-noapte, am zis.

— Doar ce ți-am spus. Am sunat-o și am avut un presentiment, nu știu de ce, și am venit aici.

— La ce oră?

— După două. Nu m-am uitat la ceas.

— Ai urcat pe scări?

— Da.

— Te-a văzut portarul?

— Ne-am salutat din cap, așa, unul pe altul. Mă cunoaște, crede că stau aici.

— O să-și aducă aminte de tine?

— Omule, nu știu ce uită și ce nu.

— Lucrează numai în weekenduri sau și vinerea?

— Habar n-am. Ce importanță are?

— Dacă vine aici în fiecare noapte, e posibil să-și aducă aminte că te-a văzut, dar să nu-și amintească exact când. Dacă lucrează numai sâmbăta...

— Înțeleg.

În bucătăria mică, o sticlă de vodcă Georgi fusese

lăsată pe blatul chiuvetei, cu trei-patru degete de alcool în ea. Lângă ea stătea o cutie de suc de portocale, goală. Un pahar din chiuvetă mai conținea resturi din ceea ce părea să fie amestecul celor două lichide. Simțisem un miros slab de portocale în voma ei. Nu trebuia să fii nu știu ce mare detectiv ca să pui totul cap la cap. Pilulele date pe gât cu câteva pahare de amestec tare, efectul sedativ amplificat de alcool.

Sper că am luat destul de data asta.

A trebuit să mă lupt cu impulsul de a turna restul de vodcă în chiuvetă.

— Cât ai stat aici, Chance?

— Nu știu. N-am fost atent cât timp a trecut.

— Când ai ieșit ai vorbit cu portarul? Clătină din cap.

— M-am dus la subsol și am ieșit prin garaj.

— Ca să nu te vadă.

— Nu m-a văzut nimeni.

— Și în timp ce erai aici...

— Cum ți-am spus. M-am uitat prin sertare și prin dulapuri. N-am atins prea multe lucruri și n-am mișcat nimic.

— Ai citit biletul?

— Mda. Dar nu l-am luat de-acolo ca să-l citesc.

— Ai dat vreun telefon?

— La mesagerie, ca să verific. Am sunat și la tine, dar nu erai la hotel.

Nu, nu eram acolo. Rupeam picioarele unui băiat pe o alee, trei mile mai la nord. Am spus:

— N-ai dat telefoane interurbane.

— Numai astea două, omule. Astea nu-s interurbane. Dacă arunci o piatră de-aici, ajunge până la hotelul tău.

Da, aș fi putut veni pe jos până aici aseară, după sedință, când nu răspundea nimeni la numărul ei. Oare mai trăia atunci? Mi-am imaginat-o, întinsă pe pat,

așteptând ca pastilele și vodca să-și facă efectul, lăsând telefonul să sune, să sune, să sune. Ar fi ignorat și soneria de la ușă tot așa?

Poate că da. Sau era deja inconștientă. Sau, cine știe, aș fi simțit că ceva nu era în regulă, l-aș fi chemat pe portar sau aș fi spart ușa. Poate că aș fi ajuns la timp...

Da, sigur. Și la fel de bine aș fi salvat-o naibii și pe Cleopatra dacă nu m-aș fi născut prea târziu.

Am spus:

— Ai o cheie de la apartament?

— Am chei de la toate apartamentele.

— Deci ai intrat pur și simplu. Scutură din cap.

— Pusese lanțul. Așa am știut că s-a întâmplat ceva.

Am descuiat și ușa s-a deschis cinci-șase centimetri și s-a oprit din cauza lanțului. Atunci am fost sigur că erau probleme. Am forțat lanțul și am intrat. Știam că o să găsesc ceva urât de tot.

— Ai fi putut pleca. Lăsați lanțul pus și te duceai acasă.

— M-am gândit și eu la asta.

S-a uitat la mine și am văzut în privirea lui că lăsase garda un pic mai jos.

— Știi ceva? Cu lanțul ăla pus, primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că s-a sinucis. Primul lucru la care m-am gândit, *singurul* lucru la care m-am gândit. Am rupt lanțul fiindcă speram că mai e în viață, că mai am timp s-o salvez. Dar era prea târziu. M-am dus la ușă și am examinat lanțul. Nu se rupsese, de fapt; siguranța se desprinsese din locașul ei de pe toc și lanțul atârna, prins numai de ușă. Nu observasem asta când intraserăm în apartament.

— Tu l-ai rupt, când ai intrat?

— Cum ți-am spus.

— E posibil să nu fi fost pus când ai intrat. Poate că l-

ai pus tu și l-ai rupt dinăuntru.

— De ce aș fi făcut asta?

— Ca să pară că ușa era încuiată pe dinăuntru când ai ajuns aici.

— Păi, chiar era. N-aveam de ce să fac chestia asta. Nu înțeleg unde bați, omule.

— Mă asigur doar că ușa era încuiată pe dinăuntru când ai venit.

— Nu ți-am spus că era?

— Și te-ai uitat prin tot apartamentul? Nu mai era nimeni?

— Doar dacă se ascunsese în prăjitorul de pâine. Era o sinucidere destul de clară. Singurul aspect problematic era vizita lui anterioară. Știa de moartea ei de mai mult de douăsprezece ore și n-o anunțase la poliție.

Am reflectat un pic. Eram la nord de strada 60, ceea ce ne situa în raza secției 20 și în afara teritoriului lui Durkin. Ar fi clasat-o la sinucidere, cu excepția cazului în care examinarea medico-legală ar fi dovedit altceva, dar atunci vizita lui de mai devreme ar fi ieșit oricum la iveală.

Am spus:

— Putem proceda în mai multe feluri. Putem spune că n-ai reușit să dai de ea toată noaptea și ți-ai făcut griji. Ai vorbit cu mine azi după-amiază și am venit aici împreună. Ai descuiat ușa, am găsit-o și i-am anunțat.

— În regulă.

— Dar ne încurcă lanțul. Dacă n-ai fost aici înainte, cum s-a rupt? Dacă l-a rupt altcineva, cine era și ce căuta aici?

— Și dacă spunem că l-am rupt noi când am intrat? Am clătinat din cap.

— Nu merge. Să zicem că vin cu dovezi serioase că ai fost aici noaptea trecută. Atunci mă acuză de mărturie mincinoasă. Aș putea să tac pentru tine, aș putea merge

pe linia confidențialității, dar nu vreau să fiu prins cu o declarație care contrazice faptele. Nu, trebuie să spun că lanțul era rupt când am ajuns aici.

— Și dacă era rupt de câteva săptămâni?

— Numai că ruptura e proaspătă. Uită-te la găurile suruburilor din tocul ușii. Singurul lucru de care trebuie să te ferești e să fii prins cu o asemenea minciună, în care povestea ta și dovezile lor se bat cap în cap. O să-ți spun ce cred că trebuie să faci,.

— Ce?

— Să spui adevărul. Ai venit aici, ai forțat ușa, ea era moartă și ai plecat. Ai mers o vreme cu mașina, ai încercat să-ți pui gândurile în ordine. Ai vrut să vorbești cu mine înainte să faci ceva și eu am fost greu de găsit. Până la urmă m-ai găsit și am venit aici amândoi și i-am anunțat și pe ei.

— Asta-i cea mai bună soluție?

— Mie așa mi se pare.

— Totul numai din cauza lanțului rupt?

— Lanțul e problema cea mai evidentă. Dar chiar și fără el, scapi mai ușor spunând adevărul. Chance, n-ai omorât-o tu. S-a sinucis.

— Și?

— Dacă n-ai omorât-o tu, cel mai bine e să spui adevărul. Dacă ești vinovat, cel mai bine e să nu spui nimic, nici o vorbă. Cheamă un avocat și ține-ți gura închisă. Dar de câte ori ești nevinovat trebuie să spui pur și simplu adevărul. E mai ușor, e mai simplu și te scutește de efortul de a-ți aminti ce-ai spus înainte. Să-ți spun un lucru: infractorii mint tot timpul și polițiștii știu asta și urăsc asta. Și de câte ori îi prind cu o minciună, se țin de ea până când se destramă totul. Vrei să minți ca să scapi de-o bătaie de cap și e posibil să-ți meargă. În cazul de față e o sinucidere evidentă, poți să ieși basma curată, dar

dacă nu merge o să ai de zece ori mai multe probleme decât aia de care încerci să scapi.

Medită câteva clipe, apoi oftă.

— O să mă întrebe de ce n-am sunat imediat la 911.

— De ce n-ai sunat?

— Pentru că nu știam ce să fac, omule. Nu știam dacă să fac pe mine sau să mă fac că nu văd.

— Spune-le.

— Mda, ai dreptate.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de aici?

— Azi-noapte? Cum ai spus și tu, am mers cu mașina. Am făcut câteva ture prin parc. Am trecut de podul George Washington, am ajuns până la parcare Palisades. Ca o plimbare de duminică, doar ceva mai devreme.

Clătină din cap, încercând să-și amintească.

— M-am întors, m-am dus s-o văd pe Mary Lou. Am intrat la ea, n-a trebuit să forțez nici un lanț. Dormea. M-am urcat în pat lângă ea, am trezit-o. Am stat un pic acolo, pe urmă m-am dus acasă.

— La tine?

— La mine. N-o să le spun nimic despre casa mea.

— Nu-i nevoie. Ai dormit un pic la Mary Lou.

— Nu pot să dorm când e cineva cu mine. Nu pot. Dar ei nu trebuie să știe și asta.

— Nu.

— Am stat puțin acasă. Mai târziu am venit în oraș, te-am căutat.

— Ce-ai făcut acasă?

— Am dormit. Vreo două ore. N-am nevoie de mult somn și m-am odihnit destul.

— Îhî.

— Și am fost doar acolo, știi?

Se duse la perete și luă o mască cu ochii holbați din

cuiul în care atârna. Începu să-mi povestească despre ea, despre tribul din care provenea, despre locația lui geografică, despre funcția măștii. Nu i-am dat prea multă atenție.

— Acum mi-am lăsat amprente pe ea, zise. E OK. Poți să le spui că, în timp ce-i așteptam, am luat masca și ți-am spus povestea ei. Nu strică să spun adevărul. N-aș vrea să fiu prins cu o amărâtă de minciună albă.

Ultimele cuvinte îl făcură să zâmbească.

— O amărâtă de minciună neagră, zise. De ce nu dai telefonul ăla?

DOUĂZECI ȘI TREI

N-a fost nici pe jumătate bătaia de cap care ar fi putut să fie. Nu-l cunoșteam pe nici unul dintre polițiștii veniți de la secția 20, dar n-ar fi mers mai bine nici dacă i-aș fi cunoscut. Am răspuns la întrebări la locul faptei și apoi ne-am dus la secția de pe strada West 82 ca să dăm declarații. Examinarea medico-legală de la locul faptei părea să confirme ceea ce declarasem. Polițiștii i-au atras de la bun început atenția lui Chance că ar fi trebuit să-i sune imediat ce o găsisse pe moartă, dar nu l-au prea luat la întrebări pentru că nu se grăbise. Să dai peste un cadavru când nu te-ai aștepti e un șoc, chiar dacă ești pește și ea prostituată și, la urma urmei, ne aflam la New York, orașul celor care nu se bagă. Era remarcabil nu că sunase târziu, ci că sunase.

Când am ajuns la secție eram deja relaxat. Fusesem neliniștit mai devreme, când îmi dădusem seama că le-ar putea trece prin minte să ne percheziționeze. Haina mea era un arsenal în miniatură, aveam încă în buzunare revolverul și cele două cuțite pe care le luasem de la puștiul de pe alee. Cuțitele erau amândouă ilegale. Pistolul era și el ilegal și poate chiar mai mult de-atât: Dumnezeu știe de unde-l luase. Dar nu făcusem nimic care să justifice o percheziție și, din fericire, nici n-au făcut vreuna.

— Curvele se sinucid, zise Joe Durkin. E o chestie pe care o fac de obicei, iar asta de-acum are și antecedente. I-ai văzut cicatricile de la mâini? Sunt de-acum câțiva ani, conform raportului. Ce s-ar putea să nu știi e că a încercat varianta cu pastile și acum mai puțin de-un an. O prietenă de-a ei a dus-o la St. Clare's ca să i se facă spălături stomacale.

— A scris ceva în bilet. Spera că a luat destul de asta, cam așa ceva.

— Păi, i s-a împlinit dorința.

Eram pe bulevardul 10, la Slate, un restaurant cu specialități la grătar care atrăgea mulți polițiști de la John Jay College și din Midtown North. Mă întorsesem la hotel, îmi schimbasem hainele și tocmai găsisem niște cotloane în care să pun armele și o parte din banii pe care-i aveam asupra mea, când sunase el și îmi sugerase să-i fac cinste cu o cină.

— Mă gândeam să te prind acum ca să-mi dai o masă, zise, înainte să crape toate fetele clientului tău și să ți se taie fondurile pentru cheltuieli.

Luase grătar asortat și băuse două sticle de Carlsberg. Eu comandasem mușchi de vită tocat și cafea neagră. Vorbiserăm câte ceva despre sinuciderea lui Sunny, dar nu ajunseserăm prea departe în direcția asta. Zicea:

— Dacă n-ar fi și cealaltă, blonda, nici măcar nu te-ai gândi să te uiți de două ori la cazul ăsta. Toate rezultatele examinării medicale probează sinuciderea. Cu vânătăile e ușor. Era beată, nu știa ce face, a căzut și s-a lovit. Tot din cauza asta era și pe jos, nu în pat. Nu-i nimic special legat de vânătăi. Amprente ei au fost găsite pe tot ce trebuia – pe sticlă, pe pahar, pe flacoanele cu pastile. Scrisul de pe bilet se potrivește cu alte mostre din scrisul ei de mână. Dacă luăm de bună povestea amicului tău, era chiar încuiată în cameră când a găsit-o. Încuiată pe dinăuntru, cu lanțul pus. Crezi că spune adevărul?

— Povestea lui mi s-a părut adevărată.

— Deci s-a sinucis. Se potrivește chiar și cu moartea lui Dakkinen, de-acum două săptămâni. Erau prietene și era deprimată pentru ceea ce i se întâmplase prietenei ei. Vezi vreo variantă în care să fi fost altceva decât sinucidere?

Am clătinat din cap.

— Cel mai greu e să înscenezi o sinucidere. Cum faci, îi îndeși pastilele pe gât cu pâlnia? O forțezi să le ia amenințând-o cu arma?

— Poți să dizolvi pastilele și le ia fără să știe. Dar i-au găsit urme de capsule de Seconal în stomac. Hai s-o lăsăm baltă. E sinucidere.

Am încercat să-mi amintesc rata anuală a sinuciderilor din oraș. Nu puteam nici măcar să fac o presupunere cât de cât apropiată de adevăr, iar Durkin nu mă putea ajuta. M-am întrebat care era rata și dacă era în creștere, ca toate celelalte.

În timpul ce-și bea cafeaua, spuse:

— Am pus doi funcționari să verifice registrul de la Galaxy Downtowner din prima zi a anului încoace. Au scos înregistrările scrise cu litere mari. Nimic nu se potrivește cu fișa cu Jones.

— Nici la celelalte hoteluri?

— Nimic care să se potrivească. O grămadă de oameni pe nume Jones, e un nume destul de comun, dar toți și-au pus semnătura și au plătit cu cardul sau cu cecuri. Pierdere de vreme.

— Scuze.

— Pentru ce? Nouăzeci la sută din ce fac eu e pierdere de vreme. Ai avut dreptate, a meritat să verificăm. Dacă ar fi fost un caz important, cu chestii de prima pagină, cu presiune de sus, poți să fii sigur că m-aș fi gândit singur la asta și aș fi verificat fiecare hotel din oraș. Și tu?

— Ce-i cu mine?

— Ai ajuns undeva în cazul Dakkinen? A trebuit să mă gândesc.

— Nu, am spus în cele din urmă.

— E grav. Am răsfoit iar dosarul și știi ce mi-a stat în gât? Recepționarul.

— Ăla cu care am vorbit eu?

— Ăla era director, asistent de director, așa ceva. Nu, cel care i-a dat asasinului camera. Deci vine un tip, își scrie numele cu litere mari în loc să-l scrie de mână și plătește cash. Astea sunt două chestii pe care nimeni nu le face în mod obișnuit, nu? Adică, cine plătește cash la recepția unui hotel în ziua de azi? Nu mă refer la o futelniță ordinară, ci la un hotel decent, unde o cameră te costă șaizeci sau optzeci de dolari. Totul e plastic acum, numai cărți de credit, așa-i toată afacerea. Dar tipul nostru plătește cash și recepționarul nu-și amintește nimic de el.

— L-ai verificat? Dădu din cap.

— M-am dus acolo aseară și am vorbit cu el. E un puști sud-american, dintr-una din țările alea. Era în ceață când am vorbit cu el. Probabil că era în ceață și când l-a cazat pe asasin. Probabil că-și trăiește toată viața în ceață. Nu știu de unde-i vine ceața asta, nu știu dacă o fumează sau o trage pe nară sau ce face, dar cred că e pe bune. Știi ce procent din populația orașului ăsta trăiește în ceață tot timpul?

— Da, știu ce vrei să zici.

— Îi vezi la prânz. Tipi de la birouri, în centru, pe Wall Street, în orice cartier vrei. Își cumpără jointurile lor împutite pe stradă și își petrec ora de pauză fumându-le în parc. Cum își mai fac treaba?

— Nu știu.

— Și mai sunt și ăștia îndopați cu pastile. Ca femeia care s-a omorât. Lua mereu pastile și nici măcar nu încălca legea. Droguri blestemate.

Oftă, clătină din cap, își netezi părul aproape negru.

— Păi, o să iau un brandy, zise, dacă tu crezi că-și permite clientul tău.

Am ajuns la St. Paul sla timp ca să prind ultimele

zece minute ale întâlnirii. Am luat o cafea și o prăjitură și abia dacă am ascultat ce vorbeau. Nici măcar n-a trebuit să mă prezint și am șters-o în timpul rugăciunii.

M-am întors la hotel. N-aveam mesaje. Primisem două telefoane, după cum mi-a spus tipul de la recepție, dar nimeni nu lăsase vreun nume. Am urcat și am încercat să-mi dau seama ce sentimente îmi provocase sinuciderea lui Sunny, dar la prima vedere tot ce simțeam deocamdată era confuzie. Mă tenta să mă torturez cu gândul că aș fi aflat ceva dacă n-aș fi lăsat discuția cu ea la urmă, că aș fi putut să spun sau să fac ceva care să-i împiedice sinuciderea, dar nu ajungeam prea departe așa. Vorbisem cu ea la telefon. Mi-ar fi putut spune ceva, dar n-o făcuse. La urma urmei, mai încercase de cel puțin două ori să se sinucidă și foarte probabil încă o dată sau de două ori în plus față de ce scria în dosar.

Dacă încerci ceva suficient de mult timp, mai devreme sau mai târziu îți iese.

Dimineața am luat un mic dejun ușor și m-am dus la bancă, unde am depus niște bani și am luat un ordin de plată. M-am dus apoi la poștă și i l-am trimis Anitei. Nu mă gândisem prea mult la tratamentul fiului meu și acum puteam să mi-l scot complet din minte.

Am trecut pe la St. Paul și am aprins o lumânare pentru Sonya Hendryx. Am stat pe o bancă și mi-am acordat câteva minute ca să mi-o amintesc pe Sunny. Nu prea aveam ce să-mi amintesc. Abia dacă ne cunoscuserăm. Nu puteam nici măcar să-mi amintesc prea bine cum arăta, pentru că Sunny cea moartă o dădea deoparte, în memoria mea nebuloasă, pe Sunny cea vie.

Mi-a trecut prin minte că datoram bani bisericii. Zece la sută din onorariul lui Chance făcea 250 de dolari, și mai aveau dreptul și la a zecea parte din cei trei sute de dolari

plus mărunțișul pe care-i luasem de la puștiul care încercase să mă tâlhărească. Nu îi număraseram, dar 350 de dolari mi s-a părut a fi o estimare bună, așa că puteam să le dau 285 și să fim chit.

Însă depusesem cea mai mare parte din bani la bancă. Mai aveam câteva sute de dolari în portofel, însă dacă dădeam bisericii 285 de dolari rămâneam fără bani de buzunar. Am pus în balanță plictiseala unui alt drum la bancă, apoi tâmpenia profundă a micului meu joc m-a izbit ca un pumn la rinichi.

Ce făceam, de fapt? De ce îmi închipuiam că datoram cuiva bani? Și cui datoram? Nu bisericii, nu aparțineam nici unei confesiuni. Dădeam a zecea parte din ce câștigam oricărei case de rugăciune care îmi ieșea în cale la momentul potrivit.

Cui îi eram atunci dator? Lui Dumnezeu?

Ce sens aveau toate astea? Și care era natura datoriei? În ce fel îi eram dator? Restituai niște fonduri împrumutate? Sau inventasem un fel de schemă de mituire, un fel de taxă de protecție celestă?

Înainte nu-mi dădusem osteneala să analizez. Era doar o obișnuință, o excentricitate minoră. Nu plăteam impozit pe venit, așa că dădeam pomană în schimb.

Nu prea îmi lăsasem răgazul să mă întreb de ce.

Și nu eram sigur că-mi plăcea răspunsul. Mi-am amintit și de un gând care-mi trecuse fugitiv prin minte pe aleea de lângă bulevardul St. Nicholas – că trebuia să fiu omorât de puștiul ăla negru pentru că nu-mi plătisem zeciuiala. Nu credeam într-adevăr asta, nu credeam că așa funcționează mecanismul, dar până și faptul că îmi trecuse prin minte era demn de atenție.

După o vreme mi-am scos portofelul și am numărat 285 de dolari. Stăteam acolo cu banii în mână fără să fac nimic. Apoi i-am pus pe toți înapoi în portofel, pe toți mai

puțin un dolar.

Puteam cel puțin să plătesc lumânarea.

După-amiază am mers pe jos până la blocul lui Kim. Vremea nu era așa de rea și nu aveam nimic mai bun de făcut. Am trecut de portar și am intrat în apartament.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să vărs sticla de Wild Turkey în chiuvetă.

Nu știu dacă avea într-adevăr rost. Mai erau o grămadă de sticle și nu prea aveam chef să fac pe Carrie Nation⁷, simbolul abstenenței alcoolice. Dar sticla de Wild Turkey căpătase în mintea mea statutul de simbol. Îmi imaginam sticla de fiecare dată când mă gândeam să mă duc acolo și imaginea ei era de cele mai multe ori însoțită de amintirea vie a gustului și a mirosului băuturii. După ce ultima picătură s-a scurs în chiuvetă, m-am relaxat în sfârșit.

Apoi m-am întors la dulapul din față și m-am uitat la haina de blană agățată acolo. O etichetă cusută pe căptușeală preciza că articolul era din *lapin* vopsit. Am căutat în Yellow Pages, am sunat la întâmplare la un atelier de blănărie și am aflat că *lapin* era cuvântul franțuzesc pentru „iepure”.

— Poți să-l găsești în dicționar, mi s-a spus. Într-un dicționar american obișnuit. E deja un cuvânt englezesc, a fost adoptat când au înflorit afacerile cu blănuri. Bunul și bătrânul iepure.

Exact cum îmi spusese Chance.

În drum spre casă, ceva m-a dus cu gândul la o bere. Nici măcar nu-mi aminteam care fusese stimulul, însă

7 Carrie A. Nation (1846-1911), activistă radicală în mișcarea de temperanță din SUA, care intra în localuri înarmată cu un topor și spărgea sticlele de alcool.

răspunsul era o scenă cu mine, cu un cot sprijinit de bar, cu un picior pe bara de alamă, cu un pahar în formă de clopot în mână și cu nările pline de mirosul unei taverne vechi și mucegăite, cu rumeguș presărat pe podea.

Nu era o dorință puternică și nici n-aveam de gând să-i cedez, dar mi-a adus aminte de promisiunea pe care i-o făcusem lui Jan. Din moment ce nu aveam de gând să beau, nu simțeam nici un impuls s-o sun, dar m-am hotărât s-o fac oricum. Am intrat într-o cabină telefonică de lângă biblioteca publică principală, am scos o monedă și i-am format numărul.

Conversația noastră era concurată de zgomotul traficului, așa că am vorbit puțin și calm. Nu m-am apucat să-i povestesc despre sinuciderea lui Sunny. N-am pomenit nici de sticla de Wild Turkey.

În timp ce luam cina am citit *Post*. Sinuciderii lui Sunny i se acordaseră două paragrafe în *News*, ediția de dimineață – cam atât și merita –, însă *Post* scotea în față tot ce putea vinde ziarul, și descoperirea lor senzațională era că Sunny avea același pește ca și Kim, care fusese măcelărită într-un hotel în urmă cu doar două săptămâni. Nimeni nu reușise s-o fotografieze pe Sunny, așa că puseseră iar poza lui Kim.

Știrea, totuși, nu justifica ce promitea titlul. Nu aveau decât o sinucidere și niște speculații subțiri cum că Sunny s-ar fi sinucis din cauză că știa ceva despre asasinarea lui Kim.

N-am găsit nimic despre băiatul cu picioarele rupte, aveam însă porția obișnuită de crime și morți presărate prin tot ziarul. M-am gândit la ce-mi spusese Jim Faber, să renunț la ziare. Se părea că n-aș fi pierdut cine știe ce.

După ce am mâncat mi-am luat corespondența de la recepție. Erau nimicurile obișnuite, plus un mesaj să-l sun

pe Chance. Am sunat la mesagerie și m-a sunat înapoi să mă întrebe cum mergeau lucrurile. I-am spus că, de fapt, nu prea mergeau. M-a întrebat dacă mai lucrez la caz.

— Încă o vreme, am spus. Doar ca să văd dacă dau de ceva.

Polițiștii, spuse, nu-i făcuseră mizerii. Își petrecuse ziua aranjând înmormântarea lui Sunny. Spre deosebire de Kim, ale cărei rămășițe fuseseră trimise înapoi în Wisconsin, Sunny nu avea părinți sau rude care să-i ia corpul. Mai era o întrebare referitoare la momentul în care cadavrul lui Sunny urma să fie eliberat de la morgă, așa că aranjase ca slujba să fie ținută la Walter B. Cooke, pe strada West 72. Asta avea să fie joi, îmi spuse, la două după-amiaza.

— Ar fi trebuit să fac același lucru pentru Kim, zise, dar nu mi-a venit ideea. Mă agită așa mai ales pentru fete. Sunt într-un hal, știi...

— Îmi închipui.

— Se gândesc toate la același lucru. Moartea vine întotdeauna la pachete de trei. Toate sunt neliniștite și se întreabă cine urmează.

În aceeași seară m-am dus la ședință. Mi-am dat seama în timpul fișei de calificare că acum o săptămână mi se rupsese filmul și umblasem aiurea, făcând Dumnezeu știe ce.

— Mă numesc Matt, am spus când mi-a venit rândul. În seara asta doar o să ascult. Mulțumesc.

După terminarea ședinței, un tip m-a urmat pe scări până în stradă, apoi a mers umăr la umăr cu mine. Avea cam treizeci de ani, purta o haină ecosez veche și o șapcă cu cozoroc mic. Nu-mi aminteam să-l mai fi văzut.

Zise:

— Te cheamă Matt, nu? Am recunoscut că da.

— Ți-a plăcut povestea din seara asta?

— A fost interesantă, am spus.

— Vrei să auzi altă poveste interesantă? Am auzit ceva despre un negru cu fața spartă și două picioare rupte. Asta chiar că-i o poveste, omule.

Am simțit un fior rece. Pistolul era în sertarul comodei, înfășurat într-o pereche de șosete. Cuțitele erau în același sertar.

— Ai coaie, omule, zise. Ai *cojones*, știi ce vreau să zic?

Duse mâna făcută căuș la prohab, ca un jucător de baseball care-și potrivește apărătoarea.

— Nu contează, continuă. Nu vrei să dai de belea.

— Despre ce vorbești? Își desfăcu larg brațele.

— De unde să știu eu? Eu sunt doar poștașul, omule. Aduc mesajul, atâta tot. O tipă e pusă la rece într-un hotel, omule, asta-i una, dar cine sunt prietenii ei e alta. Nu-i important, înțelegeți?

— De la cine-i mesajul? Se uită doar la mine.

— De unde ai știut că mă găsești aici?

— Te-am urmărit înăuntru, te-am urmărit afară. Chicoti.

— *Maricón-ul* ăla cu picioarele rupte, aia a fost prea mult, omule. A fost prea mult.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Marțea a fost dedicată în cea mai mare parte jocului de-a Găsește Blana.

Totul începuse în starea aceea incertă, între vis și luciditate deplină. Mă trezisem dintr-un vis și tocmai așipeam iar, când deodată am început să derulez în minte un soi de bandă video a întâlnirii mele cu Kim la Armstrong. Mai întâi am avut o amintire falsă, am văzut-o așa cum trebuie să fi arătat când venise cu autobuzul din Chicago, cu o valiză ieftină în mână, cu o geacă de blugi strâmtă la umeri. Apoi era așezată cu mine la o masă și piatra inelului scânteia în lumină în timp ce ea se juca cu catarama de la gât a hăinuței. Îmi spunea că e de nură, dar ar schimba-o oricând pentru geaca de blugi cu care venise în oraș.

Episodul s-a încheiat și mintea mea s-a fixat pe altceva. Eram iar pe aleea din Harlem, doar că atacatorul meu avea acum ajutoare. Îl flancau Royal Waldron și mesagerul din seara trecută. Partea conștientă a creierului meu încerca să-i scoată naibii de-acolo, poate pentru a mai echilibra șansele, dar apoi m-a fulgerat o revelație. Mi-am trecut repede picioarele peste marginea patului și m-am ridicat în capul oaselor, iar imaginile din vis s-au retras repede într-un colțișor al minții, unde stau de obicei.

Era o altă haină.

Am făcut un duș, m-am ras și am ieșit. Prima dată am luat un taxi până la blocul lui Kim, ca să mă uit iar în dulap. Haina de *lapin*, haina de iepure vopsit pe care i-o cumpărase Chance, nu era cea pe care o văzusem la Armstrong. Era mai lungă, mai plină, nu se închidea cu cataramă la gât. Nu pe asta o purtase, nu despre asta spusese că e de nură și că ar schimba-o oricând pentru vechea geacă de blugi.

Nici haina pe care mi-o aminteam nu era în apartament.

Am luat alt taxi până în Midtown North. Durkin nu era în tură. L-am convins pe un coleg de-al lui să-l sune acasă și până la urmă am obținut acces neoficial la dosar și, da, inventarul obiectelor ridicate din camera de la Galaxy Downtowner includea o haină de blană. Am verificat fotografiile din dosar și n-am văzut-o în ele.

M-am dus cu metroul până la One Police Plaza, unde am vorbit cu câțiva inși și am așteptat în timp ce cererea mea mergea pe niște filiere și ocolea altele. Am ajuns la un birou imediat după ce tipul cu care trebuia să vorbesc ieșise la prânz. Aveam la mine cartea cu programul întâlnirilor și am găsit una la mai puțin de o stradă distanță, la biserica St. Andrews, și am pierdut o oră acolo. După ședință am luat un sendviș de la un birt și l-am mâncat în picioare.

M-am întors la One Police Plaza și am ajuns în sfârșit să examinez haina pe care Kim o purta când murise. N-aș fi jurat că era cea cu care o văzusem la Armstrong, dar părea să se potrivească cu imaginea din amintirea mea. Mi-am trecut mâna peste blana deasă și am încercat să revăd banda care îmi rulase în minte de dimineață. Da, părea să fie aceeași haină. Era de lungimea care trebuia, de culoarea care trebuia, și avea la gât catarama cu care se jucaseră degetele ei cu unghii de culoarea vinului de Porto.

Eticheta cusută pe căptușeală îmi spunea că e nurcă autentică și că fusese cusută în atelierul de blănărie al lui Arvin Tannenbaum.

Firma Tannenbaum se găsea la etajul al treilea al unei clădiri cu mansardă de pe strada West 29, chiar în inima cartierului blănarilor. Lucrurile s-ar fi simplificat dacă aș fi putut să iau și haina, dar cooperarea poliției din New

York, oficială sau nu, se oprea aici. Am descris haina, ceea ce nu m-a prea ajutat, și am descris-o pe Kim. Verificarea registrului de vânzări a scos la iveală achiziționarea unei haine de nurcă cu șase săptămâni înainte de către Kim Dakkinen, și factura ne conduse la vânzătorul cu pricina, și el își aminti de vânzare.

Vânzătorul era un tip cu fața rotundă, chel și cu ochi albaștri și apoși în spatele unor lentile groase. Zise:

— O fată înaltă, foarte drăguță. Știi, am citit numele în ziar și îmi suna cunoscut, dar nu știam de unde. Oribilă chestie, o fată așa de frumoasă.

Fusese cu un domn, își amintea, și domnul plătise haina. Plătise cash, își mai amintea. Și nu, nu era un lucru neobișnuit în domeniul lor de activitate. Aveau un număr redus de vânzări la bucată și de cele mai multe ori era vorba de oameni care făceau comerț cu îmbrăcăminte sau care cunoșteau pe cineva din branșă, deși, bineînțeles, oricine putea să intre direct din stradă și să cumpere orice haină din magazin. Dar primeau de cele mai multe ori cash, pentru că de obicei cumpărătorul nu voia să piardă timpul cu verificarea cecului. În plus, blana era adesea un cadou de lux pentru o prietenă de lux, să zicem așa, iar clientul era bucuros dacă nu rămânea nici o urmă a tranzacției. Din cauza asta se plătise în numerar și din cauza asta factura nu era pe numele cumpărătorului, ci pe cel al domnișoarei Dakkinen.

Blana costase ceva mai puțin de două mii cinci sute de dolari, cu taxe cu tot. O mulțime de dolari în numerar la purtător, dar nu era ceva ieșit din comun. Și eu avusesem asupra mea cam tot atât, nu cu mult timp în urmă.

Putea să mi-l descrie pe acel domn? Oftă. Îi era mult mai ușor, îmi explică, s-o descrie pe doamnă. O avea și acum în fața ochilor, cozile ei blonde răsucite în jurul capului, albastrul pătrunzător al ochilor. Încercase mai

multe haine, arăta cât se poate de elegantă în blana aceea, dar bărbatul...

Treizeci și opt, patruzeci de ani, bănuia. Mai degrabă înalt decât scund, dar nu la fel de înalt ca fata.

— Îmi pare rău, zise. Îmi amintesc câte ceva despre el, dar nu pot să-mi fac o imagine clară. Dacă ar fi purtat o blană, aş fi putut să-ți spun mai mult decât ai vrea să știi despre blana respectivă, dar așa...

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cu un costum, cred, dar nu-mi aduc aminte ce fel de costum. Era genul care poartă costum. Totuși, nu-mi aduc aminte ce purta.

— L-ai recunoaște dacă l-ai vedea din nou?

— Aș putea trece pe lângă el pe stradă fără să-mi dau seama.

— Să zicem că ți l-ar arăta cineva.

— Atunci da, poate că l-aș recunoaște. Vrei să zici un fel de identificare din grup? Da, cred că da.

I-am spus că probabil își aducea aminte mai multe decât credea. L-am întrebat care era profesia bărbatului.

— Nici măcar nu-i știu numele. De unde să știu ce făcea ca să-și câștige existența?

— Doar o impresie, am zis. Părea să fie mecanic auto? Broker? Cowboy?

— A, zise, și căzu pe gânduri. Poate contabil, zise.

— Contabil?

— Cam așa ceva. Avocat, contabil. E un joc, doar îmi dau cu presupusul, înțelegi că...

— Înțeleg. Ce naționalitate?

— Cum adică? American.

— Englez, irlandez, italian...

— A, zise. Înțeleg, face parte din joc. Aș zice evreu sau italian, aş zice brunet, tipul mediteranean. Pentru că ea era atât de blondă, înțelegi? Contrastul. Nu știu dacă

era foarte brunet, dar intervine contrastul. Ar putea fi grec, ar putea fi spaniol.

— Făcuse facultate?

— Nu mi-a arătat nici o diplomă.

— Nu, dar sigur a vorbit, cu tine sau cu ea. Părea să aibă o facultate sau părea adunat de pe stradă?

— Nu părea de pe stradă. Era un domn, un om educat.

— Căsătorit?

— Nu cu ea.

— Cu altcineva?

— Nu sunt toți, întotdeauna? Nu ești căsătorit, nu trebuie să-i cumperi nură prietenei tale. Probabil că a cumpărat una și pentru nevastă-sa, ca s-o facă și pe ea fericită.

— Avea verighetă?

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreun inel. Își atinse inelul de aur.

— Poate că da, poate că nu. Nu-mi amintesc de vreun inel.

Prea multe nu-și amintea, iar informațiile pe care i le smulsesem erau suspecte. Puteau fi reale, puteau foarte bine să fie roadele dorinței lui inconștiente de a-mi da răspunsurile pe care credea că le doream. Aș fi putut continua – „În regulă, nu-ți aduci aminte ce pantofi avea? Ce fel de pantofi ar purta unul ca el?

Cu toc? Mocasini? Italieni? Adidași? Ce anume?” Dar ajunsesem și trecusem dincolo de punctul în care nu mai puteam afla nimic nou. I-am mulțumit și am ieșit.

La primul etaj al clădirii era o cafenea, de fapt un bar lung cu scaune înalte și o fereastră care dădea spre stradă. Am luat o cafea și am încercat să evaluez ce obținusem.

Avea un prieten. Nu încăpea îndoială. Cineva îi cumpărase haina, numărase bancnotele de o sută de dolari, își ținuse numele în afara tranzacției.

Avea prietenul ei o macetă? Era o întrebare pe care nu i-o pusesem vânzătorului de blănuri. „În regulă, folosește-ți imaginația. Închipuie-ți-l pe tipul ăsta într-o cameră de hotel cu blonda. Să zicem că vrea s-o facă bucăți. Ce ar folosi? Un topor? O sabie de cavalerie? O macetă? Spune-mi doar impresia ta”.

Sigur. Era contabil, nu? Probabil că ar fi folosit un stilou. Un Pilot Razor Point, mortal ca o sabie în mâinile unui samurai. Harști, harști, na, târfă.

Cafeaua nu era prea bună. Am cerut oricum încă una. Mi-am împletit degetele și mi-am studiat palmele. Asta era problema, degetele mi se potriveau destul de bine, dar nimic altceva nu se potrivea. Ce fel de contabil ar fi luat-o razna cu o macetă? Sigur, oricine putea exploda așa, dar fusese o explozie bizar de planificată, într-o cameră de hotel închiriată pe un nume fals, și criminalul reușise să nu lase nici un indiciu privind identitatea lui.

Putea fi unul și același cu bărbatul care cumpărase blana?

Am sorbit din cafea și am decis că nu. Așa cum nu se potrivea nici imaginea despre prietenul lui Kim cu mesajul pe care-l promisem după întâlnirea de aseară. Tipul cu haina ecosez fusese numai pachetul de mușchi, pur și simplu, chiar dacă nu i se ceruse să facă nimic altceva cu mușchii ăia decât să-i încordeze. Ar fi comandat un contabil educat asemenea mușchi?

Nu prea.

Erau prietenul și Charles Owen Jones unul și același? Și de ce un pseudonim atât de elaborat, cu două nume și tot tacâmul? Oamenii care folosesc un nume fals ca Smith sau Jones de obicei îl potrivesc cu un prenume ca Joe sau

John. Charles Owen Jones?

Poate că se numea Charles Owens. Poate că începuse să-și scrie numele, apoi se răzgândise și renunțase la ultima literă din Owens, transformându-l în al doilea prenume. Avea vreun sens?

Am decis că nu avea.

Blestematul ăla de recepționar. Mă intriga faptul că nu fusese interogat ca la carte. Durkin îmi spusese că era drogat și, evident, era sud-american, probabil că se exprima oarecum stângaci în engleză. Ba nu, trebuia să vorbească rezonabil de fluent engleza ca să fie angajat la un hotel decent într-un post care-l punea permanent în contact cu publicul. Nu, problema era că nimeni nu-l stimulase. Dacă ar fi fost întrebat așa cum îl întrebasesm eu pe vânzătorul de blănuri, să zicem, ar fi dezvăluit ceva. Martorii își amintesc întotdeauna mai mult decât cred.

Recepționarul care-l cazase pe Charles Owen Jones se numea Octavio Calderón și fusese de serviciu ultima dată sâmbătă, de la patru până la miezul nopții. Duminică după-amiaza sunase și spusese că era bolnav. Mai sunase o dată cu o zi în urmă, și mai dăduse un al treilea telefon cam cu o oră înainte să ajung la hotel și să vorbesc cu asistentul directorului. Calderón era încă bolnav. Urma să mai lipsească o zi, poate chiar mai mult.

Am întrebat ce problemă avea. Asistentul directorului oftă și clătină din cap.

— Nu știi, zise. E greu să obții un răspuns direct de la oamenii ăștia. Când vor să fie evazivi, cunoștințele lor de engleză se diminuează considerabil. Folosesc mica și convenabila expresie *No comprendo*.

— Adică angajați recepționeri care nu vorbesc engleza?

— Nu, nu. Calderón vorbește fluent engleza. A sunat

altcineva în locul lui.

Clătină din nou din cap.

— Tavo e un tip foarte retras. Bănuiesc că s-a gândit că, dacă pune un prieten să dea telefon, nu o să-l pot intimida. Sugestia e, bineînțeles, că e atât de bolnav încât nu poate să se miște din pat până la telefon. Am auzit că stă într-un fel de pensiune cu telefon pe hol. A dat telefon un bărbat cu un accent latin mult mai puternic decât Tavo.

— Dar el a sunat ieri?

— A telefonat cineva în locul lui.

— Aceeași persoană care a sunat azi?

— Nu sunt sigur. La telefon, toate vocile hispanicilor sună cam la fel. A fost o voce de bărbat, de fiecare dată. Cred că era aceeași voce, dar n-aș jura. Ce importanță are?

Nici una la care să mă pot gândi. Dar duminică? Sunase Calderón în persoană?

— N-am fost aici duminică.

— Ai numărul lui de telefon?

— Telefonul de la pensiune e pe hol. Mă îndoiesc că o să răspundă chiar el.

— Aș vrea oricum să am numărul lui.

Mi-l dădu, împreună cu o adresă de pe bulevardul Barnett, în Queens. Nu mai auzisem de bulevardul Barnett și l-am întrebat dacă știa în ce parte din Queens stătea Calderón.

— Nu știu nimic despre Queens, zise. Doar nu te duci acolo, nu?

A spus asta de parcă aș fi avut nevoie de pașaport și de rezerve de hrană și de apă.

— Sunt sigur că Tavo se întoarce la slujbă într-o zi sau două.

— De ce ești așa de sigur?

— E o slujbă bună, zise. O s-o piardă dacă nu se întoarce cât mai repede. Știe și el asta.

— Cum stă cu prezența?

— Excelent. Și mai sunt sigur că boala lui e cât se poate de reală. Probabil că e viroza aia care te ține trei zile. Bântuie peste tot în perioada asta.

Am sunat la numărul lui Octavio Calderón chiar de-acolo, din hol de la Galaxy, de la un telefon public. A sunat de nouă sau de zece ori înainte ca o femeie să răspundă în spaniolă. Am întrebat de Octavio Calderón.

— *No está aquí*, îmi spuse.

Am încercat să-mi formulez întrebările în spaniolă. *Es enfermo?* E bolnav? Nu eram sigur că mă făceam înțeles. Răspunsurile ei veneau într-o spaniolă foarte diferită în inflexiuni de idiomul portorică pe care mă obișnuisem să-l aud prin New York, și când încerca să mă lămurească în engleză vorbea cu un accent greoi și folosea un vocabular de școală primară. *No está aquí*, spunea mereu, și erau singurele cuvinte pe care le înțelegeam fără dificultate. *No está aquí*. Nu e aici.

M-am întors la hotel. Aveam un atlas de buzunar în cameră și am căutat bulevardul Barnett în indexul pentru Queens, am mers la pagina respectivă și am bâjbâit până l-am găsit. Era în Woodside. Am studiat harta și m-am întrebat ce căuta o pensiune hispanică într-un cartier irlandez.

Bulevardul Barnett se întindea doar pe zece sau douăsprezece străzi, începând din est, de la strada 43, până la bulevardul Woodside. Aveam de ales între metrouri. Puteam să iau E sau F pe linia Independent, sau IRT, pe linia Flushing.

Presupunând că mă hotăram până la urmă să mă duc acolo.

Am sunat iar din cameră. Telefonul sună iar îndelung. De data asta răspunse un bărbat. Am spus:

— Octavio Calderón, *por favor*.

— *Momento*, zise.

Urmă un sunet înfundat, ca și când ar fi lăsat receptorul să atârne și să se lovească de perete. Pe urmă nu se mai auzi nimic, decât un radio în fundal, fixat pe un post de limbă spaniolă. Mă gândeam să închid, când reveni pe fir.

— *No está aquí*, zise, și închise înainte să apuc să zic ceva.

M-am uitat iar în atlasul de buzunar și am încercat să mă gândesc la o soluție pentru a evita o excursie în Woodside. Era deja ora de vârf. Dacă aș fi plecat atunci, ar fi trebuit să stau în picioare tot drumul până acolo. Și ce urma să obțin? Aș fi făcut un drum lung, înghesuit în vagonul de metrou ca o sardea într-o conservă, numai pentru ca cineva să-mi spună *No está aquí* față în față. Ce rost avea? Fie își luase un concediu însoțit de droguri, fie era cu adevărat bolnav – oricum ar fi fost, nu aveam șanse prea mari să scot ceva de la el. Dacă reușeam până la urmă să-l fac să vorbească, aș fi căpătat un *No lo se* în loc de *No está aquí*. Nu știu, nu e aici, nu știu, nu e aici...

Fir-ar să fie.

Joe Durkin îl interogase pe Calderón sâmbătă seara, cam pe la ora la care eu răspândeam zvonul prin fiecare turnător și ciripitor pe care-l găseam. În aceeași noapte luasem un revolver de la un pungaș, iar Sunny Hendryx dăduse pe gât un pumn de pastile cu vodcă și suc de portocale.

În ziua următoare, Calderón anunțase că era bolnav. Iar a doua zi, un bărbat cu o haină ecosez mă urmărise până la ședința A.A. și apoi afară și mă avertizase să las baltă ancheta în cazul Kim Dakkinen.

Sună telefonul. Era Chance. Primisem un mesaj că mă sunase, dar se vede treaba că se hotărâse să nu aștepte până îl căutam eu.

— Doar de verificare, zise. Ai dat de ceva?

— Trebuie să fi dat. Aseară am primit un avertisment.

— Ce fel de avertisment?

— Un tip mi-a zis să nu caut belele.

— Ești sigur că era vorba de Kim?

— Sunt sigur.

— Îl cunoști pe tip?

— Nu.

— Ce ai de gând să faci? Am râs.

— O să caut belele, am zis. În Woodside.

— Woodside?

— În Queens.

— Știi unde-i Woodside, omule. Ce se întâmplă în Woodside?

Am decis că nu vreau să intru în detalii.

— Probabil nimic, am zis, și aș vrea să mă pot scuti de drumul ăsta, dar nu pot. Kim avea un prieten.

— În Woodside?

— Nu, Woodside e legat de altceva. Dar e sigur că avea un prieten. I-a cumpărat o haină de nurcă.

Oftă.

— Ți-am mai zis. Iepure vopsit.

— Știu despre iepurele vopsit. E în dulapul ei.

— Și?

— Avea și o haină scurtă, de nurcă. O purta abia prima dată când am văzut-o. O purta și când s-a dus la Galaxy Downtowner și a fost omorâtă. E într-o cutie, sub cheie, la One Police Plaza.

— Ce caută acolo?

— E probă.

— Pentru ce?

— Nu știe nimeni. Am ajuns la ea, am dat de urma ei și am vorbit cu omul care i-o vânduse. Ea apare în registru pe post de cumpărător, pe factură tot numele ei e, dar era un tip cu ea, și el a numărat banii și a plătit.

— Cât?

— Două mii cinci sute. Se gândi un pic.

— Poate că erau ai ei, zise. I-ar fi fost ușor să-i pună deoparte, două sute pe săptămână, știi că se strâng cu vremea. Nu le-aș fi simțit lipsa.

— Bărbatul a plătit, Chance.

— Poate că ea i-a dat banii să plătească. Știi că uneori femeia îi dă bărbatului bani să plătească la restaurant, ca să nu se facă de râs.

— De ce nu vrei să fi avut un prieten?

— Rahat, zise. Nu-mi pasă. Vreau să fie oricum a fost. Doar că nu-mi vine să cred, atâta tot.

Am lăsat-o așa.

— Putea fi un client, nu un prieten. Uneori, câte un client pretinde că e un prieten special, nu vrea să plătească și le cumpără cadouri în loc să le lase bani. Poate că era doar un client și ea îl zăpăcise să-i cumpere o blană.

— Poate.

— Crezi că avea un prieten?

— Da, asta cred.

— Și el a omorât-o?

— Nu știu cine a omorât-o.

— Și oricine a omorât-o vrea s-o lași baltă.

— Nu știu, am zis. Poate că moartea ei n-are nimic de-a face cu prietenul. Poate că a fost un psihopat, așa cum crede poliția, și prietenul nu vrea să fie târât în anchetă.

— N-a fost implicat și vrea să rămână în afara

chestiei. Asta o să le spui?

— Cam așa ceva.

— Nu știu, omule. Poate că ar trebui s-o lași baltă.

— Să las baltă ancheta?

— Poate că așa ar trebui. Un avertisment, rahat, doar nu vrei să fii omorât pentru asta.

— Nu, am spus. Nu vreau.

— Și atunci ce-o să faci?

— O să iau un metrou până în Queens.

— În Woodside.

— Exact.

— Pot să vin cu mașina. Te duc până acolo.

— Nu mă deranjează să iau metroul.

— Ajungi mai repede cu mașina. Aș putea să-mi iau șapca de șofer. Dacă vrei, te las să stai în spate.

— Altă dată.

— Cum vrei, zise. Să mă suni după, da?

— Sigur.

Am luat până la urmă metroul de pe linia Flushing până la o stație de pe bulevardul Roosevelt, pe strada 52. Metroul mergea pe la suprafață după ce ieșea din Manhattan. Aproape că am ratat stația, pentru că mi-era greu să-mi dau seama unde mă aflu. Semnele stațiilor de pe platformele suspendate erau atât de desfigurate de graffiti, încât literele erau indescifrabile.

O succesiune de scări de oțel m-a adus înapoi la nivelul străzii. M-am uitat în atlasul de buzunar, m-am orientat și am pornit spre bulevardul Barnett. N-a trecut mult și am început să înțeleg ce căuta o pensiune hispanică în Woodside. Cartierul nu mai era irlandez. Încă mai erau câteva localuri cu nume ca Taverna de Smarald sau Trifoiul, risipite la umbra metroului suspendat, însă cele mai multe firme erau în spaniolă și cele mai multe

localuri erau *bodegas*. Reclamele din vitrina Agenției de Turism Tara ofereau zboruri charter la Bogotá și Caracas.

Pensiunea lui Octavio Calderón era o clădire de culoare închisă, cu două etaje și verandă. Pe verandă erau aliniate cinci sau șase scaune de plastic și tot acolo mai era o ladă portocalie înaltă, pentru reviste și ziare. Scaunele erau libere, ceea ce nu m-a mirat. Era un pic cam prea frig ca să stai pe o verandă.

Am sunat la ușă. Nu s-a întâmplat nimic. Auzeam glasuri și câteva radiouri. Am sunat iar și până la urmă o femeie între două vârste, scundă și foarte îndesată, a deschis ușa.

— *Sí?* spuse, așteptând un răspuns.

— Octavio Calderón, am spus.

— *No está aquí.*

Putea fi femeia cu care vorbisem prima dată la telefon. Era greu de spus și nu-mi păsa cine știe ce. Am rămas acolo, vorbind prin ușa de plasă, încercând să mă fac înțeles într-un amestec de spaniolă și engleză. După o vreme femeia plecă și se întoarse cu un bărbat înalt, cu obraji scofâlciți și o mustață tunsă sever. Vorbea englezește și i-am spus că voiam să arunc o privire în camera lui Calderón.

Dar Calderón nu era acolo, îmi spuse.

— *No me importa*, am zis. Voiam să-i văd oricum camera.

Dar nu era nimic de văzut, îmi răspunse contrariat. Calderón nu era acolo. Ce aveam de câștigat dacă-i vedeam camera?

Nu refuzau să coopereze. Nu refuzau nici măcar parțial să coopereze. Pur și simplu nu înțelegeau ce rost avea. Când s-a dovedit că singura cale de a scăpa de mine era să-mi arate camera lui Calderón, sau cel puțin cea mai ușoară cale, asta au și făcut. Am urmat-o pe femeie pe un

coridor și printr-o bucătărie până la o scară. Am urcat scara, am traversat alt coridor. A deschis o ușă fără să bată, s-a dat la o parte și m-a invitat cu un gest să intru.

Pe podeaua acoperită cu linoleum erau un cadru de pat vechi, din fier, cu salteaua neacoperită, un șifonier mic, o comodă din arțar galben și o mică masă de scris cu un scaun pliant în față. Un fotoliu îmbrăcat în pânză cu motiv floral era plasat în partea opusă, lângă fereastră. Pe comodă mai era și o veioză cu abajur de hârtie imprimată, iar pe tavan, în mijlocul camerei, o lustră cu două becuri.

Asta era tot.

— *Entiende usted ahora? No está aquí.*

M-am învățat prin cameră, mecanic, ca un robot. Cu greu putea fi mai goală. Șifonierul nu conținea decât două umerase de sârmă. Sertarele comodei și cel de la masa de scris erau complet goale. Nu aveau nici un fir de praf pe la colțuri.

Cu bărbatul cu obraji scofâlciți pe post de interpret, am reușit s-o interoghez pe femeie. Nu era un tezaur de informații, în nici o limbă. Nu știa când plecase Calderón. Duminică sau luni, credea. Luni intrase în camera lui și făcuse curat, și descoperise că își luase toate lucrurile, nu lăsase nimic în urmă. Ca toți chiriașii ei, plătea la săptămână. Îi mai rămăseseră două zile pentru ce plățise, dar pesemne își găsisese alt loc în care să stea și nu, nu era neobișnuit că plecase fără să o anunțe. Clienții ei procedau așa destul de des, chiar și când nu aveau restanțe la chirie. Ea și fiica ei curățaseră lună camera, și acum era gata să fie închiriată altcuiva. Nu avea să rămână goală multă vreme. Camerele ei nu rămâneau niciodată goale multă vreme.

Fusese Calderón un bun chiriaș? *Sí*, un chiriaș excelent, dar ea nu avusese niciodată probleme cu chiriașii. Închiria numai columbienilor și panamezilor și

ecuadorienilor, și nu avusese niciodată probleme cu ei. Uneori trebuiau să se mute repede, din cauza celor de la Serviciul de Imigrări. Poate că de asta plecase și Calderón așa de brusc. Dar nu era treaba ei. Treaba ei era să facă curat în cameră și să o închirieze.

Calderón n-avea probleme cu cei de la Imigrări, știam asta. Nu intrase în țară ilegal, altfel n-ar fi lucrat la Galaxy Downtowner. Un hotel mare n-ar angaja un străin fără carte verde.

Avea alte motive să plece în grabă.

Am petrecut încă o oră vorbind cu alți chiriași. Portretul lui Calderón, așa cum se contura din ce auzeam, nu mă ajuta deloc. Era un tânăr tăcut și rezervat. Avea un program de lucru care îl obliga să plece adesea când ceilalți erau acasă. Nu avea nici o prietenă, din câte știau. În cele opt luni cât locuise pe bulevardul Barnett, nu primise nici o vizită și dăduse doar câteva telefoane. Avusese o cameră altundeva, tot în New York, înainte să se mute pe bulevardul Barnett, dar nimeni nu-i știa adresa anterioară sau măcar dacă era în Queens.

Lua droguri? Toți cei cu care vorbeam păreau de-a dreptul șocați de întrebare. Am înțeles că proprietăreașea cea mică și grasă păstra cu strictețe disciplina. Toți chiriașii ei erau angajați cu acte în regulă și duceau vieți respectabile. Dacă fumase marijuana, mă asigură unul dintre ei, Calderón cu siguranță n-o făcuse în camera lui. Altfel, proprietăreașea ar fi simțit imediat mirosul și l-ar fi dat afară.

— Poate că i s-a făcut dor de casă, sugeră un tânăr cu ochi negri. Poate că s-a întors în Cartagena.

— De acolo a venit?

— E Colombian. Cred că a spus ceva de Cartagena. Cam atât aflasem după o oră, că Octavio Calderón venise din Cartagena. Și nici măcar asta nu era o informație

sigură.

DOUĂZECI ȘI CINCI

L-am sunat pe Durkin de la o gogoșerie de pe bulevardul Woodside. Nu era o cabină, doar un telefon fixat pe perete. La un metru și ceva de mine, doi puști se distrau cu un joc electronic. Un bărbat asculta disco la un radiocasetofon portabil de mărimea unui geamantan. Am acoperit receptorul cu palma și i-am spus lui Durkin ce descoperisem.

— Pot să emit un mandat de arestare pe numele lui. Octavio Calderón, hispanic, douăzeci și-ceva de ani. Cam cât are, un metru șaptezeci?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Așa-i, nu l-ai văzut. Aș putea obține o descriere de la hotel. Ești sigur că a fugit, Scudder? Am vorbit cu el acum două zile.

— Sâmbătă seara.

— Cred că așa-i. Da, înainte de sinuciderea lui Hendryx. Așa-i.

— Tot sinucidere a rămas?

— Există vreun motiv pentru care n-ar fi?

— Nici unul de care să știu eu. Ai vorbit cu Calderón sâmbătă seara și atunci a fost ultima dată când l-a văzut cineva.

— Am efectul ăsta asupra multor oameni.

— Cineva l-a speriat. Crezi că tu?

Zise ceva, dar n-am auzit ce din cauza zgomotului. L-am rugat să repete.

— Am zis că nu mi-a dat prea multă atenție. Am crezut că era drogat.

— Vecinii zic că era un tânăr foarte liniștit.

— Da, un băiat drăguț și tăcut. Genul care o ia razna și își curăță toată familia. De unde suni? E gălăgie ca naiba.

— De la o Dunkin' de pe bulevardul Woodside.

— Nu puteai să cauți o popicărie liniștită? Ce zici de Calderón? Crezi că-i mort?

— Și-a strâns toate lucrurile înainte să plece de acolo. Și cineva a sunat la hotel să anunțe că e bolnav. Mi se pare cam complicat să faci toate astea dacă vrei să omori pe cineva.

— Telefonul poate fi un mod de a-și lua un avans. Vrea să câștige câteva mii înainte să fie dezlegați copiii.

— La asta mă gândeam și eu.

— Poate că s-a dus acasă, zise Durkin. Mereu se duc acasă, știi? Azi trăim în altă lume. Bunicii mei au venit aici, nici nu vedeau Irlanda decât o dată pe an, la Festivalul Vinurilor și al Țărilor din Treaty Stone. Nenorociții ăștia iau avionul spre insule o dată pe lună și se întorc cu doi-trei pui și altă rubedenie nenorocită. Normal, bunicii mei munceau pe brânci, poate că asta-i diferența. Nu stăteau așa de bine ca să-și permită o călătorie în jurul lumii.

— Și Calderón muncea.

— Păi, bravo lui, bulangiu mic ce era. Poate că o să verific decolările de pe Kennedy din ultimele zile. De unde e?

— Cineva zicea de Cartagena.

— Ce-i ăsta, oraș? Sau e una din insulele alea?

— Cred că-i oraș. Și e fie în Panamá, fie în Columbia, fie în Ecuador, altfel nu i s-ar fi închiriat o cameră. Cred că-i în Columbia.

— Perla oceanului. Telefonul se potrivește dacă a plecat acasă. A pus pe cineva să sune pentru el ca să mai aibă slujba când se întoarce. Nu poate suna în fiecare după-amiază din Cartagena.

— De ce și-ar fi golit camera?

— Poate că nu-i plăcea acolo. Poate că au venit cu dezinfecția și i-au omorât toate goangele lui dragi. Poate

că era în urmă cu chiria și a șters-o.

— Femeia zicea că nu. Plătise pe toată săptămâna. Tăcu o clipă, apoi zise fără tragere de inimă:

— Cineva l-a speriat și a fugit.

— Așa se pare, nu?

— Mă tem că da. Cred că nici măcar n-a plecat din oraș. Cred că s-a mutat cu o stație mai jos, și-a luat alt nume și a închiriat altă cameră. Sunt cam o jumate de milion de ilegali în oraș. Nu trebuie să fie Houdini ca să dispară undeva unde nu-l putem găsi.

— Poate ai noroc.

— Rămâne mereu o șansă. O să verific întâi la morgă, apoi la aeroport. Cea mai bună șansă a noastră e să fie mort sau plecat din țară.

Râse și l-am întrebat ce era așa de nostim.

— Dacă-i mort sau a plecat din țară, zise, nu prea ne ajută cine știe ce, nu?

Metroul pe care l-am luat la întoarcerea în Manhattan era unul dintre cele mai amărâte, cu interiorul vandalizat dincolo de orice limită. M-am așezat într-un colț și am încercat să alung un acces de disperare. Viața mea era o banchiză plutitoare care se făcuse bucăți și fiecare bucată plutea în altă direcție. Nimic nu părea să mai fie la locul lui, nici în cazul pe care-l anchetam, nici în afara lui. Totul era fără sens, fără rost și fără speranță.

N-o să-mi cumpere nimeni smaralde. N-o să-mi facă nimeni copii. N-o să-mi salveze nimeni viața. Și toate zilele bune s-au dus.

Opt milioane de feluri de a muri, și printre ele sunt o mulțime potrivite pentru cei care vor s-o facă singuri. Oricât de rău arătau metroulile, încă își făceau treaba dacă te aruncai pe șine. Iar orașul nu duce lipsă de terase și de ferestre la etajele de sus, iar magazinele sunt

deschise douăzeci și patru de ore pe zi și vând lame de ras și frânghie de rufe și somnifere.

Aveam un 32 în sertar și fereastra camerei mele era îndeajuns de departe de pavaj ca să fiu sigur că mor. Dar nu încercasem niciodată și știam că nici n-o să încerc. Sunt fie prea fricos, fie prea încăpățânat, sau disperarea mea nu e niciodată atât de neechivocă pe cât îmi place cred. Ceva pare să mă împiedice.

Sigur, toate șansele erau anulate dacă beam. La o întrunire auzisem un bărbat povestind că-și revenise din beție pe podul Brooklyn. Când s-a trezit era dincolo de balustradă și avea un picior în aer. Își retrăsese piciorul, trecuse iar peste balustradă și plecase naibii de-acolo.

Să zicem că s-ar fi trezit o secundă mai târziu, cu ambele picioare în aer.

Dacă aș bea, m-aș simți mai bine.

Nu puteam să-mi scot ideea asta din cap. Mai rău, știam că era adevărat. Mă simțeam oribil, și dacă aș fi băut un pahar senzația ar fi dispărut. Aș fi regretat, m-aș fi simțit iar la fel de rău, ba chiar mai rău pe termen lung. Și ce dacă? Pe termen lung suntem oricum condamnați.

Mi-am amintit ce auzisem la o ședință. Mary, una dintre obișnuitele de la St. Paul's, spusese povestea.

Era o femeie minionă, ciripea tot timpul cu o voce la fel de minionă și era mereu bine îmbrăcată și machiată și manierată. I-am auzit o dată fișa de calificare și, bineînțeles, aproape că ajunsese boschetară înainte să-și revină.

Într-o seară, stând pe scaunul ei, spusese:

— Știți, a fost o revelație pentru mine să aflu că nu trebuie să mă simt bine. Nu scrie nicăieri că *trebuie* să mă simt bine. Mereu am crezut că sunt obligată să fac ceva dacă sunt nervoasă sau neliniștită sau nefericită. Dar mi-

am dat seama că nu-i adevărat. Sentimentele rele n-au cum să mă omoare. Alcoolul poate să mă omoare, dar sentimentele nu.

Metroul se năpusti în tunel. În timp ce cobora sub pământ, toate luminile se stinseră o clipă, apoi se aprinseră iar. O auzeam pe Mary rostind clar fiecare cuvânt. O vedeam, cu mâinile ei cu osatură fină așezate una peste alta în poală în timp ce vorbea.

Ciudat ce-ți mai trece prin minte.

Când am ieșit din stația de la Columbus Circle încă mai voiam să beau. Am trecut de două baruri și m-am dus la întâlnire.

Vorbitorul era un irlandez solid și roșcat din Bay Ridge. Arăta a polițist, și a reieșit că asta și fusese. Ieșise la pensie după douăzeci de ani și acum câștiga un ban în plus ca agent de pază. Alcoolismul nu-i afectase nici slujba, nici căsnicia, dar după un număr de ani începuse să-l doboare fizic. Puterea îi scăzuse, mahmurelile i se înrăutățiseră și un doctor îi spusese că ficatul îi era mărit.

— Mi-a spus că băutura îmi pune în pericol viața, zise. Și nu eram singur pe lume, nu eram un bețiv degenerat, nu eram unul care trebuia să bea ca să scape de angoase. Eram genul obișnuit de băiat vesel, căruia-i plăcea o tărie și o bere după program și un carton de șase în fața televizorului. Așa că, dacă astea mă omoară, la naiba cu ele, nu? Am ieșit din cabinetul doctorului și am reușit să mă opresc. Au trecut opt ani și tot asta fac.

Un individ beat tot întrerupea fișa de calificare. Era bine îmbrăcat și nu părea să caute scandal. Părea doar incapabil să asculte în liniște, și după a cincea sau a șasea întrerupere doi membri l-au escortat afară și ședința a continuat.

Mă gândeam că și eu venisem beat la întâlnire.

Doamne, oare la fel mă dădusem în spectacol?

Nu eram în stare să mă concentrez asupra discuțiilor. Mă gândeam la Octavio Calderón și mă gândeam la Sunny Hendryx și mă gândeam la cât de puțin făcusem. Fusesem un pic defazat de la bun început. Aș fi putut să mă duc la Sunny înainte să se sinucidă. Poate că ar fi făcut-o oricum, nu trebuia să port eu povara autodistrugerii ei, dar aș fi putut afla ceva de la ea.

Și aș fi putut vorbi cu Calderón înainte de dispariția lui. Întrebasesm de el la prima vizită la hotel, și mi-a ieșit din cap după ce s-a dovedit că era temporar indisponibil. Poate că n-aș fi reușit să scot nimic de la el, dar cel puțin mi-aș fi dat seama dacă îmi ascundea ceva. Dar nu-mi trecuse prin minte să mă țin de el înainte să-și ia tălpășița și să fugă în lume.

Sincronizarea mea era groaznică. Mereu aveam o zi întârziere și un dolar mai puțin, și am realizat că nu era vorba doar de cazul de față. Era povestea vieții mele.

Vai mie, vai mie, vai, mie un pahar.

În timpul discuțiilor, o femeie pe nume Grace obținu o rundă de aplauze când spuse că era a doua ei aniversare. Am aplaudat-o și eu, și după ce aplauzele au încetat am numărat și mi-am dat seama că era a șaptea zi. Dacă mă duceam la culcare treaz, aveam șapte zile.

Cât avusesem înainte să beau ultima dată? Opt zile?

Puteam doborî recordul. Sau poate că nu, poate că a doua zi beam.

Nu în seara asta, totuși. În seara asta eram OK. Nu mă simțeam mai bine decât înainte de întâlnire. Părerea despre mine nu mi se îmbunătățise, cu siguranță. Cifrele de pe tabela de scor erau aceleași, doar că înainte rezultatul adunării lor făcea un pahar, iar acum nu.

Nu știam de ce era așa. Știam doar că deocamdată sunt în siguranță.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Aveam un mesaj la recepție să-l sun pe Danny Boy Bell. Am sunat la numărul de pe bilet și bărbatul care a răspuns a zis:

— Poogan's Pub.

Am cerut cu Danny Boy și am așteptat până a venit.

Zise:

— Matt, cred că trebuie să vii și să mă lași să-ți cumpăr o bere de ghimbir. Asta cred că trebuie să faci.

— Acum?

— Ai o propunere mai bună?

Aproape că ieșisem pe ușă când m-am întors, am urcat și am luat 32-ul din sertar. Nu prea credeam că Danny Boy era în stare să-mi tragă clapa, dar nici nu voiam să pariez pe propria-mi viață că nu era. Oricum, nu știi niciodată cine vine să bea la Poogan's.

Primisem un avertisment cu o seară în urmă și îmi petrecusem orele de după aia ignorându-l. Iar recepționarul care-mi dăduse mesajul lui Danny Boy îmi spusese că mă mai sunaseră două persoane, care refuzaseră să-și spună numele. Puteau fi prieteni ai tipului cu haină ecosez, care voiau să-i spună și ei o vorbă istețului.

Am pus pistolul în buzunar, am ieșit și am oprit un taxi.

Danny Boy insistă să plătească o vodcă pentru el, o bere de ghimbir pentru mine. Arăta la fel de spilcuit ca de obicei și trecuse pe la frizer de când îl văzusem ultima dată. Meșa de cârlionți albi îi stătea acum mai aproape de pielea capului și unghiile lui îngrijite etalau un strat nou de lac.

Zise:

— Am două lucruri pentru tine. Un mesaj și o părere.

— Da?

— Prima dată mesajul. E un avertisment.

— Mă gândeam eu.

— Ar trebui să lași baltă povestea cu fata Dakkinen.

— Sau ce?

— Sau ce? Sau dacă nu, bănuiesc. Sau dacă nu, primești și tu ce-a primit și ea, cam așa ceva. Vrei un avertisment detaliat ca să te hotărăști dacă merită sau nu?

— De la cine vine avertismentul, Danny?

— Nu știu.

— Cine a vorbit cu tine? Un rug aprins? Bău o gură de vodcă.

— Cineva a vorbit cu altcineva, care a vorbit cu altcineva, care a vorbit cu mine.

— E cam complicat.

— Nu-i așa? Aș putea să-ți spun cine-i persoana care a vorbit cu mine, dar n-o să-ți spun, pentru că nu fac asta. Și chiar dacă aș face-o, nu te-ar ajuta deloc, pentru că probabil nu l-ai găsi, și dacă l-ai găsi el tot n-ar vrea să vorbească cu tine, și între timp probabil că cineva te-ar lichida. Mai vrei o bere de ghimbir?

— Mai am încă destul din asta.

— Așa-i. Nu știu de la cine-i avertismentul, Matt, dar de la mesagerul pe care l-au trimis am înțeles că-s niște tipi tare grei. Și ce-i interesant e că nu ajung nicăieri încercând să găsesc pe cineva care s-o fi văzut pe Dakkinen prin oraș cu altcineva în afară de prietenul nostru, Chance. Acum, dacă ea ieșea cu cineva cu toată muniția asta, te-ai fi așteptat ca tipul s-o scoată în lume, nu? De ce nu?

Am dat din cap. În cazul ăsta, de ce avea nevoie de ajutorul meu să iasă din rețeaua lui Chance?

— Oricum, zise, ăsta-i mesajul. Vrei părerea mea?

— Sigur.

— Părerea mea e că ar trebui să fii atent la mesaj. Fie îmbătrânesc eu prea repede, fie orașul ăsta e mult mai afurisit decât acum doi ani. Oamenii par să apese pe trăgaci mult mai repede decât înainte. Înainte aveau nevoie de mai multe motive ca să te omoare. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Acum omoară oricând, în afară de cazul în care au un motiv să n-o facă. Aleg să ucidă mai degrabă decât să nu. E un răspuns automat. Îți spun eu, sunt speriat.

— Toată lumea e speriată.

— Ai ținut un mic spectacol la periferie acum câteva zile, nu? Sau inventează ceva povești?

— Ce-ai auzit?

— Doar că un frate a sărit la tine pe-o alee și s-a ales cu fracturi multiple.

— Veștile circulă.

— Circulă, da. Normal, sunt multe alte lucruri mai periculoase pe lumea asta decât un derbedeu mucos îndopat cu heroină.

— Cu asta era îndopat?

— Păi, nu sunt toți? Nu știu. Eu rămân la drogurile de bază.

Își sublinie replica luând o gură de vodcă.

— Despre Dakkinen, zise. Aș putea transmite un mesaj înapoi pe fir.

— Ce fel de mesaj?

— Că o lași baltă.

— S-ar putea să nu fie adevărat, Danny Boy.

— Matt...

— Îl ții minte pe Jack Benny?

— Dacă-l țin minte pe Jack Benny? Normal că-l țin minte pe Jack Benny.

— Mai știi poanta cu pungașul? Tipul zice: „Banii sau

viața”, și urmează o *pauză* lungă, o pauză într-adevăr lungă, și Benny zice: „Mă gândesc”.

— Ăsta-i răspunsul? Că te gândești?

— Ăsta-i răspunsul.

Afară, pe strada 72, m-am ascuns după ușa unei papetării, așteptând să văd dacă mă urmărește cineva. Am stat acolo cinci minute bătute pe muchie și m-am gândit la ce-mi spusese Danny Boy. Doi bărbați au ieșit din Poogan’s în timp ce stăteam acolo, dar nu mi s-a părut că aş avea de ce să-mi fac griji din cauza lor.

M-am dus spre bordură să opresc un taxi, apoi mi-am spus că puteam foarte bine să merg puțin spre Columbus și să iau unul care mergea în direcția potrivită. Când am ajuns la colț, mi-am zis că era o noapte plăcută, că nu mă grăbeam și că o plimbare pe jos cale de cincisprezece străzi pe bulevardul Columbus mi-ar prinde bine și m-ar ajuta să adorm mai ușor. Am traversat strada, am luat-o spre centru și, înainte să trec de prima stradă, am observat că țineam mâna în buzunar, pe pistol.

Ciudat. Nu mă urmărise nimeni. De ce naiba mi-era frică?

Era ceva în aer.

Am continuat să merg, folosindu-mă de toate șmecheriile de stradă pe care nu le aplicasem sâmbătă seara. Mergeam pe marginea trotuarului, lângă bordură, păstrând distanța față de clădiri și față de uși.

Mă uitam în stânga și-n dreapta și din când în când mă întorceam, ca să văd dacă mă urmărea cineva. Și țineam mereu mâna pe revolver și degetul pe trăgaci.

Am traversat Broadway-ul, am trecut de Lincoln Center și de O’Neal’s. Eram între străzile 60 și 61, peste drum de Fordham, când am auzit o mașină în spate și m-am întors. Părăsise bulevardul larg și venea spre mine,

tăind calea unui taxi. Poate că auzisem frânele taxiului, poate că asta mă făcuse să mă întorc.

M-am aruncat la pământ, m-am rostogolit dinspre bordură spre un perete și am scos 32-ul din buzunar. Mașina era acum în dreptul meu, cu roțile revenite la poziția normală. Crezusem că va urca pe trotuar, dar n-o făcuse. Geamurile erau lăsate și cineva din spate s-a aplecat afară, s-a uitat la mine și am văzut că ținea ceva în mână.

Aveam revolverul îndreptat către el. Eram aplecat înaintea, cu coatele aproape lipite, și țineam arma în amândouă mâinile. Aveam degetul pe trăgaci.

Bărbatul care ieșise pe geam aruncă ceva cu o mișcare calculată. *Isuse, o bombă*, m-am gândit. L-am luat în cătare și am simțit trăgaciul sub deget, îl simțeam tremurând ca o ființă mică și vie, și am înghețat, pur și simplu am înghețat, n-am putut să apăs pe nenorocitul ăla de trăgaci.

Timpul înghețase și el, ca o secvență stop-cadru dintr-un film. La opt sau zece metri în fața mea, o sticlă se izbi de peretele unei clădiri și se făcu țandări. Nu urmă nici o explozie. Era doar o sticlă goală.

Mașina era și ea doar o mașină. O vedeam acum îndepărtându-se spre sud, pe bulevardul 9, cu șase puști în ea, șase puști beți care puteau omorî oricând un om. Erau destul de beți ca s-o facă, dar dacă o făceau, atunci avea să fie un accident de circulație. Nu erau asasini profesioniști, ucigași plătiți să mă omoare. Erau doar câțiva copii care băuseră mai mult decât puteau duce. Poate că în cele din urmă vor reuși să schilodească pe cineva sau să-și facă praf mașina, sau poate că vor ajunge acasă fără să-i șifoneze nici măcar o aripă.

M-am ridicat încet, m-am uitat la revolverul pe care îl țineam în mână. Slavă Domnului că nu trăsesem. Aș fi

putut să-i împușc, aș fi putut să-i omor.

Dumnezeu știa că asta voiam. Asta *încercasem*, stabilind destul de logic că încercau să mă ucidă.

Dar fusesem incapabil s-o fac. Și dacă ar fi fost profesioniști, dacă obiectul pe care-l văzusem n-ar fi fost o sticlă de whisky, ci bomba care îmi închipuiam eu că era, n-aș mai fi avut timp să apăs pe trăgaci. M-ar fi omorât și aș fi murit cu un revolver nefolosit în mâini.

Isuse. Am pus arma inutilă în buzunar. Am întins mâna, surprins că nu tremura. Nici măcar nu tremuram mai tare decât de obicei pe dinăuntru, și al naibii să fiu dacă puteam să-mi dau seama de ce nu.

M-am dus să examinez sticla spartă, ca să mă asigur cel puțin că era doar o sticlă și nu un cocktail Molotov care, în mod providențial, nu luase foc. Dar n-am găsit nici o baltă pe trotuar și n-am simțit miros de benzină. Era doar un miros slab de whisky, dacă nu cumva mi-l imaginam, și o etichetă prinsă de-un ciob dovedea că sticla conținuse scotch J & B. Celelalte cioburi verzi sclipeau ca niște bijuterii în lumina felinarului.

M-am aplecat și am luat un cubuleț de sticlă. L-am pus în palmă și m-am uitat la el ca un țigan la un ban de aur. M-am gândit la poemul Donnei și la biletul lui Sunny și la gura care vorbise fără mine.

Am început să merg. Era tot ce puteam face ca să n-o iau la fugă.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Isuse, trebuie să mă bărbieresc, zise Durkin. Tocmai aruncase ce-i mai rămăsese din țigară în ce-i mai rămăsese din cafea și își trecea o palmă peste obraz, să vadă dacă înțeapă.

— Trebuie să mă rad, să fac un duș, să beau ceva. Nu neapărat în ordinea asta. Am făcut rost de datele complete ale micuțului tău prieten Columbian. Octavio Ignacio Calderón y La Barra. Numele e mai mare decât el. Am verificat la morgă. Nu e în sertarele lor. Nu încă, oricum.

Deschise sertarul de sus al biroului, scoase o oglindă pentru bărbierit și un aparat electric de ras, fără fir. Sprijini oglinda de cana de cafea aproape goală, își apropie fața de ea și începu să se radă. Zise, acoperind bâzâitul aparatului:

— N-am văzut nimic în dosarul ei referitor la vreun inel.

— Te deranjează dacă mă uit?

— Te rog.

Am studiat fișa de inventar, știind că inelul nu era în ea. Apoi m-am uitat la fotografiile făcute la locul crimei. Am încercat să mă uit doar la mâinile ei. M-am uitat la fiecare poză și n-am dat de nici una în care să detectez ceva ce ar fi sugerat că purta vreun inel.

I-am spus asta lui Durkin. Opri aparatul de ras, se întinse după fotografii și se uită atent la fiecare în parte.

— E greu să-i vezi mâinile în unele din astea, se plânse. Da, sigur nu are nici un inel pe mâna aia. Care-i aia, stânga? Nici un inel pe mâna stângă. Acum, în poza asta, OK, nu-i nici un inel pe mâna asta. Stai un pic. Ce dracu', e tot mâna stângă. În asta nu-i clar. OK, uite-aici. Asta sigur e mâna dreaptă și n-are nici un inel pe ea.

Strânse pozele ca pe niște cărți de joc, gata să fie amestecate și împărțite.

— Nici un inel, zise. Ce dovedește asta?

— Avea un inel când am văzut-o. În ambele dăți.

— Și?

— Și a dispărut. Nu-i în apartamentul ei. Era un inel în cutia cu bijuterii, un inel de la absolvirea liceului, dar nu pe ăla mi-l amintesc că i l-am văzut pe deget.

— Poate că e o amintire falsă. Am clătinat din cap.

— Inelul de absolvire nici măcar n-are piatră. M-am dus până acolo înainte să vin aici, doar ca să-mi verific memoria. E unul din inelele alea tâmpite de școală cu prea multe litere pe el. Nu asta purta. Nu l-ar fi purtat, nu la haina de nurcă și cu unghiile făcute cu oja de culoarea vinului.

Nu eram singurul care spusese asta. După mica revelație cu ciobul de sticlă, mă dusesem direct la apartamentul lui Kim, apoi îi folosisem telefonul ca s-o sun pe Donna Campion.

— Sunt Mart Scudder, am zis. Știu că e târziu, dar vreau să te întreb ceva în legătură cu un vers din poemul tău.

Zise:

— Ce vers? Ce poem?

— Poemul tău despre Kim. Mi-ai dat un exemplar.

— A, da. Lasă-mă un pic, bine? Nu sunt complet trează.

— Îmi cer scuze că te sun așa de târziu, dar...

— E-n regulă. Ce vers era?

— „Grupează / Sticle de vin sparte la picioarele ei, lasă sticla verde / Să-i strălucească pe mână”.

— *Să-i strălucească* e greșit.

— Am poezia chiar aici, așa scrie...

— A, știu că așa am scris, zise, dar versul nu-mi

place. O să-l schimb. *Cred*. Ce-i cu el?

— De unde ai luat ciobul verde?

— De la sticlele de vin sparte.

— De ce e un ciob verde pe mâna ei? La ce te referi?

— A, zise. Înțeleg unde bați. Inelul ei.

— Avea un inel cu o piatră verde, nu?

— Corect.

— De cât timp îl avea?

— Nu știu. Reflectă un pic.

— Prima dată l-am văzut chiar înainte să scriu poemul.

— Ești sigură?

— Cel puțin atunci l-am observat prima dată. M-a ajutat, de fapt. Contrastul dintre albastrul ochilor și verdele inelului, înțelegi, dar am pierdut albastrul când am lucrat la poezie.

Îmi spusese ceva în genul ăsta și când îmi arătase prima dată poemul. Nu știam atunci despre ce vorbește.

Nu era sigură când se întâmplase asta. Poate când începuse să lucreze la o versiune sau alta a poemului? Cu o lună înainte de asasinarea lui Kim? Cu două luni înainte?

— Nu știu, zise. Am probleme cu situarea evenimentelor în timp. Nu le prea țin evidența.

— Dar sigur era un inel cu o piatră verde.

— A, da. Îl văd și acum.

— Știi de unde îl avea? Cine i l-a dat?

— Nu știu nimic despre asta, zise. Poate...

— Da?

— Poate că a spart o sticlă de vin.

I-am spus lui Durkin:

— O prietenă de-a lui Kim a scris o poezie și a menționat în ea inelul. Mai e și biletul de adio al lui Sunny Hendryx.

Mi-am scos carnetul, l-am deschis. Am citit:

— „Nu se mai poate coborî din carusel. Ea a luat inelul de aramă și degetul i s-a făcut verde. N-o să-mi cumpere nimeni smaralde”.

Durkin îmi luă carnetul.

— *Ea* însemnând Dakkinen, presupun, zise. Mai e ceva aici. „N-o să-mi facă nimeni copii. N-o să-mi salveze nimeni viața”. Dakkinen nu era gravidă, și nici Hendryx, ce-i rahatul ăsta cu copiii? Și nici uneia dintre ele nu i s-a salvat viața.

Închise carnetul cu o pocnitură și mi-l dădu peste birou.

— Nu știu ce-ai putea face cu asta, zise. Nu mi se pare că ai ceva destul de solid ca să poți construi un caz. Cine știe când a scris Hendryx biletul? Poate abia după ce băutura și pastilele au început să-și facă efectul, așa că cine știe de unde-i veneau ideile?

În spatele nostru, doi polițiști în civil băgau un puști alb în arest. Un birou mai încolo, o negresă posomorâtă răspundea la niște întrebări. Am luat fotografia cea mai de sus din teanc și m-am uitat la corpul măcelărit al lui Kim Dakkinen. Durkin porni aparatul și își termină bărbieritul.

— Ce nu înțeleg, zise, e ce crezi tu că ai. Crezi că avea un prieten și prietenul i-a dat inelul. OK. Îți închipui că avea un prieten și ăsta i-a dat haina, și ai urmărit pista asta. Se pare că ai dreptate, dar haina nu ne duce la prieten, pentru că a avut grijă să nu-și dea numele. Dacă n-ai dat de el cu haina pe care o avem, cum poți da de el cu un inel despre care nu știm decât că lipsește? Înțelegi ce vreau să spun?

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Chestia aia din Sherlock Holmes, cu câinele din Baskerville care n-a lătrat... Ei bine, tu ai un inel care nu-i la locul lui. Ce dovedește asta?

— Că a dispărut.

— Corect.

— Unde-a ajuns?

— În același loc în care ajunge orice inel scăpat în cadă. Pe scurgerea aia împruțită în jos. De unde să știu eu unde-a ajuns?

— A dispărut.

— Și? Fie a plecat singur, fie l-a luat cineva.

— Cine?

— De unde naiba să știu eu cine?

— Să zicem că l-a purtat la hotel când a fost omorâtă.

— Nu poți ști asta.

— Să presupunem doar că-i așa, bine?

— OK, dă-i drumul.

— Cine l-a luat? I l-a scos vreun polițist din deget?

— Nu, zise. Nimeni n-ar face asta. Sunt unii care iau banii dacă au ocazia, amândoi știm asta, dar un inel de la victima unei crime?

Clătină din cap.

— În plus, nimeni n-a rămas singur cu ea. E un lucru pe care nimeni nu l-ar face cu altcineva de față.

— Dar menajera? Femeia care a descoperit cadavrul?

— Isuse, imposibil. Am interogat-o pe biata femeie. A aruncat o privire la cadavru și-a început să țipe, și ar mai țipa și-acum dacă ar ține-o plămâinii. Nu puteai s-o faci să se apropie de Dakkinen nici cât s-o atingă cu o coadă de mop.

— Atunci cine a luat inelul?

— Presupunând că îl purta acolo...

— Da.

— Asasinul l-a luat.

— De ce?

— Poate că are o slăbiciune pentru bijuterii. Poate că

verdele e culoarea lui preferată.

— Dă-i înainte.

— Poate că-i valoros. Ai un tip care se plimbă prin zonă și omoară oameni – moralitatea lui nu-i tocmai fără pată. S-ar putea să nu se dea în lături de la furat.

— I-a lăsat câteva sute de dolari în geantă, Joe.

— Poate că n-a avut timp să se uite în geantă.

— Dumnezeuule, a avut timp să facă un duș. Avea timp berechet să se uite în geantă. De fapt, nu știm dacă nu i-a umblat prin geantă. Știm doar că n-a luat banii.

— Și?

— Dar a luat inelul. A avut timp să-i apuce mâna plină de sânge și să-i scoată inelul.

— Poate că a ieșit ușor. Poate că nu-i stătea strâns pe deget.

— De ce l-a luat?

— Pentru sora lui.

— Ai vreun motiv mai bun?

— Nu, zise. Nu, ce dracu', n-am nici un motiv mai bun. Unde vrei să ajungi? L-a luat pentru că puteam să dăm de urma lui cu ajutorul inelului?

— De ce nu?

— Atunci de ce n-a luat și blana? *Știm* naibii că un prieten i-a cumpărat blana. Poate că n-a folosit numele lui, dar cum putea fi sigur că nu i-a scăpat nimic și că vânzătorul nu știe prea multe? A luat prosoapele, pentru Dumnezeu, ca să nu lase nici un fir de păr pubian, dar a lăsat blana. Și-acum spui că a luat și inelul. De unde-a apărut inelul ăsta, până la urmă? De ce trebuie să aud în seara asta de inel dacă n-am auzit nimic de el în ultimele două săptămâni jumate?

Nu i-am răspuns. Își luă pachetul de țigări, îmi oferă una. Am clătinat din cap. Luă una pentru el și o aprinse. Trase în piept, suflă un nor de fum, apoi își trecu o mână

peste cap, netezindu-și părul șaten-închis care oricum îi stătea lins.

Zise:

— Poate că era ceva gravat pe el. Mulți fac treaba asta cu inelele, gravează ceva în interiorul lor. Pentru Kim de la Freddie, un rahat de genul ăsta. Ce zici?

— Nu știu.

— Ai vreo teorie?

Mi-am amintit ce spusese Danny Bell Boy. Dacă prietenul avea atâta putere, dacă avea relații așa de bune, de ce nu se afișase cu ea? Și dacă altcineva era cu puterea și cu relațiile și cu puținele cuvinte spuse celui ce făcea pe istețul, atunci cum se potrivea acest altcineva cu prietenul? Cine era genul ăsta de contabil care-i plătea nurca, și de ce nu dădeam de el nicăieri?

Și de ce luase asasinul inelul?

Am băgat mâna în buzunar. Degetele atinseră revolverul, îi simțiră metalul rece, căutară sub el cubulețul de sticlă de la care plecaseră toate astea. L-am scos din buzunar și m-am uitat la el, iar Durkin mă întrebă ce era.

— Sticlă verde, am zis.

— Ca inelul.

Am dat din cap. Luă bucățița de sticlă, o ridică în lumină, mi-o puse la loc în palmă.

— Nu știm dacă avea inelul la hotel, îmi reaminti. Am spus așa, doar de dragul discuției.

— Știu.

— Poate că l-a lăsat în apartament. Poate că cineva l-a luat de acolo.

— Cine?

— Prietenul. Să zicem că nu el a omorât-o, să zicem că a fost un PDE, cum am spus de la început...

— Chiar folosești denumirea asta?

— Ajungi să folosești tot ce vor ei să folosești, știi

cum merge treaba. Să zicem că psihopatul a omorât-o și prietenul e îngrijorat că va fi implicat într-o crimă. Așa că se duce la apartamentul ei, are cheia și ia inelul. Poate că i-a cumpărat și alte cadouri și le-a luat și pe alea. Ar fi luat și blana, dar asta era la hotel. De ce nu-i la fel de bună teoria asta ca aia cu asasinul care-i scoate inelul de pe deget?

Pentru că n-a fost un psihopat, m-am gândit. Pentru că un asasin psihopat n-ar trimite oameni cu haine ecosez să mă avertizeze și nu mi-ar transmite mesaje prin Danny Boy Bell. Pentru că unui psihopat nu i-ar fi păsat de scrisul de mână sau de amprente sau de prosoape.

Doar dacă era un fel de Jack Spintecătorul, un dezaxat care planifica totul și își lua măsuri de precauție. Dar nu asta era, nu putea fi, și inelul trebuia să aibă o semnificație importantă. Am pus bucățița de sticlă înapoi în buzunar. Însemna ceva, trebuia să însemne ceva.

Sună telefonul lui Durkin. Ridică receptorul, zise:

— Joe Durkin. Și apoi:

— Mda, corect, corect.

Ascultă, mârâind aprobator din când în când și aruncându-mi câte o privire ascuțită, apoi făcu niște însemnări într-un carnetel.

M-am dus la automatul de cafea și am luat câte una pentru amândoi. Nu-mi aminteam dacă o bea neagră sau nu, apoi mi-am adus aminte cât de proastă era cafeaua de la automatul ăla și am pus frișcă și zahăr în amândouă paharele.

Era încă la telefon când m-am întors în birou. Luă cafeaua, îmi mulțumi cu un semn din cap, sorbi din ea, își aprinse o țigară. Am băut din paharul meu și am răsfoit dosarul lui Kim, sperând că vreun detaliu ar putea să deschidă o pistă. M-am gândit la conversația cu Donna. De ce era greșit „a străluci”? Nu strălucise inelul pe degetul

lui Kim? Îmi aminteam cum arăta când reflecta lumina. Sau inventasem amintirea asta ca să-mi susțin teoria? Aveam, măcar, o teorie? Aveam un inel dispărut și nici o dovadă solidă că el exista. Un poem, un bilet de adio al unui sinucigaș și propria mea remarcă despre cele opt milioane de povești din Orașul de Smarald. Declanșase inelul toate astea în subconștientul meu? Sau doar mă identificam cu grupul care mergea pe drumul de cărămizi galbene și îmi doream să am creier și inimă și curaj?

Durkin zise:

— Da, e un pisălog, așa-i. Nu pleca de-acolo, OK? Ies imediat.

Închise și se uită la mine. Avea o expresie ciudată, un fel de mulțumire de sine amestecată cu ceva asemănător cu mila.

Zise:

— Motelul Powhattan, știi, unde bulevardul Queens se intersectează cu autostrada de Long Island? Chiar dincolo de intersecție. Nu știi exact ce parc e acolo, Elmhurst sau Rego. Chiar unde se întâlnesc.

— Și?

— Un motel din ăla pentru adulți, cu paturi cu apă în unele camere, cu filme XXX la cablu. Vin acolo tipii care-și înșeală nevestele, care au nevoie de un pat fierbinte, și iau o cameră pentru două ore. O cameră ajunge să fie închiriată de cinci, șase ori pe noapte, dacă sunt destui clienți, și o grămadă din banii pe care-i fac sunt cash, adică nu trec prin contabilitate. Sunt foarte profitabile motelurile astea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un tip vine acolo cu mașina și închiriază o cameră, acum vreo două ore. Ei, în afacerea asta aranjezi camera imediat după ce pleacă clientul. Directorul observă că mașina ăstuia nu mai e acolo, se duce la cameră. Vede pe

ușă „Nu deranjați”. Bate, nici un răspuns, bate încă o dată, tot nici un răspuns. Deschide ușa și ghici peste ce dă?

Am așteptat.

— Un polițist pe nume Lennie Garfein a preluat apelul și primul lucru care l-a izbit a fost asemănarea cu ce-am avut la Galaxy Downtowner. El era la telefon. N-o să știm sigur până nu primim raportul medico-legal, unghiul de producere a rănilor, natura lor, tot tacâmul, dar pare al naibii de identic. Asasinul a făcut chiar și-un duș și a luat prosoapele cu el când a plecat.

— A fost...

— Ce să fi fost?

Nu fusese Donna. Tocmai vorbisem cu ea. Fran, Ruby, Mary Lou...

— A fost una dintre fetele lui Chance?

— Ce naiba, zise, de unde să știu eu care sunt fetele lui Chance? Crezi că tot ce fac e să țin socoteala peștilor?

— Cine a fost?

— Nici una dintre fetele cuiva, zise. Își stinse țigara, începu să scoată alta, se răzgândi și o băgă la loc în pachet.

— Nu era o femeie, zise.

— Doar nu...

— Doar nu cine?

— Doar nu Calderón. Octavio Calderón, recepționarul.

Izbucni în râs.

— Isuse, ce mai minte ai, zise. Chiar vrei ca toate să se potrivească. Nu, nu o femeie, și nici băiatul tău, Calderón. Țista era o curvă transsexuală din Long Island City. Încă nu se operase, din ce spunea Garfein. Adică țâțe are, cu implanturi de silicon, dar organele ei genitale de bărbat au rămas la locul lor. Mă auzi? Organele ei genitale de bărbat. Isuse, ce lume. Sigur, poate că i s-a făcut

operația în seara asta. Poate că a fost chirurgul, cu o macetă în loc de bisturiu.

N-am fost în stare să reacționez. Am rămas pe scaun, amortit. Durkin se ridică și îmi puse o mână pe umăr.

— Am o mașină jos. Dau o fugă până acolo, să văd ce-au găsit. Vrei să vii și tu?

DOUĂZECI ȘI OPT

Cadavrul era încă acolo, prăbușit pe patul triplu. Sângerase până se făcuse alb, lăsând pielea translucidă ca porțelanul vechi. Numai organele genitale, hăcuite până aproape dincolo de posibilitatea de a le recunoaște, mai identificau victima drept bărbat. Fața era de femeie. Tot așa era și pielea netedă și epilată, și trupul zvelt, dar cu sâni plini.

— Te-ar păcăli ușor, zise Garfein. Vezi, are o operație preliminară. Implantul de silicon, mărul lui Adam, pomeții. Și, bineînțeles, hormonii, injectați peste tot. Asta previne creșterea bărbii și-a părului de pe corp, face pielea delicată și feminină. Uită-te la rana din sânul stâng, da, acolo. Se vede punga cu silicon. Vezi?

Sânge peste tot și miros de moarte proaspătă în aer. Nu duhoarea stătută a unui cadavru găsit târziu, nu putoarea descompunerii, ci miasma oribilă de abator, mirosul crud al sângelui proaspăt, care-ți rămâne în nări și în gât. Nu mă simțeam atât îngreșosat, cât neputincios, dominat de căldura și densitatea aerului.

— Am avut noroc c-am recunoscut-o, zise Garfein. Așa am știut imediat că era o prostituată și-am făcut imediat legătura în minte cu cazul ăla al vostru, Joe. Tot așa de plină de sânge era și-a voastră?

— Tot așa, zise Durkin.

Am zis:

— Tu ai recunoscut-o?

— Da, imediat. Am făcut nu demult un drum până în Long Island City cu niște prieteni care voiau cărnă. Fetele încă se mai plimbă prin cartier, fac trotuarul în zona aia de patruzeci sau cincizeci de ani, însă acum se mută acolo o grămadă de oameni din clasa mijlocie, renovează mansardele, cumpără vechiturile alea maro și le

transformă din pensiuni în case drăguțe. Semnează contractul ziua, se mută și seara se uită la ce-i în jur și nu sunt deloc mulțumiți. Fac presiuni să curățăm străzile.

Arată către corpul de pe pat.

— Ar fi trebuit s-o arestez, ăăă, de vreo trei ori.

— Știi cum o cheamă?

— Ce nume vrei? Toate au mai multe. Numele ei de stradă era Cookie. ăsta a fost numele care mi-a venit în minte când am văzut-o. Apoi am sunat la secția de pe 50 colț cu Vernon și-am pus pe cineva să-i scoată dosarul. Își zicea Sara, dar când și-a ținut bar-mitzvah-ul au înscris-o ca Mark Blaustein.

— Tipa a ținut bar-mitzvah?

— Cine știe? N-am fost invitat. Dar e o evreică drăguță din Floral Park, asta vreau să spun. O evreică drăguță care era odată un evreu drăguț.

— Sara Blaustein?

— Sara Bluestone, adică Sara Blue. Adică Cookie. Îi vezi mâinile și picioarele? Sunt cam mari pentru o fată. Așa poți să-ți dai seama că e transsexual. Normal, nu-i un semn sigur, sunt și fete care au mâini mari, și bărbați cu mâini finuțe. Te-ar păcăli, nu?

Am dat din cap.

— Voia să-și facă și restul operației cât mai repede. Probabil că se programase deja. Legea spune că trebuie să trăiască un an ca femeie pentru ca Medicaid să plătească toate cheltuielile. Bineînțeles, toți au Medicaid și toți au bani. Fac zece sau douăzeci de numere pe noapte, numai sugiucuri rapide în mașinile clienților, zece sau douăzeci de dolari numărul, adică două sute de dolari pe noapte, șapte nopți pe săptămână, fără impozite. Au Medicaid și stau bine cu banii, cele cu copii primesc alocație, iar jumate din pești primesc ajutor social.

El și Durkin bătură o vreme apa-n piuă pe tema asta.

Între timp, oamenii de la tehnic lucrau în jurul nostru, măsurau, făceau fotografii, luau amprente. Am ieșit, ca să nu-i încurcăm, și am stat în parcare motelului.

Durkin zise:

— Știi cu ce ne-am ales, nu? Ne-am ales dracului cu Jack Spintecătorul.

— Știu, zise Garfein.

— Ai aflat ceva de la ceilalți clienți? Trebuie să fi făcut scandal mare.

— Glumești? Țtia care-și înșală nevestele? „N-am văzut nimic, n-am auzit nimic, trebuie să plec”. Chiar dacă ea ar fi țipat, toți ar fi crezut că-i un joc nou. Asta presupunând că nu erau prea ocupați cu propria lor distracție ca să mai fie atenți la altele.

— Prima dată trage la un hotel decent, în centru, și sună după o prostituată de lux. Acum ia o curvă de pe stradă și o duce la un motel ieftin. Crezi că puța și ouăle l-au șocat?

Garfein ridică din umeri.

— Poate. Știi, jumate din fetele de pe stradă sunt travestiți. În unele cartiere, chiar mai mult de jumate.

— În docurile din West Side sunt mult mai mult de jumate.

— Am auzit, zise Garfein. Vorbești cu clienții și unii recunosc că preferă un tip. Zic că un tip o suge mai bine. Normal, nu-i nimic aiurea cu ei, pentru că ei doar primesc.

— Păi, să zicem că a fost clientul ei, zise Durkin.

— Fie că știa, fie că nu, nu cred că l-a deranjat prea mult. Și-ar fi făcut oricum treaba.

— Adică a făcut sex cu ea?

— Greu de spus, dacă nu sunt urme pe cearșaf. Nu pare să fi fost primul ei client din seara asta.

— A făcut duș?

Garfein dădu din umeri și își ridică mâinile.

— Du-te și vezi, zise. Directorul zice că lipsesc prosoape. Când au aranjat camera, au pus două prosoape mari și două pentru mâini, și lipsesc amândouă prosoapele mari.

— A luat prosoape și de la Galaxy.

— Atunci probabil că le-a luat și de-aici, dar cine mai știe într-o magherniță ca asta? Adică, cine știe dacă nu uită să aranjeze camera cum trebuie? La fel și cu dușul. Nu cred că l-au curățat după ce-au plecat ăia dinainte.

— Poate că o să găsești ceva.

— Poate.

— Amprente, ceva. Ați găsit piele sub unghii?

— Nu, dar asta nu înseamnă că n-o să găsească băieții de la laborator.

I se contractă un mușchi de la falcă.

— Îți spun un lucru: slavă Domnului că nu sunt legist sau tehnician. E destul de rău să fii și polițist.

— Amin pentru asta, zise Durkin. Am zis:

— Dacă a luat-o de pe stradă, poate că a văzut-o cineva urcându-se în mașina lui.

— Doi tipi sunt acolo și încearcă să culeagă declarații. S-ar putea să dăm de ceva. Dacă cineva a văzut ceva și dacă-și aduce aminte și dacă are chef de vorbă...

— Cam mulți dacă, zise Durkin.

— Recepționarul de-aici trebuie să-l fi văzut, am zis. Ce îți amintește?

— Nu prea multe. Hai să mai vorbim cu el.

Directorul avea tenul livid și ochii roșii, ca un muncitor din tura de noapte. Răsuflarea îi mirosea a alcool, dar nu se comporta ca un bețiv și am bănuț că încercase să-și revină cu o tărie după descoperirea cadavrului. Îl ajutase doar să fie vag și ineficient.

— E un loc decent, insistă el, și afirmația era atât de

evident absurdă, încât nimeni nu-i răspunse. Poate voia să spună că nu aveau zilnic crime.

N-o cunoștea pe Cookie. Bărbatul care probabil o omorâse venise singur, completase fișa și plătitese cash. Nimic neobișnuit. Era o practică destul de comună ca femeia să aștepte în mașină în timp ce bărbatul se ocupa de cazare. Mașina nu oprise în fața biroului, așa că el nu o văzuse în timp ce bărbatul completa fișa. De fapt, n-o văzuse deloc.

— Ba ai văzut că lipsea, îi reaminti Garfein. Așa ți-ai dat seama că nu mai era nimeni în cameră.

— Doar că era cineva. Am deschis ușa și...

— Te-ai gândit că era goală fiindcă ai văzut că mașina nu mai era acolo. Cum știai că nu mai e, dacă n-ai văzut-o niciodată?

— Locul de parcare era gol. E un loc în fața fiecărei camere și sunt numerotate ca și camerele. M-am uitat pe geam, era gol, deci plecase cu mașina.

— Parchează mereu în spațiile corespunzătoare?

— Așa se presupune.

— Se presupune că oamenii fac tot felul de lucruri. Că-și plătesc impozitele, că nu scuipe pe trotuar, că traversează strada numai pe la colț. Tipul se grăbește la savarină, ce-i mai pasă de numărul locului de parcare? N-ai cum să nu te uiți la mașină.

— Eu...

— Te-ai uitat o dată, poate de două ori, și mașina era parcată unde trebuia să fie. Te-ai uitat mai târziu și nu mai era, și atunci ți-ai spus că au plecat. Nu așa s-a întâmplat?

— Cred că da.

— Descrie mașina.

— Nu m-am uitat ca lumea la ea. Am vrut să văd dacă era acolo, atâta tot.

— Ce culoare avea?

— Închisă.

— Grozav. Două portiere? Patru?

— N-am observat.

— Nouă? Veche? Ce marcă?

— Era un model destul de nou, zise. American, nu străin. Cât privește marca, când eram copil nu semănau una cu alta. Acum toate arată la fel.

— Are dreptate, zise Durkin.

— Doar American Motors, zise. Un Gremlin, un Pacer, pe astea le deosebesc. Restul arată toate la fel.

— Și asta nu era un Gremlin sau un Pacer.

— Nu.

— Era sedan sau cu ușă în spate?

— O să-ți spun adevărul, zise omul. Tot ce-am observat a fost că era o mașină. Scrie în fișă marca și modelul și numărul de înmatriculare.

— Vorbești de fișa de înregistrare?

— Da. Sunt obligat să notez toate astea.

Fișa era pe birou, acoperită cu o peliculă de acetat curat ca să conserve amprentele până apucau băieții de la laborator să o examineze. *Numele: Martin Albert Ricone. Adresa: 211 Gilford Way. Orașul: Fort Smith, Arkansas. Marca mașinii: Chevrolet. Anul: 1980. Modelul: Sedan. Culoarea: Neagră. Numărul: LJK-914. Semnătura: M.A. RICONE.*

— Pare același scris, i-am spus lui Durkin. Dar cum să fii sigur, când a scris cu litere mari?

— Experții pot afla. La fel cum pot afla dacă a avut aceeași mână ușoară cu maceta. Tipului îi plac forturile, ai observat? Fort Wayne, Indiana și Fort Smith, Arkansas.

— Începe să iasă la suprafață un model subtil, zise Garfein.

— Ricone, zise Durkin. Trebuie să fie italian.

— M.A. Ricone sună ca tipul ăla care a inventat

radioul.

— Ăla-i Marconi, zise Durkin.

— Păi, e pe-aproape. Tipul nostru e Macaroni. Pune-i pană la pălărie și zi-i Macaroni.

— Bagă-i o pană în fund, zise Durkin.

— Poate că i-a băgat-o el în fund lui Cookie, și poate că nu era o pană. Martin Albert Ricone, ăsta-i cam fantezist pentru un nume fals. Cum își zicea ultima dată?

— Charles Owen Jones, am spus.

— A, îi place cu trei nume. E un bulangiu deștept, nu?

— Foarte deștept, zise Durkin.

— La ăștia deștepți, la ăștia chiar deștepți, de obicei totul înseamnă ceva. Chiar și Jones, de exemplu în argou înseamnă „obicei”. Știi, ca obiceiul de-a lua heroină. Când un drogat zice că are un obicei de-o sută de dolari, înseamnă că atât îl costă obiceiul lui pe zi.

— Chiar mă bucur că mi-ai explicat asta, zise Durkin.

— Încercam doar să fiu de ajutor.

— Cum sunt doar de paispe ani în poliție, n-am ajuns încă să mă întâlnesc cu dependenții de prafuri.

— Așa, fă naibii pe deșteptul, zise Garfein.

— Numărul de înmatriculare ne ajută vreun pic?

— La fel de mult ca numele și adresa. Trebuie să dau un telefon în Arkansas, la Registrul Auto, dar e pierdere de vreme. Într-un loc ca ăsta, chiar și clienții cumiți inventează un număr de înmatriculare. Nu parchează în fața ferestrei ca să nu-i poată verifica omul nostru, aici de față. Nu că ar verifica, nu-i așa?

— Nici o lege nu mă obligă să verific, zise omul.

— Folosesc și nume false. Ciudat e că băiatul nostru și-a spus Jones la Galaxy și Ricone aici. Probabil că vin o grămadă de Jones aici, pe lângă obișnuiții Smith și Brown. Primești mulți Smith?

— Nu spune nici o lege că trebuie să le verific actele, zise omul.

— Sau verighetele, nu?

— Sau verighetele sau certificatele de căsătorie sau orice altceva. Sunt adulți și știu ce fac, ce naiba, nu-i treaba mea.

— Poate că Ricone înseamnă ceva în italiană, sugeră Garfein.

— Uite ce-nseamnă să gândești, zise Durkin.

Îl întrebă pe director dacă avea un dicționar italian. Omul se uită la el interzis.

— Și mai spun că ăsta e un motel, zise, clătinând din cap. Probabil că nu au nici Biblii.

— Avem, în majoritatea camerelor.

— Isuse, chiar așa? Exact lângă televizorul cu cablu porno, corect? Convenabil plasat lângă patul cu apă.

— Numai două unități au saltele cu apă, zise directorul prosteste. Se plătește o taxă suplimentară pentru ele.

— Bine că domnul Ricone al nostru e o sulă zgârcită, zise Garfein. Cookie ar fi ajuns sub apă.

— Povestește-mi despre tipul ăsta, zise Durkin. Descrie-l iar.

— V-am mai spus...

— O să-mi spui asta iar și iar. Cât de înalt era?

— Înalt.

— Ca mine? Mai scund? Mai înalt?

— Eu...

— Cu ce era îmbrăcat? Avea pălărie? Cravată?

— Mi-e greu să-mi amintesc.

— Intră pe ușă, îți cere o cameră. Acum completează fișa. Îți plătește cash. Cât iei pe-o cameră ca asta, că tot veni vorba?

— Douăzeci și opt de dolari.

— Nu-i rău. Cred că filmele porno nu intră-n preț.
— Merg cu fise.
— Deștept. Douășopt e o afacere, și încă una bună dacă poți da camera de câteva ori pe noapte. Cum te-a plătit?

— V-am spus. Cash.
— Vreau să zic, cu ce fel de bancnote? Ce ți-a dat, două de cinșpe?

— Două...
— Ți-a dat una de douăzeci și una de zece?
— Cred că două de douăzeci.
— Și i-ai dat înapoi doișpe dolari? Stai, trebuie să fie și-o taxă, nu?

— A fost douăzeci și nouă și patruzeci de cenți, cu taxă cu tot.

— El ți-a dat patruzeci de dolari și tu i-ai dat restul. Ceva începea să meargă.

— Mi-a dat două de douăzeci și patruzeci de cenți mărunț, zise omul. Și i-am dat una de zece și una de-un dolar.

— Vezi? Îți amintești.
— Da, îmi amintesc. Oarecum.
— Acum spune-mi cum arăta. Era alb?
— Da, sigur. Alb.
— Solid? Slab?
— Zvelt, dar nu slab. Genul zvelt.
— Barbă?
— Nu.
— Mustăță?
— Poate. Nu știu.
— Avea el ceva, trebuie să-ți fi rămas ceva în memorie.

— Ce?
— Asta încercăm să aflăm, John. Așa ți se spune de

obicei? John?

— Mai mult Jack.

— OK, Jack. Te descurci bine. Dar părul?

— N-am fost atent la păr.

— Ba ai fost. S-a aplecat să semneze și i-ai văzut creștetul, îți aduci aminte?

— N-am...

— Avea mult păr pe cap?

— N-am...

— O să-l pună să stea cu unul dintre desenatorii noștri, zise Durkin, și o să scoată ceva de la el. Și când nenorocitul ăsta de psihopat spintecător își mai scoate sula peste câteva zile, când îl prindem în flagrant sau după ce iese pe ușă, o să semene cu schița făcută de omul poliției așa cum semăn eu cu nenorocita aia de Sara Blaustein. Arăta ca o femeie, nu?

— Arăta mai degrabă ca o moartă.

— Știu. Carne în vitrina măcelăriei.

Eram în mașina lui, pe asfaltul plin de hârtoape de pe podul Queensboro. Cerul începea deja să se lumineze. Trecusem dincolo de oboseală și marginile tăioase ale emoțiilor ajunseseră periculos de aproape de suprafață. Îmi simțeam vulnerabilitatea, cel mai mic lucru mă putea face să izbucnesc în plâns sau în râs.

— N-ai ce-i face, tot te întrebi cum ar fi, zise.

— Ce?

— Să agăți pe cineva care arată așa. Pe stradă sau într-un bar, nu contează. După aia ajungi cu ea undeva și își scoate hainele, și surpriză. Vreau să spun, cum ai reacționa?

— Nu știu.

— Normal, dacă e deja operată, mergi până la capăt și nici nu știi. Mâinile nu mi s-au părut chiar așa de mari.

Sunt femei cu mâini mari și bărbați cu mâini mici, până la urmă.

— Da.

— Avea două inele, că veni vorba de mâini. Ai observat și tu?

— Am observat.

— Câte unul pe fiecare mână.

— Și?

— Și nu le-a luat.

— De ce i-ar fi luat inelele?

— Ziceai că l-a luat pe-al lui Dakkinen. Nu i-am răspuns.

Zise liniștit:

— Matt, doar nu mai crezi că Dakkinen a fost omorâtă cu un scop?

Am simțit furia crescând în mine, umflându-se ca un anevrism într-un vas de sânge. Stăteam acolo încremenit, încercând s-o alung.

— Și nu-mi mai spune de prosoape. E un spintecător, un împuțit de psihopat deștept care planifică și joacă după regulile lui speciale. Nu-i primul caz de genul ăsta.

— Am fost avertizat să renunț la caz, Joe. Am fost avertizat foarte profesionist să-l las baltă.

— Și? A fost omorâtă de-un țicnit și se poate să mai fie ceva în viața ei care anumitor prieteni nu le-ar plăcea să fie scos la lumină. Poate că avea un prieten și tipul e însurat, așa cum ai zis tu. Chiar dacă ea ar fi murit de scarlatină, lui tot nu i-ar conveni să răscolești rahatul.

Mi-am citit singur drepturile. *Ai dreptul să nu spui nimic.* Așa mi-am spus, și mi-am exercitat dreptul.

— Doar dacă nu crezi că Dakkinen și Blaustein au o legătură oarecare. Surori despărțite de mult, să zicem. Pardon, frate și soră. Sau erau frați, poate că Dakkinen și-a făcut operația acum câțiva ani. Era cam înaltă pentru o

fată, nu?

— Poate că, de fapt, Cookie e doar o fumigenă, am spus.

— Cum adică?

Gura a continuat să vorbească fără mine:

— Poate că a omorât-o ca să ne distragă atenția, am spus. Ca să pară un șir de crime la întâmplare. Ca să ascundă motivul pentru care a omorât-o pe Dakkinen.

— Să ne distragă atenția. Ce atenție, pentru Dumnezeu?

— Nu știu.

— N-a fost nici un fel de atenție. Abia acum începe să fie. Nimic nu stârnește presa mai tare decât un șir de crime la întâmplare. Oamenii le înfulecă pur și simplu, le halesc dimineața cu fulgi de cereale. Tot ce seamănă cu Jack Spintecătorul îi face pe redactori s-o ia razna. Vorbești despre atenție, păi abia acum o să aibă atenție de-o să-l usture la fund.

— Presupun.

— Știi cum ești, Scudder? Încăpățânat.

— Se poate.

— Problema ta e că muncești pe cont propriu și ai numai câte-un caz. Eu am atâtea rahaturi pe birou că e o plăcere când trebuie să renunț la ceva, dar la tine-i exact pe dos. Vrei să ții de-un caz cât de mult se poate.

— Așa să fie?

— Nu știu. Așa pare.

Luă o mână de pe volan și mă bătu pe braț.

— Nu vreau să te frec la cap, zise. Când văd așa ceva, când văd un om făcut bucăți în halul ăsta, încerc să pun lucrurile în ordine și merg în mai multe direcții deodată. Tu ai făcut o treabă foarte bună.

— Zău?

— Sigur. Au fost detalii care ne-au scăpat. Poate că

unele dintre chestiile pe care le-ai găsit ne-ajută să ne apropiem mai mult de el. Cine știe?

Eu unul, nu. Știam doar că sunt foarte obosit. Tăcu tot restul drumului prin oraș. În fața hotelului meu opri la un stop și zise:

— Ce-a spus Garfein... Poate că Ricone înseamnă ceva în italiană.

— E ușor de verificat.

— Da, sigur. Dacă ar fi toate așa de ușor de aranjat... Nu, o să verificăm, și știi ce-o să aflăm? Că înseamnă Jones.

Am urcat, mi-am scos hainele și m-am întins pe pat. Zece minute mai târziu m-am ridicat. Mă simțeam murdar și mă ustura pielea capului. Am stat o vreme sub dușul prea fierbinte și m-am frecat până la sânge. Am ieșit de sub duș, mi-am spus că n-avea rost să mă rad înainte de culcare, după care m-am săpunit și m-am ras oricum. După ce am terminat, am pus pe mine un halat și m-am așezat pe marginea patului, apoi m-am mutat pe scaun.

Ți se spune să nu aștepți până când ți se face foame, până ajungi prea nervos, prea singur sau prea obosit. Oricare dintre cele patru poate să te dezechilibreze și să te îndemne să bei. Mi se părea că le făcusem pe toate, că bifasem cele patru puncte în cursul zilei și al nopții. Destul de ciudat, nu simțeam nevoia să beau.

Am scos revolverul din buzunarul hainei. Mă pregăteam să-l pun în sertarul comodei, dar m-am răzgândit și m-am așezat iar pe scaun, învârtind arma în mâini.

Când trăsesem ultima dată cu pistolul?

Nu trebuia să mă gândesc prea mult. În seara aceea, în Washington Heights, când fugeam pe stradă după doi hoți. Îi împușcasem și omorâsem și fetița. După incidentul ăsta, cât am mai rămas în poliție n-am mai avut ocazia să-

mi scot din toc revolverul de serviciu și nici atât să trag cu el. Bineînțeles că nu trăsesem cu arma nici după ce ieșisem din poliție.

Și aseară fusesem incapabil să apăs pe trăgaci. Oare din cauză că auzisem o șoptă care-mi spunea că în mașină erau câțiva puști beți, nu asasini? Pentru că un al șaselea simț mă determinase să aștept până când eram sigur în ce trăgeam?

Nu. Mi-era imposibil să cred asta.

Înghețasem. Dacă în loc de un băiat cu o sticlă de whisky aș fi văzut un gangster cu o pușcă-mitralieră, tot n-aș fi fost în stare să apăs pe trăgaci. Degetul îmi era paralizat.

Am tras afară butoiașul, am scos cartușele, l-am închis la loc. Am țintit cu arma goală către coșul de gunoi din partea cealaltă a camerei și am apăsat pe trăgaci de câteva ori. Clicul pe care-l făcea percutorul lovind în gol răsuna surprinzător de puternic în cameră.

Am ochit oglinda de deasupra comodei. Clic.

Nu-mi dovedeam nimic așa. Arma nu era încărcată, știam că nu era încărcată. Aș fi putut să mă duc cu ea la un poligon de tragere, s-o încarc și să trag în ținte și tot n-aș fi dovedit nimic.

Mă rodea faptul că nu fusesem în stare să trag cu revolverul. Și totuși eram bucuros că se întâmplase așa, pentru că altfel l-aș fi descărcat într-o mașină plină cu puști, aș fi omorât probabil doi-trei și ce s-ar fi ales de liniștea mea sufletească? Obosit cum eram, dilema îmi dădea de furcă. Eram bucuros că nu împușcasem pe nimeni și înspăimântat de implicațiile faptului că nu trăsesem, iar mintea mi se învârtea în loc, încercând să-și muște coada.

Mi-am scos halatul, m-am întins pe pat și nici măcar n-am început să mă relaxez. M-am îmbrăcat iar, am folosit

vârful unghierei pe post de șurubelniță și am demontat revolverul ca să-l curăț. Într-un buzunar am pus piesele și în celălalt patru cartușe împreună cu cele două cuțite pe care le luasem de la negrul de pe alee.

Era dimineață și cerul se luminase. Am mers pe bulevardul 9, apoi am luat-o în sus pe strada 58 și am aruncat amândouă cuțitele într-un canal. Am traversat și am mers până la alt canal. M-am oprit lângă el cu amândouă mâinile în buzunare, ținând în stânga cele patru cartușe, atingând cu dreapta piesele revolverului demontat.

De ce să ții o armă cu care nu poți trage? De ce să păstrezi o armă pe care nu poți s-o porți?

La întoarcere m-am oprit la un magazin. Clientul din fața mea a cumpărat două cartoane cu câte șase bucăți de Old English 800 Malt Liquor. Eu am luat patru acadele, le-am plătit, am mâncat una și le-am dus pe celelalte în cameră. Apoi am scos piesele revolverului din buzunar și le-am montat la loc. Am umplut patru din cele șase locașuri și am pus arma în sertarul comodei.

M-am băgat în pat, mi-am spus că trebuie să rămân acolo, fie că adorm, fie că nu. Am zâmbit la gândul ăsta și am simțit că încep să mă desprind.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

M-a trezit telefonul. M-am chinuit să mă trezesc așa cum un înotător se chinuie sub apă să găsească aer. M-am ridicat în capul oaselor, clipind și încercând să-mi reglez respirația. Telefonul încă suna și nu-mi dădeam seama ce scotea sunetul ăla blestemat. M-am dumirit și am răspuns.

Era Chance.

— Tocmai am citit ziarul, zise. Ce crezi? E tipul care a omorât-o pe Kim?

— Lasă-mă un minut, am spus.

— Dormei?

— Acum sunt treaz.

— Atunci nu știi despre ce vorbesc. A mai avut loc o crimă, de data asta în Queens, cu un travestit tăiat bucăți.

— Știu.

— De unde știi, dacă dormei?

— Am fost acolo azi-noapte.

— Acolo, adică în Queens? Părea impresionat.

— Acolo, pe bulevardul Queens, i-am spus. Cu doi polițiști. E același criminal.

— Ești sigur?

— Nu aveau dovezi definitive, dar da, sunt sigur.

Se gândi câteva clipe.

— Atunci Kim a avut ghinion, zise. A fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Poate.

— Doar poate?

Mi-am luat ceasul de pe noptieră. Era aproape de prânz.

— Sunt elemente care nu se potrivesc, am zis. Cel puțin așa mi se pare. Un polițist mi-a spus azi-noapte că problema mea ar fi că sunt prea încăpățânat. Am doar câte un caz și nu vreau să-l las baltă.

— Și?

— S-ar putea să aibă dreptate, dar tot sunt detalii care nu se potrivesc. Ce s-a întâmplat cu inelul lui Kim?

— Ce inel?

— Avea un inel cu piatră verde.

— Inel, zise, și reflectă. Chiar avea Kim un inel cu piatră verde? Cred că avea.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu e în cutia cu bijuterii?

— Acolo e inelul ei de absolvire. Din liceu, de-acasă.

— A, da. Îmi amintesc inelul de care zici. O piatră verde, mare. Era un inel cu piatră asortată la zodie, așa ceva.

— De unde-l avea?

— De la o tombolă, cel mai probabil. Spunea că și l-a cumpărat singură. Era doar un gunoi, omule. Un ciob de sticlă verde, atâta tot.

Adună-i sticle de vin sparte la picioare.

— Nu era un smarald?

— Ai înnebunit? Știi cât costă un smarald?

— Nu.

— Mai mult decât un diamant. De ce e important inelul?

— Poate că nu e.

— Ce faci în continuare?

— Nu știu, am spus. Dacă pe Kim a omorât-o un dement care acționează la întâmplare, nu știu ce pot să fac eu și să nu facă mai bine poliția. Dar cineva vrea să las baltă cazul și un recepționar s-a speriat și a fugit din oraș, și un inel a dispărut.

— Poate că nu înseamnă nimic.

— Poate.

— Nu scria ceva în biletul lui Sunny despre un inel care face degetul nu știu cui verde? Poate că era un inel

ieftin, a coclit, i-a înverzit degetul și ea l-a aruncat.

— Nu cred că asta voia să spună Sunny.

— Ce voia să spună, atunci?

— Nu știu.

Am tras aer în piept.

— Mi-ar plăcea să fac legătura între Cookie Blue și Kim Dakkinen, am spus. Asta mi-ar plăcea să fac. Dacă aș reuși, l-aș găsi probabil pe criminal.

— Probabil. Vii mâine la înmormântarea lui Sunny?

— Vin.

— Atunci ne vedem. Poate vorbim un pic după.

— Bine.

— Da, zise. Kim și Cookie. Ce puteau să aibă în comun?

— N-a făcut Kim trotuarul o vreme? Nu-și făcea rondul în zona aia din Long Island City?

— Acum câțiva ani.

— Avea un pește pe nume Duffy, nu? Cookie avea și ea un pește?

— Poate. Unele au. Cele mai multe nu, din câte știu. Aș putea să întreb.

— Ai putea.

— Nu l-am mai văzut pe Duffy de luni de zile, parcă am auzit că a murit. Dar o să întreb. Greu de crezut totuși că o fată cum era Kim avea ceva în comun cu o mică regină evreică din Island.

O regină evreică și o regină a lăptăreselor, m-am gândit, apoi m-am gândit și la Donna.

— Poate că erau surori, am sugerat.

— Surori?

— În adâncul inimii.

Voiam să iau micul dejun, dar când am ajuns pe stradă mai întâi am cumpărat un ziar și am văzut imediat

că nu era o companie potrivită pentru șuncă și ouă. „Spintecătorul de la hotel face a doua victimă”, anunța titlul principal. Apoi, cu litere mari și groase, PROSTITUATĂ CU SEXUL SCHIMBAT MĂCELĂRITĂ IN QUEENS.

L-am împăturit și l-am pus sub braț. Nu știu ce aveam de gând să fac mai întâi, să citesc ziarul sau să mănânc, dar picioarele au hotărât în locul meu și n-au acceptat nici una, nici alta. Am apucat să merg două străzi înainte să-mi dau seama că mă duceam la YMCA, pe West 63, și că urma să ajung acolo la timp pentru întâlnirea de la douăsprezece și jumătate.

Ce naiba, mi-am spus. Cafeaua lor e la fel de bună ca oricare alta.

Am ieșit de-acolo o oră mai târziu și am luat micul dejun într-o cârciumă grecească, după colț, pe Broadway. În timp ce mâncam am citit ziarul. Acum nu părea să mă deranjeze.

Nu erau prea multe informații în articol pe care să nu le fi știut deja. Despre victimă se spunea că ar fi locuit în East Village. Dintr-un motiv sau altul, eu îmi închipuisem că stătea dincolo de râu, în Queens. Garfein pomenise de Floral Park, chiar peste calea ferată, în Nassau, și era evident că acolo crescuse. Părinții ei, după ziaristul de la *Post*, muriseră amândoi cu câțiva ani în urmă, într-un accident de avion. Singura rudă în viață a lui Mark/Sara/Cookie era un frate, Adrian Blaustein, care locuia în Forest Hills și făcea comerț angro cu bijuterii pe strada West 47. Era plecat din țară și nu fusese încă înștiințat de moartea fratelui său.

Moartea fratelui său? Sau a surorii sale? Cum se raporta o rudă apropiată la schimbarea de sex a cuiva din familie? Ce părere avea un om de afaceri respectabil despre un frate devenit soră care și-o trăgea în mașinile

unor străini? Ce însemna moartea lui Cookie Blue pentru Adrian Blaustein?

Ce însemna ea pentru mine?

Moartea oricărui om mă diminuează, pentru că am o relație cu omenirea. Moartea oricărui bărbat, moartea oricărei femei, moartea oricui aflat între cele două. Dar chiar mă diminuea? Și chiar aveam o relație cu omenirea?

Simțeam încă trăgaciul 32-ului tremurându-mi sub deget.

Am mai comandat o cafea și am trecut la un articol despre un soldat venit în permisie, care juca baschet pe terenul unei școli din Bronx. Se părea că un pistol căzuse din buzunarul unui spectator, se descărcase la impact și glonțul îl nimerise pe tânărul recrut, omorându-l pe loc. Am citit articolul încă o dată și am rămas acolo, clătinând din cap.

Încă un fel de a muri. Isuse, chiar erau opt milioane de feluri, nu?

La nouă fără douăzeci am intrat în subsolul unei biserici de pe strada Prince din Soho. Mi-am luat o cafea și, în timp ce căutam un scaun, m-am uitat prin sală după Jan. Era în față, pe partea dreaptă. M-am așezat în spate, lângă cafea.

Vorbea o femeie de treizeci și ceva de ani, care era alcoolică de zece ani și pe ultimii trei și-i petrecuse pe Bowery, cerșind și ștergând parbrize ca să-și scoată banii pentru vin.

— Chiar și pe Bowery, zicea, sunt oameni care știu să aibă grijă de ei. Unii au mereu la ei lame de ras și săpun. Am fost atrasă imediat de celălalt soi, cei care nu se bărbieresc, nu se spală și nu-și schimbă hainele. O voce slabă îmi șoptea: „Rita, ești exact acolo unde ți-e locul”.

În pauză m-am dus la Jan, în timp ce ea mergea să-și

ia o cafea. Mi s-a părut că era plăcut surprinsă să mă vadă.

— Eram prin zonă, i-am explicat, și s-a făcut ora de întâlnire. M-am gândit că s-ar putea să te găsesc aici.

— Da, e una dintre ședințele la care vin de obicei, zise. După ce se termină mergem la o cafea, OK?

— Sigur.

Ne-am adunat cam zece inși în jurul a două mese, într-o cafenea din partea de vest a Broadway-ului. N-am participat prea activ la conversație și nici n-am fost prea atent. La sfârșit, chelnerul ne-a adus note separate. Jan a plătit partea ei și eu pe-a mea, și am pornit împreună spre centru, spre mansarda ei.

Am spus:

— Nu eram acolo din întâmplare.

— Mare surpriză.

— Voiam să vorbesc cu tine. Nu știu dacă ai citit ziarul de azi...

— Despre crima din Queens? Da, am citit.

— Am fost acolo. Sunt nervos și simt nevoia să vorbesc despre asta.

Am urcat la ea și a pus de cafea. Am stat cu o cană în față și, când m-am oprit din vorbit și am sorbit din ea, cafeaua era rece. Am pus-o la curent, i-am povestit despre haina de blană a lui Kim, despre puștii beți și despre sticla de vin spartă, despre drumul în Queens și despre ce găsisem acolo. Și i-am mai spus și cum îmi petrecusem după-amiaza, trecând râul cu metroul și plimbându-mă prin Long Island City, întorcându-mă să bat pe la uși în East Village-ul lui Cookie Blue, traversând apoi insula ca să-mi fac de lucru în barurile de homo de pe strada Christopher și de pe West Street, de la un capăt la celălalt.

Când am terminat, se făcuse deja destul de târziu ca să-l sun pe Joe Durkin și să aflu ce rezultate primise de la laborator.

— E același criminal, i-am spus lui Jan. A folosit aceeași armă. E înalt, dreptaci și destul de puternic, și își ascute bine maceta sau ce naiba folosește.

Telefoanele de verificare în Arkansas nu folosiseră la nimic. Destul de previzibil, adresa din Fort Smith era falsă și numărul de înmatriculare aparținea unui Volkswagen portocaliu al unei educatoare din Fayetteville.

— Și îl conduce numai duminica, zise Jan.

— Cam așa ceva. A inventat toată povestea cu Arkansas, la fel cum a inventat-o pe cea cu Fort Wayne, Indiana. Dar numărul de înmatriculare este real sau aproape real. Cineva s-a gândit să verifice lista mașinilor dispărute și a găsit un Impala bleumarin furat de pe stradă din Jackson Heights cu doar două ore înainte să fie omorâtă Cookie. Numărul e identic cu cel folosit de el când s-a cazat, doar că două cifre sunt inversate și, bineînțeles, e de New York, nu de Arkansas. Mașina se potrivește cu descrierea recepționarului de la hotel, atât cât a descris-o. Se potrivește și cu ce au spus alte fete care erau pe stradă când a fost agățată Cookie. Au spus că o mașină identică a tot dat târcoale prin zonă până când tipul s-a hotărât și a luat-o pe Cookie. Mașina n-a apărut încă, dar asta nu înseamnă că n-a scăpat deja de ea. Pot trece luni până când iese la suprafață o mașină abandonată. Uneori hoții le lasă într-o zonă în care parcare e interzisă și camionul de tractare al poliției le duce la fier vechi. Asta n-ar trebui să se întâmple, sunt obligați să le verifice pe lista mașinilor furate, dar nu se obosesc de fiecare dată. Nu contează. Vom afla că asasinul a abandonat mașina la douăzeci de minute după ce și-a terminat treaba cu Cookie și că a șters amprente.

— Matt, nu poți să renunți?

— La toată afacerea asta? Dădu din cap.

— De-acum înainte e treaba poliției, nu? Examinarea

probelor, coroborarea detaliilor.

— Cred că da.

— Și nu e prea probabil că o să pună toate astea pe un raft și o să uite de ele, așa cum credeai că s-ar putea întâmpla când a murit Kim. Ziarele n-o să-i lase în pace, chiar dacă ei asta vor.

— E adevărat.

— Și-atunci ce motiv ai să te agiți? Deja l-ai convins pe clientul tău că și-a investit bine banii.

— Crezi?

— Păi, nu-i așa? Ai muncit mai mult pentru banii ăștia decât el.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Atunci de ce mai insiști? Ce poți face tu și nu poate face toată poliția?

M-am gândit la răspuns. După câteva clipe, am zis:

— Trebuie să fie o legătură.

— Ce legătură?

— Între Kim și Cookie. Pentru că, la naiba, altfel n-are nici un sens. Un criminal psihopat are întotdeauna un model în ceea ce face, chiar dacă modelul ăsta nu există decât în mintea lui. Kim și Cookie nu semănau fizic și nici nu aveau personalități asemănătoare. Pentru Dumnezeu, în primul rând nici măcar nu erau de același sex. Kim folosea telefonul și avea peștele ei. Cookie era o fată de stradă transsexuală care-și rezolva clienții în mașinile lor. Era complet în afara legii. Chance o să verifice dacă avea un pește de care nu știa nimeni, dar nu prea cred că a fost așa. Am băut din cafeaua rece.

— Și *a ales-o* pe Cookie, am continuat. Nu s-a grăbit, a condus în sus și-n jos pe stradă, s-a hotărât s-o aleagă pe ea și nu pe altcineva. Care-i legătura? Nu e o chestiune de gen. Cookie era un gen complet diferit de Kim.

— Ceva din viața ei personală?

— Poate. Viața ei personală e greu de reconstituit. Stătea în East Village și lucra în Long Island City. În barurile homo din West Side n-o cunoaște nimeni. Nu avea pește și nici amant. Vecinii ei de pe East 5 nici nu știau că era prostituată și doar câțiva bănuiau că nu era femeie. Familia ei e formată numai dintr-un frate care nici măcar nu știe că e moartă.

Am mai vorbit o vreme. *Ricone* nu era un cuvânt italian, iar dacă era un nume, nu era unul comun. Verificasem în cărțile de telefon din Manhattan și din Queens și nu găsisem nici măcar un singur Ricone.

După ce am terminat, a mai adus cafea pentru amândoi și am stat câteva minute în tăcere. Apoi am spus:

— Mulțumesc.

— Pentru cafea?

— Pentru că m-ai ascultat. Mă simt mai bine acum. Trebuia să mă descarc cumva.

— Să vorbești cu cineva ajută întotdeauna.

— Cred că da.

— Nu vorbești la ședințe, nu?

— Isuse, n-aș putea să le povestesc asta.

— Nu în amănunt, dar ai putea să le spui prin ce treci și cum te simți. Te-ar ajuta mai mult decât crezi, Matt.

— Nu sunt în stare. La naiba, nici măcar nu pot să spun că sunt alcoolic. „Mă numesc Matt. Pas”. Aș putea să le dau telefon și ar fi același lucru.

— N-o să fie mereu așa.

— Poate.

— De când n-ai mai băut, Matt? A trebuit să mă gândesc.

— De opt zile.

— Oho, e grozav. Ce-i așa de caraghios?

— Am observat ceva. Unul îl întreabă pe altul de când n-a mai băut și, oricare ar fi răspunsul, replica e:

„Oho, e grozav, e minunat”. Dacă aş fi spus opt zile sau opt ani, reacţia ar fi fost aceeaşi. „Oho, nu-i aşa că-i extraordinar, nu-i aşa că-i grozav?”

— Chiar aşa şi e.

— Cred că da.

— E minunat că eşti treaz. Opt ani sunt o realizare, dar la fel sunt şi opt zile.

— Mda.

— Care-i problema?

— Nici una. Însmormântarea lui Sunny e mâine după-amiază.

— Te duci?

— Am promis că mă duc.

— Eşti îngrijorat?

— Îngrijorat?

— Nervos, neliniştit.

— Nu ştiu. Nu prea ard de nerăbdare.

M-am uitat în ochii ei mari şi cenuşii, apoi m-am uitat în altă parte.

— Opt zile e recordul meu de până acum, am spus ca din întâmplare. Tot opt zile am avut şi data trecută, şi am băut.

— Asta nu înseamnă că o să bei şi mâine.

— Da, ştiu. N-o să beau mâine.

— Ia pe cineva cu tine.

— Poftim?

— La însmormântare. Roagă pe cineva din program să meargă cu tine.

— Nu pot să rog pe cineva să facă asta.

— Ba da, poţi.

— Pe cine? Nu cunosc pe nimeni destul de bine ca să-i cer aşa ceva.

— Cât de bine trebuie să cunoşti pe cineva ca să stai lângă el la o însmormântare?

- Deci?
- Deci ce?
- Vii cu mine? Lasă, nu vreau să te pun în situația

asta.

- Vin.
- Serios?
- De ce nu? Sigur, s-ar putea să arăt cam ștearsă. În comparație cu toate prostituatele alea strălucitoare.
- Nu prea cred.
- Nu?
- Nu, nu cred asta deloc.

Am prins-o de bărbie și am sărutat-o. I-am atins părul. Întunecat, puțin spicat cu cenușiu. Cenușiu, asortat cu ochii.

Zise:

— La început mă temeam că așa o să se întâmple. Apoi m-am temut că n-o să se întâmple.

- Și acum?
- Acum mi-e doar frică.
- Vrei să plec?
- Dacă vreau să pleci? Nu, nu vreau să pleci. Vreau

să mă săruți iar.

Am sărutat-o. M-a cuprins cu brațele și m-a tras către ea și i-am simțit căldura trupului prin haine.

- Of, dragule, a zis.

După aceea, întins în patul ei și ascultându-mi bătăile inimii, am trăit un moment de singurătate crâncenă și devastatoare. Parcă aș fi ridicat capacul de pe o fântână fără fund. M-am întins și am atins-o pe umăr, și contactul fizic mi-a anulat starea.

- Salut, am zis.
- Salut.
- La ce te gândești? râse.

— Nu la ceva foarte romantic. Încerc să-mi dau seama ce o să zică sponsorul meu.

— Ești obligată să-i spui?

— Nu sunt obligată să fac nimic, dar o să-i spun. „A, apropo, m-am tăvălit în pat cu un tip care e treaz de opt zile”.

— E un păcat mortal, nu?

— Să zicem doar că e un „Nu, nu, nu!”

— Și ce-o să-ți facă? O să te pună să spui de șase ori Tatăl nostru?

Râse iar. Avea un râs bun, plin și din inimă. Îmi plăcuse mereu.

— O să-mi spună: „Păi, important e că n-ai băut. E singurul lucru important”. Și o să-mi mai spună: „Sper că ți-a plăcut”.

— Și?

— Dacă mi-a plăcut?

— Da.

— Pe naiba, nu. M-am prefăcut că am orgasm.

— Și prima dată, și a doua oară, nu?

— Te-ai prins.

Se apropie de mine, și își așeză mâna pe pieptul meu.

— O să rămâi aici până dimineață, da?

— Ce-o să spună sponsorul tău?

— O să spună că sunt un biet puișor, deși mă cred găină bătrână. Fir-ar să fie, era cât pe ce să uit.

— Unde te duci?

— Trebuie să dau un telefon.

— Chiar vorbești cu sponsorul?

Clătină din cap. Își puse un halat și începu să răsfoiască o agendă mică. Formă un număr și zise:

— Salut, sunt Jan. Nu dormeai, sper. Uite, nu prea are legătură, dar îți spune ceva cuvântul *Ricone*?

Îl repetă pe litere.

— Cred că e o înjurătură sau ceva ofensator. Îhî. Ascultă câteva clipe și zise:

— Nu, nu. Fac rebusuri în siciliană, atâta tot. În nopțile în care nu pot să dorm. Auzi, numai tu poți să pierzi atâta timp citind Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi.

Termină, închise și spuse:

— Ei, a fost doar o idee. Mi-am spus că s-ar putea să nu fie în dicționar dacă e în dialect sau vreo obscenitate.

— La ce obscenitate te-ai gândit? Și când ți-a venit ideea asta?

— Nu-i treaba ta, deșteptule.

— Roșești.

— Știu. Să-mi fie învățătură de minte când mai vreau să ajut un prieten să rezolve o crimă.

— Nici o faptă bună nu scapă nepedepsită.

— Da, așa se spune. Martin Albert Ricone și Charles Otis Jones? Astea sunt numele pe care le-a folosit?

— Owen. Charles Owen Jones.

— Și tu crezi că înseamnă ceva.

— Trebuie să însemne. Chiar dacă-i nebun, ceva atât de elaborat ar trebui să aibă o semnificație.

— Ca Fort Wayne sau Fort Smith?

— Poate, dar cred că numele sunt mai semnificative. Ricone e prea neobișnuit.

— Poate că a început prin a scrie *Rico*.

— M-am tot gândit la asta. Sunt o mulțime de Rico în cartea de telefon. Cine știe, poate că e din Porto Rico.

— De ce nu? Toată lumea e de-acolo. Poate că e un fan de-al lui Cagney.

— James Cagney?

— În scena morții. „Sfântă Fecioară, ăsta e sfârșitul lui Rico?” Îți aduci aminte?

— Cred că era Edward G. Robinson.

— Poate că ai dreptate. Eram mereu beată când mă uitam la *Late Show* și toți gangsterii din filmele Warner Bros mi se amestecă în minte. E unul din tipii ăia coioși. „Sfântă Fecioară, ăsta e...”

— Coaie, am zis.

— Cum?

— Isuse Christoase.

— Ce s-a întâmplat?

— E actor. Un nenorocit de actor.

— Despre ce vorbești?

— Criminalul. C.O. Jones și M.A. Ricone. Credeam că sunt nume.

— Și nu sunt?

— *Cojones. Maricón.*

— Astea-s în spaniolă.

— Da.

— *Cojones* înseamnă coaie, nu?

— Și *maricón* înseamnă poponar. Nu cred, totuși, că se scrie cu „e” la sfârșit.

— Poate că-i și mai jignitor așa.

— Sau poate că nu știe să scrie corect.

— Ce naiba, zise, nimeni nu-i perfect.

TREIZECI

Era încă dimineață când m-am dus acasă să fac duș, să mă rad și să îmi iau cel mai bun costum. Am prins sedința de la prânz, am mâncat un hotdog Sabrett pe stradă și m-am întâlnit cu Jan așa cum ne înțeleseserăm, la taraba de papaya de la intersecția străzii 72 cu Broadway. Purta o rochie tricotată, cenușie cu ape negre. Nu o mai văzusem niciodată în ceva atât de elegant.

Am mers după colț, la Cooke's, unde un tip tânăr, plin de compasiune profesională, a stabilit în care categorie de îndurerați ne încadram și ne-a condus pe un coridor până la Sala Trei, pe a cărei ușă un cartonaș preciza: HENDRYX. Înăuntru erau probabil șase rânduri a câte patru scaune de fiecare parte a intervalului central. În față și în stânga, pe o platformă înălțată, sicriul deschis aproape dispăruse sub coroanele de flori. Trimisesem și eu flori mai devreme, dar n-ar fi trebuit să mă obosesc. Sunny avea destule cât să-i asigure întâlnirea cu un gangster din perioada prohibiției pe drumul spre Țara Făgăduinței.

Chance stătea pe scaunul de lângă interval, în primul rând din față. Donna Campion era așezată lângă el, iar Fran Schecter și Mary Lou Barcker completau rândul. Chance purta costum negru, cămașă albă și cravată neagră și îngustă de mătase. Femeile erau toate îmbrăcate în negru și m-am întrebat dacă le scosese la cumpărături în după-amiaza trecută.

Se întoarse când intrarăm și se ridică. Jan și cu mine ne-am dus la el și am făcut prezentările. Urmă o clipă de stânjeneală, apoi Chance zise:

— Vreți s-o vedeți?

Și îmi făcu semn cu capul spre sicriu.

Vrea cineva vreodată să vadă un mort? M-am dus până acolo și Jan m-a urmat. Sunny, îmbrăcată într-o

rochie de culoare aprinsă, se odihnea pe căptușeala sicriului, un satin de culoarea smântânii. Mâinile împreunate pe piept țineau un trandafir roșu. Fața parcă îi era sculptată dintr-o bucată de ceară, dar nu arăta mai rău decât atunci când o văzusem ultima oară.

Chance stătea lângă mine. Zise:

— Putem să vorbim puțin?

— Sigur.

Jan mă strânse scurt de mână și se îndepărtă. Chance și cu mine stăteam unul lângă altul, uitându-ne la Sunny.

Am zis:

— Credeam că trupul e încă la morgă.

— Au sunat ieri, au spus că pot să mi-l dea. Oamenii de-aici au muncit până târziu ca s-o pregătească. Au făcut o treabă bună.

— Da.

— Nu prea seamănă cu ea. Nu semăna nici când am găsit-o, nu?

— Nu.

— O s-o incinereze după. E mai simplu așa. Fetele arată bine, nu? Cum sunt îmbrăcate și tot restul.

— Arată bine.

— Doamne, zise. Spuse după o pauză:

— Ruby n-a venit.

— Am observat.

— Nu crede în semnificația înmormântării. Câte culturi, atâtea obiceiuri, știi? A fost mereu rezervată, o cunoștea foarte puțin pe Sunny.

N-am zis nimic.

— După ce se termină aici, zise, o să duc fetele acasă. Pe urmă trebuie să vorbim.

— În regulă.

— Știi unde-i Parke-Bernet? Galeria de licitații de pe

bulevardul Madison. E o vânzare mâine și vreau să mă uit la două chestii pentru care aş putea licita. Vrei să ne întâlnim acolo?

— La ce oră?

— Nu știu. Aici nu durează mult. O să plec înainte de trei. Să zicem la patru și un sfert, patru și jumătate?

— E bine.

— Matt? M-am întors.

— Mulțumesc că ai venit.

Erau de față cam zece inși în doliu când a început slujba. Un grup de patru negri se postase în mijloc, pe partea stângă, și mi s-a părut că-l recunosc printre ei pe Kid Bascomb, boxerul pe care-l văzusem când o cunoscusem pe Sunny. Două femei mai în vârstă stăteau împreună în spate și un bătrân stătea singur lângă rândul din față. Unii bătrâni singuratici vin la înmormântări ca să-și omoare timpul și bănuiam că cei trei erau din categoria asta.

Chiar după ce începu slujba, Joe Durkin și un detectiv în civil se strecurară pe două scaune din ultimul rând.

Preotul arăta ca un puști. Nu știu cât de exact fusese informat, dar vorbi despre tragedia unică a unei vieți curmate în anii ei cei mai frumoși, despre căile tainice ale Domnului și despre supraviețuitorii care erau adevăratele victime ale acestui eveniment nefericit, aparent lipsit de sens. Citi pasaje din Emerson, Teilhard de Chardin, Martin Buber și din Ecleeziast. Apoi spuse că oricare dintre prietenii lui Sunny care doreau puteau să vină în față și să spună câteva cuvinte. Donna Champion citi două poezii scurte, pe care am presupus că le scrisese chiar ea. Am aflat mai târziu că erau de Sylvia Plath și Anne Sexton, două poete care se sinucisese. Fran Schechter veni la rând și zise:

— Sunny, nu știu dacă mă auzi, dar oricum vreau să-

ți vorbesc.

Și continuă spunând cât de mult o bucurase prietenia moartei, veselia ei și pofta ei de viață. Începu pe un ton ușor și efervescent și încheie în lacrimi, iar preotul trebui s-o ajute să coboare de pe scenă. Mary Lou Barcker rosti doar două sau trei propoziții, monoton și grav, despre cât de mult ar fi dorit s-o cunoască mai bine pe Sunny și cât de mult spera că acum e liniștită.

N-a mai venit nimeni. Am trăit o fantezie scurtă în care Joe Durkin urca pe platformă și spunea publicului că poliția din New York o să pună indiciile cap la cap și o să rezolve cazul, ca pentru o ultimă dorință a moartei, însă Joe rămase la locul lui. Preotul mai spuse câteva cuvinte – nu eram atent –, apoi unul dintre angajați puse o înregistrare cu Judy Collins cântând *Minunată îndurare*.

Jan și cu mine am ieșit și am mers două blocuri fără să spunem nimic. În cele din urmă am zis:

— Mulțumesc că ai venit.

— Mulțumesc că m-ai chemat. Doamne, ce idiot sună. Ca o discuție după un bal al juniorilor. „Mersi că m-ai chemat. M-am distrat mișto”.

Scoase o batistă din geantă, își șterse ochii, își suflă nasul.

— Sunt bucuroasă că nu te-ai dus acolo singur, zise.

— Și eu.

— Și sunt bucuroasă că am venit. A fost așa de trist și așa de frumos. Cine era bărbatul cu care ai vorbit la ieșire?

— Durkin.

— A, el era? Ce căuta acolo?

— Speră să aibă noroc, bănuiesc. Nu știi niciodată cine apare la o înmormântare.

— La asta n-au venit prea mulți.

- Doar câțiva.
- Mă bucur că am fost acolo.
- Îhî.

I-am cumpărat o cafea, apoi am urcat-o într-un taxi. Insistase că poate să ia metroul, dar am urcat-o în taxi și am obligat-o să ia zece dolari pentru cursă.

Un angajat de la recepția galeriei Parke-Bernet mă îndrumă la etaj, unde erau expuse obiectele de artă din Oceania și din Africa pentru licitația de vineri. L-am găsit pe Chance în fața unor vitrine care adăposteau o colecție de optsprezece sau douăzeci de figurine din aur. Unele reprezentau animale, altele ființe omenești și diverse obiecte de gospodărie. Una pe care mi-o amintesc mai bine înfățișa un om așezat pe vine și mulgând o capră. Cea mai mare ar fi încăput cu ușurință în palma unui copil și multe aveau ceva amuzant.

— Greutăți Ashanti din aur, îmi explică Chance. Din teritoriul pe care britanicii îl numeau Coasta de Aur. Acum e Ghana. Uneori apar pe piață reproduceri suflate cu aur. Falsuri. Astea sunt cheștiile adevărate.

— Vrei să le cumperi? Clătină din cap.

— Nu-mi vorbesc. Încerc să cumpăr lucruri care-mi vorbesc. Să-ți arăt ceva.

Am traversat sala. Un cap de femeie din bronz era fixat pe un pedestal de un metru și ceva înălțime. Nasul era larg și turtit, pomeții proeminenți. Gâtul îi era atât de bogat împodobit cu coliere din bronz, încât capul părea conic, mai îngust în partea de sus.

— O sculptură în bronz din regatul pierdut al Beninului, mă înștiință. Capul unei regine. Poți să-ți dai seama de rangul ei după numărul colierelor. Îți vorbește, Matt? Îți spune ceva? Mie da.

Citeam forță în trăsăturile de bronz, forță rece și

voință nemiloasă.

— Știi ce spune? Spune: „Cioroiule, ce te uiți așa la mine? N-ai bani să mă iei acasă”.

Râse.

— E evaluată între patruzeci și șaiszeci de mii de dolari.

— Nu participi la licitație?

— Nu știu ce-o să fac. Sunt câteva piese pe care nu m-ar deranja să le am. Dar uneori vin la licitații așa cum se duc unii la curse chiar și-atunci când n-au chef să parieze. Doar să stea la soare și să vadă caii alergând. Îmi place atmosfera dintr-o sală de licitații. Îmi place să aud bătaia ciocănelului. Ai văzut destul? Hai să mergem.

Își lăsase mașina într-un garaj de pe strada 78. Am trecut podul de pe strada 59 și am continuat prin Long Island City. Fetele stăteau din loc în loc, singure sau în perechi, aproape de bordură.

— Nu erau prea multe aseară, zise. Cred că se simt mai în siguranță la lumina zilei.

— Ai fost aici aseară?

— Doar am trecut prin zonă. A luat-o pe Cookie de-aici de undeva, apoi a mers pe bulevardul Queens. Sau pe autostradă? Nu cred că are importanță.

— Nu.

Am ajuns pe bulevardul Queens.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că ai venit la înmormântare, zise.

— Voiam oricum să vin.

— Femeia care era cu tine e frumoasă.

— Mulțumesc.

— Jan, parcă așa zici că o cheamă?

— Da.

— Ieși cu ea sau...

— Suntem prieteni.

— Îhî.

Frână la un semafor.

— Ruby n-a venit.

— Știu.

— Tot ce ți-am spus a fost o grămadă de rahat. Nu voiam să contrazic versiunea pe care le-am spus-o fetelor. Ruby a plecat, și-a făcut bagajele și s-a dus.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri, cred. Aseară am găsit un mesaj. Ieri am fost toată ziua pe drumuri, am încercat să organizez înmormântarea asta. Cred că a ieșit bine, tu ce zici?

— A fost o slujbă frumoasă.

— Așa mă gândeam și eu. Oricum, aveam un mesaj s-o sun pe Ruby și prefixul era 415. Asta-i în San Francisco. Mi-am zis: cum? Am sunat și mi-a spus că se hotărâse să meargă mai departe. Am crezut că e o glumă, înțelegi? apoi m-am dus la ea și am căutat prin apartament și toate lucrurile ei dispăruseră. Toate hainele. A lăsat mobila. Asta înseamnă că am trei apartamente goale, omule. E criză mare de locuințe, nimeni nu găsește un loc în care să stea, și eu mă lăfăi în trei apartamente goale. E ceva, nu?

— Ești sigur că ai vorbit cu ea?

— Absolut.

— Și era în San Francisco?

— Unde să fie în altă parte? Poate în Berkeley sau în Oakland, sau pe-aproape. Am format numărul cu prefix cu tot. Trebuia să fie acolo ca să răspundă la un număr cu prefixul ăla, nu?

— Ți-a spus de ce a plecat?

— A spus că era vremea să meargă mai departe. Să-și deschidă afacerea ei orientală.

— Crezi că îi era frică să nu fie omorâtă?

— Motelul Powhattan, zise, și mi-l arătă cu degetul. Asta-i locul, nu?

— Ăsta-i locul.
— Și ai venit până aici să găsești cadavrul.
— Îl găsiseră deja, dar am ajuns aici înainte să-l ia.
— Trebuie să fi fost o scenă frumoasă.
— Nu era prea drăguț.
— Cookie lucra singură. Fără pește.
— Așa spune și poliția.
— Păi, putea să aibă un pește de care poliția să nu știe. Eu am vorbit cu niște tipi. Lucra singură și, dacă l-o fi cunoscut vreodată pe Duffy Green, nimeni de-aici n-a auzit vreodată de el.

Făcu dreapta la colț.

— Ne întoarcem la mine, OK?
— În regulă.
— O să fac cafea. Ți-a plăcut cafeaua pe care am făcut-o ultima dată, nu?
— Era bună.
— Da, o să mai fac.

Casa lui din Greenpoint era aproape la fel de tăcută ziua cum fusese noaptea. Ușa garajului s-a deschis la apăsarea unui buton. S-a lăsat la altă apăsare, am coborât din mașină și am urcat în casă.

— Vreau să fac niște exerciții, zise. Să ridic greutate. Îți place să tragi de fiare?

— N-am mai tras de câțiva ani.
— Vrei să faci un pic de mișcare?
— Cred că o să zic pas. *Mă numesc Matt. Pas.*
— Mă întorc într-un minut, spuse.

Intră într-o cameră și ieși într-un șort stacojiu și cu un halat cu glugă, din țesătură flaușată. Ne-am dus în camera pe care o amenajase ca sală de gimnastică și timp de cincisprezece sau douăzeci de minute a făcut exerciții cu gantere și la mașina universală. Pielea îi strălucea de

transpirație și mușchii puternici îi jucau sub ea.

— Acum vreau să stau zece minute în saună, zise. Nu ți-ai câștigat dreptul la saună trăgând de fiare, dar o să fac o dispensă specială în cazul tău.

— Nu, mulțumesc.

— Atunci vrei să mă aștepți jos? E mai confortabil. Am așteptat în timp ce făcea saună și duș. Am studiat sculpturile lui africane, am răsfoit două reviste. A apărut destul de repede, îmbrăcat cu blugi subțiri și un pulover marinăresc și încălțat cu sandale împletite. M-a întrebat dacă eram gata de-o cafea. I-am spus că eram gata de o jumătate de oră.

— Nu durează mult, a zis.

Puse de cafea, apoi se întoarse și se așeză pe un fotoliu de piele. Zise:

— Vrei să știi ceva? Sunt un pește de doi bani.

— Eu credeam că le dai clasă tuturor. Reținut, demn, tot ce trebuie.

— Aveam șase fete și mai am trei. Și Mary Lou o să plece curând.

— Crezi?

— Sunt sigur. E o turistă, omule. Ai auzit cum am dat de ea?

— Mi-a spus.

— La primele numere a trebuit să-și spună că e reporter, că totul e pentru documentare. Apoi și-a dat seama că intrase de-a binelea în chestia asta. Acum descoperă anumite lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că poți fi omorât sau poți să te sinucizi. Cum ar fi că vin doar zece oameni la înmormântarea ta. Nu prea s-a adunat lumea pentru Sunny, nu?

— A fost varianta restrânsă.

— E un fel de-a spune. Știi ceva? Aș fi putut umple

sala aia împruțită cu de trei ori mai mulți oameni decât încap în ea.

— Probabil.

— Nu doar probabil. Sigur.

Se ridică, își încheștă mâinile la spate, începu să se plimbe prin cameră.

— M-am gândit la asta. Aș fi putut să închiriez ditamai sala și s-o umplu. Tipi de cartier, pești și curve, oameni din jurul ringului. Aș fi putut să le spun vecinilor din blocul ei. Ar fi venit câțiva. Dar, înțelegi, nu voiam prea multă lume.

— Înțeleg.

— A fost numai pentru fete. Pentru cele patru. Când am organizat toată chestia nu știam că o să fie doar trei. Pe urmă m-am gândit, rahat, s-ar putea să fie destul de macabru, numai eu și ele patru. Așa că le-am mai spus și altora. Drăguț din partea lui Kid Bascomb că a venit, nu?

— Da.

— Aduc cafeaua.

Se întoarse cu două cești. Am luat o gură și am dat din cap aprobator.

— O să iei un kil cu tine.

— Ți-am spus data trecută, n-am ce face cu ea într-o cameră de hotel.

— Atunci dă-i-o prietenei tale. Las-o pe ea să-ți facă o ceașcă din cea mai bună cafea.

— Mulțumesc.

— Bei doar cafea? Nu și alcool?

— Nu în perioada asta.

— Dar ai băut.

Și probabil că o să mai beau, m-am gândit. Dar nu azi.

— Ca și mine, zise. Nu beau, nu fumez marijuana, nu iau nici un rahat din ăsta. Luam pe vremuri.

— De ce te-ai lăsat?
— Îmi strica imaginea.
— Care imagine? De pește?
— De cunoscător, zise. De colecționar de artă.
— Cum ai învățat așa de multe despre arta africană?
— Autodidact, zise. Am citit tot ce-am prins, m-am dus la negustori și am vorbit cu ei. Și aveam talent. Zâmbi amintindu-și de ceva.

— Cu mulți ani în urmă am fost la colegiu.
— Unde?
— La Hofstra. Am crescut în Hempsted. M-am născut în Bedford-Stuyvesant, ai mei au cumpărat o casă când aveam doi sau trei ani. Nici măcar nu-mi amintesc Bed-Stuy.

Se așezase iar pe scaun și stătea aplecat pe spate, ținându-se cu mâinile de genunchi pentru echilibru.

— O casă pentru clasa mijlocie, cu gazon de tuns și frunze de greblat și alee de pavat. Pot să folosesc când vreau limba de ghetou, dar e de fapt o prefăcătorie. Nu erau bogați, însă trăiam decent. Au avut destui bani să mă trimită la Hofstra.

— Ce ai studiat?

— Am ales istoria artei. Și n-am învățat acolo nici cel mai mic rahat despre arta africană, apropo. Numai că niște filfizoni ca Braque și Picasso s-au inspirat din măștile africane, așa cum impresionistilor li s-au aprins călcâiele de la niște gravuri japoneze. Dar n-am văzut niciodată o sculptură africană până nu m-am întors din Vietnam.

— Când ai fost acolo?

— După al treilea an de facultate. Tata a murit, înțelegi. Aș fi putut oricum să termin, dar, nu știu de ce, am fost destul de nebun să renunț la studii și să mă înrolez.

Își dăduse capul pe spate și ținea ochii închiși.

— Am luat tone de droguri acolo. Aveam ce vrei și ce nu vrei. Marijuana, hașiș, LSD. Cel mai mult îmi plăcea heroina. O făceau altfel acolo. O puneai în țigară, o fumai.

— N-am mai auzit de asta.

— E o risipă, zise, dar era așa de ieftină. Cultivau opiu în țările alea și era ieftin. Te ametește al naibii să tragi heroină din țigară. Cu asta eram drogat când am aflat că a murit mama. Avea tensiunea mare, știi, a făcut un atac și-a murit. Nu pluteam aiurea sau așa ceva, dar eram într-un trip de la heroină și am primit vestea și n-am simțit nimic, înțelegi? Și după ce mi-a trecut, când eram cu capul limpede, tot n-am simțit nimic. Prima dată când am simțit ceva a fost în după-amiaza asta, stând acolo și ascultând un predicator plătit care citea din Ralph Waldo Emerson pentru o curvă moartă.

Își îndreaptă spatele și se uită la mine.

— Stăteam acolo și voiam să plâng pentru mama, zise, dar n-am plâns. Nu cred că o să plâng vreodată pentru ea.

Destrămă atmosfera ieșind să mai ia cafea. Când se întoarse, zise:

— Nu știu de ce te-am ales pe tine să-ți spun asemenea chestii. Ești un fel de psihiatru, cred. Mi-ai luat banii și acum trebuie să mă ascuți.

— Ține de meseria mea. Cum te-ai hotărât să fii pește?

— Cum a ajuns un băiat drăguț ca mine să intre într-o afacere ca asta?

Chicoti, apoi se opri și reflectă.

— Aveam un prieten, zise. Un alb din Oak Park, Illinois. Asta-i undeva lângă Chicago.

— Am auzit de Oak Park.

— Jucam rolul ăsta pentru el, adică veneam din ghetou și făcusem toate chestiile, știi? apoi a fost omorât.

A fost stupid, nici măcar nu eram aproape de autostradă, s-a îmbătat și a dat un jeep peste el. Dar era mort și nu mai aveam cui să spun povești, și mama era moartă și am știut atunci când am ajuns acasă că nu mă mai întorc la colegiu.

Se duse la fereastră.

— Mai aveam și o fată acolo, zise stând cu spatele la mine. O chestie micuță, și mergeam la ea și fumam heroină și ne culcam. Îi dădeam bani, știi, și am descoperit că îi lua banii și îi dădea prietenului ei. Aveam vise cu fata asta, să mă însor cu ea și s-o iau cu mine în State. N-aș fi făcut-o, dar mă gândeam la asta, și apoi am aflat că nu era decât o curvă. Nu știu de ce am crezut vreodată că era altceva, dar bărbaților li se mai întâmplă, știi. M-am gândit s-o omor dar, rahat, nu voiam s-o omor. Nici măcar nu eram așa de furios. Ce-am făcut a fost să mă las de fumat, să mă las de băut, să mă las de tot ce mă amețea.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu. Și m-am întrebat: OK, ce vrei să fii? Și răspunsul mi-a venit așa, puțin câte puțin. Am fost un soldățel bun până la demobilizare. Apoi m-am întors și m-am apucat de meseria asta.

— Ai învățat totul singur?

— Rahat, m-am *inventat*. Mi-am zis Chance. Mi-am început viața cu nume de botez și nume mijlociu și nume de familie, și nici unul dintre ele nu era Chance. Mi-am dat un nume și mi-am creat un stil și restul a venit de la sine. E ușor să înveți cum să fii pește. Chestia cea mai importantă e puterea. Te porți ca și când ai avea-o și femeile vin singure și ți se oferă. Asta-i tot, de fapt.

— Nu trebuie să porți o pălărie roșie?

— Probabil că e mai ușor dacă arăți și te îmbraci conform rolului. Dar dacă te-apuci să joci împotriva stereotipului, o să creadă că ești special.

— Ești?

— Am fost mereu corect cu ele. Nu le-am bătut, nu le-am amenințat. Kim voia să mă părăsească și eu ce-am făcut? I-am spus să facă ce vrea și Doamne-ajută.

— Peștele cu inimă de aur.

— Crezi că glumești, dar îmi pasă de ele. Aveam o viziune cerească pentru viața asta, omule. Chiar aveam.

— Încă o mai ai. Clătină din cap.

— Nu, zise, se duce naibii. Toată chestia se duce naibii și eu nu pot să fac nimic.

TREIZECI ȘI UNU

Am plecat de-acolo cu mine pe bancheta din spate și cu Chance purtând o șapcă de șofer. Câteva străzi mai încolo a tras pe dreapta, a pus șapca la loc în torpedou și m-a chemat lângă el, în față. Traficul navetiștilor se rărise deja și am făcut drumul până în Manhattan rapid și într-o tăcere relativă. Eram cam rezervați, ca și când ne-am fi spus deja mai mult decât ne așteptam.

Nu aveam mesaje la recepție. Am urcat, mi-am schimbat hainele, m-am oprit în drum spre ușă și am scos 32-ul din sertar. Oare avea rost să port o armă deși păream incapabil să trag? Nu, dar am pus-o oricum în buzunar.

Am coborât, am cumpărat un ziar și, fără să mă gândesc prea mult, m-am dus după colț și m-am așezat la o masă la Armstrong. Masa mea obișnuită din spate. Trina a venit la mine, mi-a spus că trecuse multă vreme și mi-a luat comanda pentru un sendviș cu brânză, o salată mică și o cafea.

După ce a plecat la bucătărie mi-a venit brusc în minte imaginea unui martini sec și rece ca gheața într-un pahar cu picior. Puteam să-l văd, să simt aroma ienupărului și să aud sunetul lămâii stoarse. Puteam să-i simt arsura pe măsură ce-l turnam pe gât.

Isuse, m-am gândit.

Nevoia de băutură a trecut la fel de repede cum venise. Mi-am spus că fusese un reflex, o reacție la atmosfera din Armstrong. Băusem aici din greu și o grămadă de timp, dar fusesem pus la index după ultima beție și de-atunci nu-i mai trecusem pragul. Era natural să mă gândesc la un pahar. Nu însemna că urma să-l și comand.

Am mâncat și am băut încă o cafea. Am citit ziarul,

am plătit, am lăsat bacșiș. Se făcuse vremea să merg la St. Paul's.

Fișa de calificare era o versiune alcoolică a Visului American. Vorbitorul era un băiat sărac din Worchester, Massachusetts care trăsesse din greu să termine colegiul, ajunsese vicepreședinte la o rețea de televiziune și apoi pierduse totul din cauza băuturii. Căzuse cât se poate de rău și eșuase la Los Angeles, unde bea diluant în Pershing Square, apoi descoperise A.A. și recâștigase totul.

Ar fi putut să mă inspire dacă aș fi reușit să mă concentrez, dar atenția mi-o lua mereu razna. Mă gândeam la înmormântarea lui Sunny, mă gândeam la ce-mi spusese Chance și mă trezeam că gândurile mi se învârteau în jurul cazului, încercând să-i găsească un sens.

La naiba, totul era acolo. Nu mă uitam eu unde trebuia.

Am plecat în timpul discuțiilor, înainte să-mi vină rândul să vorbesc. Nu aveam chef nici măcar să-mi spun numele în seara asta. M-am întors la hotel, luptându-mă cu impulsul de a intra iar la Armstrong pentru un minut sau două.

L-am sunat pe Durkin. Plecase. Am închis fără să-i las vreun mesaj și am sunat-o pe Jan.

Nici un răspuns. Poate că era încă la ședința ei și avea de gând să iasă la o cafea după. Probabil că nu ajungea acasă înainte de unsprezece.

Aș fi putut rămâne la ședința mea până la sfârșit, apoi aș fi putut merge la o cafea cu ceilalți. Aș fi putut să mă duc cu ei acum, la urma urmei. Cobb's Corner, unde ieșeau de obicei, nu era prea departe.

Am meditat la asta și am decis că nu prea voiam să merg acolo.

Am luat o carte, dar nu puteam să-mi dau seama

despre ce era. Am lăsat-o, m-am dezbrăcat, m-am dus la baie și am intrat sub duș. Dar n-aveam nevoie de un duș, pentru numele lui Dumnezeu, făcusem un duș de dimineață și cea mai extenuantă activitate din ziua respectivă fusese să mă uit la Chance care trăgea de fiare. De ce naiba făceam duș?

Am închis robinetele și m-am îmbrăcat iar.

Isuse, mă simțeam ca un leu în cușcă. Am ridicat receptorul. Aș fi putut să-l sun pe Chance, dar de fapt nu puteai să-l suni pe nemernic, trebuia să telefonezi la mesagerie și să aștepti să te caute el înapoi și nu voiam să fac asta. Am sunat-o iar pe Jan, care tot nu se întorsese, și l-am sunat iar pe Durkin. Nici el nu era acolo și din nou am hotărât să nu-i las un mesaj.

Poate că era în localul de pe bulevardul 10, relaxându-se cu două-trei pahare. M-am gândit să mă duc până acolo să-l caut și mi-am dat seama că nu pe Durkin l-aș fi căutat, că tot ce voiam de fapt era o scuză să trec de pragul tavernei ăleia infernale și să-mi pun piciorul pe bara de alamă.

Aveau măcar o bară de alamă? Am închis ochii și am încercat să revăd în minte încăperea, și într-o clipă îmi aminteam totul despre ea, mirosul băuturii vărsate și al berii trezite și al urinei, mirosul rânced de cârciumă care îți spune „bine ai venit acasă”.

M-am gândit: ai nouă zile și te-ai dus la două ședințe azi, una la prânz și una seara, și n-ai fost niciodată mai aproape să bei. Ce naiba e cu tine?

Dacă mergeam la cârciuma lui Durkin, beam. Dacă mă duceam la Farrell sau la Polly sau la Armstrong, beam. Dacă stăteam în cameră înnebuneam, și când aș fi înnebunit destul aș fi fugit dintre cei patru pereți, și ce-aș fi făcut? Aș fi intrat într-un bar sau altul și aș fi băut.

M-am forțat să rămân acolo. Mă descurcasem în a

opta zi și nu exista nici un motiv să nu mă descurc în a noua. Stăteam acolo și din când în când mă uitam la ceas, câteodată de două ori în același minut. În cele din urmă s-a făcut unsprezece, am coborât și am chemat un taxi.

La biserica de la intersecția străzii 30 cu Lexington se țineau ședințe la miezul nopții, șapte zile pe săptămână. Ușile se deschideau cu o oră înainte de ședință. Am ajuns acolo și m-am așezat pe un scaun și, când cafeaua a fost gata, am luat un pahar.

N-am fost atent la fișa de calificare, nici la discuții. Stăteam acolo și mă simțeam în siguranță. Erau mulți oameni în sală care se lăsaseră de curând, mulți care se chinuiau. Altfel, ce-ar fi căutat acolo la miezul nopții?

Erau și unii care nu se opriseră încă din băut. Au fost nevoiți să-l scoată pe unul afară, dar ceilalți nu făceau scandal. Era doar o cameră plină de oameni care încercau să treacă peste încă o oră.

După ce ora s-a încheiat, i-am ajutat să strângă scaunele pliante și să golească scrumierele. Alt strângător de scaune s-a prezentat drept Kevin și m-a întrebat de când nu băusem. I-am spus că era a noua zi.

— E grozav, a zis. Ține-o așa în continuare.

De fiecare dată spun asta.

Am ieșit și am făcut semn unui taxi care trecea, dar când s-a apropiat și a început să frâneze m-am răzgândit și i-am făcut semn să nu mai oprească. A turat motorul în timp ce se îndepărta.

Nu voiam să mă întorc în cameră.

Așa că am mers șapte străzi spre nord, până la blocul lui Kim, am trecut de portar cu un aer de falsă degajare și am intrat în apartament. Știam că era acolo un dulap plin cu sticle, dar nu mă deranja. Nici măcar nu simțeam nevoia să vărs băutura în chiuvetă, așa cum făcusem cu

sticla de Wild Turkey mai devreme.

În dormitorul ei am verificat bijuteriile. Nu căutam cu adevărat inelul cu piatră verde. Am luat brățara de fildeș, i-am desfăcut catarama și am probat-o pe încheietura mea. Era mică. Am luat niște șervețele din bucătărie, am învelit cu grijă brățara și am pus-o în buzunar.

Poate că i-ar fi plăcut lui Jan. Îmi imaginasem de câteva ori cum ar arăta pe mâna ei – în mansardă, la serviciul funerar.

Dacă nu-i plăcea, nu era obligată s-o poarte.

M-am dus la telefon și am ridicat receptorul. Nu fusese încă deconectat. Știam că va fi, mai devreme sau mai târziu, după cum mai devreme sau mai târziu vor face curățenie și vor scoate lucrurile lui Kim. Mi se părea că plecase la o plimbare și trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Am închis fără să sun pe nimeni. Pe la trei m-am dezbrăcat și m-am întins pe patul ei. N-am schimbat așternuturile și mi se părea că parfumul ei, încă vag sesizabil, constituia o prezență în cameră.

Dacă era așa, nu m-a ținut totuși treaz. Am adormit imediat.

M-am trezit lac de transpirație, convins că rezolvasem cazul în vis și apoi uitasem soluția. M-am spălat, m-am îmbrăcat și am ieșit de-acolo.

Aveam mai multe mesaje la hotel, toate de la Mary Lou Barcker. Mă căutase chiar după ce plecasem noaptea trecută și încă de două ori de dimineață.

Când am sunat-o, mi-a spus:

— Am încercat să dau de tine. Te-aș fi căutat la prietena ta, dar i-am uitat numele de familie.

— Nu e în cartea de telefon.

Și nici nu eram acolo, m-am gândit, dar am ținut asta

pentru mine.

— Încerc să dau de Chance, continuă. Credeam că ai vorbit tu cu el.

— De-aseară de la șapte, nu. De ce?

— Nu dau de el. Nu știu decât numărul de la mesagerie...

— E singurul pe care-l știu și eu.

— A. Credeam că ai și alt număr.

— Doar mesageria.

— Am sunat acolo. Nu-mi răspunde. Doamne, am lăsat nu știu câte mesaje și nu m-a sunat înapoi.

— S-a mai întâmplat asta vreodată?

— Nu pe o perioadă așa de mare. Am început să-l caut ieri după-amiază. Cât e ceasul, unsprezece? Asta înseamnă peste șaptesprezece ore. Nu stă așa de mult fără să-și verifice mesajele.

Mi-am amintit de conversația de la el de-acasă. Sunase la mesagerie cât fuseserăm împreună? Aveam impresia că nu.

Altădată suna la fiecare jumătate de oră, sau cam așa.

— Și nu e vorba numai de mine, zise. N-a sunat-o nici pe Fran. Am vorbit cu ea și l-a sunat și nu i-a răspuns nici ei.

— Dar Donna?

— E aici, cu mine. Nici una dintre noi nu mai voia să stea singură. Și Ruby, nu știu unde-i Ruby. Nu răspunde nimeni la ea.

— E în San Francisco.

— Unde?

I-am explicat pe scurt, apoi am auzit cum îi transmitea informația Donnei.

— Donna citează din Yeats, îmi spuse. „Lucrurile se

destramă, centrul nu mai rezistă.”⁸

Chiar și eu recunosc asta. E potrivit, totuși. Lucrurile se destramă.

— O să încerc să-l găesc pe Chance.

— Mă suni când dai de el?

— O să te sun.

— Între timp, Donna rămâne aici și nu programăm clienți, nici nu răspundem la ușă. I-am spus deja portarului să nu lase pe nimeni să urce.

— Bine.

— Am chemat-o și pe Fran aici, dar zicea că nu vrea. Părea drogată rău. O s-o sun iar și, în loc s-o invit aici, o să-i spun să vină aici.

— Bună idee.

— Donna zice că cei trei purceluși se ascund toți într-o căsuță de cărămidă. Așteaptă să coboare lupul pe coș. Aș fi preferat să rămână la Yeats.

Nu ajungeam nicăieri folosind serviciul lui de mesagerie. Îmi primeau cu plăcere mesajul, dar nu voiau să-mi spună dacă Chance le telefonase recent.

— Aștept să ne contacteze cât de curând, zicea o femeie, și o să am grijă să primească mesajul dumneavoastră.

Am telefonat în Brooklyn la informații și am obținut numărul casei din Greenpoint. L-am format și l-am lăsat să sune de vreo zece ori. Îmi aminteam ce-mi spusese despre dezafectarea soneriilor, dar mă gândeam că merita să fac o încercare.

Am sunat și la Parke Bennet. Vânzarea obiectelor de artă din Africa și Oceania era programată la ora două.

Am făcut un duș și m-am ras, am luat un corn și o

⁸ *Things fall apart; the centre cannot hold*, vers din poezia *The Second Coming* de William Butler Yeats (1839-1922).

cafea și am citit ziarul. Cei de la *Post* reușiseră să țină „spintecătorul de la motel” pe prima pagină, dar fuseseră obligați să forțeze un pic. Un bărbat din zona parcului Bedford din Bronx își înjunghiasse nevasta de trei ori cu un cuțit și sunase apoi la poliție să anunțe ce făcuse. În mod normal, știrea ar fi obținut în cel mai bun caz două paragrafe pe ultima pagină, dar cei de la *Post* o puseseră pe prima pagină, sub un titlu interogativ: INSPIRAT DE SPINTECĂTORUL DE LA MOTEL?

M-am dus la o ședință de prânz și am ajuns la Parke Bennet la câteva minute după două. Licităția se ținea în altă sală decât cea în care erau expuse obiectele. Trebuia să ai un catalog ca să poți lua loc, iar catalogul costa cinci dolari. Le-am explicat că venisem doar să caut un prieten și m-am uitat prin sală. Chance nu era acolo.

Angajatul galeriei nu mă lăsa să stau în sală decât dacă cumpăram un catalog, și era mai ușor să fac asta decât să mă cert cu el. I-am dat cei cinci dolari și în cele din urmă am ajuns să mă înregistrez și să primesc un număr de ofertant. Nu voiam să mă înregistrez, nu voiam număr de ofertant, nu voiam blestematul ăla de catalog.

Am stat acolo aproape două ore, în timp ce obiectele ajungeau unul după altul sub ciocănel. La două și jumătate eram destul de sigur că n-o să vină, dar am rămas la locul meu pentru că nu-mi trecea prin cap nimic altceva mai bun de făcut. Am dat o minimă atenție licitației și m-am uitat la fiecare două minute în jur, după Chance. La patru fără douăzeci bronzul din Benin a fost scos la licitație și vândut pentru 65.000 de dolari, ceea ce era un pic mai mult decât evaluarea. Era vedeta zilei și câțiva clienți s-au ridicat și au plecat după ce a fost vândut. Am mai rămas câteva minute, știind că n-o să vină și încercând să descâlcesc povestea cu care mă ocupam de zile întregi.

Mi se părea că aveam deja toate piesele. Era doar o

problemă de asamblare.

Kim. Inelul lui Kim și haina de nurcă a lui Kim. *Cojones. Maricón.* Prosoapele. Avertismentul. Calderón. Cookie Blue.

M-am ridicat și am ieșit. Traversam holul când o masă plină cu cataloagele licitațiilor trecute mi-a reținut atenția. Am luat un catalog de la o licitație de bijuterii ținută în primăvară și am început să-l răsfoiesc. Nu-mi spunea nimic. L-am pus la loc și l-am întrebat pe ghidul din hol dacă galeria avea un expert în pietre prețioase și bijuterii.

— Îl căutați pe domnul Hillquist, zise, și îmi spuse la ce cameră să merg și în ce direcție.

Domnul Hillquist ședea la un birou perfect ordonat, ca și când așteptase toată ziua să apar eu și să-l consult. I-am spus cum mă numeam și că voiam o estimare a valorii unui smarald. M-a întrebat dacă poate vedea piatra și i-am spus că n-o aveam la mine.

— Ar trebui s-o aduceți, îmi explică. Valoarea unei pietre prețioase depinde de multe variabile. Mărime, tăietură, culoare, strălucire...

Am băgat mâna în buzunar, am atins 32-ul și am scotocit după bucăți de sticlă verde.

— E cam de mărimea asta, am zis, și îmi potrivi lupa de bijutier pe un ochi și luă ciobul. Se uită la el, rămase complet nemișcat o clipă, apoi își fixă îngrijorat celălalt ochi asupra mea.

— Nu e un smarald, zise el prudent. Parcă vorbea cu un copil sau cu un nebun.

— Știu. E un ciob.

— Da.

— E aproximativ de mărimea pietrei de care vorbesc. Sunt detectiv, încerc să-mi fac o idee despre valoarea unui inel care a dispărut și...

— A, zise, și oftă. O clipă am crezut...

— Știu ce ați crezut.

Își scoase lupa și o așează pe birou, în fața lui.

— Când stai aici, zise, ești la discreția absolută a publicului. Nu-ți vine să crezi ce fel de oameni vin aici, ce lucruri îți arată, ce întrebări îți pun.

— Îmi închipui.

— Nu, nu poți.

Luă bucățița de sticlă verde și clătină din cap.

— Tot nu pot să-ți spun cât ar valora. Mărimea e doar una dintre variabile. Mai sunt culoarea, claritatea, strălucirea. Măcar știi sigur că piatra era un smarald? I-ai testat duritatea?

— Nu.

— Deci ar putea fi sticlă colorată. Ca, ăă, comoara pe care mi-ai arătat-o.

— Din ce știu eu, e sticlă, dar aș vrea să aflu cam cât ar valora dacă ar fi smarald.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Se încruntă privind ciobul.

— Trebuie să înțelegi că mă feresc să pronunț cifre. Chiar presupunând că piatra e un smarald autentic, intervalul în care oscilează valoarea e considerabil. Ar putea fi extrem de valoros sau aproape fără valoare. Ar putea să aibă defecte grave, de exemplu. Sau ar putea să fie pur și simplu o piatră de calitate foarte slabă. Sunt firme care fac oferte prin poștă și vând smaralde la carat, la prețuri ridicole – patruzeci sau cincizeci de dolari caratul –, și nu-i tocmai un chilipir. Totuși, vând și smaralde autentice, oricât de lipsite de valoare ar fi ca pietre prețioase.

— Înțeleg.

— Chiar și valoarea unui smarald de calitate variază enorm. Poți cumpăra o piatră de mărimea asta – cântări

bucata de sticlă în mână – cu două sute de dolari. Și ar fi o piatră bună, nu corindon industrial din Carolina de Nord. Pe de altă parte, o piatră de cea mai bună calitate – cea mai bună culoare, strălucire perfectă, fără defecte –, nu chiar din Perú, dar cel mai bun smarald Columbian, poate ajunge la patruzeci, cincizeci sau șaiszeci de mii de dolari. Și chiar așa e o estimare aproximativă și imprecisă.

Mai avea și altele de spus, dar nu mai eram atent. Nu-mi spusese de fapt nimic, nu adăugase nici o piesă nouă la puzzle-ul meu, dar scuturase bine cutia. Acum vedeam încotro se îndrepta totul.

Am luat cubulețul de sticlă verde când am plecat.

TREIZECI ȘI DOI

Pe la zece și jumătate în seara aceea am ieșit din Poogan's Pub pe strada West 72. Cam de o oră începuse să cadă o ploaie ușoară. Cei mai mulți trecători aveau umbrele. Eu nu aveam, dar purtam pălărie și mă tot opream pe trotuar ca s-o îndrept și să-i potrivesc borurile.

Am văzut peste drum un Mercury cu motorul pornit.

Am făcut stânga și am mers până la Top Knot. L-am văzut pe Danny Boy la o masă din spate, dar m-am dus oricum la bar și am întrebat de el. Probabil că vorbisem tare, pentru că lumea se uita la mine. Barmanul mi-a arătat masa lui și m-am dus acolo.

Avea deja companie. Împărțea masa cu o fată zveltă, cu mutră de vulpiță, cu părul la fel de alb ca al lui – dar în cazul ei nu era meritul naturii. Sprâncenele îi erau sever pensate și avea ceva strălucitor pe frunte. Danny Boy o prezentă drept Bryna.

— Rimează cu anghina, printre altele, zise.

Ea zâmbi, dezvelindu-și caninii mici și ascuțiți. Am tras un scaun și m-am trântit pe el. Am spus:

— Danny Boy, poți transmite mai departe mesajul. Știu totul despre prietenul lui Kim Dakkinen. Știu cine a omorât-o și de ce a fost omorâtă.

— Matt, te simți bine?

— Mă simt bine, am spus. Știi de ce mi-a fost așa de greu să ajung la prietenul lui Kim? Pentru că nu era un om de acțiune, uite de ce. Nu intra în cluburi, nu paria, nu pierdea vremea prin baruri. N-avea obiceiuri de genul ăsta.

— Ai băut, Matt?

— Ce, ești inchiziția spaniolă? Ce-ți pasă dacă am băut sau nu?

— Mă întrebam doar. Vorbești cam tare, atâta tot.

— Păi, încerc să-ți spun ceva despre Kim, am zis.

Despre prietenul ei. Înțelegeți, lucra în domeniul bijuteriilor. Nu era bogat, dar nici nu murea de foame. Își câștiga pâinea.

— Bryna, zise, să presupunem că ți-ai pudra nasul câteva minute.

— Ba nu, las-o să stea, am spus. Nasul ei nu mi se pare așa de lucios.

— Matt...

— Ce-ți spun acum nu-i un secret, Danny Boy.

— Cum vrei.

— Bijutierul ăsta, am continuat, după cât se pare, a început să se vadă cu Kim, îi era client. La un moment dat s-a întâmplat ceva. Într-un fel sau altul, s-a îndrăgostit de ea.

— Se mai întâmplă.

— Într-adevăr. Oricum, s-a îndrăgostit. Între timp, l-au contactat niște tipi. Aveau niște pietre prețioase care nu trecuseră prin vamă și pentru care nu primiseră facturi. Smaralde. Smaralde columbiene. Marfă de cea mai bună calitate.

— Matt, vrei te rog să-mi spui de ce naiba îmi povestești toate astea?

— E o poveste interesantă.

— Nu-mi povestești numai mie, le povestești tuturor de-aici. Știi ce faci?

M-am uitat la el.

— OK, zise după o clipă. Bryna, fii atentă, scumpo. Nebunul vrea să vorbească despre smaralde.

— Prietenul lui Kim urma să fie intermediar, să aranjeze vânzarea smaraldelor pentru tipii care le băgaseră în țară. Mai făcuse asta, scosese câțiva dolari și pentru el, dar acum era îndrăgostit de o doamnă cu pretenții și avea un motiv serios să câștige bani. Așa că a încercat o șmecherie.

— Ce șmecherie?

— Nu știi. Poate că a schimbat niște pietre. Poate că a cerut prea mult. Poate că s-a hotărât să ia toată marfa și să fugă. Trebuie să-i fi spus ceva lui Kim și ea s-a lăsat dusă de val și i-a spus lui Chance că vrea să plece. Nu voia să mai fie curvă. Ca să-mi dau cu presupusul, aş zice că a schimbat pietrele adevărate cu unele false și a fugit din țară ca să vândă marfa. Kim s-a despărțit de Chance în timp ce prietenul ei era plecat, dar când el s-ar fi întors aveau de gând să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Doar că el nu s-a mai întors.

— Dacă nu s-a întors, cine a omorât-o?

— Tipii pe care i-a supărat. Ei i-au întins capcana de la Galaxy Downtowner. Kim credea că se duce să se întâlnească cu el. Nu se mai prostitua, n-ar mai fi intrat într-o cameră de hotel să se întâlnească cu un client. De fapt, nu prea servise clienții prin hoteluri. Dar să zicem că primește un telefon de la cineva care-i spune că prietenul ei se teme să vină la ea pentru că e urmărit, așa că o roagă pe ea să se ducă la hotel.

— Și ea se duce.

— Sigur că se duce. Se îmbracă frumos și își ia cadourile primite de la el, nurca și smaraldul. Haina nu valora o avere, pentru că el nu era bogat, n-avea bani de aruncat, dar putea să-i dea un smarald grozav, doar smaraldele nu-l costaseră nimic. Era implicat în afacere, putea să ia una dintre pietrele furate și să o monteze într-un inel pentru ea.

— Bun, s-a dus acolo și a fost omorâtă.

— Exact.

Danny Boy mai luă o gură de vodcă.

— De ce? Crezi că au omorât-o ca să-i ia inelul înapoi?

— Nu. Au omorât-o ca s-o omoare.

— De ce?

— Pentru că sunt columbieni, am spus, așa lucrează ei. Când au motiv să omoare pe cineva, îi omoară și familia.

— Isuse.

— Consideră că e un fel de intimidare, am spus. Oricum, înțeleg cam ce vor. Cazurile astea ajung regulat în ziare, mai ales în Miami. O familie întreagă e lichidată pentru că cineva i-a tras-o altcuiva într-o afacere cu cocaină. Columbia e o țară mică și bogată. Au cea mai bună cafea, cea mai bună marijuana, cea mai bună cocaină.

— Și cele mai bune smaralde?

— Exact. Bijutierul lui Kim nu era însurat. Am crezut că era, am crezut că din cauza asta nu reușesc să dau de el, dar nu fusese însurat niciodată. Poate că nici nu mai fusese îndrăgostit până s-a îndrăgostit de Kim, poate că așa se explică și de ce era gata să-și întoarcă viața pe dos. Oricum, era burlac. Nici nevastă, nici copii, nici părinți în viață. Dacă vrei să-i aranjezi familia, ce faci? îi omori prietena.

Bryna era acum albă ca părul ei. Nu-i plăceau poveștile în care prietenele erau omorâte.

— Crima a fost profesionistă, am continuat, în sensul că asasinul a fost foarte grijuliu în legătură cu probele. Și-a acoperit urmele foarte bine, dar ceva l-a determinat să facă o treabă de măcelar în loc să rezolve problema cu două gloanțe trase dintr-un pistol cu amortizor. Poate că avea ceva cu prostituatele sau cu femeile în general. Oricum ar fi, și-a făcut damblaua cu Kim. Apoi s-a spălat, a învelit maceta în prosoapele murdare și a plecat. A lăsat haina de blană și a lăsat și banii în poșetă, dar a luat inelul.

— Pentru că era valoros?

— Posibil. Nu există informații sigure în privința inelului, din câte știu piatra putea fi din sticlă colorată și ea singură să-l fi cumpărat. Dar putea fi smarald veritabil, și chiar dacă nu era, asasinul putea crede că era. Una e să lași câteva sute de dolari lângă cadavru ca să arăți că n-ai jefuit mortul, alta e să lași un smarald care valorează cincizeci de mii de dolari, mai ales dacă e vorba chiar de smaraldul tău.

— Înțeleg.

— Recepționarul de la Galaxy Downtowner era un Columbian, un puști pe nume Octavio Calderón. Poate că e o simplă coincidență. Acum sunt mulți columbieni în oraș. Poate că asasinul a ales hotelul Galaxy pentru că știa pe cineva care lucra acolo. Nu contează. Calderón l-a recunoscut probabil pe asasin, sau cel puțin știa destul cât să-și țină gura. Când un polițist a vrut să vorbească iar cu el, Calderón a dispărut. Fie prietenii asasinului i-au spus să dispară, fie Calderón și-a zis că ar fi mai în siguranță altundeva. Acasă, în Cartagena, să zicem, sau în altă pensiune din Queens.

Sau poate că l-au omorât, m-am gândit. Era posibil, dar nu prea credeam. Când columbienii omoară, le place să lase cadavrele la vedere.

— A mai murit o curvă.

— Sunny Hendryx, am zis. Sinucidere. Poate că moartea lui Kim a declanșat-o, așa că asasinul lui Kim are o responsabilitate morală și pentru moartea lui Sunny. Dar s-a omorât cu mâna ei.

— Vorbesc despre prostituata de stradă. Travestitul.

— Cookie Blue.

— Da. De ce a fost omorâtă? Ca să te scoată de pe pistă? Dar nici măcar nu erai pe pistă, de fapt.

— Nu.

— Atunci de ce? Crezi că prima crimă l-a făcut s-o ia

razna? A declanșat ceva în el care i-a dat impulsul s-o repete?

— Cred că asta e doar o parte a explicației, am spus. Nimeni n-ar mai face o treabă de măcelar dacă nu i-a plăcut prima dată. Nu știu dacă a făcut sex cu vreuna dintre victime, dar plăcerea pe care o simțea în timpul crimei trebuie să fi fost de natură sexuală.

— Deci a ales-o pe Cookie doar de amorul artei? Bryna albi din nou. Era destul de rău să auzi că o fată a fost omorâtă pentru că era prietena cui nu trebuia. Era însă mult mai rău să auzi că o fată a fost omorâtă la întâmplare.

— Nu, am spus, Cookie a fost ucisă dintr-un anumit motiv. Criminalul a căutat-o și a trecut de câteva grupuri de fete până a găsit-o. Cookie era din familie.

— Din familie? A cui familie?

— A prietenului.

— Bijutierul avea două femei? O prostituată și un travestit?

— Cookie nu era iubita lui. Era fratele lui.

— Cookie...

— Cookie Blue și-a început viața ca Mark Blaustein. Mark avea un frate mai mare, pe nume Adrian, care s-a apucat de afaceri cu bijuterii. Adrian Blaustein avea o iubită pe nume Kim și parteneri de afaceri din Columbia.

— Deci Cookie și Kim aveau o legătură.

— Trebuia să fie o legătură. Sunt sigur că nu s-au întâlnit niciodată. Nu cred că Mark și Adrian mai vorbiseră în ultimii ani. Asta explică probabil de ce i-a luat asasinului atât de mult timp s-o găsească pe Cookie. Dar știam că trebuie să existe o legătură oarecare. I-am spus cuiva mai devreme că erau surori în adâncul inimii. Nu eram prea departe. Erau aproape cumnate.

Se gândi o clipă, apoi îi spuse Brynei să ne lase

câteva minute singuri. De data asta nu m-am băgat. Fata plecă de la masă și Danny Boy îi făcu semn chelneriței. Comandă vodcă pentru el și mă întrebă ce voiam.

— Deocamdată nimic.

Când își primi vodca, sorbi atent o gură și puse paharul jos.

— Ai fost la poliție, zise.

— Fără poliție.

— De ce nu?

— Pur și simplu încă n-am ajuns acolo.

— În schimb ai venit aici.

— Corect.

— Eu pot să-mi țin gura, Matt, dar Bryna Vagina nu știe cum să și-o țină. Crede că gândurile neexprimate ți se adună în cap și până la urmă îl fac să explodeze, și ea nu vrea să riște. Oricum, ai vorbit destul de tare ca să înțeleagă jumătate din ăștia de față ce spuneai.

— Știu.

— Mi-am dat seama că știi. Ce vrei?

— Vreau ca asasinul să știe că știu.

— N-o să dureze mult.

— Vreau să răspândești vestea, Danny Boy. Plec, mă duc acasă. O să stau probabil două ore la Armstrong, apoi urc în camera mea.

— O să fii omorât, Matt.

— Puțoiul ăsta omoară numai fete, am spus.

— Cookie era doar pe jumătate fată. Poate că trece la bărbați.

— Poate.

— Vrei să se dea la tine.

— Așa se pare, nu?

— Mie mi se pare că ești nebun, Matt. Am încercat să te fac să te răzgândești din clipa când ai intrat aici. Am încercat să te mai liniștesc.

- Știu.
- Probabil că e prea târziu acum. Fie că răspândesc vorba, fie că nu.
- Era oricum prea târziu. Am mai fost într-un loc înainte să vin aici. Îl știi pe Royal Waldron?
- Sigur, îl știu pe Royal.
- Am vorbit ceva cu el. Se știe că face mici afaceri cu niște tipi din Columbia.
- Da, zise Danny Boy.
- Așa că probabil deja știu, dar ai putea oricum să răspândești vestea. Doar ca asigurare.
- Asigurare, zise. Care-i opusul asigurării de viață?
- Nu știu.
- Asigurarea de moarte. S-ar putea să te-aștepte afară chiar acum, Matt.
- E posibil.
- De ce nu pui mâna pe telefon să suni la poliție? Ar trimite o mașină și te-ai duce să dai o declarație. Lasă-i pe căcănari să-și câștige banii.
- Îl vreau pe criminal, am zis. Îl vreau unu la unu.
- Nu ești latino. De unde-ți vine chestia asta *macho*?
- Tu răspândește vestea, Danny Boy.
- Stai jos un minut.
- Se aplecă înainte, coborî vocea.
- Nu trebuie să ieși de-aici fără o armă. Stai un minut și-ți aduc o armă.
- N-am nevoie de armă.
- Nu, bineînțeles că nu. Cine are? O să-i iei maceta și-o să i-o bagi pe gât. Pe urmă îi rupi picioarele și-l lași pe o alee.
- Cam așa ceva.
- Mă lași să-ți aduc o armă? Încercă să mă privească în ochi.
- Ai deja o armă, zise. La tine, chiar acum. Nu?

— N-am nevoie de armă, am zis.

Și n-aveam. În drum spre ieșire am băgat mâna în buzunar și am simțit patul și butoiașul micuțului 32. Cine avea nevoie de el? Un revolver atât de mic oricum n-are putere.

Mai ales când nu ești în stare să apeși pe trăgaci.

Am ieșit. Ploua încă, dar nu mai tare. Am tras în jos borurile pălăriei și m-am uitat bine în jur.

Mercury-ul sedan era parcat pe cealaltă parte a străzii. L-am recunoscut după aripile lovite. În timp ce stăteam acolo, șoferul a pornit motorul.

Am mers pe jos până la bulevardul Columbus. Când așteptam să se schimbe culoarea semaforului, am văzut că mașina întorsese și se apropia. S-a făcut verde și am traversat strada.

Aveam pistolul în mână și mâna în buzunar. Țineam degetul pe trăgaci. Mi-am amintit cum tremura trăgaciul sub degetul nu cu mult timp în urmă.

Eram tot pe strada asta.

Mergeam spre centru. M-am uitat de două ori peste umăr și Mercury-ul era la mai puțin de o stradă în urma mea.

Nu m-am relaxat nici o clipă, dar eram și mai încordat când am ajuns la blocul unde îmi scosesem arma atunci. Nu mă puteam stăpâni să mă uit înapoi, așteptând să văd mașina îndreptându-se spre mine. M-am răsucit o dată involuntar când am auzit scârțâit de frâne, apoi mi-am dat seama că sunetul venea de la mai bine de două străzi depărtare.

Nervi.

Am trecut de punctul unde mă aruncasem pe trotuar și mă rostogolisem. M-am uitat în locul unde se spărsese sticla. Am văzut câteva cioburi pe trotuar, dar nu puteam

fi sigur că erau aceleași. Se sparg o mulțime de sticle în fiecare zi.

Am mers pe jos până la Armstrong, am intrat și am comandat plăcintă cu nuci și cafea. Mi-am ținut mâna dreaptă în buzunar în timp ce supravegheam sala și mă uitam pe rând la fiecare client. După ce am terminat plăcinta, mi-am băgat iar mâna în buzunar și am băut cafeaua cu stânga.

După o vreme, am cerut încă o cafea.

A sunat telefonul. Tina a răspuns, apoi s-a dus la bar. Acolo era un tip solid, cu păr blond închis. Tina i-a spus ceva și tipul s-a dus la telefon. A vorbit câteva minute, s-a uitat prin sală, a venit la masa mea. Amândouă mâinile îi erau la vedere.

— Scudder? a spus. Eu sunt George Lightner, nu cred că ne-am cunoscut.

A tras un scaun și s-a așezat.

— Era Joe la telefon, a zis. Nu-i nici o mișcare acolo, nimic. Stau la pândă în Mercury, plus că are doi oameni la ferestrele de la etajul doi de peste drum.

— Bine, am zis.

— Aici înăuntru sunt eu și încă doi tipi la masa din față. Cred că i-ai văzut când ai intrat.

— I-am văzut, am zis. Mi-am închipuit că ești fie polițist, fie asasinul.

— Isuse, ce idee. Drăguț, locul ăsta. Cam vii pe-aici, nu?

— Nu așa de mult ca pe vremuri.

— E plăcut. Aș vrea să mai vin când o să pot bea și altceva, nu doar cafea. Vând o grămadă de cafea în seara asta, cu tine și cu mine și cu băieții din față.

— E o cafea bună.

— Mda, nu-i rea. Mai bună decât rahatul de la secție.

Își aprins o țigară cu o brichetă Zippo.

— Joe zice că nu-i nici o mișcare nicăieri. A trimis doi oameni în centru, acasă la tipa ta. Mai sunt doi la cele trei fete din East Side.

Rânji.

— Ar fi trebuit să fiu eu acolo. Nu-ți iese de fiecare dată, nu?

— Cred că nu.

— Cât vrei să stai aici? Joe zice că tipul ori a aranjat totul până acum, ori n-o să facă nimic în seara asta. Putem să-ți acoperim fiecare pas de-aici până la hotel. Sigur, n-avem cum să ne asigurăm că n-o să tragă în tine un lunetist de pe-un acoperiș sau de la o fereastră de sus. Am verificat acoperișurile mai devreme, dar n-avem nici o garanție.

— Nu cred că are de gând s-o facă de la distanță.

— Atunci suntem într-o situație destul de bună. Și porți vesta antiglonț.

— Da.

— Foarte bine. Sigur, nu oprește întotdeauna o lamă, dar n-o să-l lase nimeni să se apropie de tine. Dacă o să acționeze, credem că o s-o facă între Armstrong și intrarea în hotel.

— Tot așa cred și eu.

— Când vrei să ieșim în bătaia puștii?

— Peste câteva minute, am zis. Aș putea să-mi termin cafeaua.

— Auzi, zise în timp ce se ridica, ce dracu'. Nu te grăbi.

Se întoarce la locul lui de la bar. Am terminat cafeaua, m-am ridicat și m-am dus la toaletă. Mi-am verificat acolo 32-ul și m-am asigurat că avea un glonț pe țeavă și trei în butoiaș, pentru siguranță. I-aș fi putut cere lui Durkin încă două cartușe ca să umplu butoiașul. De fapt, mi-ar fi dat o armă de calibru mai mare și mai

puternică, dar nici măcar nu știa că aveam 32-ul și nu voiam să-i spun. Așa cum stăteau lucrurile, nu trebuia să împușc pe nimeni. Se presupunea că asasinul o să ne cadă drept în brațe.

Doar că nu s-a întâmplat așa.

Am plătit, am lăsat bacșiș. Nu mergea. Simțeam asta. Ticălosul nu avea de gând să acționeze.

Am ieșit pe ușă. Ploaia se mai domolise. M-am uitat la Mercury și am tras cu ochiul la clădirile de peste drum, întrebându-mă unde erau plasați lunetiștii poliției. Nu conta. Nu aveau nimic de făcut în seara asta. Vânatul nostru nu mușcase momeala.

Am mers pe strada 57, ținându-mă aproape de bordură, pentru cazul în care ar fi reușit să găsească un loc lângă o poartă întunecoasă. Mergeam încet și speram că aveam dreptate și că nu voia să o facă de la distanță, pentru că o vestă antiglonț nu oprește întotdeauna glonțul și nu-ți protejează deloc capul.

Dar nu avea importanță. Nu era acolo. La naiba, știam că nu era acolo.

Totuși, am răsuflat ușurat când am intrat în hotel. Poate că eram dezamăgit, dar eram și ușurat.

În hol erau trei polițiști în civil. Mi-au arătat imediat legitimațiile. Am stat cu ei câteva minute, apoi a apărut Durkin, singur. A discutat cu unul dintre ei, apoi a venit la mine.

— Am dat-o în bară, zise.

— Așa se pare.

— Rahat. N-am prea lăsat portițe de scăpare. Poate că a mirosit ceva, dar nu văd cum. Sau o fi plecat ieri acasă, în împușta aia de Bogotá, și întindem o cursă pentru unul care e pe alt continent.

— E posibil.

— Poți să dormi un pic, oricum. Dacă nu cumva ești

prea obosit ca să te relaxezi. Bea două pahare, liniștește-te pentru următoarele opt ore.

— Bună idee.

— Băieții au păzit holul toată noaptea. Nici un vizitator, nici un client nou. O să las pe cineva aici toată noaptea.

— Crezi că-i necesar?

— Cred că nu strică.

— Cum zici tu.

— Am făcut tot ce puteam, Matt. Merită, dacă-l prindem pe ticălos, pentru că Dumnezeu știe când am pune mâna pe el dacă ne-am apuca să căutăm hoți de smaralde prin oraș. Uneori ai noroc, alteori nu.

— Știu.

— O să-l prindem pe bulangiu, mai devreme sau mai târziu. Știi asta.

— Sigur.

— Ei, zise, și se bâțâi stângaci de pe un picior pe altul. Ascultă, dormi un pic, bine?

— Sigur.

Am urcat cu liftul. Nu era în America de Sud, îmi spuneam. Știam al naibii de bine că nu era în America de Sud. Era aici, în New York, și se pregătea să omoare din nou, pentru că îi plăcea.

Poate că o mai făcuse și înainte. Poate că descoperise abia cu Kim cât de mult îi plăcea. Dar îi plăcuse suficient ca să repete crima în același fel, iar data viitoare nu mai avea nevoie de un motiv. Doar de o victimă și o cameră de hotel și de maceta lui credincioasă.

Bea două pahare, îmi sugerase Durkin.

Nici măcar n-aveam chef de băut.

Zece zile, m-am gândit. Du-te la culcare treaz și ai zece zile.

Am scos revolverul din buzunar și l-am pus pe

comodă. Încă mai aveam brățara de fildeș în celălalt buzunar, și am luat-o și am pus-o lângă pistol, învelită tot în șervețelele din bucătăria lui Kim. Mi-am scos pantalonii și haina, le-am pus în dulap și mi-am dat jos cămașa. Vesta antiglonț e o chestie din care ieși greu și pe care e obositor s-o porți, și aproape toți polițiștii pe care-i cunoșteam detestau s-o poarte. Pe de altă parte, nimănui nu-i place să fie împușcat.

Am scos-o și am pus-o pe comodă, lângă pistol și brățară. Vestele antiglonț nu sunt doar voluminoase, sunt și călduroase. Transpirasem în ea și maioul avea urme cenușii la subsuoară. Mi-am scos maioul și chiloții și șosetele și ceva a făcut clic, a pornit o mică alarmă și m-am întors spre ușa de la baie când ea s-a deschis brusc.

S-a năpustit din cadrul ușii, un bărbat masiv, cu piele măslinie și ochi sălbatici. Era la fel de gol ca și mine și avea o macetă în mână, cu o lamă strălucitoare lungă cât un picior de om.

Am aruncat vesta spre el. A lovit-o cu maceta și a deviat-o într-o parte. Am luat pistolul de pe comodă și m-am ferit din calea lui. Lama a descris un arc de cerc fără să mă atingă, brațul i s-a ridicat din nou și l-am împușcat de patru ori în piept.

TREIZECI ȘI TREI

Metroul LL pleacă de pe bulevardul 8, traversează Manhattanul de-a lungul străzii 14 și ajunge până la dracul praznic, în Canarsie. Prima stație dincolo de râu, în Brooklyn, e pe bulevardul Bedford, la intersecția cu strada North 7. Am coborât acolo și am mers prin cartier până i-am găsit casa. Mi-a luat ceva vreme și de două ori am pornit în direcția greșită, dar era o zi bună pentru plimbare, ieșise soarele, cerul era senin și aerul se încălzise puțin.

În dreapta garajului era o ușă masivă, fără fereastră. Am apăsat pe butonul soneriei, nu mi-a răspuns nimeni și nici n-am auzit-o sunând înăuntru. Nu-mi spusese el că a deconectat soneria? Am apăsat iar și iar n-am auzit nimic.

Pe ușă era montat un ciocănel de alamă și l-am folosit. Nu s-a întâmplat nimic. Mi-am pus mâinile pânle la gură și am strigat:

— Chance, deschide! Sunt eu, Scudder.

Apoi am bătut iar în ușă, cu ciocănelul și cu pumnul.

Ușa arăta și chiar era afurisit de solidă. Am împins-o cu umărul de probă și mi-am dat seama că nu prea aveam șanse s-o forțez. Aș fi putut să sparg un geam și să intru pe-acolo, dar în Greenpoint un vecin ar fi chemat imediat poliția sau ar fi luat o pușcă și ar fi venit chiar el.

Am bătut în continuare. Se auzi un motorăș, și un vinci începu să ridice ușa acționată electric a garajului.

— Așa, zise. Până nu-mi dărmă naibii ușa. Am intrat prin garaj și el a apăsat pe un buton ca să coboare ușa.

— Ușa din față nu se deschide, zise. Nu ți-am spus? E blocată și întărită cu tot felul de drugi și alte rahaturi.

— Minunat, dacă izbucnește un incendiu.

— Ies pe fereastră. Dar ia zi, când ai mai auzit să

ardă o remiză de pompieri?

Era îmbrăcat așa cum îl văzusem ultima oară, cu blugi albaștri și pulover bleumarin.

— Ți-ai uitat cafeaua, zise. Sau am uitat eu să ți-o dau. Alaltăieri, îți amintești? Voiai să iei un kil acasă.

— Ai dreptate, am uitat.

— Pentru prietena ta. Frumoasă femeie. Am niște cafea făcută. Bei o ceașcă, nu?

— Mulțumesc.

Am mers cu el în bucătărie. Am spus:

— Greu mai dă lumea de tine.

— Păi, am cam încetat să-mi verific mesajele.

— Știu. Ai auzit știrile în ultima vreme? Ai citit vreun ziar?

— În ultima vreme, nu. O bei neagră, corect?

— Da. S-a terminat totul, Chance. Se uită la mine.

— L-am prins pe individ.

— Pe individ. Criminalul.

— Da. M-am gândit să vin să-ți povestesc.

— Bine, zise. Cred că mi-ar plăcea să ascult.

Am trecut prin toată tărașenia, până în cele mai mici amănunte. Mă obișnuisem deja cu asta. Era în toiul după-amiezii și eu tot spusesem aceeași poveste unei persoane sau alteia încă de când trăsesem cele patru gloanțe în Pedro Antonio Marquez, puțin după ora două noaptea.

— Deci l-ai omorât, zise Chance. Cum te simți?

— E prea devreme ca să-mi dau seama.

Știam în schimb cum se simțea Durkin. Era cum nu se poate mai fericit.

— Când sunt morți, zicea, știi că nu se mai întorc pe stradă în trei ani s-o ia de la capăt. Iar asta era un animal. Prinsese gustul sângelui și îi plăcea.

— E același? se interesă Chance. Fără nici o îndoială?

— Fără nici o îndoială. Directorul motelului Powhattan i-a confirmat identitatea. Au găsit și două amprente posibile, una la Powhattan, una la Galaxy, care se potrivesc cu amprentele lui, ceea ce îl implică în ambele crime. Maceta e arma folosită în amândouă crimele. Au găsit chiar și pete minuscule de sânge acolo unde lama se întâlnește cu mânerul și grupa se potrivește cu a lui Kim sau a lui Cookie, am uitat care dintre ele.

— Cum a intrat în hotelul tău?

— A trecut prin hol și a urcat cu liftul.

— Credeam că supravegheau locul.

— Îl supravegheau. A trecut pe lângă ei, și-a luat cheia de la recepție și s-a dus în cameră.

— Cum naiba a reușit?

— E cel mai ușor lucru din lume, am zis. S-a cazat cu o zi înainte, ca să fie sigur. Pusese totul la punct. Când a auzit că îl căutam, s-a întors la hotel, a urcat în camera lui, apoi a venit la mine și a intrat. Broaștele de la hotel nu-s cine știe ce provocare. Și-a scos hainele, și-a ascuțit maceta și m-a așteptat.

— Și aproape că i-a mers.

— Ar fi trebuit să-i meargă. Ar fi putut să mă aștepte după ușă și să mă omoare înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Sau ar fi putut să mai stea în baie vreo câteva minute, până mă băgam în pat. Dar îi plăcea prea mult să omoare și din cauza asta i s-a înfundat. Voia să fim amândoi goi când mă termina, așa că a stat în baie, dar n-a mai avut răbdare până să mă bag în pat pentru că era prea pornit, prea excitat. Sigur, dacă n-aș fi avut 32-ul la îndemână m-ar fi omorât oricum.

— Și dacă nu era singur?

— Omora de unul singur, dar avea probabil parteneri în afacerea cu smaraldele. S-ar putea ca poliția să-i găsească dacă-i caută, dar la fel de bine s-ar putea să nu-i

găsească. Chiar dacă-i găsesc, nu prea au cum să facă dosar împotriva cuiva.

Dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat cu fratele? Prietenul lui Kim, cel de la care a început totul.

— N-a apărut. Probabil că e mort. Sau încă mai fuge, și o să fugă până când îl prind prietenii lui columbieni.

— O să-l prindă?

— Pesemne. Se spune că nu renunță niciodată.

— Și recepționarul? Cum îl cheamă, Calderón?

— Da, așa-l cheamă. Dacă s-a ascuns pe undeva prin Queens, o să citească despre asta în ziare și poate să-și ceară slujba înapoi.

Începu să spună ceva, apoi se răzgândi și se duse cu amândouă ceștile la bucatărie să le umple. Se întoarse și mi-o dădu pe a mea.

— Ai stat treaz până târziu, zise.

— Toată noaptea.

— Ai apucat să dormi cât de cât?

— Încă nu.

— Eu moțai pe fotoliu din când în când, dar dacă mă bag în pat nu pot să adorm, nu pot nici măcar să stau acolo. Mă duc și trag de fiare, fac saună și duș și mai beau cafea și mă fâțai de colo până colo. Iar și iar.

— Nu mai suni la mesagerie.

— Nu mai sun. Nu mai ies din casă. Cred că am mai mâncat din când în când. Iau ceva din frigider și mănânc fără să fiu atent. Kim e moartă, Sunny e moartă și Cookie e moartă, poate că și fratele e mort, prietenul, și ăsta, cum îl cheamă, e mort. Cel pe care l-ai împușcat, nu mai știu cum îl cheamă.

— Marquez.

— Marquez e mort și Calderón a dispărut și Ruby e în San Francisco. Întrebarea e unde-i Chance și răspunsul e

că nu știu. Dacă e să fiu undeva, cred că sunt în pragul falimentului.

— Fetele s-au liniștit.

— Mi-ai spus.

— Mary Lou nu mai vrea să lucreze. Nu-i pare rău, a învățat multe, dar e pregătită pentru o nouă etapă în viața ei.

— Mda, mă cam așteptam la asta. Nu ți-am spus, chiar după înmormântare?

Am dat din cap.

— Iar Donna crede că poate obține o bursă de la o fundație și că o să câștige bani din lecturi și seminarii. Zice că a ajuns în punctul în care și-ar submina poezia dacă s-ar vinde.

— Donna e talentată. Ar fi bine dacă ar reuși. Zici că primește o bursă?

— Crede că are șanse. Rânji.

— Nu-mi spui și restul? Micuța Fran tocmai a obținut un contract la Hollywood și va fi următoarea Goldie Hawn.

— Poate mâine, am zis. Deocamdată vrea să stea în Village și să se drogheze și să distreze băieții drăguți de pe Wall Street.

— Deci o am încă pe Fran.

— Da.

Până atunci se plimbase agitat prin cameră. Se trânti brusc pe fotoliul de piele.

— Ar fi un fleac să găsesc încă cinci, șase, zise. Nici nu știi cât de ușor e. Cel mai ușor lucru din lume.

— Mi-ai mai spus.

— E adevărul-adevărat, omule. Atâtea femei care abia așteaptă să le spui ce să facă cu viețile lor nefericite. Aș putea să ies de-aici și aș avea o rețea completă în cel mult o săptămână.

Clătină trist din cap.

— Dar mai e ceva.

— Ce anume?

— Nu cred că mai pot să fac asta. Se ridică iar.

— La naiba, și eram un pește așa de bun! Îmi plăcea. Îmi construisem o viață și-mi venea la fel de bine ca propria-mi piele. Știi unde-am greșit?

— Unde?

— Am crescut prea mult.

— Se mai întâmplă.

— Un rahat de spaniol o ia razna cu o lamă și eu dau faliment. Și mai știi ceva? S-ar fi întâmplat oricum. Nu-i așa?

— Mai devreme sau mai târziu.

Așa cum și eu mi-aș fi dat demisia din poliție chiar dacă glonțul meu n-ar fi omorât-o pe Estrellita Rivera.

— Viața se mai schimbă, am spus. Se pare că nu te ajută prea mult dacă te opui.

— Ce-o să fac?

— Orice vrei.

— De exemplu?

— Te-ai putea întoarce la universitate. Râse.

— Să studiez istoria artei? Pe dracu', nu vreau. Să stau iar la cursuri? Era un rahat încă de-atunci, am plecat naibii în armată ca să scap. Știi la ce m-am gândit noaptea trecută?

— La ce?

— Să fac un foc. Să adun toate măștile în mijlocul casei, să torn un pic de benzină pe ele, să aprind un chibrit. Să fac ca un viking, să-mi iau toate comorile cu mine. Nu pot spune că m-am gândit prea mult la asta. Ce-aș putea face totuși ar fi să vând toate spanacurile astea. Casa, măștile, mașina. Cred că banii mi-ar ajunge o vreme.

— Probabil.

— Dar ce-aș face pe urmă?

— Comerț, să zicem.

— Ești nebun, omule? Eu să fac trafic de droguri? Nici măcar să fiu pește nu mai pot, și e o treabă mult mai curată decât drogurile.

— Nu cu droguri.

— Dar cu ce?

— Cu sculpturi africane. Se pare că ai o grămadă și bănuiesc că sunt de cea mai bună calitate.

— N-am cumpărat nici un gunoi.

— Da, mi-ai spus. Nu le poți folosi pentru început? Nu știi destule în domeniul ăsta ca să intri în afaceri?

Se încruntă, gânditor.

— M-am gândit și eu la asta mai devreme, zise.

— Și?

— Sunt multe lucruri pe care nu le știu, dar sunt și multe pe care le știu. Plus că am talent, și talentul nu se învață la cursuri sau din cărți. Dar, omule, e nevoie de mai mult ca să ajungi negustor de artă. De stil, de o personalitate pe măsură.

— L-ai inventat pe Chance, nu-i așa?

— Și? A, m-am prins. Aș putea inventa un cioroi negustor de artă la fel cum am inventat un pește.

— N-ai putea?

— Sigur că aș putea. Reflectă încă o dată.

— S-ar putea să meargă, zise. Trebuie să studiez ideea.

— Ai timp suficient.

— O grămadă de timp.

Se uită lung la mine, cu pete aurii lucindu-i în ochii căprui.

— Nu știu de ce te-am angajat, zise. Dumnezeu mi-e martor, jur că nu știu. Poate că voiam să dau bine sau așa ceva, superpeștele care-și răzbună curva moartă. Dacă aș fi știut unde o să ducă asta...

— Probabil că ai salvat câteva vieți, am zis. Dacă te consolează cu ceva.

— Nu le-am salvat pe Kim sau pe Sunny sau pe Cookie.

— Kim era deja moartă. Sunny s-a sinucis și asta a fost alegerea ei, iar Cookie venea la rând imediat ce Marquez îi dădea de urmă. Dar ar fi continuat să omoare dacă nu l-aș fi oprit. Poliția l-ar fi găsit mai devreme sau mai târziu, dar ar mai fi omorât câteva femei până atunci. Îl excita prea mult. Când a ieșit din baie cu maceta, avea o erecție.

— Vorbești serios?

— Absolut.

— S-a dat la tine cu ea sculată?

— Păi, mi-era frică mai mult de macetă.

— Hm, da, zise. Îmi dau seama ce ți s-ar fi întâmplat.

Voia să-mi dea un bonus. I-am spus că nu era necesar, că fusesem plătit destul încă de prima dată, dar a insistat. Când oamenii insistă să-mi dea bani, în general nu mă cert cu ei. I-am spus că luasem brățara de fildeș din apartamentul lui Kim. Râse și zise că uitase complet de ea, că făcusem bine și spera că o să-i placă doamnei mele. Era parte din bonus, mi-a zis, împreună cu banii și cu un kilogram din cafeaua lui specială.

— Și dacă-ți place cafeaua mea, zise, o să-ți spun de unde poți să mai iei.

M-a dus cu mașina înapoi în oraș. Aș fi luat metroul, dar nu s-a lăsat, mi-a spus că trebuia să meargă oricum în Manhattan să vorbească cu Mary Lou, Donna și Fran, ca să pună lucrurile la punct.

— Ar trebui totuși să mă bucur de Cadillac cât îl mai am, zise. S-ar putea să fiu nevoit să-l vând, ca să am cash pentru cheltuielile tehnice. S-ar putea să vând și casa.

Clătină din cap.

— Jur că mi se potrivește, totuși. Să stau acolo, adică.

— De ce nu-ți începi afacerea cu un credit guvernamental?

— Glumești?

— Faci parte dintr-un grup minoritar. Sunt destule agenții care abia așteaptă să-ți împrumute bani.

— Ce chestie, zise. Zise în fața hotelului:

— Nemernicul ăla de Columbian, tot nu știu cum îl cheamă.

— Pedro Marquez.

— Așa. Când s-a instalat în hotelul tău, a folosit numele ăsta?

— Nu, pentru că-l avea în cartea de identitate.

— Așa mă gândeam și eu. A fost C.O. Jones și M.A. Ricone și m-am întrebat ce nume urât a mai ales pentru tine.

— A fost domnul Starudo, am zis. Thomas Edward Starudo.

— T.E. Starudo? *Testarudo*? Asta-i o înjurătură în spaniolă?

— Nu-i o înjurătură, dar e un cuvânt.

— Ce înseamnă?

— Încăpățânat, am spus. Încăpățânat sau cap de catâr.

— A, zise râzând. Păi, la naiba, nu poți să-l acuzi pentru asta, nu?

TREIZECI ȘI PATRU

Când am ajuns în cameră, am pus kilogramul de cafea pe comodă, apoi m-am asigurat că nu era nimeni în baie. Mă simțeam ridicol, ca o servitoare bătrână care se uită sub pat, dar mi-am spus că o să dureze ceva până o să-mi revin. Și nu mai aveam revolverul. 32-ul fusese reținut, bineînțeles, și varianta oficială era că mi-l dăduse Durkin, pentru protecție. Nici măcar nu mă întrebese cum ajunsese în posesia lui. Nu cred că-i păsa.

M-am așezat pe scaun și m-am uitat la locul în care Marquez căzuse pe podea. Pe covor rămăseseră câteva pete de sânge și urmele de cretă cu care marcaseră poziția cadavrului.

M-am întrebat dacă o să fiu în stare să dorm în cameră. Puteam să cer alta, dar stăteam de câțiva ani buni acolo și mă obișnuisem cu ea. Chance spusese că mi se potrivea și cred că avea dreptate.

Cum mă simțeam acum, după ce îl omorâsem?

Am reflectat și am stabilit că mă simțeam bine. Nu știam chiar nimic despre nemernicul ăla. Dacă înțelegeai totul, ierți totul, se spune, și dacă i-aș fi știut toată povestea poate că aș fi înțeles de unde îi venea setea de sânge. Dar nu eram obligat să-l iert. Asta era treaba lui Dumnezeu, nu a mea.

Și reușisem să apăs pe trăgaci. Nici un glonț nu ricoșase, nu deviase aiurea, n-o luase razna. Patru focuri, toate în piept. Bună treaba de detectiv, bună treaba cu capcana, bună și partea cu împușcăturile de la sfârșit.

Nu era rău deloc.

Am coborât și m-am dus după colț. Am ajuns la Armstrong, am aruncat o privire pe fereastră, dar am continuat să merg pe strada 58, apoi am dat iar colțul și

am mers încă o bucată. Am intrat la Joey Farrell și m-am așezat la bar.

Nu era prea multă lume. Muzică la tonomat, un bariton cântând un blues, acompaniat de o grămadă de corzi.

— Un Early Times dublu, am spus. Cu apă lângă.

Am stat acolo, fără să mă gândesc cu adevărat la ceva, în timp ce barmanul bărbos îmi turna băutura și umplea alt pahar cu apă și le punea pe amândouă în fața mea. Lăsasem o bancnotă de zece dolari pe tejghea. O luă și îmi aduse restul.

M-am uitat la băatură. Lumina dansa în chihlimbarul bogat al bourbonului. Am întins mâna și o voce interioară mi-a spus blând: *Bine ai venit acasă.*

Mi-am retras mâna. Am lăsat paharul pe bar și am luat o monedă din grămăjoara de mărunțiș. M-am dus la telefon, am băgat moneda în aparat și am sunat-o pe Jan.

Nici un răspuns.

Bine, mi-am spus. Mă ținusem de promisiune. Sigur, poate că formasem greșit numărul sau centrala era defectă. Se mai întâmplă și așa ceva.

Am băgat din nou moneda în telefon și am format numărul a doua oară. Am lăsat telefonul să sune de zece ori.

Nici un răspuns.

Foarte bine. Am luat moneda și m-am întors la bar. Restul era acolo, așa cum îl lăsasem, și tot așa erau și cele două pahare din fața mea, bourbonul și apa.

M-am gândit: *De ce?*

Cazul era încheiat, rezolvat și clasat. Asasinul nu putea să mai ucidă. Făcusem o grămadă de lucruri bune și mă simțeam foarte mulțumit de rolul meu în desfășurarea faptelor. Nu eram nervos, nu eram neliniștit, nu eram deprimat. Mă simțeam bine, pentru Dumnezeu.

Și iată o doză dublă de bourbon pe bar, în fața mea. Nu voiam să beau, nici măcar nu mă gândisem la băutură, dar iată-mă cu o băutură în față, pe cale s-o dau pe gât.

De ce? Care naiba era problema mea?

Dacă beam paharul ăla, sfârșeam fie mort, fie la spital. Putea să dureze o zi sau o săptămână sau o lună, dar așa urma să se întâmple. Știam precis. Și nu voiam să mor și nici să ajung la spital, însă mă afluam într-o cârciumă, cu un pahar de băutură în față.

Pentru că...

Pentru că ce?

Pentru că...

Am lăsat paharul pe bar, am lăsat și restul pe bar. Am ieșit de-acolo.

La opt și jumătate am coborât la subsol și am intrat în sala de ședințe de la St. Paul's. Am luat o cafea și niște prăjiturile și m-am așezat.

M-am gândit: Aproape că ai băut. Ești treaz de unsprezece zile și ai intrat într-un bar în care n-aveai nici un motiv să intri și ai comandat fără nici un motiv o băutură. Aproape că ai ridicat paharul, era cât pe ce s-o faci, era cât pe ce să irosești unsprezece zile după tot chinul prin care-ai trecut ca să le câștigi. Care naiba e problema ta?

Președintele a citit preambulul și l-a prezentat pe vorbitor. Stăteam acolo și încercam să-i ascult povestea și nu reușeam. Mintea mi se tot întorcea la realitatea brută a acelui pahar de bourbon. Nu-l dorisem, nici măcar nu mă gândisem la el, și totuși mă atrăgea de parcă eu eram pilitura de fier și el era magnetul.

M-am gândit: numele meu e Matt și cred că o să înnebunesc.

Vorbitorul a terminat ce avea de spus. Am aplaudat

și eu. În pauză m-am dus la baie, nu atât de nevoie cât să evit orice discuție cu ceilalți. M-am întors în sală și am luat altă cafea care nu-mi trebuia. M-am gândit să las cafeaua acolo și să mă întorc la hotel. La naiba, eram treaz de două zile și-o noapte fără întrerupere. Un pic de somn mi-ar fi făcut mai mult bine decât o ședință la care nici măcar nu reușeam să fiu atent.

Am luat totuși paharul cu cafea, m-am dus la locul meu și m-am așezat.

Am rămas până s-au terminat discuțiile. Cuvintele se rostogoleau peste mine ca niște valuri. Stăteam acolo, incapabil să aud ceva.

Apoi a venit rândul meu.

— Mă numesc Matt, am spus. Am făcut o pauză și am continuat: Mă numesc Matt și sunt alcoolic.

Apoi s-a întâmplat cel mai afurisit lucru. Am început să plâng.

OPT MILIOANE DE FELURI DE-A MURI

Bestseller New York Times, Premiul Shamus

Matt Scudder. Uneori detectiv particular. De obicei abonat al barurilor din Manhattan. În comparație cu tortura insuportabilă a abstenenței de la whisky, a rămâne în viață pare floare la ureche.

Dar niciodată nu e atât de simplu. N-a fost simplu pentru Kim, prostituata care voia să renunțe la meserie și a fost ucisă.

Nu e simplu nici pentru peștele ei, Chance, care crede că un fost polițist alcoolic va reuși să-l găsească pe criminal. Și nici pentru

Matt Scudder, care încearcă să supraviețuiască într-un oraș unde toți se pricep cel mai bine să moară.

Lawrence Block, comparat nu o dată cu Raymond Chandler și John D. MacDonald, a câștigat șaisprezece premii pe trei continente, iar cărțile sale au fost traduse în peste treizeci de limbi. Matt Scudder este unul dintre cei mai interesanți detectivi particulari din literatura actuală.

„Lawrence Block este un etalon în literatura polițistă, iar romanele cu Matt Scudder sunt printre cele mai reușite din acest secol.”

JONATHAN KELLERMAN

„Doar mâna sigură a unui profesionist lucid ca Lawrence Block poate lua pulsul New Yorkului fără să greșească.”

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

„Un singur autor de romane polițiste ar putea să-l înlocuiască pe John D. MacDonald. Și un singur detectiv ar putea să-i ia locul lui Travis McGee. Autorul este Lawrence Block. Detectivul este Matt Scudder.”

STEPHEN KING

„Block a reușit să aducă ceva nou și remarcabil în romanul cu detectivi particulari.”

THE WALL STREET JOURNAL

thriller & mystery
www.thriller.ro

ISBN 978-973-689-210-3

9 789736 892103

